Volker
Kutscher
Goldstein
Al treilea caz al
comisarului Gereon Rath
ROMAN POLIȚIST RECOMPENSAT
CU PREMIUL BERLIN KRIMIFUCHS (2011)
black spot
LEBĂDA
NEAGRĂ

Volker Kutscher

Goldstein

Al treilea caz al comisarului Gereon Rath

Traducerea din limba germană
de **Iulia Dromereschi**

Lebăda Neagră
Iași, 2024

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house

Titlu original: Goldstein de Volker Kutscher
Copyright © 2010, 2011, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG, Cologne/Germany

Carte publicată prin aranjament cu Simona Kessler International Copyright Agency SRL.

© 2024 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

www.blackswanpublishing.ro
Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

ISBN ePub: 978-630-330-046-7
ISBN PDF: 978-630-330-047-4
ISBN print: 978-630-330-045-0

Credit foto copertă: © alexkoral/Freepik.com

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Volker Kutscher (n. 26 decembrie 1962) este un romancier german născut în Lindlar, Renania de Nord-Westfalia. A studiat limba germană, filosofie și istorie, iar mai târziu, înainte de a-și începe cariera de romancier, a lucrat ca redactor de ziar.

În 1996 a publicat primul său thriller, Bullenmord, urmat de alte două cărți apărute în 1998 și în 2003. Este cunoscut mai ales pentru seria Gereon Rath, care a constituit sursa de inspirație a serialului de televiziune Babylon Berlin. Gereon Rath, la care a început să lucreze în 2000 și a avut succes imediat. A fost distins cu Premiul Berlin Krimifuchs Crime Writers Prize în 2011 și a vândut peste un milion de exemplare în întreaga lume. Publicată de Kiepenheuer & Witsch, seria este alcătuită în prezent din opt romane.

La Editura Lebăda Neagră, în 2021, din seria Gereon Rath au apărut Peștele ud (Der nasse Fisch) și Moartea tăcută (Der stumme Tod).

God said to Abraham, " Kill me a son"
Abe says, " Man, you must be puttin' me on"
God says, " No." Abe says, " What?"
God says, " You can do what you want Abe, but
The next time you see me comin' you better run"[1]

Bob Dylan, Highway 61 Revisited

Don't know what I want but I know how to get it[2]

The Sex Pistols, Anarchy in the U.K.

Prima parte

Crima

De sâmbătă, 27 iunie, până sâmbătă, 4 iulie 1931

Remota itaque iustitia quid sunt regna nisi magna latrocinia?
Quia et latrocinia quid sunt nisi parva regna?[3]

Augustinus, De civitate dei, liber iv

1

Mirosea a lemn, a lipici și a vopsea proaspătă. Era singură cu întunericul și cu tăcerea. Doar respirația ei se auzea, alături de cele din urmă ticăituri ale ceasului din buzunarul hainei. Bărbatul părea să fi plecat, și totuși ea decise să mai aștepte o vreme, și se întinse ca să-și facă sângele să circule prin brațe și prin picioare. Cel puțin nu erau umerașe pe bară: zărea, prin ușa întredeschisă, nițică lumină. Scoase ceasul din buzunar. Trecuse de nouă. Paznicul de noapte trebuie să-și fi încheiat rondul și sus, la al șaselea etaj.

Răspunsul i-l oferi zgomotul de alunecare a liftului, care răsună atât de tare în beznă, încât o făcu să tresară. Era timpul. Cobora iar, și în următoarele câteva ore avea să se preocupe numai de obloanele care se puteau rula în fața ușilor și vitrinelor, asigurându-se că totul era încuiat și că nimeni nu putea pătrunde prin efracție.

Alex deschise cu atenție dulapul și aruncă un ochi afară. Frica păzește bostănăria, spunea mereu Benny. Reclamele cu neon de pe Strada Tauentzien trimiteau atâta lumină prin geamuri, că nu avea nevoie de lanternă. Vedea totul: dormitorul luxos pe care-l aranjase ea, cu un pat suficient de lat cât să încapă o familie întreagă și un covor atât de moale de ți se afundau tălpile în el. Și când se gândea la rogojina aspră, din fibre de cocos, întinsă în fața patului, pe care îl împărțise cu frățiorul ei, Karl, când încă mai locuia cu părinții, patru persoane într-un număr prea mic de metri pătrați și cu prea puțină lumină! Ce se alesese de Karl? Nici măcar nu știa dacă-l căutaseră polițaii după moartea lui Beckmann. Nu îi era dor de familia și de frățiorul ei, dar i-ar fi plăcut să îi revadă.

Alex se răsuci fiindcă intuise o mișcare în colțul ochiului. Recunoscu oglinda mare a măsuței de toaletă, în care se reflecta o fată de 18 ani, cu picioarele îmbrăcate în pantaloni largi și cu părul strâns sub o căciulă de lână aspră.

Își aruncă un zâmbet. La capătul panoului de plută decorat elegant, care servea drept perete fals al dormitorului, privi după colț. Nu prea era necesar, pentru că paznicul de noapte avea să își reia rondul pe la magazin doar spre dimineață, către sfârșitul turei. Asta știa de la Kalli. Nu era nici țipenie de om în jur și îi plăcea senzația că totul îi aparținea, măcar pentru câteva ore. Ei și lui Benny.

Alex își găsi drum fără probleme. Lumina pâlpâitoare de afară trecea mereu de la o culoare la alta, dar îi era suficient. Memorase cele mai importante lucruri acum câteva ore, când locul colcăia de oameni. În spatele ei se aflau ușile care duceau spre casa scării dinspre

sud și, la stânga, dincolo de peretele format de perdele, era accesul spre scările rulante.

Domnea calmul. Zgomotul traficului părea aproape ireal – un murmur abia auzit, dintr-o lume diferită, care n-avea legătură cu magia din interior. Intră în raionul de perdele, pustiu, care părea un castel de basm, cu draperii lungi, de mătase, satin sau tul, ce atârnau din tavan până-n podea. Când era mică, stătuse de multe ori aici și privise uluită, strângând mâna mamei. Mica Alexandra pricepuse repede că mama ei nu venea aici să cumpere, ci să viseze. Uită-te bine, îi spunea. Noi, proletarii, n-om putea să ne permitem nimic de aici, dar nu ne pot împiedica să privim.

Nu avuseseră niciodată bani destui să cumpere din vestul bogat; nici în vremurile bune, când tatăl ei încă muncea și mama ei era plătită pentru curățenie. De fapt, rar se aventurau afară din Boxhagener Kiez[4]. Pentru tatăl ei, Ku'damm[5], KaDeWe și Strada Tauentzien erau simboluri ale capitalismului risipitor, iar vestul orașului, un cuib de vicii, pe care-l evita cum fuge dracul de tămâie. Dacă n-ar fi fost mama ei, bătrânul căpos n-ar fi permis nici măcar vizitele ocazionale la zoo, vara. Dar până și Emil Reinhold pricepea că nu puteai priva copiii clasei muncitoare de minunile naturii. Însă lui Alex nu-i plăcuse niciodată să vadă creaturi suferind în spatele gratiilor, iar când ajungeau la urșii polari, se gândea deja la întoarcere, pentru că familia Reinhold obișnuia să străbată Strada Tauentzien, înainte să urce în U-Bahn[6] la Wittenbergplatz și să se îndrepte iar spre est. De la primele vitrine, Emil Reinhold își începea predica recurentă despre excesele capitalismului, chiar dacă Alex și mama ei aveau privirile lipite de exponate. Vitrinele KaDeWe i se păreau vrăjite. În ochii mamei se aprindea scânteia viselor de mult uitate despre o viață mai bună, o viață pe care dictatura proletariatului nici n-ar fi sperat să i-o ofere. Tatăl ei nu observa niciodată, sau refuza să observe. Continua să predice, adresându-se fiilor săi captivați, și mai ales lui Karl, care lua totul în serios. Karl, prințul proletarilor, comunistul rigid care se ascundea acum de polițai, exact ca hoața de soră-sa.

Alex aproape că ajunsese la scările rulante, când un zgomot o readuse în prezent, un clang puternic, mai aproape decât zgomotul atenuat din trafic. Se lăsă pe vine în spatele a două role imense de material, și ascultă: ceva lovea sticla, zăngănind și zgâriind una dintre vitrine. Încercă să identifice sunetele. Un fâlfâit, un gângurit. Ieșind din ascunzătoare, văzu în spatele panoului luminat de neon, pe pervaz, siluetele a doi porumbei.

Gâscă proastă! își spuse, inspirând adânc ca să-și calmeze inima care bubuia. Mai întâi oglinda, și acum asta! Benny ar muri de râs, dacă ar vedea-o. De când se speria atât de ușor? De când își dăduse seama că

viața ei mizerabilă prețuia mai mult decât voia să recunoască?

Bătând puternic din aripi, porumbeii zburară în noapte, iar Alex își continuă drumul, cu tensiunea nervoasă acumulată în orele lungi petrecute în dulap, aproape uitată. Se bucura tot mai mult de plimbarea sa nocturnă prin magazinul tăcut. I se părea că totul căzuse într-un somn adânc de o sută de ani, iar ea era singura trează din tot regatul fermecat. KaDeWe depășea toate celelalte magazine care se închiseseră deja; cu siguranță Tietz, dar chiar și enormitatea de Karstadt din Hermannplatz pălea în fața splendorii de pe Strada Tauentzien.

Părăsi raionul de perdele și se îndreptă spre scările rulante. Treptele de metal erau pustii și nemișcate, de parcă o zână malefică ar fi transformat totul în gheață. Se afla la cinci etaje mai sus de punctul de întâlnire prestabilit, de la parter: raionul în care se vindeau produse din tutun, ca de obicei. Devenise un soi de ritual să se aprovizioneze cu mărci pe care nu și le puteau permite altfel. Benny avea predilecție pentru tutunul de calitate.

Alex îl cunoscuse într-o ceartă pentru un muc de țigară pe care un mucos arogant îl aruncase, pe jumătate fumat, pe trotuarul din fața Bahnhof Zoo, la câteva săptămâni după mizeria cu Beckmann. Era la început de februarie, pe un frig cumplit. Alex cheltuise deja banii furați de la grăsan la târgul de Crăciun. Îi era foame și nu mai fumase de două zile.

Săriseră pe mucul de țigară în același timp, ea și băiatul acela blond, subțire, aproape străveziu, care, în ciuda aspectului său nesigur, nu se temea să se murdărească pe mâini. Se mișca repede, însă nu la fel de repede ca Alex. El o privise urât, o privire pe care ea i-o întorsese cu interes, într-atât poftea trupul ei la nicotină. Era un miracol că reușiseră să se împace și să împartă mucul. Fără îndoială, ochii lui o convinseseră. De la început, Alex se simțise datoare să aibă grijă de băiatul acela slăbănog, cu ochii melancolici, și dezvoltase curând sentimente aproape materne pentru Benny, care încă nu împlinise 16 ani. Se simțea de parcă i-ar fi fost soră mai mare, și totuși Benny fusese cel care, în săptămânile următoare, îi arătase cum să supraviețuiască pe străzi. Benny o învățase cum să fure portofele din buzunarele jachetelor, să deschidă uși fără cheie și să conducă mașini care aparțineau altora. Erau cunoștințe folositoare pentru o fată care, la căderea nopții, nu știa niciodată când va mânca următoarea dată.

Toată primăvara se descurcaseră furând din buzunare, organizând jafuri mărunte și ocupându-se de câteva treburi pentru Kalli. Asta până când descoperiseră marile magazine.

Prima dată, la Tietz de pe Dönhoffplatz, fusese o întâmplare. Alex și Benny erau în magazin, chiar înainte de închidere, adăpostindu-se de ploaie. Ideea le venise parcă instinctiv, în timp ce

clienții erau ușuiți politicos spre ieșiri. Fusese nevoie doar de un schimb de priviri înainte să-și petreacă următoarele câteva ore înghesuiți într-un dulap enorm de la garderobă. Apoi se lăsase tăcerea, iar ei ieșiseră, cu oasele amorțite, și goliseră dulăpioarele cu bijuterii și tot ce mai găsiseră. Umpluseră două serviete mici de la raionul de marfă din piele, pe care să le poată duce fără grija că ar atrage atenția asupra lor. Nu îi oprise nimeni când ieșiseră din nou pe Strada Krausen și nimeni nu avea idee ce duceau în serviete. Urcaseră calmi în primul tren la Spittelmarkt și trecuseră și acolo neobservați – erau un cuplu de tineri cu serviete, care arătau ca niște comercianți stradali epuizați după o zi lungă și lipsită de succes.

A doua zi dimineață, Kalli făcuse ochii mari, dar plătise bucuros. Nu-i mai aduseseră niciodată așa o pradă – cel mult un ceas de mână luat de la un bețiv sau niște nimicuri furate dintr-o mașină. După Tietz, nu se mai ocupaseră de mărunțișuri. Să șterpelească portofele din U-Bahn sau să golească buzunarele bețivilor nu merita, era riscant și presupunea noroc. Șiretlicul cu magazinul era mai lucrativ și mai simplu. Tot ce trebuia să facă era să se lase închiși la interior, să dea iama prin vitrine și să iasă. Când remarcaseră paznicii de noapte vitrinele goale, Alex și Benny plecaseră de mult. „Vizitaseră” deja patru magazine până acum, iar ultima dată, la Karstadt, puseseră mâna pe lucruri valoroase. Kalli le sugerase cel mai respectabil stabiliment berlinez; Alex și Benny n-ar fi îndrăznit singuri, din respect. Puteau scoate pradă serioasă din KaDeWe, le spusese Kalli, așa că de ce n-ar fi încercat? Nu putea fi mai bine păzit decât Tietz sau Karstadt. Cunoștea el pe cineva care lucra acolo.

Iar acum cobora tiptil scările rulante, care, nemișcate, i se păreau tot mai greu accesibile, etaj după etaj. Senzația că avea imensul KaDeWe numai pentru sine o copleșea. Nu putea să nu se gândească la Tietz, unde, împreună cu Benny, se mișcaseră de la un raion la altul, savurând ideea de a fi singuri cu asemenea comori. Testaseră tot felul de lucruri și se opriseră chiar și la raionul de jucării, la început timizi, fiindcă, în ciuda prieteniei lor, își ascundeau reciproc latura copilărească. În al doilea mare magazin, din nou un Tietz, însă din Alexanderplatz, trecuseră direct la treabă.

Marea sală de la parter se deschise în fața ei. Ca să ajungă la produsele din tutun, trebuia să treacă prin zona destinată modei masculine, de unde o priveau de sus un șir de manechine cu chipuri de ceară, cu aroganță, exact ca mucoșii de bani gata care purtau asemenea haine și abia se puteau mișca din cauza aurei de dispreț. Alex îi detesta și se bucura să creadă că fuseseră transformați în acest șir de manechine, condamnate să-și petreacă restul zilelor în chip de fosile KaWeDe, prețul plătit pentru că-și doriseră să se îmbrace la modă. La capătul armatei de manechine simțea deja lambriurile de

lemn și rafturile din raionul unde se vindea tutun.

Benny nu părea să fi ajuns încă. Încercă să distingă ceva în luminile care pâlpâiau afară. Apoi încremeni în plină mișcare și rămase așa, fiindcă i se păruse că unul dintre manechinele din capătul șirului se mișcase. Privi cu atenție, dar totul părea la fel ca înainte. O firmă roșie de neon clipea afară și făcea umbrele din interior să danseze. În orice caz, nu era niciun paznic de noapte printre manechine, nici urmă de șapcă cu cozoroc, doar pălării de stradă, meloane burgheze și jobene elegante. Continuă cu inima bubuind; i se părea că fiecare bătaie se auzea perfect. Manechinul care o speriase se afla chiar la capătul șirului, la intrarea în raionul de tutun. Scoase limba la el.

Manechinul se aplecă ușor în față, iar groaza o străbătu ca un șoc electric.

— Intrați, doamnă, zise manechinul, cu un accent maghiar foarte artificial. Nu vă sfiiți!

— Încerci să-mi provoci un infarct?

Alex lovi cu pumnii pieptarul cămășii albe ca zăpada.

Benny făcu o plecăciune, scoțându-și jobenul și făcându-i semn să intre, ca un crainic de bâlci.

— Haideți, doamnă, intrați, și nu vă speriați de prețuri! Avem lucruri potrivite pentru fiecare buzunar!

— Ah, dar ești o figură! exclamă Alex, zâmbind în ciuda supărării. Arăți ca un ucenic al unui prezentator de circ!

Își regretă imediat cuvintele, pentru că se așteptase să provoace uimire sau aplauze, nu să fie luate drept o glumă pe seama lui.

— M-am gândit că, dacă tot suntem aici, m-aș putea îmbrăca elegant, spuse el, încercând să nu lase dezamăgirea să se vadă.

— Arăți al naibii de elegant, spuse ea. Nu te-am văzut niciodată așa.

— De ce m-ai fi văzut? Astea nu-s de nasul nostru. Dar, iată-mă!

Deschise o sacoșă de pânză.

— Ți-am adus ceva de la raionul de damă, spuse el, scoțând o rochie de mătase roșie. Ce crezi?

— Ar trebui să rămânem la bijuterii. Kalli nu poate vinde haine.

— Probeaz-o doar, flutură el materialul.

— Acum?

— Este o rochie de seară, iar acum e seară.

Benny îi întinse rochia și Alex privi materialul lucios, roșu-închis.

— Nu e prea… elegantă?

— Întrebarea e dacă-ți place.

Materialul era plăcut la atingere. Ea își lipi rochia de corp și se privi într-una dintre oglinzi. Mărimea era potrivită, și rochia chiar îi

plăcea. N-ar fi crezut că Benny avea gusturi atât de bune. Nu-și cumpăra niciodată ceva de purtat, nici măcar cel mai insignifiant lucru, nici măcar cu banii dați de Kalli, care i-ar fi ajuns pentru vreo șase costume noi. Doar după câteva zile remarcase că ea își luase un palton nou.

Benny o măsura în tăcere. Scoase o cutie de argint din buzunarul interior al hainei și din ea o Manoli Privat, o marcă de șase pfenigi. Nu arăta deloc ridicol, gândi ea, ci doar neobișnuit; îl văzuse îmbrăcat numai în pantaloni de in aspru și geaca lui de piele roasă.

— Vrei? întrebă el și îi întinse tabachera, dar Alex scutură din cap.

— Doar un fum.

Benny aprinse țigara și i-o întinse iar. Alex trase adânc două fumuri și i-o înapoie.

— Arată foarte bine, zise el.

Scoase din buzunar o pereche de mănuși și o beretă.

— Ar trebui să o îmbraci.

Alex ezită doar jumătate de secundă, apoi se dădu după un stâlp și își puse rochia care îi venea într-adevăr ca turnată, apoi mănușile și bereta, cu inima bătând cu putere. Nu mai purtase niciodată ceva atât de elegant; se simțea bine, și totuși nesigură. Era un sentiment straniu, pe care Benny probabil îl împărtășea. L-ar fi putut scuti de remarca aceea stupidă de la început.

— Ta-da! anunță ea, ieșind de după stâlp.

Când observă uimirea lui Benny, se simți deja mai bine. Băiatul, care nu-și putea ține gura niciodată, nu spuse nimic, ci doar o privi din cap până-n picioare și ea știu de îndată că era impresionat. Mișcările lui păreau foarte elegante în hainele acelea, mai ales când făcu o plecăciune în fața ei.

— Dansezi cu mine? întrebă el.

Alex râse.

— Auzi tu muzică?

— Da. Îi luă mâna dreaptă într-a lui și o prinse de umărul stâng. Tu nu o auzi?

Murmură încet o melodie și o purtă în față și în spate, în ritm de trei pătrimi.

— Nu știu să dansez.

— Las' pe mine.

Începu să valseze, trăgând-o după el. O ținea ferm, iar ea se lăsă purtată de mișcările lui și de ritmul melodiei. Se rotiră pe lângă manechinele cu chipuri arogante, pe lângă rafturi și pe lângă standurile cu haine, prin lumina care clipea dinspre Strada Tauentzien. Doar când se opriră își dădu ea seama că dansaseră pe jumătate din etaj. Se simțea amețită și i se tăiase respirația, dar era

fericită.

— De unde ai învățat asta?

Benny nu înceta niciodată să o uimească, băiatul ăsta slăbănog cu chip de copil, care uneori părea atât de serios și de matur, încât o speria.

— La cămin. Fetele de la bucătărie dansau între ele când nu erau călugărițele atente. Mi-au arătat și mie. Îți place?

Ea încuviință, iar el o prinse iarăși și începu să se rotească în direcția opusă. Alex radia. Dacă tatăl ei ar fi știut că se bucura de asemenea frivolități burgheze – de un vals vienez, nu altceva! –, fără îndoială și-ar fi criticat fiica rătăcitoare și mai mult ca de obicei.

Când ajunseră iar la raionul de tutun, nu se mai putea ține pe picioare.

— A fost grozav, zise ea, respirând greu. Ar fi trebui s-o fi făcut mai din vreme. Mi-ar prinde bine să exersez.

— Poate că ar trebui să mergem să dansăm cu adevărat. Într-un loc fain, în vreo sală de pe Ku'damm…

Alex râse.

— Ne-ar da afară.

— Ar trebui doar să fim îmbrăcați așa.

Benny se opri, venindu-i greu să pronunțe cuvintele, de parcă vorbele ar fi trebuit să sară peste niște obstacole.

— Ești frumoasă, Alex, zise el, și sună ca și cum ar fi vrut să o spună de multă vreme.

Îi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor, uimind-o cu tandrețea neașteptată. Ea tresări ușor, dar el nu remarcă, ci închise ochii și se apropie. Doar când buzele lui îi atinseră ușor gura, ea reacționă și îl împinse ușor, dar ferm.

— Benny! Nu poți…

El nu păru să înțeleagă, sau să vrea să înțeleagă.

— Ai doar 15 ani. Haide, Alex, fii amabilă cu el! Nu vreau să crezi altceva. Ești prietenul meu.

— De ce nu pot să te sărut?

Părea atât de trist și de stânjenit, încât nu se putu abține: îl luă în brațe și îl mângâie pe cap.

— Îmi place de tine, Benny. Dar… nu putem. Mai ales nu acum. Avem treabă.

— Așa e, zise el. Gata cu prostiile.

Îi dădu drumul și despături a doua sacoșă de pânză în care-și vârâse hainele obișnuite; observă că îl rănise a doua oară în aceeași seară – doar că și mai adânc. Încerca să nu lase să se vadă, iar ea pretindea că n-a observat, dar atmosfera dintre ei se stricase. Cu câteva clipe înainte, dansaseră pe podeaua magazinului KaDeWe. Acum, în rochie și costum de seară, arătau ca niște copii care

scotociseră, pe ascuns, prin garderoba părinților. Cel puțin așa se simțea Alex, iar Benny părea să îi împărtășească sentimentele. Se grăbi să se îmbrace înapoi în hainele lui, iar Alex se ascunse iar după stâlp, să se schimbe.

— La treabă, zise el, dându-i cealaltă sacoșă.

Se apucară în tăcere de lucru.

Raionul de bijuterii era tot la parter. Sticla vitrinelor sclipea în penumbră. Alex era din nou agitată. Cele mai scumpe erau depozitate în seif, iar fiindcă vitrinele conțineau doar replici, Alex și Benny puteau ignora pietrele voluminoase, concentrându-se în schimb pe lucrurile simple, care erau autentice: inele, cercei care atârnă și cu șurub, dar mai ales ceasuri de mână și de buzunar. Kalli plătea gras pentru ceasuri.

Benny își scoase geaca de piele și o înfășură în jurul brațului.

— Alex, spuse el, îți promit că nu va mai trebui să fac asta în doi, trei ani. Voi purta costume scumpe, voi avea mașină și voi locui într-o casă frumoasă, cu servitori. Atunci, te voi întreba iar dacă vrei să ieși cu mine la dans.

Ea îi privi chipul hotărât. Înainte să poată răspunde, el își retrase cotul și apoi sparse sticla, cu un zăngănit suficient de puternic cât să trezească tot orașul.

Se mișcară repede, fără o vorbă. Alex adună ceasurile de mână din vitrina spartă și le vârî în sacoșă, în timp ce Benny își scutura mâneca de cioburi și se pregătea pentru următorul atac. A doua oară, zăngănitul nu i se mai păru la fel de tare. Ea avea grijă să nu vâre în sacoșă prea multe fragmente de sticlă împreună cu ceasurile, ceea ce se dovedi mai dificil la următoarea vitrină, unde, pe catifea, între așchii se aflau inele cu diamante de puține carate. Alex era atât de atent la cioburile de sticlă, încât trecu cu vederea marginea tăioasă a cadrului de alamă și se tăie pe dosul palmei.

Benny se apropie și se uită. Rana sângera abundent. Fără să spună ceva, el își rupse o bucată din cămașă și legă rana, înainte să golească a treia vitrină. Cu mâna bandajată, Alex nu era de prea mare folos.

— La naiba, înjură ea din nou. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

Benny se întrerupse, încremenind în mijlocul propoziției.

— Ai auzit?

Alex ridică din umeri, dar apoi auzi și ea.

Undeva, în clădire, se trântise o ușă.

— A pornit iar, șopti ea. Nu se poate! Trebuie că-și face încă rondul afară. N-ar trebui să revină la magazin.

— N-aș paria.

Benny mai apucă o mână de inele.

— Poate că am făcut prea mult zgomot. Să plecăm.

Strânse cele două sacoșe de pânză și o luă pe cea mai grea, apoi porniră în fugă. Alex, care cunoștea mai bine drumul, era în față. Păsările de noapte cutreierau acum Strada Tauentzien, iar geamurile și ușile erau blocate, ca nimeni să nu fie tentat de vitrine. Trebuiau să treacă printr-un depozit sau să iasă pe o fereastră de birou ca să ajungă în curte, apoi pe Strada Ansbacher, să se amestece apoi în mulțime și să ia primul U-Bahn spre est.

Ca de obicei – doar că se întâmplă ceva care le dădu planurile peste cap. Ușa spre scara dinspre sud se deschise și pe podeaua magazinului se întinse o felie de lumină. Alex sări să se ascundă, târându-l pe Benny în spatele unui perete drapat cu cravate de mătase. I se păru că în cadrul ușii vede o uniformă. Nu era maroniul-roșcat al paznicilor KaDeWe, ci albastrul-închis al Poliției prusace.

După zgomot, era o întreagă divizie. Benny șopti încet un cuvânt pe care ea ar fi preferat să-l strige: La naiba!

Trebuiau să iasă pe Strada Tauentzien. N-aveau de ales. Ce naiba căutau polițaii acolo? Alex îi făcu lui Benny un semn din cap și o luă înainte. Cu umerii ușor încovoiați, folosind rafturile și standurile de haine drept acoperire, își croiră drum prin penumbră, mărind distanța dintre ei și polițiști.

— Poliția! strigă cineva. Știm că sunteți aici. Predați-vă! V-am înconjurat din toate părțile!

Pentru câteva clipe pâlpâi o lanternă, apoi se făcu lumină ca în miezul zilei. Alex se piti în spatele raftului pe lângă care treceau și se uită în jur. N-arăta deloc bine. Polițaii se împărțiseră în câteva grupuri și căutau sistematic.

Îl privi pe Benny, care ridică din umeri. Nu mai aveau timp și nici multe șanse. Lifturile! Cel din mijloc era la parter. Alex făcu semn spre ușile aflate la câțiva metri în stânga lor, iar Benny încuviință. Era singura lor șansă de a o lua înainte și mai câștigau puțin timp pentru un nou plan. Se aplecară, târându-se pe lângă un rastel lung cu pantaloni de golf. Lifturile erau la o aruncătură de băț. Dar pentru a apăsa butonul trebuiau doar să iasă din ascunzătoare.

Alex auzi o voce de bărbat în apropiere.

— Ce mizerie! Să sperăm că n-au fugit.

— Sunt încă în clădire, comentă altul. Îi simt.

Polițaii descoperiseră vitrinele, ceea ce-i distrăgea temporar. Alex inspiră adânc și întinse un braț spre buton.

Ușa se deschise cu un ping slab. Nu suficient de încet.

— Poliția! Stați pe loc! țipă cineva. Mâinile sus și arătați-vă!

Alex îl trase pe Benny în liftul deschis și apăsă unul dintre butoanele de sus. Cel puțin ea știa cum funcționează datorită lui Wertheim. Polițaii veneau deja de după colț, părând să strige „Stați pe

loc!”, când ușa se închise, iar liftul începu să urce.

Slavă Cerului!

Mai întâi, trebuia să urce mai sus, să ia distanță de urmăritori. Dura până când poliția avea să poată chema alt lift la parter. Se uită la Benny. Cel puțin acum puteau vorbi.

— La naiba, zise el. Ce caută curcanii aici?

— Poate c-am declanșat o alarmă.

— Mai degrabă ne așteptau. Voiau să ne prindă asupra faptului.

— Mai întâi să ne găsească.

— Așa e, rânji Benny. Am știut mereu că te pricepi la evadări, Alex, dar de unde știi cum funcționează un lift?

— La Wertheim era un liftier căruia-i plăcea de mine.

El o împunse în coaste și râse, chiar dacă nu fusese o glumă. Pentru episodul acela aproape că plătise cu slujba pe care o pierduse oricum peste jumătate de an.

Liftul se opri, iar ușile se deschiseră.

— Doamnelor și domnilor, am ajuns la etajul cinci, zise ea.

— Nu ar trebui să mai urcăm un etaj?

— Ba da, însă pe scări. Atunci, polițaii vor căuta la etajul greșit.

Benny încuviință.

— Cred că mai bine ne despărțim. Tu urci un etaj, eu cobor unul.

— Să ne despărțim?

— Nu știm câți sunt. Ca să avem o șansă, trebuie să ne despărțim.

Părea un general înainte de luptă. Dacă situația n-ar fi fost gravă, ar fi râs.

— Bine, zise ea. Și apoi?

— N-am idee. Ieșim cumva. Trebuie să existe mai multe opțiuni.

— Bun. Unde ne vedem?

— Afară. La Märchenbrunnen. Într-o oră.

Alex încuviință.

— Succes, spuse ea. Ne vedem afară.

Îl mai privi o dată, apoi alergă pe scări la etajul șase. Pașii lor se îndepărtară unii de ceilalți. La capătul scărilor, se opri în fața ușii liftului. În câteva clipe, paznicul de noapte putea aprinde luminile de la etajul șase, dar deocamdată era încă întuneric. Pentru prima dată în seara aceea se folosi de lanternă ca să lumineze afișajele de deasupra ușilor. Liftul din dreapta urca deja și tocmai trecea de al doilea etaj. Erau în mișcare. Nu avea timp de pierdut.

Alex năvăli la etaj, căutând altă cale de scăpare, sau măcar o ascunzătoare. Raza lanternei trecu peste gresia roșu cu alb a podelei și peste tejghelele de sticlă goale: era barul de gustări al KaDeWe, inima noului raion de băcănie. Traversă, trecând pe lângă rafturile pline de

borcane cu gem, până când, dintr-odată, nu mai avu încotro să o ia. Căută o deschidere în peretele de plută văruit, a cărui fragilitate era ascunsă de șiruri de rafturi. În cele din urmă, în spatele unei case de marcat, găsi o ușiță cu un lacăt simplu, ușor de spart. Se strecură înăuntru și găsi un teanc de scânduri. Arăta ca un șantier. Traversă încăperea și găsi o ușă în spatele căreia era o scară care ducea în sus.

Nu știa încotro să o ia, dar nu putea cădea în mâinile urmăritorilor. Fusese regula ei de bază de când locuia pe stradă: să nu o prindă polițaii! Jumătate de an îi fusese groază că ar putea-o ridica și acuza de moartea lui Beckmann. Sau, mai rău, că ar fi torturat-o și că ar fi descoperit astfel că fratele ei, Karl, fusese cel care-l împușcase pe nenorocitul de nazist. Că ea doar privise. Uneori, credea că era doar vina ei; că ea își transformase fratele în criminal. Dar fiecare fibră din ea protesta. Pentru că, dacă n-ar fi fost tâmpeniile alea cu Frontul Roșu, fratele ei n-ar fi avut vreo armă și nici n-ar fi putut trage în Beckmann.

Dar avusese un pistol, și trăsese cu el.

Alex stinse lanterna și ascultă. Voci în mișcare. Se apropiau. Firește: nu erau chiar atât de proști să se lase păcăliți de liftul de mai jos. O sclipire și lumina pătrunse acolo. Din instinct, Alex se feri de materialele de construcții și se retrase înăuntrul casei scării întunecate. Oare ce credeau trecătorii, văzând toate etajele KaDeWe cum se luminează în miez de noapte?

Își puse sacoșa pe umăr și urcă scara îngustă, disperată să dispară înainte ca polițaii să descopere peretele de plută și să decidă că merita investigat. Urcă două niveluri până în pod și ajunse la o ușă încuiată, care nu rezistă șperaclului. În față îi suflă un vânt rece. Era iar afară, într-o grădină de pe acoperiș, deasupra orașului. Întunecată, Biserica Memorială se ridica dintr-o mare de case, și luminile clipeau în toate culorile din canioanele urbane de jos. Zgomotul traficului nu mai era atenuat de zidurile magazinului. Un claxon îi aminti că dedesubt o aștepta viața. Și libertatea. Cum să ajungă la ele? Vântul încă o lovea în față și îi comunica faptul că se afla pe teren străin, iar tăietura de la mână pulsa. Se aplecă peste parapet și privi în jos. Emblema KaDeWe lumina în beznă, aruncând sclipiri de neon spre un acoperiș abrupt, cu ferestre rabatabile. Nicio șansă să coboare pe acolo. Se rugă să nu le vină în minte polițiștilor să o ia pe acolo. Cine ar fi suficient de prost să vrea să scape de pe acoperiș? Alexandra Reinhold, desigur, dar ei nu puteau ști asta.

Doamne, vacă proastă, se mustră ea, trebuia tu să te bagi în povestea asta!

Cumva, trebuia să se strecoare pe lângă ei, să coboare la parter și să iasă. Se întoarse înspre scară, închise ușa după ea și ascultă o clipă. Nimic. Totul era scăldat în beznă. Doar când fu sigură că nu era

nimeni coborî încet scările, treaptă cu treaptă, iar după ce ajunse jos deschise ușa care ducea înapoi spre lumină. Vocile nu se mai auzeau. Plecaseră? Nu era nimeni lângă teancul de scânduri, dar era ciudat că nu căutau acolo. Lăsaseră lumina aprinsă. Alex se strecură spre peretele de plută și privi printr-o crăpătură.

La naiba! Lângă lifturi era un albăstriu.

Nici nu era nevoie să caute în toată clădirea, ci era suficient să păzească ieșirile.

Se retrase în spatele șantierului. Cu grijă, deschise un geam de pe latura de vest și se sperie de cât de tare se auzea zgomotul. Spera să nu ajungă până la lifturi. Întinse mâna în aerul nopții, care mirosea a benzină și a nori de ploaie, și privi în jur. La patru metri în jos vedea balconul care aproape se extindea în jurul celui de-al cincilea etaj al clădirii, și dincolo de el era abisul Străzii Passauer. Putea coborî pe pervaz, se putea lăsa cât mai jos și apoi putea sări. Ar fi reușit. Reevalua riscurile, când văzu o siluetă ascunsă într-o nișă din balcon.

Benny.

Curcanii îl alungaseră afară și pe sărmanul băiat. Nu o vedea, ghemuit în ascunzătoare, cu ochii ațintiți pe ușă. Alex închise geamul. Cum să iasă de acolo teferi?

Tăietura de la mână încă pulsa. Ce zi de rahat! Să scap odată de aici! Deschise o ușă dinspre sud. Totul era beznă. Doar când fu sigură că nu auzea pași sau voci, aprinse iar lanterna și văzu un coridor lung. O aripă de birouri, unde totul era nou, iar pereții miroseau a proaspăt. Încet, păși pe coridor, ignorând ușile de ambele părți, și coti la stânga, poate spre altă scară. Stinse lanterna când observă o rază de lumină dinspre un geam de la capătul coridorului. Afară, văzu un perete care dădea spre curtea de acces. Grozav, domnișoară Reinhold. Exact cum plănuiai. Doar că… la câteva etaje prea sus!

Începuse să plouă, dar Alex nu-și dorea decât să se afle sub picături. Privi pe geam și se rugă scurt. Doamne, dacă ești pe-acolo și asculți, te rog să mă scoți de aici. Nu îmi pasă cum, doar scoate-mă, și eu plătesc orice, oricât. Mă duc chiar și la biserică. Închise ochii și ascultă răpăitul ploii. Ceva din sunetul acela o făcu să ezite și să deschidă geamul. Era un zgomot de nedescris, de parcă ar fi bătut cineva cu un ciocan pe nicovală, iar și iar. Alex scoase capul și crezu că visează. Crezu că i se răspunsese la rugăciune.

Era o ieșire de incendiu!

Trepte de fier coborau, etaj după etaj, în curte. Puse lanterna în buzunar, sacoșa pe umăr, păși pe grilaj și privi în jos. O flotă de camioane și furgonete parcate în formație perfectă; în rest, curtea era goală. Nu se vedea nicio uniformă. Curcanii trecuseră cu vederea scara de incendiu.

Alex se prinse de balustrada umedă și rece și coborî treptele pe

scara care se clătina, pas cu pas, cu geamurile și curtea sub ochi. Vântul făcea ca ploaia să-l lovească în față, structura de oțel se mișca și se legăna sub picioarele ei, dar ea continuă să coboare încet, încet. Era leoarcă, apa îi ajunsese la bandaj, și sacoșa era tot mai grea, dar ajunse jos. Dacă i-ar fi putut spune lui Benny despre ieșirea de incendiu! Sper să fie norocul și de partea lui. Folosind furgonetele ca acoperire, își croi drum spre poarta dinspre Strada Passauer. Poarta principală, de fier, era încuiată, dar era de așteptat. Își scoase șperaclul și, deși tremura ușor și avu nevoie de ceva mai mult timp, lacătul cedă ușor.

Poarta scârțâi când o mișcă. O deschise cu grijă cât să se strecoare prin ea. Apoi, ieși.

Era liberă! Nu se mai bucurase niciodată atât de mult de zgomotul traficului de pe Strada Tauentzien. Inspiră adânc aerul nopții, de parcă putea respira iar abia acum, după ce ieșise la suprafață în urma unei îndelungi scufundări. Ploaia se oprise. Nu se întâmpla mare lucru pe Strada Passauer – doar câțiva pietoni grăbiți, care-și închideau umbrelele, și niște mașini care treceau prin bălți. Nimeni nu-i dădea atenție. Își lăsă capul pe spate și privi fațada magazinului, cu semnul imens de neon dinspre stradă. Luminat așa, pe timp de noapte, avea o atmosferă festivă, de Crăciun. Se gândi la Benny și, în aceeași clipă, îl văzu cățărându-se pe balustrada balconului. Ce naiba făcea? Nu părea să se fi îndepărtat mult de ascunzătoare, unde-l văzuse cu câteva clipe înainte.

Se afla pe marginea balconului, în afara balustradei. Alex își ținu respirația. Nu putea avea mai mult de 30 de centimetri lățime. Cu siguranță nu se gândea să coboare – nu cu sacoșa grea pe umăr. Dar așa părea. Repede, Benny se ghemui, apucând marginea cu ambele mâini și coborându-și treptat corpul, până ce rămase atârnat, cu picioarele legănându-se, o umbră întunecată profilată chiar în fața uneia dintre ferestrele înguste luminate. Picioarele lui erau prea departe de următorul pervaz. Nu avea să poată coborî. Un icnet de groază o făcu să se întoarcă. În spatele ei se afla un bărbat slab, cu ochelari cu rame de metal și melon, și el privind în sus.

Un polițist apăru deasupra balustradei, cu steaua sclipind pe caschetă. Benny atârna de balcon ca să se ascundă, nu să fugă. Fațada clădirii era ultima lui șansă, însă curcanul îl văzuse. Se apleca peste balustradă parcă știind că era cineva acolo.

Alex ar fi trebuit să fugă, dar nu putea. Rămase pe Strada Passauer de parcă prinsese rădăcini.

— Au ajuns deja polițiștii, îl auzi Alex pe bărbatul cu ochelari. De ce ai vrea să sari de pe KaWeDe?

Alex ar fi vrut să spună ceva, dar tăcu. Nu vedea bine ce se întâmplă, doar că polițistul era acum lângă Benny. Coborâse și el peste

balustradă. Voia să-l ajute? Nu părea. Nu făcu niciun gest, ci rămase pe loc și își aplecă doar capul, parcă vorbind. Benny păru să zică și el ceva, deși Alex nu auzea ce.

Benny scoase un strigăt și o sperie. Îl lăsau puterile? Cu siguranță nu! Predă-te, gândi ea. Urcă înapoi și predă-te! Capul curcanului era încă aplecat spre el și, pentru o secundă, Alex îi distinse fața în lumina siglei. Avea o mină furioasă. Ce se petrecea? Oare Benny nu-și putuse ține gura? Pentru o secundă auzi din nou că striga cu disperarea băiatului care era, nu ca bărbatul care și-ar fi dorit să fie.

Deși își ținea capul pe spate și gâtul o durea, continuă să privească. De ce își desprinsese mâna dreaptă? Cum să se țină doar cu o mână, plus sacoșa grea de pe umăr? Se uită și se uită și nu-i veni să creadă. Până ce, în cele din urmă, pricepu și nu vru să priceapă.

Fără alt strigăt, se prăbuși în noapte. Lui Alex nu-i veni să creadă că Benny era corpul acela rigid care se izbise de sol.

Se auzi un pocnet ca atunci când cade un sac de cartofi dintr-un camion și, în același timp, un trosnet cumplit.

Apoi se lăsă tăcerea.

Se desprinse din transă și îl văzu pe Benny la nici zece metri, contorsionat pe trotuar, nemișcat. Se grăbi spre el. Nu văzu sânge. Avea ochii închiși. În spatele ei șuiera ceva. Era bărbatul cu ochelari cu ramă de metal. Căsca gura.

— Cheamă ambulanța! sâsâi ea, dar el ridică din umeri și dispăru.

Alex se aplecă spre Benny. El icni. Trăia!

Ea se lăsă în genunchi pe trotuar, îi așeză capul în poala ei și îi mângâie părul. El deschise ochii. Respira foarte repede.

— Alex, spuse el.

— Nu vorbi. Vine ambulanța.

— Îmi pare rău, Alex. Am dat-o-n bară.

— Nu.

— Nu am putut… să mă mai țin. Stătea pe degetele mele.

Se auzi un șuierat, când Benny încercă să respire. Nu prea putea vorbi.

— Nu mai vorbi, Benny. Nu mai vorbi.

— Pleacă… sau te vor prinde. Sunt oameni răi…

Se uită în sus. Curcanul o privea. Spuse ceva colegului și arătă spre ea, spre Alex și spre Benny de pe Strada Passauer. Celălalt începu să vorbească animat, părând să-l înjure. Nu prea ajuta.

Benny inspiră iar și, din nou, plămânii îi șuierară. Sânge întunecat îi năvăli brusc pe gură.

— Benny! strigă ea. Rezistă!

El încercă să zâmbească.

— Promite-mi că ieși cu mine la dans.

— Promit.

Intervalul dintre respirațiile lui se scurtă tot mai mult. Alex îi șterse sângele cu mâneca. Benny o privea trist, parcă gata să-și ia rămas-bun. Închise ochii.

— Nu renunța! Mă auzi? Nu renunța! Ajunge ambulanța.

Șuieratul lui Benny se înteți, deveni frenetic, și se opri brusc, de parcă deconectase cineva o mașină.

— Nu, strigă Alex. Nu! Nu poți să mori! Nu te las!

Îi lăsă capul să alunece ușor pe trotuar și privi în jur. Câțiva gură-cască își croiseră drum dinspre Strada Tauentzien. Bărbatul cu ochelari metalici nu se vedea, și nici urmă de ambulanță, dar câțiva bărbați în uniformă apărură pe o ușă lăturalnică a magazinului KaDeWe.

Ea își înghiți lacrimile și o luă la fugă.

— Opriți-o! E de-ai lor!

Alex nu se întoarse. Știa că o urmăreau. Trebui să se ferească de pietoni, să urle la o doamnă elegantă să se dea la o parte și să o împingă într-un grilaj al unei ferestre, apoi să fugă spre mulțimea de pe Strada Tauentzien. Să se ascundă acolo. Să dispară. În spatele ei se auzi un fluier și cineva țipă.

— Stai! Poliția!

Ea alergă mai departe, direct în stradă, printre mașinile care claxonau. Un taxi frână brusc, dar Alex nu-i dădu atenție. După ceea ce se întâmplase cu Benny, se temea pentru viața ei. Se aruncă în fața unui tramvai al cărui vatman sună clopoțelul de avertizare, traversă refugiul central și urmări tramvaiul care se legăna înspre est. Privirea îi căzu pe semnul care interzicea pasagerilor să sară în tren din mers. Sări pe platforma în mișcare și se strecură în vagon. De-o parte și de alta, geamurile erau blocate de pasageri, dar nu complet. Acolo erau cei doi urmăritori ai ei, așteptând să treacă tramvaiul care cotea apropiindu-se de Wittenbergplatz. Alex își făcu loc prin vagon și se uită la număr: șase, mergea spre Schöneberg. Nu era unde voia, dar dacă se dădea jos iar la Wittenbergplatz, ei ar fi văzut-o. Tramvaiul se opri și coborâră mai mulți oameni decât urcară. Nu prea se mai putea ascunde. Se tot uita pe geam, dar nu mai văzu uniforme albastre. Ultimul pasager fu un bărbat gras, spre care se îndreptă imediat, ascunzându-se după el, păzind ușile.

Se auzi un clopoțel și trenul se puse în mișcare. Luă viteză, metru cu metru, și Alex se relaxă. Scăpase de ei!

Dintr-odată, simți că îi pulsează iar mâna tăiată. Sângele se strecurase deja prin bandajul temporar pe care i-l legase Benny, cu o oră în urmă, și durerea o atacă asemenea unui animal sălbatic. Lacrimile îi alunecară pe față și curând plângea incontrolabil, pentru

prima dată după mulți ani.

Doar când își șterse lacrimile cu mâneca își dădu seama că toți pasagerii se uitau la ea.

— La ce căscați gura? strigă ea, iar oamenii care o priviseră cu simpatie se întoarseră la treburile lor.

2

Asta primești când ești punctual: aștepți. Privirea lui Rath se plimba de la unghiile sale la pozele de pe perete. Văzu că avea o pată de grăsime pe haină. Purta costumul gri de prea multă vreme. Dacă ar fi știut că era chemat, l-ar fi ales pe cel maro, pentru că fusese curățat recent. Măcar avea unghiile curate.

Renate Greulich bătea la mașină de parcă ar fi fost singură în cameră.

— Dr. Weiss e încă într-o întâlnire. Vă rog să luați loc – atât spusese.

Așa că Rath luase loc, simțindu-se ca în sala de așteptare a unui doctor, pe cale să primească vești proaste. Nu știa sigur ce fel de vești; știa doar că erau proaste.

Când șefii trimiteau după el, de obicei era vorba despre necazuri, deși Rath nu își putea aminti nicio ocazie din ultimele săptămâni în care să fi încălcat regulile. Se întorsese doar de o săptămână, după alte două de concediu estival. Câteva zile la Köln, apoi o săptămână la Marea Baltică, împreună cu Charly. S-ar fi putut lipsi de amândouă.

Telefonul sună și Renate Greulich răspunse.

— Da, Herr Doktor, spuse ea, întinzându-se după dosarul de pe birou.

Dispăru cu el pe ușa capitonată.

Rath se uită după secretară și luă un ziar de pe masa improvizată. Răsfoi indiferent chestiunile politice, disputele privind reparațiile, măsurile de austeritate, până când ajunse la un titlu din știrile regionale.

Urmărire nocturnă a poliției în KaDeWe. Tânăr intrus plonjează în gol și moare.

Era cazul despre care-i povestise Gennat în ședință: doi hoți de bijuterii fuseseră prinși în flagrant în KaDeWe, în weekend, iar unul se aruncase în gol într-o încercare eșuată de fugă. Tânărul avea 16 sau 17 ani și nu fusese încă identificat. Complicele lui fugise cu o parte din pradă.

Articolul lăsa să se înțeleagă că poliția îl vânase pe băiat până la moarte. Că făptașii se lăsaseră încuiați într-un magazin ca să-l golească de bijuterii nu părea să îi preocupe pe ziariști.

Ușa se redeschise, doar că nu ieși Greulich, ci un ofițer de poliție cu aspect impecabil în uniforma sa albastră, proaspăt curățată și fără pată, cu cascheta sub braț. Omul știa cum să se prezinte în fața unui

comisar adjunct. Rath acoperi pata de grăsime cu ziarul. Ofițerul îl salută din cap.

— Care-i atmosfera? întrebă Rath.

— În regulă.

Ofițerul făcu semn spre ziar.

— Ai citit știrile?

— Acum mă uit.

— Atunci îți dai seama care-i starea dr. Weiss.

Ofițerul părea pierdut.

— M-am ocupat de operațiunea de la KaDeWe, acum două nopți.

— Urât, făcu Rath.

— Un coșmar.

— Nu pune la inimă. Se întâmplă zilnic.

— Mersi, dar tot trebuie să merg la Omucideri.

Ofițerul își puse cascheta.

— De ce ai fost chemat?

— Habar nu am.

Ofițerul își atinse în chip de salut cozorocul caschetei și dispăru pe coridor. Câteva clipe mai târziu, Renate Greulich reapăru și îi făcu semn lui Rath să intre. Comisarul adjunct se afla la birou și nota ceva. Expresia lui nu trăda nimic.

— Te rog să iei loc, zise el fără să ridice privirea.

Rath se așeză și privi pe geam, în timp ce Weiss își termină calm notițele. Macaraua din fața Alexanderplatz sclipea în lumina soarelui, cu un mănunchi de bare atârnând pe cer. Weiss își închise carnețelul și îl privi pe Rath prin lentilele groase, ca un profesor care supraveghează un candidat la examen.

— Inspectore, am dreptate când spun că ai un frate în Statele Unite?

Rath se gândise la orice, numai la asta nu.

— Scuzați-mă, domnule?

— Dacă sunt corect informat, fratele dumitale, Severin Rath, locuiește în America…

— Așa este, dar…

— …și l-ai vizitat cândva…

Cum de avea Weiss informația asta? Nimeni nu știa despre călătoria aceea – nici măcar tatăl lui Rath, Engelbert, directorul Poliției, și de el nu puteai ascunde secrete. În vara lui 1923, Gereon petrecuse trei luni în SUA, căutându-și fratele. Părinții lui credeau că studiază un semestru la Praga grație scrisorilor pe care li le trimitea de acolo prietenul său, Paul.

— Sunteți bine informat, răspunse Rath.

— Sunt plătit să fiu, răspunse Weiss, fără urmă de ironie. Ai auzit de Biroul de Investigații?

— De Poliția Federală Americană…

Weiss încuviință aproape imperceptibil și deschise un dosar subțire.

— Am o treabă pentru tine, inspectore. O misiune specială în care cunoașterea cutumelor americane ar fi un avantaj aparte. Cum stai cu engleza?

Rath ridică din umeri.

— Cred că bine. Yankeii mă înțelegeau, și eu pe ei.

Ce naiba voia Weiss?

Comisarul adjunct împinse dosarul peste birou.

— Ăsta a ajuns la noi acum câteva zile, spuse el.

Rath parcurse prima pagină. Abraham Goldstein, locul nașterii: Brooklyn, NY. Un dosar personal. Weiss continuă:

— Colegii noștri americani ne-au avertizat cu privire la omul ăsta. Biroul crede că ar fi membru în grupul gangsterilor din New York.

— Și de ce ne-ar privi pe noi?

Weiss ridică din sprâncene înainte să răspundă:

— Abraham Goldstein, poreclit Abe Chipeșu', se îndreaptă spre Berlin. Aseară a trecut prin vamă la Bremerhaven.

— Dacă-i atât de periculos, de ce l-au lăsat yankeii să plece?

— Pentru că n-au un caz împotriva lui. Goldstein are dosar din tinerețe: ultraj, daune, atac – dar de atunci nimic, nici măcar o amendă pentru parcare ilegală. Se crede că ar fi răspunzător pentru mai multe crime din lumea interlopă. Colegii noștri americani cred că ucide în numele grupurilor italiene și evreiești de gangsteri. Nimeni nu neagă că are conexiuni cu marii capi interlopi. Dar asta nu-i o crimă.

— Este evreu?

— Da.

Weiss nici nu clipi. De parcă nu era important; cu toate că, firește, era de mare importanță. Un gangster evreu la Berlin era suficientă apă la moară pentru antisemiți. Ziarele relataseră despre frauda fraților Sklarek în tonuri clar antisemite. Dintr-odată, Rath înțelese de ce intervenise însuși Weiss.

— Ce caută Goldstein la Berlin? întrebă el. Ai idee?

— Nu. Nu știm decât că vine cu viză de turist. Poate că vrea să viziteze Grădina de iarnă sau Palatul Sporturilor, sau să se bucure de viața de noapte, așa ca orice alt turist care vine aici fiindcă e atât de ieftin. Orice e posibil.

— Ar putea să fi acceptat un contract în Berlin? Să elimine pe cineva care face probleme newyorkezilor?

Weiss adoptă o expresie sceptică.

— Legăturile dintre cercurile infracționale locale și grupurile

americane de gangsteri nu sunt foarte bine dezvoltate. În mare parte, e vorba despre contrabandă cu droguri și alcool. Nu prea cred că o dispută între interlopii americani ar ajunge în Europa.

— Lucrurile nu-s tocmai liniștite aici, remarcă Rath. Dacă vă gândiți la ultimele săptămâni. Poate că vreunul de la noi a trimis după el, să se ocupe…

— Există tensiuni în oraș, fu de acord Weiss. Cei din Ringvereine[7] știu despre Goldstein. Chiar înainte să ne contacteze Biroul, informatorii noștri din lumea interlopă au auzit zvonuri că un american era așteptat la Berlin.

— Ce se presupune că ar trebui să facem dacă yankeii nu au nimic împotriva lui?

— Să îl urmărim continuu, și vrem să o știe. Să fie clar că e supravegheat, că nu poate face nicio mișcare fără ca noi să știm. Dacă a venit la Berlin să ucidă pe cineva, trebuie să-i arătăm că e cel mai bun lucru să se întoarcă acasă. Cu mâna goală.

— Cu tot respectul, domnule, dar de ce nu se ocupă cei de la Mandate de asta?

— Cu siguranță nu voi discuta cu tine în ce jurisdicție se încadrează.

Vocea lui Weiss căpătase un ton pătrunzător, ascuțit, ca la paradă. Omul fusese ofițer în război și nu permitea să i se răspundă.

— Așa cum ai observat, continuă el, vorbim despre prevenirea unei crime. Cred că doar asta e suficient ca să explic importanța misiunii.

Rath încuviință, ca un elev.

— Te ocupi de operațiune. Aduni câțiva oameni și pleci. Goldstein a rezervat un apartament la Excelsior. Înțeleg că știi locul.

Rath locuise la Excelsior o vreme, după ce sosise în Berlin, cu doi ani în urmă, dar în cea mai ieftină cameră de o persoană disponibilă. Weiss părea să fi făcut cercetări amănunțite și acolo.

— Vreți să îl aștept la tren, cu un buchet de flori?

— Nu îmi pasă dacă îl aștepți pe peron sau la hotel, câtă vreme clarifici că se va purta frumos în orașul nostru. Ar trebui…

Telefonul sună. Weiss răspunse.

— Ce este? întrebă el iritat.

Rath nu era sigur dacă întâlnirea cu adjunctul se încheiase. Rămase așezat.

Weiss făcu o mutră serioasă.

— Vin chiar eu, spuse el. Trimite după o mașină și anunță-l pe Heimannsberg.

Închise.

— Cred că am terminat aici, inspectore. Acum, la treabă, și mâine dă-mi raportul în persoană, la prima oră. Eu mă duc la

universitate.

Cu siguranță, Weiss nu voia să-i dea și alte amănunte, însă probabil remarcase expresia întrebătoare a lui Rath.

— Revoltă studențească, zise el. Rectorul a solicitat ajutorul poliției.

3

Germanii erau ciudați, hotărî el. Oriunde se ducea voiau să-i vadă pașaportul: pe vapor, în port, în tren, și acum și la hotel. Recepționerul îi notă cu atenție numele, adresa și numărul documentului în registrul mare, legat în piele neagră.

— Nu vă așteptam atât de repede, domnule Goldstein, spuse omul, în engleză.

Cărarea lui era atât de dreaptă, încât părea trasată cu rigla.

— Dar apartamentul 3-0-1 este pregătit.

Îi pronunța numele Gollt-schtein la fel ca toți ceilalți germani.

Goldstein își puse pașaportul în buzunar.

— Foarte amabil, mersi.

— Vorbiți germană!

Recepționerul ridică din sprâncene, făcând semn unui valet să se apropie.

— Sigur că da.

Recepționerul îi dădu valetului cheile camerei.

— 3-0-1, îi spuse el, iar băiatul urcă valizele într-un cărucior.

— Urmați-mă, vă rog, spuse el, pornind înspre lift.

În livreaua lui cu epoleți aurii, prost croită, arăta ca o maimuță scăpată de flașnetar. Goldstein se întrebă de ce nu-i dăduseră băiatului, care avea numărul 37 pe chipiu, ceva pe măsura lui.

Îi amintea de mama sa, Rahela Goldstein, care își făcuse unicul fiu să poarte pantalonii până când și-ar fi dat seama oricine că erau prea scurți. Aceeași Rahela Goldstein care-și părăsea apartamentul mizerabil doar ca să meargă la sinagogă sau la piață, și refuza să învețe limba țării sale adoptive. Abe nu pricepuse niciodată de ce părinții lui plecaseră în America. Existența lor se desfășura într-o zonă atât de restrânsă, încât se întreba de ce aleseseră o țară și un oraș atât de mari în care să trăiască. Nu putea suporta să se simtă înghesuit și, de mic, plecase cât de des putuse, până când boala mamei sale îl alungase de-a dreptul pe străzi.

În timp ce mama lui se lupta cu tifosul și tatăl lui se ruga pentru ea, Abe începuse să-și petreacă timpul cu Moe și gașca lui de lângă Podul Williamsburg. Îl respectau, chiar dacă era cu câțiva ani mai mic. După ce mama lui murise, tatăl lui încercase să-l paseze unor prieteni, apoi la un orfelinat, însă Abe se împotrivise. Gașca lui Moe era familia lui și n-avea nevoie de altcineva. La 14 ani, Abe Goldstein a câștigat primii bani, mai mulți într-o zi decât putea face rost taică-său în câteva săptămâni. Oamenii din cartier începuseră deja să vorbească

despre el la înmormântarea mamei sale, și atunci fusese ultima dată când mersese la sinagogă; bârfiseră și mai mult când, la înmormântarea tatălui său, apăruse beat la cimitir. Încă mai vorbeau despre el, deși, mai nou, cu respect – și numai asta conta.

Liftul urca repede, aproape fără zgomot. Se opriră de două ori, însă numai când liftierul anunță al treilea etaj numărul 37 se întoarse spre cărucior. Apartamentul 301 nu era departe de lifturi, ci chiar după colț. Valetul deschise ușa și Goldstein intră. Totul părea în regulă. Exact nivelul de confort la care te-ai fi așteptat pentru prețul acela. Un living spațios și luminos, cu ferestre mari, care dădeau spre acoperișul enorm al gării; chiar în fața lor, un birou mare și o canapea comodă, de colț, lipită de perete. Pe masă se afla un bol cu fructe, iar în dreapta o ușă dublă care ducea spre dormitor. Valetul așezase bagajul jos și acum aștepta în ușă, cu palma întinsă discret. Goldstein îi puse în mână o bancnotă de un dolar – încă nu apucase să își schimbe dolarii pe bani germani – și așteptă până ce valetul îi dori ședere plăcută și plecă.

La geam, își aprinse o țigară Camel. Deasupra acoperișului gării se strângeau norii, dar soarele își croise drum printre ei și strălucea peste mulțimea din fața arcelor de cărămidă. Oamenii ieșeau cu și fără valize, făcând semn taxiurilor sau îndreptându-se spre stațiile de autobuz și de tramvai. Deci, așa era Berlinul. Suflă fumul spre sticlă și privi orașul. Faptul că nu știa ce-l aștepta îl umplea de neliniște. Chiar făcuse călătoria aceea lungă doar ca să vadă un om căruia îi cunoștea doar numele?

Auzi un zgomot din dormitor, stinse țigara în scrumieră și duse mâna la talie, nefiind obișnuit să nu poarte armă. Luă prespapierul de pe birou și se apropie tiptil de ușa de trecere, gata să lovească cu pasărea de bronz. Părea improbabil să fie vreunul dintre băieții lui Moe Grasu'. Influența omului nu ajungea atât de departe, dar lui Abe Goldstein nu-i scăpase niciodată nimic, la nevoie fiind precaut. Se uită prin ușa întredeschisă. De peretele din capăt era lipit un pat enorm, acoperit cu o cuvertură de satin în nuanța șampaniei și flancat de două noptiere. În dreapta, lângă măsuța de toaletă, o ușă dădea spre baie. Era deschisă, iar în cadrul ei se vedea un fund rotunjit plăcut, aparținând unei siluete aplecate, într-o rochie neagră, cu șorț alb. O cameristă întârziată așeza prosoape albe de mâini pe un stand. Savură priveliștea câteva secunde, dregându-și apoi glasul. Camerista se răsuci pe călcâie, dar Goldstein îi citi în ochi că voia să fie prinsă. Vâna bacșiș.

— Scuzele mele, domnule.

Făcu o plecăciune cu privirea în podea, însă când o ridică, ochii ei scânteiau obraznic.

— Scuzați-mă. Sunt Marion, camerista dumneavoastră, spuse ea

în engleză și repetă în germană.

Știa că era american, iar engleza ei nu era tocmai rea.

— Apreciez cameristele care își îndeplinesc îndatoririle conștiincios, spuse el în germană. Nu vreau să te rețin.

— De fapt, am terminat.

Îi mai aruncă o privire perfect nevinovată.

— Dacă nu mai aveți nevoie de mine…

El scoase câteva bancnote și îi dădu trei.

— Sunt convins că voi apela din nou.

— Întrebați de Marion. Acum trebuie să plec.

Ea puse bancnotele în buzunar, de parcă un bacșiș atât de mare ar fi fost firesc, și luă un vraf de prosoape sub braț. Nu arăta rău nici din profil. Se lipi vag de el, în trecere, iar Goldstein simți că-i pulsează sângele între picioare. O urmă în salon, dar ea deschisese deja ușa spre coridor.

— Marion! spuse el.

Ea se opri în cadrul ușii și așteptă. Pe hol, un domn în vârstă trecu prin spatele ei și privi curios. Ca să fie sigur, Goldstein trecu la engleză:

— Te pot revedea? spuse. Știi, mi-ar prinde bine compania în orașul ăsta…

Ea rămase în ușă și îl privi cu ochii ei mari și albaștri, iar el își dădu seama brusc că avea o erecție. Fără îndoială că observase și ea. Nu că l-ar fi deranjat.

— Trebuie să plec, dar termin la patru.

— Voi fi aici. Bate la ușă.

4

Strada Rigaer nu era frumoasă, dar taman acolo era cel mai urât punct al ei. De parcă Kalli și-ar fi ales anume cel mai nasol loc dintr-un cartier deloc cunoscut pentru șarmul său. Alex luase tramvaiul 9 până la Baltenplatz și merse pe jos restul drumului. Acum, puse jos sacoșa grea și se opri în fața vitrinei. Eberhard Kallwait, Vânzare-Cumpărare , scria cu vopsea pe sticlă. Tot felul de porcării strângeau praful în spatele geamului: un gramofon, o mașină de scris, un aspirator electric, un telefon, patru scaune desperecheate și o plantă din cauciuc. Nu se vânduse nimic în lunile de când venea Alex aici. Kalli făcea bani din lucruri pe care nu le expunea, și nici nu apăreau în registrele contabile.

Nu erau clienți înăuntru. Luă sacoșa și urcă scările.

Un sunet ascuțit, răgușit, o anunță când apăsă clanța și intră. Kalli era ascuns în spatele tejghelei, în salopeta lui cenușie. Când o văzu, cel mai reușit rânjet de proprietar îi îngheță pe buze. Pentru o fracțiune de secundă păru paralizat de șoc, dar apoi spuse încet, de parcă se temea să nu fie auzit:

— Ești nebună să vii așa aici? Dacă aveam clienți?

— Nu erai ieri la Krehmann.

— Dar știi că ai tupeu! Te-ai dus la Krehmann, după tot ce s-a întâmplat? După ce-ai dat-o în bară?! Te caută poliția. Îți dai seama, nu?

— Am dat-o în bară?

Lui Alex nu-i venea să creadă. Kalli era un ticălos.

— Așa îi zici tu? Benny e mort, la mama naibii!

— Ce căuta pe fațada magazinului?

— Încerca să nu fie prins. Dacă nu l-ar fi lovit curcanul, încă ar fi în viață.

— Ce tot vorbești?

— Îl urmărea unul. A călcat pe degetele lui Benny până ce nu s-a mai putut ține. De aceea a căzut. Curcanul l-a ucis, iar eu a trebuit să stau și să mă uit.

Kalli clătină din cap.

— Nu ar fi trebuit să vă implic niciodată pe voi, puștii.

Părea să se adreseze casei de marcat.

— Trebuia să îmi imaginez c-o să sfârșiți prost.

— Tu ești cel care ne-a trimis la KaDeWe, strigă ea. Nu avusesem probleme înainte. Nu am dat peste polițai în Tietz sau în Karstadt. Tu ai insistat să mergem în KaDeWe.

— Ce încerci să zici?

— Că ne-ai trimis să îți facem rost de marfă.

Puse sacoșa pe tejghea.

— Și ți-am făcut rost.

Kalli înșfăcă sacoșa.

— Ești nebună de vii aici cu aia? În magazinul meu?

— Nu erai la Krehmann, așa că m-am gândit să vin. Bijuterii și ceasuri, cum am stabilit.

— Am stabilit să nu fiți prinși.

— L-au prins pe Benny. Nu pe mine.

Kalli ridică din umeri.

— Ce să fac cu ele? N-au nicio valoare după tot tărăboiul. Nimeni nu le poate schimba, nici măcar eu.

— Tărăboi? strigă Alex mai tare. Benny a murit pentru asta, și tu îmi spui că nu vrei lucrurile? Aud bine?

— Nu te agita, Alex. Să aruncăm o privire, dar nu aici. În spate.

Cămăruța din spatele magazinului mirosea a ceapă și a bere. Kalli dădu la o parte o farfurie și două sticle și puse sacoșa pe masă. Din buzunarul de la piept al jachetei, scoase un suport jerpelit de piele, îl deschise și trase din el o pereche de ochelari. În salopetă și cu ochelarii cu ramă de sârmă arăta ca un profesor de chimie nebun. Se așeză la masă și ridică pe rând fiecare ceas.

— Doar ceasuri, zise el după o vreme, părând dezamăgit. Bijuterii nu?

— Sunt la polițai. Erau în sacoșa lui Benny.

Kalli clătină din cap.

— Chestia aia, cum că l-ar fi ucis polițiștii pe Benny, e adevărată?

— Am văzut cu ochii mei. Și… mi-a zis, înainte să moară. Benny mi-a zis că tipul l-a călcat pe degete până ce nu s-a mai putut ține.

Kalli se gândi.

— Mai bine ține asta pentru tine. Nu ar trebui să dai mai departe povestea. Curcanii n-ar permite-o.

Se ridică atât de brusc, încât Alex tresări.

— Haide, zise el. Nu vreau să avem socoteli neîncheiate.

Ea îl urmă în magazin, de unde el trase de o manetă a casei de marcat. Sertarul țâșni afară, cu zgomot. Scoase o bancnotă maronie și i-o dădu peste tejghea.

— Uite! Fiindcă e vorba de tine și pentru treaba cu Benny.

— Un douăzeci? făcu ea.

Werner von Siemens o privea.

— Nu poți vorbi serios. Ne-ai dat mai mult pentru prostiile de la Tietz!

— Îți fac o favoare. Nimeni altcineva nu le-ar lua de la tine. Nu

după tot ce s-a întâmplat. Știi cât de căutate sunt? Probabil mă vor băga în bucluc, dar pentru tine…

Flutură bancnota.

— Hai, ia banii și suntem chit.

Douăzeci de mărci. Probabil, Kalli avea să primească atât doar pe un ceas vândut, și în sacoșă erau pe puțin cincizeci de ceasuri. Pe de altă parte, avea dreptate: dacă nu lua ceasurile, ea ar rămâne cu ele. Își înghiți furia, luă bancnota și aruncă o privire în sertarul casei de marcat. Era gol. Poate c-ar fi reușit să își ia banii altfel. Îndesă bancnota în buzunar și îl văzu pe Kalli privind-o satisfăcut. Dar nu terminase cu el.

— Încă un lucru, zise Kalli, rânjind ca o hienă când Alex ajunse la ușă. Nu mai vreau probleme cu poliția. Așa că… fă-mi un hatâr și să nu mai apari pe-aici o vreme.

Mai vedem noi, ticălosule, gândi Alex și încuviință. Mai vedem noi.

5

Rath se afla în fața unui om pe jumătate dezbrăcat, ceea ce îl deruta atât de tare, încât nu mai știa sigur dacă era unde trebuia, deși de la recepție i se dăduse numărul camerei. Tipul avea un trunchi foarte musculos, pe care părea încântat să-l prezinte. Gol, cu excepția unui prosop de hotel înfășurat în jurul taliei, părea cel puțin la fel de surprins precum Rath. În mod sigur, se așteptase la altcineva, la o persoană pe care era în regulă să o întâmpine purtând doar un prosop, cu părul încă ud de la duș. Fusese oare acostat deja de una dintre prostituatele de pe Strada Friedrich sau avea o iubită la Berlin?

Cu mâna la gură, Rath tuși încet, un obicei iritant în situații jenante sau neplăcute, pe care-l deprinsese de copil. Cumva, nu putea scăpa de el, chiar dacă-l făcea să se simtă ca un majordom care își surprinsese stăpânul în timp ce făcea dragoste.

— Abraham Goldstein?

— Gold-sstiehn.

Tipul în prosop nu părea tocmai periculos. Era atletic și avea o sclipire ironică în priviri, de parcă n-ar fi luat viața în serios.

Rath își scoase insigna.

— Poliția germană. Pot să intru?

Goldstein păși într-o parte și deschise ușa complet. Rath intră și privi în jur. Apartamentul era elegant: tapet de damasc, mobilă de mahon, covoare moi – cam de patru, cinci ori mai mare decât camera de 4,5 mărci pe care o ocupase Rath cu doi ani înainte. Probabil de cinci ori mai scumpă. Cel puțin.

Rath își drese glasul, continuând în engleză:

— Domnule Goldstein, aș vrea să vă informez că Poliția germană este autorizată să…

Goldstein, luând un pachet de țigări de pe masă, îl întrerupse:

— Speram să fiți room-service.

Rath fu surprins. Omul vorbea o germană aproape fără accent și nu semăna deloc cu turiștii americani, care păreau mai degrabă să mestece, nu să vorbească limba.

— Mă tem că trebuie să vă dezamăgesc, spuse el. Nu aduc nici mâncare, nici băutură.

Goldstein își puse o țigară între buze și îi oferi pachetul lui Rath. Era mită sau putea accepta? Camel, așa scria pe pachet, și Rath era prea intrigat de țigările americane ca să-l refuze. Goldstein i-o aprinse.

— Deci, domnule polițist, zise americanul, ce vă aduce pe aici?

— Inspector, îl corectă Rath. Inspector Rath.

Aproape că adăugă și Omucideri, după obicei, dar își dădu seama, la timp, că se afla aici cu altă misiune.

— Vorbiți germană?

— Mulțumită mamei.

Goldstein ridică din umeri.

— Vă rog deci să-mi explicați ce vrea Poliția din Berlin de la mine.

— Practic, vrea de la dumneavoastră ce vrea de la oricine altcineva: să vă purtați frumos în oraș.

Goldstein scoase fumul pe nări. Zâmbetul din colțul gurii îi dispăruse.

— Cereți asta tuturor sau numai americanilor?

— Vă numărați printre puținii aleși. Sper că apreciați onoarea.

— Că veni vorba despre coduri de conduită, tocmai am ieșit de la duș. Îmi permiteți să mă îmbrac? Luați loc.

Goldstein dispăru în camera alăturată.

Rath rămase în picioare, cu un ochi la fereastra dormitorului, prin ușa întredeschisă. Nu se aștepta să scape, și cu siguranță nici să tragă cu arma, dar decise totuși să își desfacă tocul de umăr și să-și scoate arma, un Walther PP, pe care-l primise anul trecut în locul unui Mauser. Scoase piedica și îl puse, cu tot mâna dreaptă, în buzunarul hainei. Pentru orice eventualitate. Nu îi venea tocmai la îndemână să fumeze cu stânga, dar era în regulă.

Tocmai stinsese țigara Camel, când Goldstein reapăru într-un costum subțire, gri-deschis. Rath strânse pistolul în palmă, cu degetul pe trăgaci, dar americanul părea hotărât să păstreze pacea.

— Iată-mă, deci. Luați loc. Nici măcar nu v-ați scos pălăria.

— Prefer să rămân în picioare.

— Nu știu ce ați auzit despre mine sau despre țara mea, dar fiți sigur că vă puteți scoate mâna din buzunar. Nu sunt înarmat.

Rath se simți ca un elev care nu-și ascunsese bine copiuța.

— Tot nu mi-ați spus cu ce scop mă vizitați, spuse Goldstein și își aprinse o țigară.

De data asta, Rath îl refuză.

— Aș dori doar să vă adresez câteva întrebări.

— Vă place să țineți oamenii în suspans. Întrebați.

— Sunteți Abraham Goldstein din New York.

— Williamsburg. E o zonă din Brooklyn.

— De ce sunteți în Berlin, domnule Goldstein?

— De ce nu vă uitați în registrul de la recepție?

— Vreau s-o aud de la dumneavoastră.

— Sunt turist. Explorez frumoasa capitală a Germaniei.

— Nu există alte motive pentru vizită?

— Cum ar fi?

— Poate ați fost angajat să ucideți pe cineva.

Goldstein, care tocmai trăsese din țigară, arăta de parcă ar fi auzit greșit.

— Pardon? Aveți o imaginație prea bogată, domnule polițist.

— Ați fost implicat în cinci anchete diferite pentru crimă în țara dumneavoastră.

— Și totuși, iată-mă. Ce vă spune asta?

— Că aveți un avocat bun.

Rath deschise servieta maronie și scoase de acolo o tușieră și niște foi de amprentare.

Goldstein se uită la formularul cu zece căsuțe numerotate consecutiv.

— Ce naiba e asta? întrebă el, trecând la engleză.

Păi, prietenul meu arogant, gândi Rath, se pare că, până la urmă, te-am prins.

— Domnule Abraham Goldstein, spuse el formal ca un aprod, comisarul Berlinului m-a învestit cu puterea de a vă preleva amprentele. Poate că ar trebui să ne așezăm…

— Așa procedați cu fiecare străin?

Rath deschise capacul metalic al tușierei.

— Nu.

— Atunci, cărui fapt îi datorez onoarea?

— Domnule Goldstein, dacă-mi permiteți să vorbesc deschis, Berlinul nu e tare încântat de perspectiva vizitei dumneavoastră…

— Nu ar trebui să credeți tot ce vă spun oamenii lui Hoover. Credeți că sunt gangster?

— Nu contează ce cred eu. Acuzațiile care v-au fost aduse justifică măsurile politice de acest fel. Am venit aici să vă scutesc de neplăceri. Dacă vreți, pot să strâng totul și să vă ordon să vă prezentați mâine la secție. Timpul de așteptare este notoriu. Sigur va fi nevoie să luați cu dumneavoastră câteva rebusuri.

Goldstein rânji.

— Văd că știți toate trucurile.

Își scoase haina, își suflecă mânecile și se așeză la masă.

— OK, haideți să rezolvăm asta. Dar dacă vreți să faceți asta din nou, data viitoare veniți mai devreme, ca să nu fac duș de două ori.

— Curățenia este o virtute, spuse Rath, luând mâna dreaptă a americanului și apăsându-i degetul mare mai întâi pe tușieră, apoi în caseta din formular.

O amprentă clară, curată. Serviciul de identificare va fi mulțumit, chiar dacă Rath spera să nu fie nevoie să o folosească. Amprentarea trebuia să-i arate lui Goldstein cine trăgea sforile – nu că ar fi părut prea impresionat.

— Ce se întâmplă cu foaia când terminăm? întrebă el asemenea

unui pacient care vrea să-și cunoască tensiunea.

— O adăugăm la colecție, spuse Rath, luând următoarea amprentă. Iar dacă amprentele dumneavoastră apar pe ceva suspect, intrați după gratii. Simplu.

— Așa cum am spus, sunt turist. Sunt aici să explorez orașul.

— Atunci, nu veți obiecta dacă poliția vă monitorizează.

— Mă scuzați?

Goldstein își retrase mâna înainte ca Rath să îi poată apăsa degetul mic înnegrit pe foaie.

— Nu e nevoie să vă agitați. Suntem cu ochii pe dumneavoastră pentru propria siguranță. Nu ar trebui să vă incomodeze dacă nu aveți nimic de ascuns.

— Și dacă mă incomodează? Incredibil, la naiba! Este un fel de stat polițienesc aici? Credeam că v-ați alungat Kaiserul și ați fondat o democrație!

— Siguranța… turiștilor este foarte importantă.

Goldstein îl privi pe Rath, parcă măsurându-l.

— Deci am bonă, nu?

— Dacă așa preferați.

Goldstein clătină din cap.

— Ce se întâmplă dacă vă păcălesc? Mă împușcați?

— Nu ne veți păcăli.

Pe fața lui Goldstein reapăru zâmbetul.

— În sfârșit, o ofertă cu care pot să fac ceva, zise el, întinzându-și mâna dreaptă înnegrită.

6

Câți oameni treceau prin ușile rotative! Doar să se uite la ei și îl amețea. Pentru un timp, Rath numărase oamenii cu chelie, apoi pe cei cu mustață. Când se plictisise, numărase femeile crăcănate. Trebuia să facă și el ceva să treacă timpul; deja citise toate ziarele. Firește, trebuia să țină holul sub observație în caz că yankeul ieșea la plimbare, dar se părea că Abe Goldstein era bucuros nevoie mare să stea în apartament.

La fiecare câteva minute, un suflet bun schimba scrumiera, așa că Rath pierdu socoteala țigărilor fumate. Dar proviziile i se topeau. Doar două-i mai rămăseseră în pachet. Însă cei de la Excelsior erau bine aprovizionați cu produse cu tutun.

Încercarea lui de a-l intimida pe yankeul arogant eșuase spectaculos, așa că era iritat. În schimb, Goldstein își bătuse joc de el și îi propusese un pariu. De parcă s-ar fi jucat de-a v-ați ascunselea sau, mai potrivit, de-a hoții și vardiștii.

Lucrurile n-arătau prea bine. Rath își aprinse penultima Overstolz. Cafeaua din ceașca cu buză aurită se răcise de mult. Luă o gură și răsfoi Vossische Zeitung, fără să-l citească, până când se plictisi și de asta, și puse ziarul lângă ceașcă. Imediat țâșni un băiat, netezind și împăturind ziarul mototolit, ca să arate ca nou, și îl puse la loc, lângă celelalte. Rath își stinse țigara și se ridică. Recepționerul îl privi, așteptând.

— Inspectore.

Vocea lui era plină de o amabilitate acră.

— Cum pot să vă ajut? Vreți să vă uitați din nou prin registru? Sau să vă rezerv o cameră, ținând cont că păreți hotărât să stați o vreme aici?

— Nu vă obosiți. Holul este foarte plăcut. Are scaune confortabile.

— Când vine vorba despre confortul oaspeților noștri, nu precupețim nici eforturile, nici cheltuiala.

— Așa sper.

Recepționerul se aplecă puțin în față și își coborî vocea.

— Inspectore, mi-ați putea spune ce a făcut domnul Goldstein ca să atragă atenția poliției?

Rath se aplecă și el.

— Mă tem că nu vă privește.

— Dacă unul dintre oaspeții noștri e suspectat, ar trebui să știm. Va trebui să informez detectivul hotelului. Este vorba despre siguranța

stabilimentului!

Rath încuviință.

— Așa este. Aduceți detectivul, dar mai întâi voi da un telefon.

— Să vi-l pun în cont?

— Chiar vă rog.

Rath zâmbi. Patru cafele, un sandviș și un apel telefonic. Să își crească lista cheltuielilor era unica plăcere care-i rămăsese, și mai trebuia să adauge și un cartuș mare de Overstolz.

La scurtă vreme după aceea, se afla într-una dintre cabinele telefonice, privind prin ușa de sticlă și ascultând conexiunea. Avea lifturile sub ochi, la fel și ușa cea mare, rotativă, care dădea spre Strada Stresermann. Nu era nimeni acasă pe Strada Spener, așa că solicită să contacteze Tribunalul Lichtenberg și pe domnișoara Ritter.

— Ce bine că ai sunat, făcu Charly. Am probleme.

— Ce fel de probleme?

— Weber tocmai s-a întors din concediu…

Consilierul special Albrecht Weber era superiorul de la tribunal lui Charly.

— Și?

— Weber nu-i atât de fermecat de câinele tău ca restul de aici… Gereon, nu mai pot să o iau pe Kirie la muncă. De mâine va trebui să începi s-o duci din nou la Alex. Asta-i mai lipsea. Să vorbim despre asta la cină. Trebuie să discut oricum ceva cu tine. Ajungi la timp?

— De asta sun, spuse el. Voi întârzia cam o oră. Weiss mi-a încredințat o filare.

— Chiar adjunctul? Spune, sunt numai urechi.

Charly nu își putu ascunde curiozitatea. Cândva lucrase și ea la Omucideri. Teoretic, ca stenografă, dar Gennat și Böhm se bucuraseră de flerul ei pentru investigații; în consecință, viitoarea avocată a profitat.

Rath îi povesti despre Goldstein și despre misiunea lui.

— Sună a pedeapsă, zise ea.

— Nu am făcut nimic, sincer.

— Poate că Weiss vrea să te facă să plătești pentru păcatele tinereții.

— Credeam că suntem deja chit.

Cu vreun an înainte, Rath fusese obiectul unei cercetări disciplinare. Scăpase ușor, mai ales pentru că Gennat îi pusese o vorbă bună, dar promovarea sa ca inspector-șef fusese temporar blocată. Nici măcar susținerea politică a Ministerului de Interne prusac, oferită de Konrad Adenauer, un prieten de-ai tatălui său, nu putuse schimba situația.

— Trebuie să închid acum, Charly. E nevoie de mine aici. Ne vedem diseară.

La recepție era un bărbat al cărui aspect nu se potrivea cu eleganța costumului său maro-deschis. Deși părea un costum croit la comandă, când se mișca purtătorul, flutura la margini. Nu semăna deloc cu polițistul veteran la care se așteptase Rath, ci mai degrabă cu un contabil muritor de foame. Recepționerul arătă cu bărbia spre cabina telefonică. Rath ieși și se apropie. Strângerea de mână a bărbatului era mai fermă decât se așteptase.

— Sunt detectivul hotelului, spuse el. Grunert. Sunteți de la… DIC?

Rosti încet ultimul cuvânt, de parcă ar fi trebuit să îi fie rușine.

— Aș putea să văd o legitimație?

— Sigur.

Rath își scoase documentul.

Detectivul îl despături cu degete agile și compară fotografia cu persoana, declarându-se mulțumit și înapoindu-i-o lui Rath.

— Înțelegeți, desigur, că avem un interes explicabil față de motivul prezenței poliției aici. Herr Teubner îmi spune că vizați un anumit oaspete. Americanul de la 301?

— Exact. Abraham Goldstein. Dar nu vă faceți griji, omul știe că poliția…

— Herr Rath? îl întrerupse Teubner, recepționerul, care se afla în spatele tejghelei, cu receptorul în mână. Scuzele mele, dar aveți un apel. Pare urgent. Un domn Gräf…

Rath luă receptorul.

— Reinhold? spuse el.

— Gereon, ai avut dreptate! păru ușor disperat detectivul. Goldstein a luat liftul până jos și se îndreaptă spre tunel.

7

Lui Kalli îi luă un moment să își dea seama. Durerea îi rezona în craniu, ca zgomotul S-Bahn-ului dacă te aflai chiar sub podul peste care trecea. Apoi observă că cineva părea să cânte. Recunoscu vocea, însă nu vedea cine era și, când deschise ochii, nu zări decât un gri înceţoşat, nedefinit. Trebui să se oblige să se concentreze, și în cele din urmă își dădu seama că era salopeta cenușie pe care o purta la magazin, plină de sânge. Se uita în poală. Muzica venea de la un vinil, iar acum recunoscu și melodia din difuzoare, care răsuna mult mai tare decât era obișnuit.

O siluetă albastră ședea pe canapea, lângă gramofon, unde el prefera să se întindă pentru un pui de somn. Iar odată cu figura pe care o vedea acum, îi reveni și memoria.

Un polițist apăruse în magazin. Nu-l cunoștea. Nu îl văzuse nici aici, și nici în cartier; deși Kalli cunoștea toți curcanii care patrulau zona. Era novice, se gândise la început și avea să afle cu timpul că nu era bine să adulmece în jur dacă nu voia probleme cu Berolina[8]. Luase un ceas de pe raft, unul ieftin, nimic elegant, așa ca acelea furate de Alex de la KaWeDe. Polițistul nu răspunsese la salutul lui prietenos, ci doar ținuse ceasul în mână, făcând ochii mari la minutarul inert, de parcă porcăria aia, despre care Kalli habar nu avea de unde provenea, ar fi fost cel mai valoros obiect sub soare. Apoi se apropiase de tejghea.

— Pariez că e furat, fuseseră cuvintele sale precise.

Nimic mai mult, iar Kalli simțise că i se confirmă bănuiala: era unul cu caș la gură, care trebuia să învețe să fie politicos. Un apel la Lenz și se rezolva. Berolina avea să ajusteze gura asta mare, n-avea de ce să se simtă intimidat; apoi se întâmplă ceva neașteptat.

Polițistul, acum în fața tejghelei, cu un rânjet nedefinit, îl lovise pe neașteptate cu mâna dreaptă, folosindu-se de ceas ca de un box. Prima lovitură îl atinsese pe Kalli direct în față, iar proprietarul magazinului își auzise nasul rupându-se și simțise sângele curgând. Se împleticise spre rafturi, nesigur de ce se întâmplase. Polițistul îl apucase brutal de salopetă și îl lovise iar, în bărbie. După o străfulgerare, totul devenise negru.

Nu știa cât timp fusese inconștient. Lumina se revărsa dinspre magazin, prin ușa întredeschisă, așa că probabil era încă zi. Ridică încet capul, atent, evitând agravarea durerii. Polițistul se făcuse confortabil pe canapea, își scosese cascheta de pe cap și o pusese lângă el. Tipul ăsta, care ședea pe canapeaua lui, în camera lui din spate,

ascultându-i muzica, avea idee ce avea să-i facă Berolina când afla?

Lui Kalli nu îi venea să creadă că se lăsase surprins așa. Credea că știe toate șmecheriile, se credea mai bun decât toți terchea-berchea din cartierul Samariter. Nimeni n-ar fi îndrăznit să jefuiască prăvălia. Nu era un secret că avea sub tejghea un pistol încărcat. Polițistul nu știa sau nu-i păsa.

Kalli încercă să vorbească, dar limba i se lipea de gingii. Abia reuși să scoată un soi de geamăt.

— Na, scroafă de evreu, zise polițaiul. Te-ai trezit?

Kalli trebui să adune suficientă salivă să își facă limba să se miște iar.

— Nu sunt evreu, protestă el, de parcă ăsta era lucrul cel mai important de lămurit.

Se gândea încă la răspunsul prostesc când polițistul se plantase în fața lui.

— Atunci ce faci într-un nenorocit de magazin de evrei?

Kalli îi simțea mirosul de transpirație prin materialul uniformei.

Din nou, lovitura veni fără veste, de data asta în plex. Kalli simți că se sufocă și, instinctiv, încercă să își protejeze stomacul cu mâinile, dar nu se putu mișca. Bărbatul îl legase.

— Care-i faza? icni el. Ce naiba se petrece?

Următoarea lovitură îl izbi în același loc. Reflexul de vomă îi întoarse lui Kalli stomacul pe dos și o parte din conținut îi ajunse în gură. Înghiți amestecul cu gust acru și își înăbuși dorința de a vomita. Ce fel de ticălos mai e și ăsta?

— Prima regulă: vorbești doar întrebat, zise curcanul.

Kalli așteptă să i se vorbească, dar omul se duse în tăcere la gramofon și ridică acul. Un scrâșnet violent răsună prin difuzoare.

Apoi veni întrebarea, dar nu de la polițistul care se așezase la loc, lângă caschetă. Veni de la omul care probabil că stătuse în ușa din dos.

— De ce crezi că suntem aici, Kalli? făcu o voce cunoscută.

Kalli se întoarse cât putu, dar nu era suficient ca să-și vadă interlocutorul. Ce îl uimea era că-i știau numele, ba chiar porecla. Dintr-odată, Eberhard Kallwait știu că era în bucluc. Interpretase greșit situația. Polițaiul era doar mușchi. Adevărata problemă era celălalt bărbat, cel care vorbise. Omul fără nume, pe care Kalli îl numise mereu Stephan, după numele biroului prin numărul de telefon al căruia fusese contactat. Cum naiba găsise magazinul?

Lenz sau Berolina probabil că-l turnaseră, altfel n-ar fi ascultat vocea aceea între propriii patru pereți, ci printr-un cablu telefonic. Nu știa nimic despre Stephan, nu știa cum arăta sau cum se numea, dar trebuia să fie polițist, un polițist pe care Berolina îl cunoștea și probabil îl și plătea.

Lenz îi dăduse numărul pentru a scăpa de Alex și de Benny, iar Kalli sunase. Stephan nu răspunse cu numele, iar Kalli nu dezvăluise niciodată nimic, nici măcar acum, când, după vizita-surpriză a lui Alex, se dusese direct la stația de tren și ceruse din nou legătura cu STEPHAN 1701. Era singura conexiune cu Stephan pe care o avea. Aproape că tresărise când bărbatul răspunsese după primul ton de apel. Apoi, făcându-și curaj, gândindu-se că nu putea fi văzut, avusese o criză. Fusese șocat de moartea lui Benny, când pusese lucrurile cap la cap răsfoind ziarul de dimineață. Alex îi confirmase bănuiala, cu versiunea ei, ceva mai târziu. Nu își dorise să moară băiatul; cu siguranță, nici Berolina nu dorise acest lucru. Nu, era numai vina copoilor. Ei trebuiau să plătească!

De la început, Stephan fusese foarte furios, dar fiindcă era invizibil, lui Kalli nu îi păsa.

„— De ce mă suni pe mine?" întrebase bărbatul. „S-a terminat. Nu mai știi numărul ăsta."

„— Dar nu așa ne-am înțeles! Trebuiau să sfârșească după gratii, nu să fie uciși."

„— Ce trebuia să se întâmple nu te privește. Băiatul a murit. A fost un accident."

„— N-a fost un accident. A fost crimă. Am martori. Știu ziariști care ar plăti gras pentru așa un articol. Ofițer de poliție ucide un minor!"

Tăcerea momentană de la capătul firului îi confirma ce știa deja. Alex probabil că spusese adevărul.

„— Ți-ai luat banii. Acum dispari."

„— Poate că n-a fost destul."

Vocea tăcuse o clipă.

„— Hai să vorbim despre asta", spusese blând, parcă asaltată de o conștiință vinovată.

„— Unde ne vedem?"

„— Să ne vedem? Cred că glumești. Te sun eu."

Cu asta, Kalli închisese. Era încă timp să decidă cât să ceară și cum voia să-i fie livrați banii.

Dacă ar fi știut consecințele acelei scurte conversații telefonice, ar fi închis prăvălia câteva săptămâni și ar fi plecat cu mașina acasă la fratele lui, la țară. Dar acum era strâns legat, în spatele propriului magazin, blestemând ziua în care-i dăduse de gol pe Alex și pe Benny, pentru câțiva bănuți. Totul fiindcă deveniseră o pacoste pentru Berolina: doi terchea-berchea de pe stradă, care se umflaseră prea mult în pene, curățând magazinele din oraș și făcând prețurile să scadă. Berolina era un partener de afaceri mai important decât Alex și Benny. Câțiva ani la zdup le-ar fi priit, gândi Kalli.

— Nu știam că ești atât de tăcut, Kalli. De obicei, vorbești ca o

moară stricată. Sau ai nevoie de telefon ca să vorbești? Ar fi trebuit să plătești instalarea unuia. Atunci n-ar fi fost necesar să bați tot drumul până la stația de S-Bahn.

Vocea era acum chiar în spatele lui, calmă, ca la telefon, dar de o mie de ori mai amenințătoare.

— Prietenul tău, aici de față, îmi zdrobește fața dacă zic ceva. E noua tactică a poliției?

— Poliția încearcă tactici noi, dar nu vreau să le discut cu tine. Presupun că știi de ce sunt aici.

— Apelul meu recent?

Kalli clătină din cap, indignat, parcă negând totul, toată situația.

— A fost doar de distracție.

— Nu mi s-a părut că râdeai. Nu am de gând să torn pe nimeni. N-am făcut-o niciodată. Întreabă în cartier.

— Glumești, nu? Acum pot să râd?

— Puștii ăia au fost ceva diferit. Răufăcători. Nu am de gând să vorbesc, crede-mă. M-aș băga în tot felul de probleme.

Vocii îi luă un moment să răspundă.

— Știi ce? spuse. De fapt, te cred. N-ai vorbi cu ziarele, sunt 100% sigur.

Kalli se simți aproape euforic.

— Nu, n-aș face-o. Deloc. Nici măcar nu cunosc pe nimeni acolo.

Stephan tăcu din nou, iar Kalli se simți nesigur, ca la începutul conversației.

— Ce mai vrei de la mine? întrebă el. Dezleagă-mă. Mi-e sete.

— Încă un lucru, apoi poți să bei ceva.

După sunetul vocii sale, Stephan se întorsese lângă ușă.

— Ai menționat un martor. Dă-mi un nume, și scapi de mine. Și de prietenul meu.

Kalli se uită derutat la copoi, care se ridicase iar de pe canapea și începuse să privească fotografiile de pe perete.

— Te refereai la celălalt băiat, nu? continuă tipul de la ușă. Cel care a scăpat. A venit aici? A încercat să facă bani? El este cel care răspândește poveștile?

Nu știau că Alex era fată. Copoi proști, atât de plini de ei! Lui Kalli i-ar fi plăcut să râdă tare, dar fu împiedicat de senzația de neajutorare tot mai pregnantă. De ce nu-l dezlegau? Nu avea cum să fugă!

— Celălalt băiat? zise, ridicând din umeri cât putea cu mâinile legate. Nu, n-a fost aici. Cred că știe să nu-și arate mutra.

— De ce nu te cred?

Deși Kalli nu îl vedea, era sigur că Stephan clătina din cap.

— Nu că ar conta. Spune-mi unde pot găsi băiatul. Atâta am nevoie să știu.

— N-am idee. Nu îl cunosc personal pe puști. Mi-a vândut chestii doar o dată. Nu mi-a lăsat o adresă.

Bărbatul din spatele lui nu mai spuse nimic. Dar polițistul nu se mai uită la poze și se apropie de gramofon, coborându-i brațul pe disc, care scoase un sunet oribil, sărind în sus și în jos, înainte să localizeze șanțul. Ticălosul! Îi distrugea discurile! Și atât de zgomotos! În cele din urmă, găsi butonul de volum. Doar că nu-l dădu mai încet, așa cum se așteptase Kalli, ci mai tare, până la maximum. Adieu, mein kleiner Gardeoffizier, adieu, adieu…9 Kalli nu îl mai auzise niciodată pe Richard Tauber cântând atât de tare. Polițistul se apropie și rânji.

8

Cu mașinile care claxonau și autobuzele care mârâiau, cacofonia de pe Strada Stresermann era de o mie de ori mai plăcută decât murmurul soporific din hotel. În spatele copacilor din Askanischen Platz, colosul de cărămidă al gării Anhalter se ridica spre cerul albastru-cenușiu.

Rath traversă, ținând sub ochi cele două scări care duceau spre stradă. Una dintre ele era chiar lângă hotel, iar a doua, lângă colțul sud-estic al stației. Nu erau scări care să ducă spre U-Bahn, ci doar ieșiri pentru tunelul dedicat pietonilor, care conecta Excelsior cu gara Anhalter. Tunelul era mândria hotelului. Nicio broșură nu îl omitea, iar Goldstein îl descoperise în prima zi… Bravo lui, însă, din fericire, Rath îl postase acolo pe Gräf.

Se întreba încotro plecase Goldstein, când tocmai ieși din pământ pe Strada Möckern, chiar lângă gară. Yankeul purta aceleași haine ca mai devreme: un costum nisipiu, ușor, o pălărie asortată și un trenci deschis la culoare. Ajunse la capătul scărilor, se opri și privi în jur. Rath nu încercă să se ferească. Dacă îl vedea, poate că Goldstein renunța și se întorcea la hotel.

Americanul se îndrepta deja spre taxiurile de lângă gară, când apăru Gräf, respirând greu, căutându-și ținta. Rath îl interceptă.

— Se pare că omul e pe cale să ia un taxi, zise el. Voi rămâne cu el, tu du-te înapoi la hotel. Pic și Poc[10] vor fi aici să schimbăm tura în mai puțin de o oră.

Gräf încuviință și făcu o întoarcere.

Când Rath se întoarse iar spre taxiuri, Goldstein nu mai era. Chiar atunci, un taxi luxos se desprinse din șir și porni spre Strada Stresermann, unde alte câteva taxiuri așteptau să se strecoare în trafic. Rath distinse pălăria nisipie de pe banchetă; i se păru că Goldstein ridicase scurt mâna, în semn de salut.

Notă numărul taxiului și grăbi pasul spre mașină, care era parcată lângă gară. Când porni motorul, taxiul lui Goldstein intra deja pe Strada Stresermann, spre Potsdamer Platz. Rath depăși un Opel care căuta un loc de parcare și urmări taxiul. Urmărea atent mașina luxoasă, fără să știe dacă era sau nu taxiul lui Goldstein, apropiindu-se de ea, metru cu metru. La Potsdamer Platz se opriră la semafor. Rath era atât de aproape, încât văzu numărul: 7685. Da, el e!

Se făcu verde și porniră pe Strada Bellevue, prin Kemperplatz și pe Strada Tiergarten. Rath continuă să-l urmărească, bănuind că americanul se îndrepta spre vest, dar taxiul viră spre dreapta, fără să

semnalizeze, spre Grosse Stern. Acum era clar că și Goldstein îl observase.

Încercară să-și piardă urma la rond, mai întâi înconjurând de câteva ori, doar ca să vireze brusc pe aleea Charlottenburg. Rath rămase cu ei și îi prinse iar lângă Poarta Brandenburg. Oare cât îl plătește Goldstein pe șofer? se întrebă. Rath nu se lăsă mai prejos, urmări taxiul spre est, ambii șoferi încălcând toate regulile de circulație.

După trei sferturi de oră și o odisee prin Weissensee și Pankow, urmărirea se întrerupse brusc. Taxiul tocmai virase pe o străduță în adâncul Weddingului și se opri atât de brusc lângă bordură, încât Rath abia avu timp să frâneze. Parcă de cealaltă parte a drumului, urmărind taxiul. Probabil că taximetrul înregistrase o sumă astronomică. Rath se aștepta să continue urmărirea imediat, dar Goldstein ieși din mașină, privi în jur, parcă asigurându-se că ajunsese unde trebuie, apoi își puse pălăria și porni întins spre o cârciumă de pe colț. Deschise ușa și dispăru înăuntru. Taxiul rămase pe loc, cu motorul pornit.

Nescăpând din ochi ușa cârciumii, Rath ieși din mașină, traversă strada și își lipi insigna de fereastra taxiului. Surprins, șoferul rabată geamul.

— Da, domnule inspector.

— Pasagerul a spus cât trebuie să aștepți?

— Da.

— Când revine?

Omul ridică din umeri.

— Nu am idee.

— A zis sau n-a zis cât trebuie să aștepți?

— Ușurel, omule. A zis c-ar trebui să aștept până când taximetrul arată 20.

— Ce naiba mai înseamnă și asta?

— Mă depășește. Singurul lucru pe care-l știu e că acum e la 12,50. A plătit deja, așa că aștept, și atâta tot.

Rath lovi mașina, furios, și plecă.

Numele cârciumii nu prea îi inspira încredere: Rote Laterne[11]. Când intră în penumbra localului, fu întâmpinat de un damf de bere. Văzu un salon care părea să se întindă la infinit, un tunel întunecat în care barul strălucea ca o promisiune. Câțiva clienți ședeau în tăcere. Unul abia dacă era în stare să se țină drept, dar chiar și el întoarse capul să se uite. Rath nu îl vedea pe yankeu nicăieri. Femeia din spatele barului continuă să toarne bere în halbe fără să ridice privirea.

— Un bărbat a intrat pe aici, zise el.

Nu era o idee bună să-și arate insigna aici. Se întoarse spre barmaniță.

— A intrat un bărbat pe aici?

Femeia, care părea cam fragilă, încuviință încet, aproape imperceptibil.

— Acum ceva timp.

Arătă spre capătul cârciumii.

— A întrebat de toalete.

Coridorul îngust și întunecat duhnea a urină. Rath își ținu respirația și deschise ușa toaletei, fără să se aștepte să-l găsească pe Goldstein lângă pisoar. Se asigură repede că și toaleta era liberă, și ieși în curte. Nici urmă. Se grăbi pe sub o arcadă mare, care dădea spre Strada Reinickendorfer, o cale de acces largă, cu mulți pietoni, și îl văzu. Pălăria deschisă la culoare era prea elegantă pentru un asemenea cartier, unde majoritatea oamenilor purtau bască. Goldstein se îndrepta spre Nettelbeckplatz, trecând strada chiar înainte de podul de cale ferată. Pentru o clipă, Rath crezu că se îndreaptă spre stația de S-Bahn, dar coti pe Strada Lindower, care părea la fel de dărăpănată precum cea pe care taxiul încă aștepta. Oare greșise drumul?

Totuși, Goldstein nu arăta ca un turist rătăcit. Merse întins spre Strada Müller și coborî scările spre U-Bahn. Rath trebui să mărească pasul ca să nu-l scape din ochi, și îl revăzu pe peron. Se apropia un tren.

Goldstein îi zâmbi, dar nu schiță niciun gest că ar vrea să urce. Rath rămase în apropierea uneia dintre uși, gata să sară în vagon în orice moment dacă era nevoie. Prin difuzoare, șeful de stație atenționă pasagerii că trenul va pleca, părând să-i dea startul lui Goldstein. Se aruncă pe scara trenului, iar Rath făcu la fel, reușind să ajungă la clasa a treia chiar în timp ce ușile se închideau.

— Ești tâmpit sau ce? mârâi un muncitor iritat, pe piciorul căruia călcase Rath. Nu poți să fii atent?

— Scuze, mormăi Rath.

Următoarea stație era Strada Schwartzkopf. Se îndreptau spre sud. Rath își scoase capul pe ușă, dar Goldstein nu coborâse. Nu avea cum să îl urmărească altfel. Era la clasa a doua și nu exista ușă de trecere. Nu se dădu jos când în difuzoare se auzi din nou atenționarea. În ultima clipă, Rath își trase capul înăuntru.

— Ești ciudat, zise muncitorul. Nu înțeleg dacă vrei să ieși sau să rămâi.

Bărbatul se dădu jos la Gara Stettiner, lăsându-l în pace pe Rath. Ceilalți pasageri îl priveau ciudat când, la fiecare stație, se îndrepta spre ușă, blocând accesul celor care, împingându-se în el, urcau și coborau. Goldstein nu coborî decât la Strada Koch.

Goldstein îl aștepta la capătul scărilor.

— Inspectore, spuse el. Berlinul dumitale este un oraș superb.

Urcară împreună – gangsterul și inspectorul de poliție.

— Dacă doriți un tur ghidat, spuse Rath, recomand unul dintre

autocarele lui Käse. Veți vedea multe cu bani puțini.

— Am reținut. Veniți și dumneavoastră?

Rath zâmbi sec.

Ajunseră pe Strada Friedrich. Se însera, iar magazinele începeau să își aprindă firmele cu neon.

— Mă escortați înapoi la hotel? întrebă Goldstein. Nu ar trebui să fie departe de aici, așa a spus taximetristul.

— Voi face tot ce pot ca să vă fac șederea în orașul nostru cât mai neplăcută.

Goldstein clătină din cap.

— Asta-i faimoasa ospitalitate berlineză?

— Nu ne plac cei de teapa dumitale aici. Nu suntem în Chicago.

— Deci eu sunt baubau, iar ăsta e un oraș plin de îngeri. Așa e?

— Nu am ce să vă spun. Tot ce vreau este să nu-mi scăpați. Câtă vreme îmi iese, sunt mulțumit.

Pe Strada Wilhelm, Goldstein se opri în intersecția cu Prinz-Albrecht-Palais. Scoase o țigară din pachetul de Camel și o aprinse.

— Cine spune că încerc să scap, domnule polițist? răspunse el.

9

Soarele dispărea în spatele acoperișurilor, trimițând o ultimă sclipire la orizont. De aici, cât de liniștit părea orașul; cât de spectaculoasă priveliștea! Cupola palatului, catedrala și turnul Primăriei păreau atât de aproape, deși nu la fel ca acoperișurile întunecate și zidurile de cărămidă ale închisorii de femei. La dreapta, coronamentul pădurii Friedrich se înălța peste culmile acoperișurilor și se legăna ușor în bătaia vântului.

Alex ședea aproape de lucarnă, fumând o Manoli. Trăgea atât de adânc, că părea să absoarbă totul, să rețină vaporii la interior. Fuma să își stingă furia, dar nu funcționa.

Împărțiseră prima țigară din cutia aceea doar cu două zile înainte, dar deja i se părea o imagine din altă viață: Benny, stând în fața ei și zâmbind, atât de nesigur și atât de îndrăgostit. Aluziile lui timide, sărutul eșuat… Iar ea îl refuzase. La naiba!

În fiecare seară petrecută în apartamentul B ședeau aici, pe acoperiș, și împărțeau o țigară, înainte de culcare. Trebuiau să fumeze afară, fiindcă fumul i-ar fi putut da de gol.

Apartamentul B nu era decât un bârlog abandonat într-o mansardă de pe Strada Büsching, într-o clădire dosită, unde cea mai mare parte a locuințelor erau abandonate. Era ascunzătoarea perfectă – poate cam călduroasă în zilele de vară, dar altfel, ideală. Benny o găsise, cine știe cum; dar el adulmecase mereu locurile potrivite, și doar foarte rar în ultimele câteva luni fuseseră obligați să doarmă afară. Și atunci aveau mereu ceva de fumat, chiar dacă doar rulat laolaltă din mucurile strânse de pe jos.

Ultimele sclipiri ale luminii zilei alergară peste acoperișurile din vest. În curtea de jos se întunecase deja. Alex aruncă mucul de țigară și îl privi coborând, ca un licurici beat. Scânteile îi săriră în noapte.

Da, fuseseră al naibii de norocoși în ultimele câteva săptămâni, dar, cumva, simțise că soarta îi va face să plătească. Trebuia să meargă ceva prost, și, într-adevăr, așa fusese. Benny murise. Norocul lor păruse doar împrumutat, iar consecințele, prea greu de suportat.

Kalli, șobolanul, o alungase cu o bancnotă de 20 în mână – o bancnotă! Avea să-i pară rău. Se hotărâse. Trebuia să fie în seara asta. Într-o oră, se făcea suficient de întuneric, iar ea putea să se urce în tramvai și să plece iar. Fără țigări, n-avea de ce să mai stea pe acoperiș.

Sistemul de alarmă era compus din câteva cutii de conserve înșirate pe o sfoară de rufe, pe care Benny o legase de ușa de la baza

scării care ducea spre mansardă. Tocmai voia să urce iar prin geam, când se auzi un zăngănit metalic, urmat de pași pe scări. La naiba! Cine să încerce să urce la ora aceea? Își trase picioarele înapoi și se îndepărtă de geam. Abia reuși. Ușa se deschise și auzi o voce de bărbat atât de puternică, de parcă ar fi stat chiar lângă ea.

— Ce mai e de data asta, Frau Karsunke? E întuneric aici.

— Ticăloasa aia mică vine aici după bunul-plac. Nici nu locuiește aici.

Alex nu îndrăznea să respire. Becurile de 40 de wați ale mansardei se aprinseră, aruncând o strălucire gălbuie pe țigle.

— Sunteți sigură? Nu pare să fie cineva aici.

— Am văzut-o. Nu e pentru prima dată. Ceva nu e în regulă.

Alex nu îl auzise niciodată pe administrator zicând vreun cuvânt, dar știa că el era. Își imagina chipul lui roșu. El începu să strige:

— Alo? E cineva aici?

— Cred că se ascunde. Trebuie să aruncați o privire, Herr Ebers.

Cocioaba abandonată de la numărul 14 era situată chiar în capătul coridorului. Ziua, sprijineau saltelele de perete, își strângeau sacii de dormit și își trânteau toate lucrurile în fața ușii, ca să pară că ultimul chiriaș nu le luase cu el când plecase. Una câte una, Alex auzi ușile deschizându-se.

— Păziți scările, Frau Karsunke! Să nu scape nimeni!

Gândul de a scăpa pe scări, pe lângă cei doi, dispăru precum apăruse. Rămase nemișcată pe acoperiș, chiar lângă geamul lucarnei. Stai calmă. În jumătate de oră cei doi vor dormi duși, iar ea putea ieși din clădire.

Cu câteva zile în urmă îl întrebase pe Benny dacă nu era cazul să își caute o vizuină nouă. El ezitase, spunând că mai puteau trage de aceea. Curând, vor închiria un apartament decent cu banii promiși de Kalli pentru KaDeWe. Se lăsase convinsă, dar tot avusese o senzație ciudată despre apartamentul B. Dacă și-ar fi ascultat instinctele!

— V-am zis doar că nu e nimeni aici, spuse administratorul. Poate că este într-adevăr la familia Grünberg, așa cum a zis.

— Dorm cu toții. Ea a urcat acum două ore și nu s-a întors.

— Dar nu e nimeni aici.

— Poate că este într-un apartament gol.

— Toate sunt închise. Frau Karsunke, m-ați scos din pat. Am venit să mă uit, dar ajunge. Aici nu e nimic.

— Și geamul?

— Ce-i cu el?

— Lucarna. E întredeschisă.

— Cineva o fi deschis-o când punea rufele la uscat.

Alex auzi pași apropiindu-se. Spera să nu iasă pe acoperiș.

Rămase nemișcată. Dacă voia să o vadă, trebuia să iasă. Auzi balamaua scrâșnind, și după zgomotul ivărului i se păru că o închide, nu că o deschide. Idiotul o încuiase pe din afară și ea abia dacă le mai auzea glasurile.

Câteva minute mai târziu, lumina se stinse în mansardă. Plecaseră. Scoase capul de după colț. Beznă peste tot. Poate că era o cursă? Poate că administratorul era încă acolo, așteptând-o să apară. Mai grav era că nu avea habar cum să coboare.

Între timp, noaptea înghițise ultima lumină.

10

Mașina nu părea din zonă. Pe aleea Stralauer era plin de camioane și furgonete, parcate la marginea străzii. Cel puțin nu bolizi ca Horch-ul roșu cu negru, staționat acum lângă depozitul de grâne. Hugo Lenz ieși din mașină și își lungi silueta impunătoare în noapte, întinzându-și mâinile și picioarele și simțind sângele cum îi curge prin corp. Îi plăcea aerul de aici, de lângă port, mirosul râului, amestecat cu mirosul de petrol de la rezervorul din apropiere. Nu încuie mașina. Era regatul lui; nimeni nu s-ar fi gândit să fure mașina lui Hugo cel Roșu – nu aici. Muncise în Osthafen[12] cu mulți ani înainte de război, înainte să înceapă să câștige bani pe căi mult mai periculoase, dar mult mai profitabile. Cei doi ani și jumătate în închisoare păreau un preț cinstit, ținând cont de circumstanțe.

Însă lucrurile nu mergeau atât de bine acum. Pirații Nordului îi ridicau probleme serioase, de când Rudi Rozătoarea se întorsese de la mititica. În aceeași dimineață, un huligan îi distrusese chioșcul lui Fritze Hansen, unul dintre cei mai de încredere oameni de pe listele Berolinei. Era o insultă fățișă. Transmitea că Berolina nu-și mai putea proteja oamenii. De ce să mai plătești?

Dacă Marlow nu reacționa rapid, lucrurile scăpau de sub control. Până acum, preferase să stea deoparte, nedorind să facă nimic care să amestece polițiștii și să dăuneze afacerilor.

Doctor M. nu greșea chiar complet, dar să nu facă nimic nu era răspunsul potrivit. Pirații deveneau tot mai îndrăzneți, și era doar o chestiune de timp până o mierlea cineva. Îl aruncaseră pe Kettler pe geam și-l lăsaseră invalid, însă ar fi putut fi mai rău. Lenz ar fi vrut să lovească atunci, dar Marlow îl potolise. Li se permisese să dea foc unei agenții de pariuri de-ale Piraților, de pe Strada Greifswalder, însă fusese singura concesie făcută setei de răzbunare a oamenilor lui.

Dragul de doctor nu avea idee că emoțiile erau atât de puternice. Dacă permitea lucrurilor să continue așa, oamenii aveau să înceapă să renunțe. Ceva trebuia făcut. Pirații trebuiau să fie scoși din circulație într-un fel permis de polițiști, iar Hugo Lenz știa cum să facă asta. Noii lui aliați l-ar fi ajutat, ba chiar ar fi plătit.

Deja știa că erau serioși. În weekend, puștii de la magazinul KaWeDe fuseseră scoși din joc. Unul dintre micii ticăloși fusese ucis – nu că Hugo ar fi dorit-o. Tot ce voia era să le dea un mic avertisment acelor haimanale care agitau polițiștii de câteva săptămâni, deranjând treburile Berolinei. Nu a vrut să moară nimeni, deși un cadavru era un avertisment minunat. O vreme, ceilalți puști aveau să se țină departe

de magazinele orașului, iar Kalli știa că Berolina era un partener de afaceri mai bun decât niște mucoși. Dacă mai erau și alte decese, Hugo nu s-ar fi plâns. În fond, Berolina se spălase pe mâini.

Traversă șinele de cale ferată paralele cu aleea Stralauer, care conectau Osthafen cu lumea largă. Chiar el sugerase locul întâlnirii. Unul dintre depozitele de lângă congelatorul imens aparținea Berolinei. Nu oficial, firește – nimeni nu închiria un depozit cuiva din Ringvereine. Oficial, firma Marlow Imports folosea cei aproape două mii de metri pătrați, așa cum era indicat pe semnul de deasupra docului de încărcare. Lenz avusese grijă să nu fie nimeni de față. Cu cine se vedea șeful nu era treaba lor.

Străbătu cheiul, trecând pe lângă macaralele care mutau tone de mărfuri și de ambarcațiunile ancorate pe Spree, așteptând să fie încărcate. Nu se întâmpla mare lucru. Echipajele dormeau, și puținii muncitori întâlniți aveau fețe obosite.

Doi bărbați așteptau în zona de încărcare. Erau cam bine îmbrăcați pentru acest cartier, chiar dacă aveau costume demodate. Costume tipice de copoi, gândi Hugo Lenz.

Deci păreau serioși. Mulțumit, inspiră aerul de pe Spree și rânji. Nu avea nevoie de Johann Marlow să țină șobolanii aceia de Pirați la distanță. Acum, lucrurile aveau să iasă diferit, iar Johann Marlow cel arogant n-avea decât să meargă să se spânzure.

11

Când Rath deschise ușa de la intrare, casa era adâncită în beznă. Toată lumea dormea, și nu era de mirare: se făcuse aproape miezul nopții. Simțea c-ar fi trebuit să fie în pat de ore bune. Dar furia din stomac ar fi îngreunat mult somnul. Aprinse lumina pe casa scării și urcă, trecând de ușa lui Brettschneider. Îl privea ciudat când se intersectau, pentru că nu înțelegea defel în căpșorul ei de burgheză de ce un bărbat venea și pleca dintr-un apartament în care locuiau două tinere. Proprietarul acceptase că, în perioada în care domnișoara Overbeck era în Uppsala (două semestre), Rath putea petrece uneori nopți întregi acolo, și avea chiar și cheie. Domnișoara Brettschneider, o profesoară singură, pensionară, nu putea accepta. Nu așa vedea ea lumea.

Era tentat să sune la ușa ei și să dispară în apartamentul lui Charly, dar, în beneficiul liniștii domestice, nu cedă tentației. Charly ar fi suportat urmările, și nu el.

Cât de încet posibil, deschise ușa și își pipăi drumul spre bucătărie, fără să aprindă lumina. O aprinse doar după ce închise ușa în urma lui. Pe masă era un bilețel. Își scoase pălăria și citi, în timp ce-și dădea haina jos.

Dragă Gereon,

Am așteptat o vreme, fiindcă speram să te văd, dar acum sunt prea obosită – aproape prea obosită și să scriu. Mâine trebuie să plec devreme, din nou. Ce enervantă poveste cu mașina! Spune-mi ce s-a întâmplat dimineață. C.

P.S. În dulap ai o sticlă de vin roșu, deschisă. Am vrut să o împărțim, dar facem asta altă dată. Dacă vrei.

Deschise ușa dulăpiorului. Sticla era plină mai mult de jumătate. Charly băuse două pahare. Și-o imagină stând la masă, cu vreo carte de drept deschisă, cu paharul de vin în mână, tot mai obosită, așteptându-l. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să o ia în brațe, dar era în pat și dormea și nu voia să o trezească.

Lângă vin se afla sticla de coniac cumpărată de el de pe Luisenufer[13]. Trebui să se gândească doar o clipă și lăsă vinul neatins. Nu băuse coniac de multă vreme înainte de culcare, și nu doar fiindcă Charly se plângea de miros. Nu mai avea nevoie. Să doarmă lângă ea

era suficient ca să-i alunge coșmarurile care, pentru o vreme, îi bântuiseră visele. Mirosul trupului ei era de ajuns pentru a-i ține demonii departe.

Pe coridor se auzi un lipăit, apoi un zgâriat la ușă. Rath o deschise și dădu peste câinele negru, care ridicase privirea spre el.

— Te-am trezit, Kirie? întrebă el, lăsând-o să intre.

Cât își luă el paharul din dulăpior, ea se încolăci sub masă, de parcă știa precis unde se va așeza stăpânul ei.

Kirie era amintirea vie a unei anchete de crimă. Aparținuse unei victime și nimeni nu voia să o ia – nici măcar părinții persoanei decedate. Rath adoptase cățelușul neglijat, prizonier în apartamentul stăpânei sale decedate, iar de atunci se făcuse un ditamai ogarul.

— Va trebui să găsim o soluție pentru tine, spuse el. Stăpâna ta nu te mai poate ține, așa că va trebui să redevii câine polițist.

Kirie ciuli urechile și își lăsă capul negru, canin, într-o parte.

Rath deschise sticla de coniac și îi adulmecă gâtul, înainte să toarne. Mirosul familiar îi amintea de vremurile când ședea singur în apartamentul lui din Kreuzberg și se lupta cu problemele de peste zi, înainte să meargă la culcare. Charly n-avea decât să se plângă; fusese o zi a naibii de grea și numai coniacul era soluția.

Simți că-i crește furia, repede ca mercurul într-un termometru pus în apa care fierbe. Îl blestemă pe Abraham Goldstein, și îl blestemă și pe Bernhard Weiss, fiindcă-l potcovise cu misiunea asta.

Czerwinski și Henning așteptau de o oră și jumătate, când el și Goldstein reapăruseră la Excelsior. Dar Rath nu știa încă în ce hal îi stricase Goldstein seara. Aflase mai târziu, când îl lăsase pe yankeu cu Pic și Poc și se dusese în Wedding, să își recupereze mașina. Luase taxiul, hotărât să își crească cheltuielile, atât de furios, încât tot drumul nu aruncă nicio privire pe geam. Buick-ul era parcat unde-l lăsase: pe Strada Kösliner, o zonă comunistă notorie, și un cartier în care mașinile sport nu prea erau lăsate la colț de stradă. Cineva părea să fi ghicit că îi aparținea unui polițist, sau o luase drept o jucărie capitalistă. În orice caz, o aranjaseră frumos.

În ciuda cauciucurilor tăiate și a farurilor sparte, Rath era cel mai supărat din cauza zgârieturilor de pe vopsea. Vandalism și invidie, nu alta! Niște nenorociți fără slujbe! Rath se îndreptă spre Rote Laterne, barul prin care trecuse cu niște ore înainte. Era închis, deși nu se făcuse încă ora zece. Era convins că de acolo Goldstein recrutase oamenii care-i distruseseră mașina. Nu era sigur cum, dar banii păreau să fie răspunsul probabil.

Apoi, platforma îi făcuse alte probleme. Trebuise să alerge la S-Bahn, în Senefelder Platz, să găsească un telefon public, care, firește, nu era funcțional. După ce chemase un taxi pe Strada Reinickendorfer, găsise un atelier care ținea deschis până târziu și care putea tracta

Buick-ul. Deja ceasul de la mână arăta zece jumătate, iar garajul era tocmai în Reinickendorf.

Își mai turnă un pahar de coniac. Apoi un al treilea. Avea să perceapă Statului Liber Prusac costurile de reparație pentru mașina vandalizată, așa cum hotărâse în taxiul înspre apartamentul lui Charly.

Între timp, Kirie adormi. Ascultând-o cum sforăia încetișor, își spălă paharul și îl puse în chiuvetă. În baie, se spălă pe dinți cu mare grijă și bău două pahare cu apă. N-avea nevoie de probleme la micul-dejun. Charly mârâi ceva când se întinse lângă ea și se întoarse să îi cuprindă umărul cu brațul, iar el se lipi de corpul ei cald, atent să nu o trezească. Mirosul ei îi atinse nările – mirosul care-i aparținea numai ei –, iar el închise ochii și adormi.

12

În magazin domnea liniștea și întunericul. Felinarele cu gaz de pe Strada Rigaer erau stinse, iar luna strălucea palid printre nori. Nu se vedea nicio lumină în clădire. Alex supraveghease strada aproape o oră, dar de când ultimul S-Bahn își vărsase afară pasagerii, nu mai văzuse pe nimeni.

Când ajunse pe Strada Rigaer, era târziu, mult mai târziu decât își imaginase. Trebuia să fie extenuată, dar mânia o ținea trează: împotriva lui Kalli, a polițailor, a nenorocitului de administrator care o obligase să se cațăre pe toate acoperișurile, până când găsise, în sfârșit, o lucarnă deschisă la clădirea din față.

După incidentul de azi, apartamentul B era prea riscant. Alex voia să se mai întoarcă o dată, dar numai ca să-și ia lucrurile. Mai devreme, nu avusese chef să riște. Mai întâi, trebuia să se ocupe de magazinul lui Kalli.

Deși era sigură că strada e pustie și că nimeni nu se uita de la geamuri, mai privi o dată în toate direcțiile, apoi ieși din nișa întunecată, trecu strada și se îndreptă spre magazin. Literele desenate cu grijă pe firmă îi spuseră că era închis. Când încercă ușa cu șperaclul, își dădu seama că nu era încuiată. O deschise cât de încet putu, evitând să declanșeze clopoțelul care anunța clienții. Un cling timid, apoi liniște. Ascultă în beznă. Ușa deschisă îi dădea de bănuit. Mai bine să fie sigură!

Se tot gândea la Benny, și amintirea lui îi făcea rău. Îi vedea chipul surâzător, apoi grimasa polițistului care-l ucisese, călcând cu bocancii pe degetele lui Benny, de parcă ar fi călcat pe un muc de țigară. Furia ei crescu din nou.

Era surprinsă. Kalli uitase să încuie? Adevărat, se îmbăta des, și uneori dormea pe canapeaua din spate – de aceea adusese cuțitul. Nu-i era teamă de el, pentru că se descurcase cu oameni mult mai răi, în trecut. Dacă era nevoie, avea să obțină banii cu forța.

Gândul la Kalli sforăind în camera din spate o făcu să se miște cât de încet posibil. Nu îndrăznise să aprindă lumina, așa că își pipăi drumul până la tejghea, urmărindu-i contururile cu vârfurile degetelor, până la casă. Nu știa cât lăsa el peste noapte acolo, dar planul era să ia toți banii. Când îl vizitase la prânz, în sertar era o sumă frumușică.

Se gândea cum să deblocheze casa de marcat fără să facă prea mult zgomot, dar se opri. Era deja larg deschisă, iar sertarul mare era tras afară. Gol.

Simți ceva straniu în stomac. Chiar dacă băuse, ceea ce părea foarte posibil, un maestru al escrocheriei precum Eberhard Kallweit n-ar fi uitat să închidă casa de marcat. Sau luase deja banii și încuiase seiful pe care-l ducea în fiecare dimineață la bancă? Știa unde îl ținea: pe raftul din camera din spate. Îl văzuse o dată ieșind să ia bani, fără să-și dea seama că vitrinele, așa murdare cum erau, deveneau totuși oglinzi perfecte.

Alex deschise încet ușa, încordându-se și ascultând. Niciun sunet, niciun sforăit, nicio respirație – doar ticăitul ceasului de perete. Închise ușa pe dinăuntru. Era mai întuneric acolo decât în magazin. De fapt, era beznă și nu se vedea niciun geam. Căută un întrerupător și, după o vreme, renunță, preferând să avanseze pe pipăite, în patru labe. Iată marginea covorului, deci aceea trebuie să fie masa, și în spatele ei canapeaua. Raftul era deasupra canapelei. Alex continuă să se târască pe covor, care nu mai fusese curățat de mult și era plin de firimituri, până ce simți ceva lipicios, și își trase mâna instinctiv. Ce cocină! În primă fază, să gândi că ticălosul mizerabil răsturnase o sticlă de alcool și nu strânsese, dar apoi recunoscu mirosul ușor metalic.

Sânge!

Pusese mâna într-o baltă de sânge!

La naiba!

Avea nevoie de lumină, să vadă ce se întâmplase. Se târî înapoi și întredeschise ușa. Ochii i se obișnuiseră într-atât cu întunericul, că puțina lumină care intra din magazin îi fu suficientă. Pe podea, sub masă, era ceva mare. Un corp uman. Stai calmă, își spuse. În cele din urmă, localiză întrerupătorul de cealaltă parte a ușii. Dintr-odată, simți curiozitate și teamă, în același timp. Mâna ei dreaptă apucă mânerul cuțitului, iar cea stângă, bandajată, rămase deasupra întrerupătorului. Dar nimeni din acea cameră nu reprezenta un pericol.

Eberhard Kallwait zăcea în propriu-i sânge, care pătrunsese în covor. Corpul lui era într-o stare teribilă, mai rea decât văzuse Alex vreodată, cu fața ca de coșmar închegat. Trebui să privească de două ori ca să-l recunoască, dar salopeta cenușie nu lăsa loc de îndoială. Îi cedară genunchii și vomită lângă perete puținul mâncat în seara aceea.

13

Rudolf Höller păşea pe nisipul din Margrafiatul Brandenburg[14]. Era binedispus, deşi nu îi pria dimineaţa devreme. Ar fi putut rămâne în maşină, dar voia să vadă ce se alesese de groapă. Călcă pe o creangă de la intrare şi un stol de ciori se ridică în zbor, în ceaţa din zori. Bătaia aripilor, croncăniturile şi foşnetul vântului printre crengile pinilor erau singurele zgomote. La ora aceea, camioanele de gunoi erau deja pe traseu; nu aveau să descarce încă, dar, când o vor face, un flux continuu de gunoi urma să intre în fosta carieră de argilă, până seara târziu.

În spatele pădurii, de cealaltă parte a gropii era Berlinul Mare[15], dar groapa se afla dincolo de oraşul cu patru milioane de oameni. Berlinezilor nu le plăcea să îşi îngroape gunoiul în curte, iar Schöneiche era un loc perfect unde să-şi arunce lucrurile care nu le mai serveau la nimic. Nimeni nu ştia asta mai bine decât Rudi Höller.

Că aleseseră groapa ca loc de întâlnire, dintre toate, i se părea un semn. Cunoştea locul. Practic, era la el acasă. Acum câţiva ani, Rudi lucrase ca gunoier şi îşi descărcase zilnic transporturile aici. Îşi folosise tot mai des turele să descopere proprietăţi în care se puteau da spargeri, dar şi ca, în cele din urmă, să livreze pachete cu droguri. La un moment dat, ajunsese la Piraţii Nordului, şi îşi croise drum cu coatele spre vârful organizaţiei – nu doar în sens figurat. Acum, îşi reafirmase poziţia de conducere după ce petrecuse doi ani la mititica, la Tegel, cu Hermann.

Piraţii aveau mare nevoie de un lider puternic. De la catastrofa din Reichskanzlerplatz, când jumătate de Ringvereine căzuse în mâinile poliţiei, organizaţia se lupta pentru supravieţuire. Între timp, ticăloşii din Berolina deveniseră mai puternici.

Era timpul să-i pună capăt. Curând, Piraţii nu aveau să se mai limiteze la recâştigarea terenului pierdut. Întâlnirea de azi putea schimba totul. Reuşise să ajungă la cineva care, deşi încă loial lui Hugo cel Roşu, era de multă vreme un ghimpe în coasta lui Johann Marlow. Şi Berolina era condusă de Marlow, nu de Hugo Lenz. Fără Doctor M., Berolina s-ar fi fărâmiţat ca o frunză uscată.

Da, era şansa lui să fie chit cu Doctor M., să îi arate ticălosului arivist cine conducea oraşul. Rudi Höller ştia cui trebuia să-i mulţumească pentru anii de temniţă. Fuseseră vânduţi. Curcanii-i aşteptaseră în seif când el, Lapke şi alţi câţiva intraseră prin efracţie în banca din Reichskanzlerplatz. Când Berolina conlucra cu poliţia, puteai fi sigur că Johann Marlow era implicat. Jumătate din secţiile de

poliție îi mâncau din palmă, deși nu aveau să-i fie de folos odată îngropat.

Rudi Rozătoarea n-avea probleme să toarne oamenii. Așa-și câștigase porecla, care era și un memento al fostei sale profesii. În groapă erau mii de șobolani, cu mult mai mulți decât ciorile. Doar că șobolanii erau invizibili. Nu croncăneau, ca păsările, dar stăteau ascunși, lovind fără milă, repede ca fulgerul, când o cerea situația.

După ce privise groapa ca pe propria curte, Rudi se întoarse. Când ajunse la mașina lui, pe care o lăsase la marginea pădurii, văzu că în spatele ei era acum parcat un sedan negru. În spatele parbrizului se vedeau doi bărbați. Chiar când intră încetișor primul camion cu gunoi, își trecu mâinile peste vechiul pistol de război de la centură. Ajunsese devreme, gândi el. Pe de o parte, le întrerupea întâlnirea, dar pe de alta îl ajuta să se simtă în siguranță. Își întoarse fața spre pădure astfel încât șoferul să nu-l recunoască. Nu pomeniseră că vor fi doi. Apelantul spusese explicit că întâlnirea era privată. Camionul trecuse de Rudi și rula încet mai departe. Portierele sedanului negru se deschiseră și doi bărbați bine îmbrăcați ieșiră din mașină. Rudi se îndreptă spre ei. Las' că le spune el lor! Nu-i plăcea când oamenii încălcau aranjamente.

Auzi frânele camionului șuierând și se întoarse. Mașina se oprise la câțiva metri în spatele lui, iar șoferul coborî din cabină. Rudi se întoarse spre sedanul negru și spre cei doi, simțindu-se mai calm, mai sigur. Nu îl puteau împușca sub ochii unui martor.

Ceva foșni în spatele lui. Se întoarse iar și își dădu seama de greșeală. Se concentrase prea mult pe oamenii din sedan și îl ignorase pe șoferul camionului. Acum pricepu ce îl derutase la el. Nu purta nici costum elegant, precum ceilalți doi, nici uniformă BEMAG16. Ce îl deranja era că pistolul din mâna acestuia era o marcă pe care Rudi nu o mai văzuse, iar el se pricepea la arme. Fără să se gândească, bănuia că modelul pe țeava căruia se uita avea să fie ultimul pentru el. Probabil o marcă americană, își zise, apoi văzu străfulgerarea din gura armei. Nu mai auzi pocnetul.

14

Andreas Lange dormise prost. Era încă zguduit de evenimentele de ieri, chiar dacă lucrurile ieșiseră mai bine decât se așteptase. Să îți interogheze colegii era o sarcină ingrată, indiferent de subiect. Probabil de aceea Gennat i-a încredințat-o lui, „bobocul" din Hanovra, fiindcă nimeni din Alexanderplatz[17] nu-l lua în serios. Era adevărat că fusese pe tură la sfârșitul săptămânii și că se numărase printre primii ofițeri CID[18] care văzuseră cadavrul, dar asta i se aplica și lui Reinhold Gräf, care, în schimb, primise nu știu ce misiune specială pentru Rath. Solicitare care, se zvonea, venea de sus. Între timp, detectivul asistent Lange lucrase la primul lui caz ca anchetator principal.

Nu era decât o demonstrație pentru Gennat, un caz în care tot ce puteai face mai rău era să devii foarte detestat de cei din Alexanderplatz. Buddha nu trebuise să-și sacrifice niciunul dintre preferați, dar văzuse cum evoluase, în ultimii ani, detectivul asistent din Hanovra.

Interogatoriile nu fuseseră nici pe jumătate atât de rele pe cât se temuse Lange. Polițiștii știau ce detalii erau esențiale pentru o declarație. Nu trebuia să le storci de la ei. Toată lumea cooperase. Fără lălăieli, poante ieftine sau proteste, așa că Lange avea cam tot ce voia. Trebuia doar să scrie totul frumos și să pună la dosar. În câteva zile, îi dădea dosarul procurorului, care avea să împingă lucrurile spre finalul previzibil.

Se părea că nu erau învinuiți cei aflați la comandă. Intrusul din KaDeWe încercase să scape folosind fațada magazinului și căzuse. Se întâmplau și asemenea lucruri.

— Unul mai puțin pe pământ, ziseseră câțiva colegi, la cantină.

Lange nu vedea lucrurile așa.

O viață de om rămânea o viață de om, iar decedatul de la KaDeWe părea încă un copil. Încă nu îl identificaseră. Comandantul misiunii, un tânăr locotenent, regreta incidentul fatal mai mult decât orice și fusese atât de plin de remușcări, încât Lange aproape că trebuise să-l consoleze. Nu era de mirare: era o răspundere grea pentru cineva atât de tânăr. Locotenentul Tornow nu avea nici doi ani peste vârsta lui Lange, iar detectivul asistent nu avea idee ce-ar fi făcut el în locul lui.

Apoi, cu o seară înainte – Lange își împachetase deja lucrurile și era pe cale să plece de la birou –, telefonase dr. Schwartz. Apelul avea să-i bântuie visele. „Trebuie să-ți arăta ceva", zisese patologul. „Poți veni pe Strada Hannoversche dimineață devreme? Cel mai bine

înainte să începi tura.”

Așa că iată-l stând pe treptele clădirii de cărămidă galbenă, cu o senzație neplăcută în stomac și un regret tot mai mare că luase micul-dejun. În capătul scărilor, chiar la intrarea în morgă, ezită. Până atunci, intrase mereu în clădire alături de un însoțitor, de obicei un ofițer anchetator, ceea ce-i dăduse ocazia să stea deoparte și să nu privească atent. Acum, însă, trebuia să intre și să înfrunte orice îl aștepta în spatele zidurilor, pe lângă un doctor cinic și niște cadavre disecate.

Portarul făcu un semn din cap când îi arătă legitimația și intră.

Lange își storsese creierii să afle de ce solicitase Schwartz să vină chiar el, în loc să trimită raportul autopsiei prin corespondența internă. Ar fi putut deja să stea la biroul lui din Castel, citindu-l în liniște, cu o cană de cafea. Băiatul căzuse de la etajul al patrulea și murise. Făcea vreo diferență ce oase-și rupsese și ce organe interne avuseseră de suferit? Nu era suficient ca informația să se afle la dosar? De ce era nevoie ca ofițerul anchetator să vadă cu ochii lui? Poate că Schwartz voia să-i arate propriul tunel al ororilor, să-l șocheze. Mulți colegi îi spuseseră că patologului îi plăcea să le facă asemenea farse ofițerilor tineri.

Lange împinse ușile batante ale sălii de autopsie, cu ochii în podea, pregătindu-se mintal să vadă membre sau capete despicate, un abdomen disecat, sau, măcar, un torace deschis. Cel mai rău lucru văzut vreodată la morgă fusese un cap a cărui calotă craniană fusese detașată, ceea ce-l făcea pe decedat să arate ca una dintre halbele acelea de bere din lut cu înfățișarea lui Bismarck, cu un capac făcut dintr-un coif cu țepi, pe care-l ridicai când beai. Lange reușise să privească în altă parte, dar, de data asta, era anchetatorul principal.

În cele din urmă, ridică privirea, surprins. Nu era o cameră cu orori. Pe masă se afla un cadavru, dar era acoperit cu un cearșaf. Patologul n-adusese nici măcar mostre scârboase din colecția lui – borcănelele de zacuscă, așa le numeau colegii. Dr. Schwartz ședea la birou și lua notițe. Când îl văzu pe Lange, se ridică și îi întinse mâna.

— Ah, iată-te. Și tu te trezești devreme?

— De nevoie.

— Asistentul meu tocmai a pregătit cafea. Dorești?

— Mulțumesc.

— Nu, mulțumesc, sau da, mulțumesc?

— Nu, mulțumesc.

— Păcat. Ratezi cea mai bună cafea din Berlin. Tare, de scoală morții, așa se spune. Păcat că ei nu o pot bea.

Lange salută ciripeala obosită a patologului cu un zâmbet sfios. Schwartz, care nici nu clipise, îl împinse spre leș.

— Voiam să-ți arăt… cum să zic eu… ceva ciudat. Nu pot să-l

pomenesc în raport fără să discut cu tine.

— Nu căzătura i-a cauzat moartea?

Schwartz clătină din cap.

— Ba da, fără îndoială. A suferit traume atât de grave la impact, încât sângerarea internă i-a umplut toracele. Sărmanul s-a sufocat cu propriu-i sânge. S-a înecat, mai precis.

Lange înghiți în sec.

— Câți ani avea?

— Era foarte tânăr. Între 14 și 17 ani, aș spune. Dar nu de aceea te-am chemat.

Schwartz apucă un colț al cearșafului, iar Lange se temu de ce era mai rău, însă patologul îi arătă doar mâna dreaptă a decedatului.

— Uite, spuse el, arătând marea surpriză.

Lange privi. Niciun deget nu arăta firesc. Toate erau colorate anapoda și umflate.

— Fracturi ale degetelor arătător, mijlociu și inelar, spuse Schwartz. Toată mâna, acoperită de hematoame și contuzii.

— Așa, și? A căzut pe trotuar de la etajul patru.

— Nu s-a lovit în cădere. Mâna stângă arată la fel, dar nu atât de rău.

— Dacă nu în cădere, atunci când?

— Asta este întrebarea, și mă tem că nu e ușor de răspuns. Sau, mai bine zis, dacă accepți răspunsul cel mai simplu, ești în bucluc.

— Nu pricep, doctore.

— În opinia mea, și eu practic de mult meseria asta, natura acestor traume mă face să trag concluzia că s-au produs cu puțin înainte ca băiatul să cadă. De când le-am descoperit, ieri după-amiază, încerc să îmi imaginez ce s-ar fi putut întâmpla, dar…

— Din fericire, nu e treaba ta să tragi concluzii, spuse Lange, dându-și seama imediat că greșise.

Patologul nu păru prea afectat, ci continuă.

— Ia-mi vorbele drept încercare discretă de a te scuti de terminologia medicală, care n-ar însemna nimic pentru tine, zise el, privindu-l pe Lange ca un profesor pe cel mai leneș student. În fine, presupunând că degetele puștiului n-au fost lovite cu un ciocan cu puțin timp înainte de moartea sa, ceea ce, trebuie să zic, mi se pare puțin probabil…

— …atunci înseamnă că altcineva i-a rupt degetele, încheie Lange fraza.

Dintr-odată, se trezise complet, iar teama de glume macabre sau de priveliști neplăcute era doar o amintire.

— Cum ai zis, treaba mea nu e să trag concluzii, răspunse Schwartz, dar pare că cineva l-a călcat zdravăn pe degete. Poate chiar le-a lovit cu un instrument contondent. Sărmanul băiat a scăpat de ce

se ținea. Cu asemenea fracturi, n-ar fi putut rezista nimeni. Nu este posibil, fizic.

Lange începea să priceapă de ce patologul se întreba dacă să scrie totul în raport.

— Spui că, se pare, nu aveam de-a face cu o moarte accidentală…

— …ci cu o crimă. Corect.

Schwartz își drese glasul.

— Așa numesc eu aruncarea cuiva de la etajul al patrulea.

— Și se pare că făptașul e polițist.

— Asta e concluzia ta, nu a mea.

15

— Altcineva fără bilet?

Charly îi arătă conductorului cu mustață de morsă abonamentul ei lunar, în timp ce fațadele caselor de pe Strada Warschauer se succedau rapid, afară. Tramvaiul era plin de oameni în drum spre serviciu.

După obicei, își luase cu ea o carte. Avea deschisă în poală Principiile dreptului de Heymann, dar era prea preocupată să poată citi. Prefera să privească pe geam și să se gândească. Cum se purtase Gereon la micul-dejun!

Ascultase povestea lui doar pe jumătate. Mașina lui fusese vandalizată în Wedding și trebuise s-o remorcheze, în miez de noapte, până la un atelier. Nu pricepuse mare lucru decât că era scuza lui fiindcă ajunsese acasă atât de târziu, fără să anunțe, și nu o putuse duce cu mașina la serviciu. Prin urmare, trebuise să plece devreme. Deși cu S-Bahn-ul făcea doar douăzeci de minute până la podul Warschauer, luase apoi tramvaiul 90 pentru restul drumului, care părea să oprească la fiecare cutie poștală.

Secretul mocnea în ea, chiar și acum, când era din nou singură. Se gândise că el avea să observe ceva pe mina ei, la micul-dejun, că avea să o dea de gol privirea, dar el era consumat de furie din cauza mașinii. Ea nu spusese nimic, nici măcar despre revoltele de la universitate, atât de tare se temea să abordeze subiectul. Planul ei fusese să vorbească la un pahar de vin, dar el o făcuse să aștepte atât de mult, încât plecase la culcare. Acum, aproape că-i părea bine. Ce să-i fi spus lui, dacă nici ea nu era sigură ce vrea?

Ieri, Heymann ceruse să discute cu ea în persoană, trimisese chiar și o mașină, iar ea se dusese la universitate plină de anxietate. Ce putea fi atât de important încât fostul ei profesor să trimită un șofer să o ia? Când ieșise din mașină pe Strada Dorotheen, atmosfera era ostilă. Oamenii demonstrau din nou, tare, cântând imnului partidului nazist. Câțiva comuniști încercau să contracareze cu Internaționala, iar rezultatul era o cacofonie oribilă. Reușise să ajungă teafără la intrarea dinspre nord, dar demonstranții erau și acolo. Studenți în cămăși maro rupeau anunțuri și mesaje de la avizier, iar cei care încercaseră să intervină, cu siguranță comuniști, fuseseră trântiți la pământ. Naziștii aduseseră bastoane.

Când ajunsese în biroul profesorului ei favorit, lupta luase amploare și acolo. Heymann era la geam, clătinând din cap fără să-i vină să creadă. Era prea mult pentru bătrânul prusac ca Universitatea

Friedrich-Wilhelm să devină scena unei asemenea vulgarități politice. Situația devenea tot mai rea, în special la Facultatea de Drept. În cazul unui student din anul întâi aproape puteai bănui că era un susținător al lui Hitler, și cu cât erau mai tineri, cu atât deveneau mai fervenți. Studenții îmbrăcați în cămăși maro nu se fereau de violență, ci se simțeau bine îmbrățișând-o. Ziarele descriau tot ce se întâmpla drept agitație studențească.

Era atât de deranjată de zgomotul și de zarva de afară, încât nu pricepuse imediat ce-i cerea profesorul. O jumătate de an, și o voia pe ea? Bineînțeles că ceruse câteva zile de gândire, iar reacția lui Heymann încă-i răsuna în minte: „Nu vă întindeți, domnișoară Ritter. Asemenea ocazii nu apar foarte des."

Nu putea să-l facă să aștepte prea mult, știa asta, însă nici să fie de acord fără să discute cu Gereon nu putea, fără să se mai gândească și ea. Adevărul era că avea alte planuri. Scopul ei fusese mereu să obțină un rol important în Poliția prusacă, la Criminalistică. De aceea se apucase de studii de Drept și de aceea muncise pe brânci după ce picase examenul de stat. Picase după judecata aspră a comitetului exclusiv masculin, fără nicio altă explicație. Jumătate de oră mai târziu, depășise obstacolul, chiar dacă fără strălucire. Satisfăcător. Important era că trecuse.

Tramvaiul ieși din umbra Podului Ringbahn pe Strada Möllendorf și depăși un grup de cicliști care pedalau la deal, armata de muncitori în drum spre fabricile din Lichtenberg. Charly își aminti cât de mult îi plăcuse să aibă o slujbă cu program regulat. Așa se simțise și în Alexanderplatz, cât lucrase ca stenografă la Omucideri și câștigase bani ca să-și urmeze studiile. De cealaltă parte fusese anul pe care-l petrecuse doar studiind cărți, la universitate… Dintr-odată, nu mai era atât de sigură dacă oferta lui Heymann i se părea atât de atrăgătoare pe cât suna. Pe de altă parte, i-ar fi oferit oportunități la care, altfel, nici nu putea visa, cu siguranță nu ca femeie, dacă era să-și continue cu încăpățânare pregătirea.

E timpul să te hotărăști, domnișoară Ritter.

Între timp, tramvaiul ajunsese pe Strada Normannen. Închise cartea lui Heymann. De ce se temea atât de tare de discuția cu Gereon? Pentru că știa că era vorba de mai mult de șase luni? Era vorba despre ce urma să se întâmple cu ei. Asta era. Nu că s-ar fi simțit mai bine știind asta.

16

Ochii ei clipiră și îl căutară, așa cum făceau în fiecare dimineață, de când se întâlniseră. Fața lui era prima pe care o vedea. Ședea cu țigara în gură, privind spre noua zi. Știind că el nu mai era, i se părea și mai dureros că nu îi va mai zâmbi niciodată, întrebând-o dacă dorește micul-dejun și oferindu-i o țigară.

Brusc, lumina zilei pătrunse prin geamuri și le făcu să pară murdare și cenușii. Ziua care o aștepta i se părea la fel de amară precum gustul nopții care-i apăsa încă limba.

Alex se așeză în capul oaselor și-și trase haina mai strâns în jurul umerilor. În apartamentul A nu avea nici pătură, nici sac de dormit, și persista un curent de aer rece. Apartamentul îl foloseau doar în caz de urgență, sau când nu găseau un loc mai bun, dar nu-i plăcea să doarmă acolo. Era prea multă mizerie: cioburi de sticlă pe jos și șobolani din ce în ce mai îndrăzneți. Nu era aproape niciun geam intact, iar în unele nopți, în funcție de direcția din care bătea vântul, se auzeau strigătele animalelor de la abator, ca un ultim act de revoltă înainte de moarte.

Apartamentul A era o fabrică de osii dezafectată, abandonată de peste un an, încă în picioare doar fiindcă proprietarul nu își permitea să o demoleze. Din păcate, nu era un mare secret, așa că oamenii veneau mai de peste tot în căutarea unui loc în care să stea gratis. Nu îi plăcea să fie acolo, cu siguranță nu fără Benny, dar, după noaptea trecută, avusese nevoie de un refugiu din coșmarul în care i se transformase viața.

Nu putea să uite prea curând cadavrul lui Kalli. Nu îl suportase niciodată, dar acum se simțea oarecum vinovată fiindcă intenționase să-l jefuiască. Dar cine să-i fi făcut felul și de ce? Nu fuseseră suficienți banii din casa de marcat sau încercase el să ducă de nas Berolina și trebuise să îndure răzbunarea lui Hugo cel Roșu? Se gândise la acele întrebări în timpul drumului lung, nocturn, spre Strada Roeder. La un moment dat, se săturase să se tot gândească la asta și vru doar să doarmă. Nu întâlnise pe nimeni pe drumul înspre apartament, nici măcar pe Kralle, șobolanul. Ticălosul pusese ochii pe ea și, odată, abia reușise să îl fenteze folosind un cuțit. Doar câteva camere erau ocupate. Probabil că ajunsese la scurtă vreme după miezul nopții, și toți dormeau. Căutase unul dintre locurile ei obișnuite, cât mai departe de scări, se învelise cu geaca și își trăsese gluga pe cap. În ciuda a tot ce îi trecea prin minte, adormise repede. Și dansase cu Benny.

Își întinse brațele spre tavan și căscă, încă extenuată. Nu putea să fi dormit multă vreme pentru că podeaua nu era tocmai moale. Trebuia să revină la apartamentul B, să-și ia sacul de dormit și alte câteva lucrușoare, și apoi să găsească altă locuință. Nu știa cum. Benny știuse mereu unde, dar ea habar n-avea cum făcea rost de informații. Cumva, el știa. Dacă nu găsea altceva, rămânea fabrica. În ciuda atâtor lucruri de care trebuia să se ocupe, nu se putu ridica. Avea corpul țeapăn și greu, parcă turnat în plumb.

Ce zi de rahat! Ce lună de rahat! Ce vreme de rahat să trăiești!

Ceva zgârie podeaua și ușa scârțâi din balamale, dând la o parte un munte de gunoaie. Deodată, complet trează, căută briceagul în buzunar, simțindu-se mai în siguranță cu el în mână. Dacă era Kralle, ticălosul acela, atunci urma să aibă o surpriză neplăcută.

În crăpătura ușii apăru o creatură cu părul negru și chipul mototolit de somn.

— Bună, Alex. Ai o țigară pentru mine?

Alex lăsă briceagul și căzu înapoi.

— Vicky! M-ai speriat serios. Credeam că ești Kralle sau vreun alt ticălos.

— Am auzit ceva și mi-am zis să arunc o privire. Nu te-am văzut aseară, cu ceilalți.

Vicky se apropie de ea. Sub buclele nepieptănate, avea un chip plăcut și ochi mari, de parcă s-ar fi mirat mereu de ceva, chiar dacă era adormită, ca acum.

— Nu am ajuns decât la miezul nopții. Cine-i aici?

— Ah, Fanny, Kotze, Felix și alți câțiva. Nu mulți. Majoritatea au plecat deja? Benny unde-i?

Pentru o clipă, Alex rămase fără cuvinte. Presupunea că toată lumea știa despre moartea lui Benny, sau cel puțin prietenii ei – dacă îi putea numi așa pe cei de pe Strada Roeder. Dar, desigur, Vicky nu știa. De unde să știe? Alex nu spusese nimănui, și, de la moartea lui Benny, nu vorbise cu nimeni, cu excepția lui Kalli. Era normal ca Vicky să întrebe de el. În ultimele câteva luni, Alex venise aici cu el în fiecare zi.

— Nu știi? Chestia din KaDeWe? Benny e mort.

— Voi erați?

Vestea îi înmuie genunchii lui Vicky. Alunecă lângă Alex.

— La naiba, zise ea, tocmai Benny, dintre toți! Avea mereu atâta grijă!

Lovi cu pumnul în perete, apoi încă o dată, și începu să plângă încet, abia auzit.

Alex o luă în brațe pe fata care acum tremura. Cum să o consoleze? Să spună că nici ei nu îi prea venea să creadă? Că polițaii îl uciseseră pe Benny ca pe un șobolan, un gândac, un parazit? Își dădea

seama că existau destui oameni, nu doar polițiști, care ar fi preferat să trateze oameni ca ea, ca Benny și Vicky ca pe niște paraziți. Să îi distrugă pe micii ticăloși care deranjau străzile berlineze cu cerșetoria și furturile lor, și care comentau când un cetățean respectabil le spunea c-ar trebui să muncească și nu să bântuie fără scop prin oraș. Dacă ar fi știut cum era viața adevărată! Erau prea mulți oameni în oraș și prea puține slujbe. Era suficientă mâncare, dar prea puțini bani să plătească pentru ea. Oamenii trebuiau să trăiască, nu? Ideea de a se prostitua, așa cum făceau Vicky sau altele, ocazional, îi repugna. Un om precum Kralle să poată face orice din trupul ei, pentru bani, o înfuria. Singurul lucru pe care i l-ar fi arătat unui tip ca el era cuțitul. Puteai câștiga bani și așa, descoperise Alex, gândindu-se la grăsanul de la târgul de Crăciun, ai cărui pantaloni îi tăiase, înainte să îl jefuiască. Nu știuse că acei bani vor reprezenta prima rezervă de bani pentru o viață pe străzi.

Vicky se opri din plâns și își șterse lacrimile cu mâneca.

— Scuze, spuse ea. Dar… îmi plăcea Benny, știi?

— Bineînțeles. Și mie îmi plăcea.

— Voi erați în KaDeWe! Vicky făcu ochii mari. În cazul ăsta, știi că te caută copoii?

— Caută un băiat.

— Ești și rănită, zise Vicky, arătând spre mâna bandajată a lui Alex.

— Un suvenir. Nimic serios. Benny m-a pansat.

Vicky nu mai puse întrebări. Părea să recunoască fâșia din cămașa lui Benny.

— Chiar mi-ar prinde bine una acum, spuse ea.

— Una?

— O țigară. Ai?

Alex scoase tabachera cu Manoli din jachetă. Mai rămăsese una.

Vicky șuieră printre dinți.

— Ca lumea, făcu ea. De unde le ai?

— De la Benny.

— Ah, nu știam! Vicky păru oripilată. Nu vreau, atunci.

— Trebuie să fie fumate. Nu vreau să mă mai uit la ele. Alex întoarse invers cutia și ultima țigară Manoli căzu. Haide, o împărțim, zise ea.

Așa cum făcea mereu cu Benny. Un sfârșit potrivit pentru ultima țigară pe care o furase el.

Vicky scoase o cutie de chibrituri și aprinse țigara. Alex trase două fumuri și i-o dădu. Cele două fete fumară în tăcere. Treptat, Alex începu să se simtă mai bine, mai puțin singură. Dezolarea care amenințase că o va copleși dispăruse.

— Când e îngropat? întrebă Vicky.

Alex nu se gândise la asta. Benny era mort. Leșul lui zăcea undeva, cel mai probabil într-o secție de poliție, și la un moment dat urma să fie îngropat.

— De unde să știu când va fi îngropat? Nu prea pot intra în secția de poliție ca să întreb. Probabil că ei nu știu cum se numește. Ziarul nici măcar nu i-a nimerit vârsta.

— Or să-l îngroape fără nume?

Alex ridică din umeri.

— N-am nicio idee. Vor afla ei cumva. De aia sunt copoi.

— Copoii pe care-i știu eu sunt proști de bubuie. În plus, îi doare-n cot dacă trebuie să îngroape pe unul dintre noi fără nume sau piatră de mormânt.

— Adică Benny nu va avea parte de un mormânt ca lumea?

— Nu știu. Oricum, ar fi mai bine dacă i-ar ști numele, nu-i așa?

— N-ar însemna că-l… turnăm?

— Prostii!

Vicky păru brusc foarte sigură.

— Cineva trebuie să le zică ălora cine e. Ca o favoare. E ultima dată când vom putea face ceva pentru el.

— Nu știu… Nu pot…

— Dacă-mi dai zece pfenigi pentru cabina telefonică, anunț eu. Sun la poliție și le zic cine-i Benny. Așa va avea măcar un mormânt ca lumea, cu numele lui pe el.

Alex simți că i se adună lacrimi în ochi și trebui să se adune, ca să continue.

— Nici măcar nu-i știu numele de familie, zise ea.

Vicky o consolă.

— Nu-ți face griji. Aflu eu. Cred că el și Kotze au fost la același orfelinat.

17

Masa de scris de pe coridor era impresionantă, mai impunătoare chiar și decât cea a comisarului de poliție Grzesinski. Rath o remarcase ieri, lângă lifturi, în drum spre camera lui Goldstein. Își puse lucrurile pe blatul spațios, încrustat. Lângă tabacheră – de data asta venise echipat cu o duzină de Overstolz – se aflau două ziare, o ceașcă de cafea, un pahar cu apă și o scrumieră pe jumătate plină.

După ziua de ieri, schimbase tactica. Weiss, căruia îi dăduse raportul de dimineață, nu era pregătit să numească alți oameni, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase. Așa că avea nevoie de un plan nou.

Nu mai conta dacă erau sau nu văzuți. Nu exista niciun motiv să nu se planteze la ușa apartamentului 301, iar masa de scris era un post de observație excelent. Aici, serviciile nu erau chiar la fel ca în lobby – scrumierele nu erau golite chiar la fiecare trei minute –, dar Rath reușise să comande o cafea, alături de gazetele Tageblatt și Vossische Zeitung, și se simțea perfect mulțumit. Acum putea face cu rândul cu Gräf, nemaifiind obligat să petreacă toată ziua într-un singur loc.

Ușa liftului se deschise. O doamnă elegantă, braț la braț cu un bărbat scund, privi curioasă, în trecere, spre masa de scris. Rath se uită după ea; orice distracție era binevenită, mai ales una cu un posterior atât de atrăgător. Zgomotul cuiva care-și dregea glasul îl făcu să se întoarcă. Lângă el se afla detectivul hotelului, care probabil că apăruse tot din lift.

— Bună dimineața, zise Rath și se ridică.

Grunert îi aruncă un zâmbet acru și îi strânse mâna.

— Discuția noastră de ieri a fost întreruptă, zise el. V-am căutat în lobby, dar colegii dumneavoastră mi-au spus că sunteți aici.

Rath încuviință.

— Are cea mai bună vizibilitate spre apartamentul 301.

— Nu este tocmai discret.

— Nu despre asta e vorba. Ci despre eficiență.

Grunert zâmbi din nou oțetit.

— V-aș fi recunoscător dacă mi-ați explica de ce sunteți aici.

— Știți că orice informație vă ofer trebuie să rămână între noi și să fie tratată cu maximă discreție?

Grunert încuviință.

— Bun. Situația este simplă: Abraham Goldstein, stimabilul dumneavoastră oaspete, este suspectat că ar fi membru al unui cartel criminal american, și de aceea a fost pus sub urmărire de către Poliția prusacă. Nu vrem ca Berlinul să devină Chicago, nu?

Rath sperase că va mai ridica moralul cu ultima remarcă, dar Grunert continua să arate de parcă ar fi suferit de ulcer la stomac. Poate chiar asta avea.

— Și această… suspiciune pe ce se bazează?

— Cred că înțelegeți că nu vă pot spune. Este confidențial.

— Sper că suspiciunea nu se bazează doar pe faptul că domnul Goldstein este de confesiune mozaică.

— Fiți liniștit, spuse Rath. Ordinul de a-l plasa pe domnul Goldstein sub supraveghere vine de la însuși comisarul adjunct Weiss.

Grunert încuviință mulțumit. Să-l acuzi pe Bernhard Weiss de antisemitism era hilar.

La Excelsior se luau în serios asemenea lucruri. Se zvonea că, odată, îl dăduseră afară pe Adolf Hitler din respect pentru oaspeții evrei, care, se spunea, nu puteau împărți acoperișul cu un asemenea antisemit atât de primitiv.

— Inspectore, noi nu obiectăm supravegherea domnului Goldstein, cu toate că mă îndoiesc că bănuielile vă sunt îndreptățite. Totuși, chiar dacă pricep necesitatea operațiunii, trebuie să vă solicit și eu discreție…

— Desigur.

— …și altfel spus, postul dumneavoastră este cam indiscret – cel puțin pentru ceilalți oaspeți ai noștri, care sigur se întreabă de ce veți petrece o zi întreagă la această masă.

— Le vom oferi o poveste. Nu intenționez să părăsesc postul de dragul câtorva oaspeți.

— O poveste, spuse Grunert. Întocmai. Vi se vor aduce niște cărți de la bibliotecă, și un stilou, și hârtie. Veți fi un scriitor care stă la hotel, inspirându-se din împrejurimi…

— Scriitor? Rath părea sceptic. Cine să creadă așa ceva?

— Eu voi stârni zvonul în lobby, și curând tot hotelul va ști. Contați pe bătrânul Teubner.

— Nu știu nimic despre scris. Eu vânez criminali!

— Atunci, scrieți romane polițiste. Se potrivește. Noua dumneavoastră carte are acțiunea într-un hotel.

Când Reinhold Gräf ieși din lift, o oră mai târziu, însoțit de un câine negru, care dădea din coadă, fu uluit de teancul de cărți și de carnețel.

— Ții evidența tuturor celor care ies din lift sau copiezi modelul tapetului?

— Nu înțelegi? Sunt un scriitor celebru care își scrie cea mai recentă carte. Incognito, evident.

Gräf privi peste umărul lui Rath.

— Cred că mai degrabă copiezi tapetul.

Singurele lucruri de pe hârtie erau oameni din linii și modele

abstracte.

— Caut inspirație, zise Rath. Cum a mers afară?

— Kirie a fost fată bună și a făcut pipi, dacă la asta te referi. Goldstein n-a încercat să coboare pe fațadă, deși l-am văzut la geam. Nu cred că m-a recunoscut. Și tu? A apărut prin zonă?

Rath clătină din cap.

— Doar detectivul hotelului. El a avut ideea asta. Dar Goldstein e treaz. A lăsat camerista să intre.

— A luat micul-dejun?

— Doar camerista. Nu i s-a mai adus altceva în cameră.

Ca un făcut, ușa apartamentului 301 se deschise și ieși camerista, aruncându-le celor doi o privire scurtă și dispărând pe coridor. Abia ce ea dispăruse, că ușile liftului se despărțiră și apăru chelnerul cu room-service, care împinse căruciorul spre apartamentul 301.

— Poate chiar a avut-o pe cameristă la micul dejun, șopti Gräf.

Rath ridică din umeri.

— Se distrează copios, zise și se uită la colegul lui. N-ar trebui să stai mereu aici. Oamenii vor crede că ești secretarul meu. Lasă-mi mie câinele și du-te să te miști puțin. Nu scăpa din ochi intrarea în hotel. Ultimul lucru de care avem nevoie e să se balanseze Goldstein între balcoane.

Gräf încuviință.

— Când să te înlocuiesc?

— Să zicem la ora unu. Oricum, trebuie să o scot pe Kirie la plimbare.

Detectivul plecase de vreun sfert de oră când Abraham Goldstein apăru în cadrul ușii apartamentului 301 și ridică atent privirea. Ezită când îl văzu pe Rath șezând la birou, apoi izbucni în râs.

— Bună dimineața, domnule detectiv. V-ați mutat biroul?

— Ca să fiu aproape de dumneavoastră, spuse Rath, închizându-și carnețelul plin cu mâzgăleli. Ați dormit bine?

— Foarte bine, mulțumesc. Goldstein apăsă butonul pentru lift. Se pare că va fi o zi frumoasă. Mergem? Zic așa, fiindcă presupun că mă veți însoți.

Rath apucă lesa.

— Câine polițist? făcu Goldstein, cu un semn spre Kirie.

Ușa liftului se deschise și intrară amândoi.

— E mai periculoasă decât pare, zise Rath. E pregătită să atace newyorkezi.

— N-am zis că-s din Brooklyn?

— Nu-i pasă.

O doamnă din lift măsură tandemul din cap până-n picioare. Liftierul privi stoic înainte.

— Care-s veștile despre mașina dumneavoastră? întrebă Goldstein. Ați reparat-o?

Punct lovit! Rath își înghiți furia și tăcu. Nu-l lăsa pe ticălos să te provoace.

— Parter, spuse liftierul și deschise ușa doamnei.

Rath și Goldstein continuară până la subsol, unde Goldstein porni întins spre tunel.

— De ce nu vă place lumina zilei? întrebă Rath.

— Prefer lumea subterană.

Kirie însă nu era atât de încântată, iar Rath trebui să tragă de lesa ei pentru a o ține sub control. Doar când începură să urce scările, înapoi spre lumină, cățeaua domoli pasul.

Goldstein se îndreptă spre taxiuri.

— Sper că nu vă supărați dacă nu vă invit să călătoriți cu mine, spuse el, făcând semn primului din rând. Ar însemna să încalc regulile.

Rath luă al doilea taxi, iar șoferul își întrerupse lectura ziarului cam fără chef.

— Încotro? întrebă el, în timp ce Rath convingea câinele să urce pe bancheta din spate.

Kirie nu intra de bunăvoie în nicio mașină.

— Urmărește taxiul ăla, zise Rath.

— Serios?

Șoferul privi în oglinda retrovizoare, fără să-i vină a crede.

— Par să glumesc?

Rath îi arătă legitimația.

— Bine, bine.

Chiar atunci, taxiul lui Goldstein se mută spre autostradă, iar șoferul lui Rath acceleră. Inspectorul privi într-o parte, spre trotuar, unde un hamal se chinuia cu câteva bagaje voluminoase. În ultima secundă, văzu o haină cu aspect cunoscut. La naiba! Yankeul! Goldstein nu se urcase, sau coborâse imediat! În orice caz, taxiul lui pornise fără pasager.

— Stai, spuse el.

— Mă scuzați?

— Am zis să oprești!

— După trei metri? Credeam că trebuie să-mi urmăresc colegul!

— L-ai urmărit. Acum oprește!

Păru că trecuse o jumătate de veac până ce șoferul trase pe dreapta și acceptă o marcă.

— Acum trebuie să pornesc iar de la capătul șirului, se plânse el. Nu primiți chitanță!

Rath și Kirie se dădură jos. Nici urmă de Goldstein. Dispăruse în interiorul gării.

Rath înjură și o trase pe Kirie după el spre sala de intrare în

Gara Anhalter. Nenumărate capete, nenumărate pălării. Privi în jur și, în cele din urmă, văzu o pălărie deschisă la culoare în mulțime. Răsuflă ușurat. Goldstein era la coadă, la ghișeu. Înainte să poată dispărea din nou, Rath se înființă lângă el.

— Nu scap ușor de dumneavoastră, remarcă Goldstein.

— V-am avertizat.

Rath încerca din greu să ascundă că respira greu.

— Nu de aceea aveți câine? Ca să-mi ia urma, dacă vă scap?

— Nu mi-ați scăpat.

— Știți ceva? Începeți să mă călcați pe nervi.

— Atunci, îmi fac treaba.

— Pot să mă gândesc la lucruri mai bune de făcut decât să tropăi prin oraș cu dumneavoastră pe urme. Aș prefera să stau aici.

— Așa să faceți.

Goldstein plecă de la coadă și se îndreptă spre intrare. La scurtă vreme, erau din nou în Askanischer Platz. Gräf, care ședea pe o bancă sub copaci, îi văzu și-l privi întrebător. Rath îi făcu un semn discret cu mâna, anunțându-l că situația era sub control.

— Colegul dumneavoastră? întrebă Goldstein. L-am remarcat ieri.

— Îmi pare rău că nu v-am făcut cunoștință.

Goldstein străbătu piața, analizând cartierul. Rath îl urmă. Muncitorii se apucaseră iar de treabă la Europahaus, unde ridicaseră schele gigantice la intrarea în clădirea multietajată. În următoarele zile, vor instala una dintre cele mai mari firme cu neon din oraș. Trecătorii curioși se tot opreau să privească în sus, unde muncitorii se cățărau pe schele și înșurubau benzile de neon. Goldstein căscă și el gura spre cer.

— Trebuie să zic că avem construcții mai impunătoare în Manhattan. Trebuie să nu ai rău de înălțime să lucrezi acolo.

— Mie îmi convine înălțimea asta, comentă Rath, supărat pe sine.

De ce era atât de vorbăreț în preajma yankeului? Mai ales când omului nu părea să-i scape niciun detaliu. Înregistra tot ce se petrecea în jurul lui cu multă acuratețe și era atent până și la cele mai triviale detalii.

— Vertij? întrebă Goldstein, iute ca fulgerul, iar Rath nu mai spuse nimic și nici măcar nu se mai uită la muncitori.

Când îl va scuti Weiss de nenorocita de misiune? Când va ajunge să ancheteze din nou o crimă adevărată?

— Doriți o cafea? întrebă Goldstein. Fac eu cinste.

— Nu, mulțumesc. Nu pot accepta.

Goldstein rânji.

— Dar, dacă ar fi să beau o cafea undeva, spuse el, ați sta cu

mine. Dacă sunteți hotărât să vă plătiți ceașca, n-aveți decât.

La scurtă vreme, se așezară în Café Europa, unde Rath își petrecuse prima seară cu Charly. Nu se dansa la ora aceea, dar în grădina de pe acoperiș era multă agitație. În fața lor, pe masă se aflau două cafetiere, iar Rath se bucură în secret că americanul dăduse peste obiceiul iritant al germanilor de a servi o cafea apoasă din cană de sticlă. Ori te opăreai cu prima ceașcă, ori o beai rece pe a doua. De obicei, ambele.

Goldstein lăsă cafetiera în pace.

— Nu am nimic personal cu dumneavoastră, spuse el, după ce își turnă, dar ar fi mai bine pentru amândoi dacă m-ați lăsa în legea mea. Poate că, dacă ați fi făcut-o, nu era necesar să vă duceți mașina la mecanic.

— Ce știți despre asta?

— Doar că eu nu mi-aș lăsa mașina fără supraveghere, într-un asemenea cartier, mai ales dacă ar fi un model atât de frumos. Cel puțin așa mi-a recomandat taximetristul.

— Nu pot să vă las în pace, asta e treaba mea. Uneori, trebuie să facem sacrificii.

— Știți, sunt american. Goldstein amestecă în cafeaua încă prea fierbinte. Poate, ca german, nu veți înțelege, dar pentru mine cel mai important lucru e libertatea. Libertatea mea. Dacă mi se ia, pot să devin foarte rău. Ca să știți.

— Mă amenințați? Nu suntem în America. Nu puteți împușca polițiști.

— Cred că v-ați făcut o idee greșită despre țara noastră. Ar trebui să o vizitați.

— Vă cunosc țara.

Rath era iritat. Își tot permitea să fie provocat să comenteze despre lucruri care nu-l priveau pe yankeu. Scoase o țigară Overstolz.

— Ce marcă interesantă, făcu Goldstein. Pot?

Rath ezită.

— Haideți. Doar pentru că iau ceva de la dumneavoastră nu înseamnă că e mită. În plus, ieri mi-ați luat o Camel.

— Serviți-vă.

Bărbații fumară în tăcere și își băură cafeaua.

— Tot nu pricep ce am făcut pentru a merita un asemenea tratament.

— Nu este despre ce-ați făcut, ci despre ce-ați putea face.

— Ce metode de lucru ciudate are poliția germană. Deci nu pot să fac nimic ca să scap?

— Dimpotrivă. Puteți pleca.

— Știți ce? Am o idee mai bună. Voi aștepta până ce superiorii dumneavoastră își dau seama cât de ridicolă e misiunea și vă cheamă

la ordine.

18

Alex se afla pe Strada Büsching și analiza situația. Nu știa precis cât era ora, pentru că printre celelalte lucruri ale sale din apartamentul B se afla și ceasul ei de mână, însă ar fi trebuit să fie în jur de 13:30. Pe geamuri ieșea miros de ceapă, varză și cârnați. Era vremea prânzului. Doar în fața căminului pentru bărbați al Armatei Salvării se mișcau câteva siluete, care sperau să primească ceva de mâncare. Altfel, Strada Büsching era pustie. Așa spera să fie și curtea apartamentului B.

Din ultimii bani, Alex îi cumpărase lui Vicky o cafea, pentru ea luase un pachet de șase țigări Juno, și apoi urcase în tramvaiul 66, spre Büsching Platz. Nu voia să piardă ocazia. Prânzul era momentul cel mai potrivit pentru a evita să dea nas în nas cu administratorul sau cu hoașca de Karsunke. Benny și cu ea mai făcuseră așa și înainte. Ajungeau seara târziu și plecau la prânz, pentru că era cea mai bună combinație să nu fie nevoiți să răspundă la întrebări idioate. Ca atunci când administratorul o întrebase unde merge. Îi oferise răspunsul pregătit de Benny: „Merg la familia Grünberg, în spate.” Aveau numele de pe cutia de corespondență.

Dar nu mai ținea figura acum, când administratorul o luase în colimator, din cauza hoaștei Karsunke. Deci: va intra pentru ultima dată, își va lua lucrurile, și apoi gata cu apartamentul B. Pe urmă, administratorul n-avea decât să răscolească mansarda cât poftea.

Alex se opri vizavi și se uită spre intrarea în curte. Acolo, în spate, chiar sub acoperiș, se aflau lucrurile ei. Nu doar sacul de dormit, ci și gablonzurile ei, într-o cutie mică, de plumb. Și fotografiile lui Benny, pe care el le proteja ca pe o comoară. Curtea părea pustie. Nu se vedea nici țipenie de om, și chiar și copiii care se jucaseră sub bara pentru covoare, cu câteva minute înainte, dispăruseră. Coada din fața căminului Armatei Salvării se redusese deja la doar trei bărbați, iar asta-i aminti că prânzul nu dura o veșnicie. Alex inspiră adânc, le dori administratorului și informatorului său voluntar poftă bună, și traversă strada. Când ajunse la poartă, ușa casei de alături se deschise și cineva ieși afară.

O caschetă.

Alex se uită la uniforma albastră ca la un coșmar. Apoi, recunoscu fața. La naiba, ce căuta aici? KaDeWe se afla în vest, iar aici era Friedrichshain.

Apartamentul B era compromis, înțelegea asta. Alex nu era încă sigură dacă o recunoscuse copoiul, dar schimbă direcția, prefăcându-

se că tocmai ce ieșea din curte, coti scurt și îi întoarse spatele, încercând să traverseze strada cât de calm putea. Ce mama naibii căuta el acolo? Nu era nicidecum zona lui!

— Hei, fată! Așteaptă!

Alex se opri, dar se răsuci doar puțin, cât să nu-i poată el vedea fața.

— Cine, eu? întrebă ea.

— Tocmai ai ieșit din casa de acolo, nu? Am câteva întrebări.

Nu putea să-l privească în față. Chiar dacă o văzuse acum trei zile, în haine de băiat, și tot ar fi trebuit să o recunoască!

— Îmi pare rău, dar mă grăbesc, spuse ea și merse mai departe. Șeful meu mă ceartă teribil dacă întârzii.

— Doar o clipă, domniță!

Alex îl auzi apropiindu-se, dar grăbi pașii, fără să se întoarcă. Nu îndrăznea să o rupă la fugă, și înainte să decidă ce să facă, simți o mână pe umăr. Instinctiv, degetele ei se strânseră în jurul briceagului din buzunarul hainei.

— Vreau doar să vorbesc ceva cu tine, spuse cascheta. Nu durează mult. E vorba despre un băiat din vecini. De fapt, de doi băieți.

Alex se răsuci, pentru că nu avea de ales. Dar privi în pământ, ca o fată de la țară.

— Eu nu știu niciun băiat pe aici, zise ea. Mama nu îmi dă voie.

Mâna lui o prinse de bărbie și îi ridică fața.

— Ia zi, fato, te cunosc de undeva?

Acum, ea îi văzu fața, mai aproape ca niciodată, și parcă intui cum îi lucrau rotițele în spatele frunții.

— Au, pantoful, făcu ea repede și se aplecă.

La naiba! Să o fi recunoscut? Ea l-ar fi recunoscut oriunde pe ticălos, pe criminal! Cu mâna stângă, își făcu de lucru la pantofi, iar cu dreapta deschise briceagul din buzunar.

Fără milă! Porcul ăsta îl avea pe Benny pe conștiință!

Îi simți din nou mâna pe umăr și știu că nu mai era cale de întoarcere. Avea o singură șansă. Se ridică de pe vine, îl lovi cu lama oblic, peste față, și se smulse de lângă el. Copoiul țipă tare, mai mult surprins decât de durere, își închipui Alex, care, pentru o milisecundă, încremeni privindu-l. Cascheta își dusese întâi mâinile la față, iar acum privea fără să creadă la palmele mânjite de sânge.

Îi dăduse drumul, așa că acum trebuia să fugă!

Dar nu putea. Îl privea încremenită.

Sângele îi curgea pe obrazul drept. O privea fără să creadă, furios, cu aceeași mutră pe care o văzuse Alex și la KaDeWe.

În sfârșit, o luă la goană. Nu știa dacă avea vreo șansă în fața lui, dar nu vedea altă soluție decât să fugă. Să fugă, să fugă, să fugă, cât

de repede putea. Îl auzi strigând, dar fugi mai departe.

— Stai pe loc! Poliția!

Pupă-mă-n fund, gândi ea. Dacă vrei să mă prinzi, trebuie să fugi, sac de grăsime!

El alergă după ea, dar distanța dintre ei se mărise. Oare hotărâse să se oprească? Abia atunci pricepu ce striga el.

— Poliția! Stai pe loc sau trag!

Doar nu vorbea serios! Credea că va pica în capcană? Fugi mai departe și se feri când un glonț țiui totuși pe stradă. Un ricoșeu răsună în aer. Copoiul nimerise doar stâlpul felinarului, dar trăsese! Chiar trăsese! În plină zi, în mijlocul orașului! Era ocazia potrivită, pentru că nu se vedea nici urmă de om pe stradă, toată lumea era la masa de prânz și nici măcar în fața căminului Armatei Salvării nu mai era nimeni.

Niciun martor.

La naiba, veniți la geamuri, gândi Alex, desfaceți-vă șervetele de la gât și veniți la geamuri, la uși! Să nu mai poată trage ăsta ca în codru. Dar evident că nu ieși nimeni, și nici nu avea să iasă, mai ales acum, după împușcături. În orașul ăsta n-aveai experiențe plăcute cu polițai care trag.

Alex alergă în zigzag spre zgomotul traficului de pe Strada Landsberger. Traversând Strada Barnim, se uită repede în jur. Copoiul se oprise, poate la vreo sută de metri în spatele ei, și mai trase o dată. Alex sări într-o parte, chiar când lovi și glonțul. Crezu că-l aude șuierând, dar poate că nu era decât vântul. Se rostogoli într-o parte și, o clipă mai târziu, se ridică iar în picioare. Mâna rănită o durea; probabil căzuse pe ea, dar n-avea de ales.

Chiar a vrut s-o împuște ca pe un iepure!

În sfârșit, ajunse la Büsching Platz, unde erau din nou mulți oameni. Se vârî printre trecători, trecu Strada Landsberger, evitând pe cât posibil mașinile. Un bărbat cu papion la gât, pe care aproape că-l răsturnase pe celălalt trotuar, clătină din cap și făcu un comentariu stupid despre lipsa educației în trafic din școlile de azi.

Alergă pe Strada Landsberger, spre Alexanderplatz, și își auzi urmăritorul fugind iar. De data asta, folosea cu totul alt text:

— Opriți-o pe fata aceea!

Alex se uită în jur. Îl văzu în uniforma lui albastră, cu fața însângerată, dar părând să își țină furia sub control. Aici nu mai îndrăznea să tragă. Lumea se uita la el, dar nu se întâmpla nimic. Nimeni nu reacționă la strigătele lui. Bărbatul cu papion, care clătinase iar din cap, pretinse că nu văzuse nicio fată, cu atât mai puțin una care fugea, și privi insistent în altă direcție.

Alex alergă mai departe pe stradă, tot mai departe. Polițistul în uniforma albastră era de cealaltă parte. Trebuia să se descurce în trafic. Încă nu i-ai scăpat, așa că fugi mai departe!

Simțea că o lasă puterile. Ignoră junghiurile dintr-o parte, se răsuci iar, din fugă, și îl văzu traversând. Își pusese arma la loc în buzunar.

La naiba, cum să scape de el? După nenumărate fațade de case, văzu iar o stradă transversală și o luă la stânga. Aici nu-l mai vedea. Acum, încotro? Abia mai răsufla, dar fugi mai departe și nu văzu nicio curte deschisă, nicio ușă de casă. Pe plăcuță scria Mica stradă Frankfurter, și la celălalt capăt se vedea traficul de pe Strada Frankfurter. Încă o bucățică și ajungea la următorul colț de stradă. Acolo, privi iar în jur. Copoiul nu se vedea, iar Alex coti din nou, de data asta spre dreapta. Strada Elisabeth – nici aici nu văzu nicio ascunzătoare. Important era că nu-l vedea nicăieri pe ticălos.

— Nu te grăbi așa, fato, că prinzi autobuzul, zise cineva.

Ajunse pe Strada Frankfurter. Pe cealaltă parte recunoscu semnul albastru cu un „U” mare și alb, care-i încălzi sufletul.

Stația! Poate că era salvarea ei! Mai întâi, sub pământ, și apoi mai vedea ce și cum.

Din păcate, intrările se aflau pe partea cealaltă, iar Alex trebuia să traverseze. De data asta, merse civilizat, calm, ca să nu atragă atenția, și încet, încet respirația i se mai liniști. Doar junghiurile din coaste nu o părăsiră. Se întoarse precaută, de parcă ar fi vrut să verifice traficul. Nici urmă de caschetă. Să-l fi pierdut? Când ajunse, în sfârșit, la scările care duceau spre lumea subterană, aruncă o ultimă privire pe Strada Frankfurter și îl văzu. Cam la o sută de metri spre est se apropia un bărbat în uniformă albastră, cercetând din priviri în jur.

Alex se făcu mică și se împletici pe scări în jos, fără să ridice privirea. Oare o văzuse sau nu? Scara ducea spre un demisol. Liniile se aflau la un nivel mai jos. Acum coborâse și nu se mai putea întoarce. Era posibil ca el să o fi văzut. Nu mai avea timp, așa că trebuia să se folosească de avans. Alex se grăbi să coboare următoarea scară, spre peron. Literele de pe zidul rozaliu spuneau Strada Schilling.

Aici erau mulți călători, dar nimeni nu îi dădu atenție. Alex se opri o clipă, apoi continuă, cât mai discret posibil, de-a lungul liniei. Mai jos era încă o scară, cealaltă ieșire, și tocmai acolo-l văzuse, la suprafață. Dacă el coborâse pe la intrarea estică, i-ar fi căzut direct în brațe. La naiba! Alex se întoarse și își reluă traseul de-a lungul liniei, înapoi. Se simțea prinsă în capcană. Ce prostie din partea ei să coboare aici!

Un zgomot ciudat, grav răsună din tunelul vestic. Alex mai făcu niște pași, până ce ajunse aproape de capătul liniei, și se întoarse. Pe scările dinspre est nu cobora nimeni, dar în spatele ei șuiera U-Bahn-ul. Acesta încetini și chiar lângă Alex se deschise ușa unui vagon pentru fumători, ca o invitație. Câțiva oameni coborâră, câțiva urcară, iar ușa rămase deschisă. Nu văzu nicio uniformă albastră pe scări, așa

că se urcă în ceața de nicotină a vagonului, populat doar de bărbați, dintre care cel puțin jumătate luaseră plăcuța Fumători ca pe o obligație.

Cât așteptă anunțul privind închiderea ușilor, Alex se uită iar afară. Linia descria o curbă largă, așa că vedea bine celălalt capăt. De acolo, pe scară apărură niște cizme greoaie, iar polițaiul coborî pe peron în clipa în care se auzi „Feriți linia”.

Ochii de sub caschetă cercetară peronul, iar Alex gândi doar „Pleacă, pleacă, pleacă!”.

Dar trenul nu pleca. Polițaiul privi și țâșni. În ultima clipă, se aruncă în Bahn. Cumva, reușise să redeschidă o ușă.

La naiba!

Nu scăpase încă de urmăritorul ei. Măcar el se afla în primul vagon, în față, așa că n-ar fi putut-o prinde în tren, ci numai într-o stație. Și tocmai acolo trebuia să scape de el. Era singura ei șansă de a-l înfrânge pe acest copoi idiot, pe acest criminal, pe acest porc, pe acest nenorocit de ticălos! Simți cum creștea furia înăuntrul ei, o furie copleșitoare, care o făcu să lovească barele de oțel din tren. Era întuneric dincolo de geamuri, căci trenul se afundase în bezna tunelului. Alex avea senzația că toți cei din vagon o priveau dușmănos. Se adună, își stăpâni furia și se pregăti de următoarea oprire.

Strausberger Platz. Acum sau niciodată. Trenul se opri și ușile se deschiseră. Numeroși călători voiau să coboare aici. Alex ieși pe peron, alături de fumători, însă rămase lângă ușă, lăsându-i pe cei care urcau să treacă pe lângă ea. Privi în față, spre capătul trenului.

La naiba! Copoiul coborâse și el. Dacă s-ar fi gândit! Și o văzuse. Începu să alerge, dând alarma:

— Opriți-o pe fata aceea, strigă el, arătând spre Alex. E o hoață!

Cei mai mulți trecători se prefăcură că nu aud. Doar un bărbat gras, cu bărbiță, hotărî să se amestece. Se apropie de Alex.

— Stai cuminte, fato, zise el, că mie nu-mi scapi.

— Nu mă atinge, sac de grăsime! șuieră Alex, iar el rânji.

— Na, ca să vezi. Ce pușlama mai ești și tu. Și cu gheare.

„Feriți linia”, auzi Alex vocea din difuzoarele stației.

Grasul își întinse degetele ca niște cârnați și îi blocă trecerea spre ieșire; de la celălalt capăt al peronului se apropia cascheta. Alex trebuia să acționeze. Și știa cum.

— Nu ai auzit? Ferește-te! spuse ea, și îl lovi pe gras între picioare.

În plin! Sacul de grăsime se chirci, se făcu violet la față și căzu în fund.

Răsună semnalul de plecare, și cineva vru să închidă ușa, însă Alex o blocă rapid cu piciorul drept, își strecură corpul prin ușa care

glisa, și urcă. Abia ce reușise să intre în vagon, că ușa se și închise în urma ei, iar trenul se puse în mișcare. De data asta, copoiul n-ar fi putut să urce și el înapoi. Reușise!

Călătorii din jurul ei fumau și se prefăceau că nu se petrecuse nimic în fața ușii; totuși Alex se îndreptă spre un colț al vagonului, unde spera că nimeni nu văzuse confruntarea. Simți o ușurare fără margini că scăpase de copoi și, în același timp, o furie fără margini. Ticălosul ar fi putut să o împuște – să o împuște cu adevărat!

Cel puțin trenul circula în direcția est. Putea coborî pe Strada Petersburger și apoi se putea duce înapoi la apartamentul A. Poate că acolo erau Vicky sau Kotze. Trebuia să știe că-i mai rămăseseră câțiva prieteni în acest oraș.

Când i se adresă controlorul, un om prietenos, cu barbișon alb, ea reacționă ridicând din umeri. Era atât de adâncită în gânduri, încât nu pricepuse ce voia de la ea.

Până când el îi repetă:

— Biletul, vă rog!

19

Funcționase. Le scăpase. Pentru o clipă, crezuse că era din nou urmărit, dar apoi bărbatul care ieșise dintr-o cabină telefonică de pe Strada Koch și îl urmărise până la U-Bahn rămăsese pe peron și nu urcase. Tot drumul studiase fețele celorlalți, ca să se asigure că printre călători nu se afla niciun polițist. Urcând scările înspre Poarta Schönhauser și, ieșind la lumina zilei, fu în sfârșit sigur că nu îl urmărea nimeni. Închise ochii și inspiră adânc, de parcă ar fi simțit briza mării, doar că nu era decât mirosul obișnuit de oraș, de flori de tei, benzină și asfalt proaspăt turnat. Cât îi plăcea! În sfârșit, se putea mișca iar în voie! Niciun detectiv încăpățânat nu îi mai sufla în ceafă. Rămăsese la hotel, în fața lifturilor, și credea că Abraham Goldstein își petrece ziua citind ziarele și pierzând vremea în apartamentul său. Nu-i puteai pierde altfel pe polițaii ăștia, decât făcându-i să creadă că au totul sub control.

Goldstein aruncă o privire la bilețel. Strada Grenadier trebuia să se afle undeva prin apropiere, dacă pricepuse corect. Privi în jur, pe o porțiune blocată de stradă văzu lucrători turnând asfalt aburind, văzu băieți cu ziare în fața unei crâșme pe colț, prezentându-și marfa și strigând titlurile, văzu o căruță trasă de cai apărând de după colț, și pe platforma ei niște legume, sub o prelată gri murdar. Traversă strada și îi urmă calea. Probabil, era direcția corectă. Când citi semnul stradal, știu că avusese dreptate.

Strada era animată, cam dărăpănată, cu fațade de un maro murdar, parțial decojit, și rufe puse la uscat la unele dintre ferestre. Aproape peste tot, chiar și în ganguri, se vindea marfă; vânzătorii stăteau în poartă, iar unii vindeau direct de pe platformele căruțelor, în stradă. Peste tot recunoscu litere ebraice și steaua lui David, pe firmele prăvăliilor și chiar pictate pe vitrine. Nu mai văzuse atât de multe magazine evreiești laolaltă decât în Lower East Side – nici măcar în Williamsburg. Și atât de mulți purtători de caftan! Era surprins și nu se așteptase; când îi povestise despre magazin și îi scrisese adresa, ea nu îi spusese de toate acestea. Nu își dădea seama ce sentiment trăia. Dispreț? Sau scârbă? Știa doar că nu voia să aibă nicio legătură cu bărbații ăștia îmbrăcați în „uniformele” lor negre, nici cu tinerii și cu perciunii lor negri, nici cu bătrânii cu bărbi albe. Nu voia să știe despre ei și despre lumea lor, care, pentru el, reprezenta toate lucrurile de care fugise. Strâmta locuință cu două camere, mama bolnavă, tatăl care se ruga și se plângea mereu – detestase totul și îl blestemase. Abe, îi spusese Moe odată, tu ești un

nenorocit de antisemit, un antisemit evreu, și apoi râsese cu glasul lui grunjos. Firește că nu era așa, niciuna dintre cele două afirmații nu era adevărată. Nu era antisemit, firește că nu, și nici nu ieșise din el un evreu adevărat. În orice caz, nu unul cum și-ar fi dorit tatăl său.

La scurtă vreme după Bar Mițva începuseră: gânduri și îndoieli, într-un moment în care ar fi trebuit să simtă că aparține, dar el simțea că se îndepărta tot mai mult de Dumnezeul tatălui său și de lumea sa. Ori poate să fi fost de vină boala mamei sale? Să-l fi împins ea spre Moe? Sau numai moartea ei? Nu mai știa sigur. Știa doar că tot ce ținea de lumea tatălui său începuse să îi repugne; acești îndreptățiți severi, de care se înconjura mereu Nathan Goldstein, mai ales după ce îi murise soția. Bătrânul și vaietele sale, pe care le numea rugăciuni, însă nu erau altceva decât plâns de milă – Abe nu le mai putuse îndura, pleca tot mai des de acasă și, într-o zi, când avea 14 ani, nu se mai întorsese. Era mai bine așa, decât să fie trimis la mătușa Esther, care nici măcar nu era mătușa lui, sau într-un orfelinat, pentru că exact asta punea la cale bătrânul după ce observase că fiul lui nu îl mai asculta.

Pe atunci, Abraham Goldstein nu știa prea multe despre viață, însă știa precis că nu voia să fie ca tatăl său.

Voia să fie american, nu un evreu care-și plânge zilnic soarta și îi împuie urechile lui Yahve, care nu știe nimic și nu vrea să știe nimic altceva decât Mișna și Gemara, care nici măcar nu vorbește engleza corect și se teme de orice american, de parcă orice goi[19] ar fi fost cazac rus care-i vrea moartea, fără să vadă cât de caraghios este așa ceva tocmai în mijlocul orașului Williamsburg. Nu, Abraham Goldstein, pe care-l numeau „Abe” toți cei din cartier, spre iritarea tatălui său, hotărâse să nu se mai teamă. Să nu îi fie teamă de goi, de evrei și nici de Dumnezeu.

Cu băieții lui Moe Grasu’ se simțise bine de la bun început, încă înainte ca tatăl său care se jelea și locuința strâmtă și mică să rămână în urmă. Băieții lui Moe aveau să-i fie familia pe care nu o avusese niciodată, americană până-n măduva oaselor, chiar dacă toți erau evrei. Evrei americani, care nu se jeluiau, care nu-și plângeau soarta, ci care se adaptau când nu mergeau lucrurile așa cum își doreau. Lumea asta nu avea nicio legătură cu lumea tatălui său. Chiar dacă băteau aceleași străzi și locuiau în același Williamsburg, sub același cer cenușiu, american, trăiau în lumi diferite. Atât de diferite, încât nici măcar nu s-au mai întâlnit vreodată, deși Nathan Goldstein străbătea zilnic podul Williamsburg, pe jos, spre locul de muncă, fabrica de textile Greenbergs din Lower East Side. Zilnic bătea drumul acela, dus-întors, prea zgârcit sau prea sărac ca să circule cu Jamaica Line[20]. Abe și-a revăzut tatăl doar în ziua în care rămășițele pământești ale lui Nathan Goldstein au fost depuse spre odihna

veșnică în cimitirul Linden Hill. Abe era atât de beat, încât abia își putea aduce aminte de ziua aceea; doar de purtătorii de caftane negre, cu bărbi lungi, prieteni de-ai tatălui său, care ajunseseră deja la Kadiș când fiul fără barbă și foarte beat al răposatului picase în toiul ceremoniei. Pentru că Abraham Goldstein nu s-ar fi putut ruga împreună cu ei și cu greu s-ar fi ridicat de pe jos, oamenii în negru îl urcaseră pe ascuns într-un taxi și îl trimiseseră de acolo.

Fusese ultima dată când avusese de-a face cu pălăriile negre. Și iată că tocmai în Berlin se regăsea printre ei.

Bărbatul în al cărui magazin de la subsol coborî nu arăta a evreu – în orice caz, nu purta pălărie neagră. Era muncitor și purta un șorț gri. Lucra la o unealtă încă nedefinită. Era un bărbat scund și subțire, cu o jumătate de chelie și un șomoiog de bucle dese în jurul peticului golaș. Bărbatul îl privi peste ochelarii cu ramă de sârmă când intră în magazin, de fapt, un atelier. Nu spuse nimic, nici măcar „Bună ziua” sau „Ce doriți?”, ci doar îl privi scurt și apoi se apucă din nou de treabă.

Richard Eisenschmidt, Unelte, așa scria la intrare, pe o firmă simplă de lemn, iar Goldstein bănui că bărbatul zgârcit la vorbă era și proprietarul de drept[21]*. Tăcu și el, la fel ca omulețul din fața lui. Păși încet în spațiul întunecos și se uită la lucrurile de pe rafturi, piese de metal printre care recunoscu diverse burghie și capete de freză, dar rostul lor îi era străin. Meșterul îl urmări cu privirea, cu toate că părea că s-ar concentra numai asupra uneltei la care lucra. Doar când umbra lungă a clientului căzu direct pe masa rotativă, ridică iar privirea. Goldstein se uită în ochii lui.*

— Mi-ați fost recomandat, zise el.

20

Acum, comandantul ședea din nou în fața lui. La fel ca ieri, uniforma locotenentului de poliție Sebastian Tornow era perfect călcată. La fel ca ieri, ședeau în camera B de interogatoriu, și tot la fel ca ieri Lange ceruse două cești de cafea, pentru a destinde atmosfera. Dar, în rest, totul era diferit. Ofițerul de poliție nu își ascundea proasta dispoziție sau nerăbdarea. Nu ședea nicio secundă pe scaun, liniștit, ci se foia de colo colo și arunca priviri spre ceas. Nerăbdarea sa o molipsise și pe stenografă, care aștepta, cu creionul pregătit, primele cuvinte importante.

Lange știa că nu-și făcea defel prieteni în poliție dacă mergea mai departe cu interogatoriile și nu înainta dosarul Procuraturii, așa cum așteptau toți, după o zi sau două, dar Gennat îi încredințase misiunea aceea și el voia să o îndeplinească la fel de temeinic ca pe oricare alta. Mai parcurse o dată notițele luate în dimineața aceea, după discuția avută cu detectivul.

— Aduci o acuzație foarte gravă, îi spusese Buddha Gennat. Inspectorul-șef Kuschke este de multă vreme în serviciul Poliției prusace. Înainte să-l acuzi de orice, este imperativ să elimini toate celelalte posibilități. Ai susținerea mea, dar te rog să procedezi cu mare atenție.

Lange închise dosarul cu un pocnet și își aprinse o Muratti. Uneori, asta-l ajuta să își calmeze nervii.

— Ieri nu ați fumat, domnule detectiv, spuse Tornow. Vă puteți abține și azi? Mă deranjează fumul.

— Detectiv asistent, îl corectă Lange, înroșindu-se. Dacă insistați, spuse el și stinse țigara, fără să mai tragă niciun fum.

Stenografa, în mod evident nefumătoare și ea, îl privi recunoscătoare pe ofițerul în uniformă.

— Ce așteptăm? întrebă Tornow.

— Pe ofițerul prezent la momentul decesului. Am solicitat să-l informați că prezența sa…

— Nu veți putea discuta cu inspectorul-șef Kuschke decât de mâine încolo. Este implicat într-o misiune.

— Și de ce-mi spuneți asta abia acum?

— Pentru că nu ați întrebat înainte.

Lange își drese glasul. Deși avea câțiva ani în plus, omul era cu câteva grade peste el.

— Unde, dacă pot să întreb?

— Pe stradă. Acolo unde oamenii ca mine își riscă viața în

fiecare zi, astfel încât voi, ăștia care împing hârtii la CID, să puteți sta liniștiți pe fundurile voastre grase.

Stenografa se înroși și tuși, stânjenită. Christel Temme, care participa de obicei la interogatoriile lui Lange, ar fi notat ultima frază cu stoicism, fără să clipească, dar înlocuitoarea ei temporară, Hilda Steffens, era prea ocupată să asculte. Acum, se gândea dacă ar trebui să noteze cuvântul funduri.

Tornow părea să se distreze bine. La naiba, gândi Lange. N-arăți deloc a persoană care își riscă viața pentru cineva.

— Puteți să ne scutiți de remarcile nepoliticoase, domnule locotenent, spuse el, dându-și seama că tonul lui era mai abraziv decât intenționase. Un ofițer de poliție ar trebui să rămână obiectiv.

Cuvintele lui avură efectul scontat. Tornow cedă.

— Vă rog să-mi scuzați dispoziția, spuse el, dar veți înțelege și că am lucruri mai importante de făcut decât să apar în fața dumneavoastră zi de zi. Credeam că ieri mi-ați adresat deja toate întrebările. Așa că haideți să fim eficienți.

— Asta va depinde numai de dumneavoastră.

— Și de dumneavoastră. Dacă nu puneți întrebări, nu vă pot oferi răspunsuri.

Lange ignoră această nouă aluzie și îi aruncă o privire lui Steffens, parcă pentru a spune: „Acum puteți începe."

— În operațiunea din KaDeWe… zise el, și ascultă creionul care zgâria hârtia…, există câteva… discrepanțe.

Tornow nu spuse nimic, ci așteptă o întrebare clară.

— Ce polițiști, continuă Lange, erau la etajul al patrulea, în momentul incidentului fatal?

— M-ați întrebat asta și ieri.

— Este foarte important. Vă rog să răspundeți.

— Așa cum am zis și ieri, am postat câte doi ofițeri la fiecare etaj, după ce intrușii au căutat să se adăpostească în lift. Sergenții Kuschke și Hansen se aflau la etajul patru.

— Unde, mai exact?

— Hansen monitoriza lifturile și casa scării. Kuschke patrula la etaj. A descoperit unul dintre intruși afară, lângă balustradă. Băiatul a făcut o încercare îndrăzneață de a scăpa, coborând pe fațadă, și a căzut letal. Sfârșit.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare. Unde era Kuschke când a căzut băiatul?

— Va trebui să-l întrebați personal.

— Voi face asta, dar dumneavoastră vă ocupați de misiune și ați scris raportul, așa că aș dori să aud ce aveți de zis.

— Kuschke era afară, pe balcon, când a căzut băiatul. Știți deja asta. A încercat să-l ajute, dar… A ajuns prea târziu.

— Cum l-ați caracteriza pe sergentul-major Kuschke? Ca ofițer și ca om?

— Pentru mine, cele două categorii sunt inseparabile, zise Tornow. Sergentul Kuschke este un ofițer cu experiență. Un bărbat care-și păstrează cumpătul chiar și când lucrurile se precipită.

— Ați spune că e tare din fire?

— Dumneavoastră ce credeți? Kuschke are curaj. Are vână, dacă vreți.

Hilda Steffens își înăbuși un chicotit.

— Nu e genul care să dispară când lucrurile se complică?

— Deloc.

— Și cealaltă situație?

— Adică?

— Atunci când înfrunți un pericol, există două posibilități: lupți sau fugi.

— Nu știu unde bateți.

— Sergentul-major Kuschke are tendința de a-și pierde cumpătul și – cum să mă exprim? – de a se comporta inutil de violent?

— Nici pe departe. Kuschke este unul dintre cei mai cumpătați membri ai echipei mele.

Lange deschise un dosar.

— Atunci, nu știți nimic despre… începu el să citească. Ah, văd c-a fost cu mult înainte.

— Ce anume?

— Nu contează. Înapoi la cazul nostru.

Lange închise dosarul cu pocnet.

— A fost cineva martor la căderea băiatului, în afară de sergentul-major?

Dacă Tornow era tulburat de tactica lui Lange, nu arătă niciun semn.

— Am spus deja și asta, zise el. Nimeni din echipa mea n-a asistat la cădere. Se aplică și pietonilor de pe Strada Passauer, care au fost interogați.

— Și celălalt intrus?

— Mă scuzați?

— Câțiva ofițeri au declarat că băiatul celălalt era pe vine, lângă cadavrul prietenului său, înainte să o ia la goană. Poate că a văzut ceva.

— Poate, însă mai întâi trebuie să-l găsiți.

Lange încuviință.

— Revenind la balcon, ați spus că sergentul-major Kuschke a trecut peste balustradă, dorind să-l ajute pe băiat. A refuzat ajutorul?

— Nu înțeleg.

— Băiatul ar fi putut încerca să-l evite? Poate chiar l-a lovit?

Tornow tăcu o clipă. Semn bun.

— Nu, din câte știu. Dar va trebui să-l întrebați direct. Nu sunt chiar sigur cum e posibil să lovești pe cineva când atârni în gol. Ce v-a făcut să credeți asta?

Lange pretinse că nota ceva în dosar. De fapt, mâzgălea sub una dintre declarațiile din ziua anterioară, dar zgomotul creionului își făcu efectul. Dintr-odată, locotenentul nu mai păru atât de sigur de spusele sale.

Era normal ca un superior să își susțină oamenii când se întâmpla ceva rău – și, fără îndoială, acolo sus se întâmplase ceva care nu se potrivea cu declarațiile ofițerilor; poate chiar o crimă. Tornow știa sau măcar bănuia? Încerca să își acopere un om, pe indispensabilul sergent-major Kuschke? Important era că Lange îl tulburase pe om, iar, deocamdată, asta era suficient.

Puse creionul deoparte și se ridică.

— Asta a fost, zise.

— Atât? Ăsta a fost motivul pentru care m-ați chemat aici?

— Ați solicitat să fim eficienți.

Lange îi întinse mâna.

— Vă rog să îl anunțați pe sergentul-major Kuschke să vină să mă vadă mâine-dimineață la 11.

Tornow îl privi în ochi, de parcă i-ar fi putut citi gândurile, și încuviință.

— Desigur. Mâine la 11.

De îndată ce omul ieși, Lange își reaprinse țigara.

— Să dactilografiez declarația? întrebă stenografa, ridicându-se.

— Nu neapărat, domnișoară Steffens. Fără îndoială ați auzit că avem deja declarațiile la dosar. Aruncați-vă notițele și vă puteți considera ziua încheiată. E o zi minunată!

Hilda Steffens îl privi de parcă nu era întreg la minte, apoi își strânse lucrurile și plecă. Lange trase adânc din țigară și se lăsă pe spate. Poate că-și imagina lucruri, sau citea prea mult în comportamentul comandantului operațiunii, însă era sigur că locotenentul Tornow bănuia că, pe tura lui, se întâmplase ceva ce nu ar fi trebuit să se întâmple. Tornow era pe cale să-și înceapă cariera la CID, așa că ar fi fost o situație nefericită să aibă o pată neagră la dosar, care să-i compromită viitorul. Lange trebuia doar să-l convingă pe locotenent că orice cooperare ar fi fost mult mai benefică pentru cariera sa decât o amânare. Odată ce-l avea de partea lui, Kuschke îi va fi servit ca pe tavă.

21

Când scăpă din întuneric și reveni pe Strada Grenadier, Abraham Goldstein era cu o jumătate de kilogram mai greu și se simțea ca o altă persoană. Degetele lui căutară metalul rece în buzunarul hainei, se jucară cu greutatea, apucară mânerul cu nervuri. I se potrivea în mână. Deși nu putuse testa arma în atelier, era sigur că alesese bine.

Era un Remington 51: mic, ușor de folosit, eficient. Nu se gândise că va putea face rost de unul în țara asta, atât de departe de casă. Meșterul taciturn îl privise scurt când Abe îi ceruse o armă de foc, apoi își continuase munca, înainte să se îndrepte spre un dulăpior dintr-un colț întunecos al atelierului. Din el scosese trei pistoale, un model german, unul belgian și Remington-ul. Chiar de-ar fi fost celelalte pistoale în stare mai bună – modelul belgian era ruginit, iar cel german avea butoiul ușor deformat –, tot ar fi ales așa. Remington-ul 51 părea făcut pentru el, iar prețul fusese bun. Meșterul nu-i putuse da cine știe ce muniție, dar era suficientă pentru scopurile lui. Nu plănuia să tragă la țintă.

Încă-și amintea cum se simțise prima dată când trăsese cu o armă, pe la 12-13 ani. Fusese sub Podul Williamsburg, chiar înainte de Bar Mițva, într-o vreme când era nerăbdător să se dezbare de Dumnezeul părinților săi.

Își aminti greutatea pistolului în mâna sa. Era un Browning-Colt, aproape de două ori mai greu decât Remington-ul. Băieții lui Moe se ridicaseră și îl priveau, așteptând. I-au explicat cum să respire, cum să țintească peste brațul întins, dar senzația armei în mână depășise orice altă senzație. Browning-Coltul îi dăduse mai multă putere și forță decât avea dreptul să posede un slăbănog de 12 ani. I se potrivea perfect în palmă și-l făcea să se simtă mare și puternic, unul dintre ei. Trăgaciul era atât de ușor; trebuia doar să-și retragă ușor vârfurile degetelor, până când prinse punctul potrivit. Trenul se apropia de pod și, chiar când bubuise deasupra lui, Abe strânsese. Știa cât de tare răsuna o împușcătură, dar tot fusese surprins de cât de puternic îi bubuise în urechi, și mai surprins de reculul care aproape că-i smulsese mâna. Râsetele celorlalți înecaseră tunetul de fier al Jamaica Line. Nici măcar nu nimerise mașina, un Ford ruginit pe care cineva îl lăsase sub pod și pe portiera căruia desenaseră ținta. Se spunea că unul dintre oamenii lui O'Flannagan fusese împușcat în el, dar era atât de găurit de gloanțe de la exercițiile de tragere, că nu se mai putea ști.

Trenul nu trecuse încă podul și râsetele încă-i răsunau în urechi când Abe țintise iar. De data asta, fusese pregătit pentru recul – de

data asta, era pregătit de orice. Impunându-și voința asupra pistolului greu, îl subjugă dorințelor sale. Apoi, calm, țintise, simțind că devine una cu pistolul. Era ca o extensie a brațului său, și trase iar și iar. De două ori lovi interiorul circular trasat și o dată exteriorul. Fiecare glonț își atinsese ținta.

Nimeni nu mai râdea acum. Doar îl priveau uluiți. Mai târziu, îl lăsaseră să împuște șobolani pe malul East River – primele sale ținte vii. Nori roșii de sânge împroșcau peste tot, acompaniați de ovații. Nu pricepuse niciodată bucuria lor când vedeau creaturi suferind. Când fusese vorba să ucidă prima dată o persoană, îl surprinsese propriul său sânge rece. Greșise o livrare (mai târziu, avea să creadă că ei aranjaseră să fie așa, ca să pară un eșec), iar Moe îi oferise șansa de a se revanșa, ucigând un om distrus, pe care-l scoseseră dintr-un portbagaj și-l aruncaseră pe asfalt în miez de noapte. Moe îl privise pe Abe și, fără să spună nimic, îi puse un Remington în mână. Abe văzuse silueta încătușată din fața lui, chipul distrus, și știuse că omul va muri, oricum ar da-o. Mai știuse și că avea să câștige respectul întregii gărști dacă se ocupa de prostul ăla sclifosit, cât mai nonșalant posibil.

Trăsese atât de repede, că până și Moe fusese uimit. O singură împușcătură în ceafă. Apoi îi înapoiase Remington-ul șefului. Moe rânjise atunci, apoi începuse să râdă în hohote. „Ești un ticălos chipeș”, spusese el, și de atunci așa-i rămăsese porecla. Avea doar 16 ani.

Atunci își dăduse seama, surprins, că nu se temea de moarte – nici de a lui și nici de a altora. De îndată ce acceptai moartea, pur și simplu își pierdea teroarea. Poate că asta-l îndepărtase de religia strămoșilor. Dacă nu-ți era teamă de moarte, cum te puteai teme de Dumnezeu?

Și oricum, ce era moartea? Te putea surprinde oricând: infarct, accident de mașină, glonț. Dacă voiai să trăiești, trebuiai să accepți, și Abe pricepuse că moartea era o condiție necesară a vieții. „Faptul că trăim este o întâmplare”, îl auzise pe Moe spunând, „și singura certitudine este moartea”. Și avea dreptate. Cei mai mulți oameni vedeau lucrurile pe dos. Priveau existențele lor nefericite drept menite, și moartea ca pe o întâmplare, și aici greșeau.

Ascensiunea din ultimii ani a lui Moe Grasu’ se datorase și mâinii sigure și discreției lui Abe Goldstein. Dacă devenea inevitabil ca cineva să moară, Abe Chipeșu’ era persoana pe care te bazai. Goldstein nu cunoștea niciodată oamenii de pe listă. De obicei, se întâmpla în Manhattan, rar, în Brooklyn; niciodată, în Williamsburg. Nu știa niciodată de ce trebuiau să moară, doar că era necesar. Se ocupa de lucruri cu scrupulozitate, repede și fără emoție, folosind câte un alt Remington 51 pentru fiecare contract, și scăpând de el de îndată ce termina treaba. Poliția n-ar fi găsit niciodată o armă asupra

lui și nici nu puteau dovedi nimic.

Se întoarse înspre stația de U-Bahn, mai încet decât venise, o oază de calm în mijlocul mulțimii agitate. Ajungând la o tarabă, se opri și gustă vișinele, scuipând sâmburii pe trotuar și încuviințând mulțumit. Cumpără o pungă. Oamenii care se grăbeau pe lângă el nu își dădeau seama, dar omul care traversa acum Strada Grenadier era diferit de cel care o trecuse cu o jumătate de oră mai devreme. Doar acum Abraham Goldstein se simțea întreg, înarmat și gata să viziteze adresa pentru care venise în oraș. Spera că nu era prea târziu, pierduse deja o zi.

Banii pentru distrugerea mașinii lui Rath au fost bine cheltuiți. La fel și pentru rochia promisă lui Marion. Nu trebuia să uite de întâlnirea lor. Kurfürsterdamm părea un cartier scump, dar meritase. Fără ea, ar fi fost încă prins ca un șobolan în capcana hotelului nenorocit. Doar datorită ajutorului ei și cheilor se putea mișca liber, ca acasă. Nu, chiar mai liber. Putea face orice dorea, absolut orice. Chiar poliția avea să declare că Abraham Goldstein își petrecuse toată ziua în camera de hotel. Atât doar că nu trebuia să lase amprente.

22

După cum răsfoia hârtiile de pe biroul său, era limpede că lui Weber, consilierul judiciar, totul i se părea o mare bătaie de cap.

— Nu putem folosi nimic din ce e aici, zise el, în cele din urmă. Nici măcar o declarație a acuzatei, nici măcar informațiile personale.

— Dacă nu zice nimic, cum să le aflu? întrebă ofițerul care se afla în fața lui.

Vorbea cu un accent berlinez pronunțat. Fata încătușată se uita în gol.

Oare Charly își imaginase sau micuța chiar tremura?

O reprezentantă a Agenției pentru Protecția Copilului din Friedrichshain spuse:

— Poate că este mută, domnule polițist.

— Nu, pot să vă garantez că nu. Știe să înjure, dar a tăcut imediat ce-am încercat s-o interogăm.

Weber își privi ceasul.

— Domnișoară Ritter, vă ocupați de fată? Mă întorc pentru mandat după ce mă întâlnesc cu dr. Keller. N-ar trebui să fie greu să faceți rost de un nume și de o adresă. Restul e rutină.

În timp ce vorbea, se întinse după haină și dispăru, cu un gest scurt spre pălărie, lăsând în urma lui o tăcere stânjenită.

Iată deci situația: o fată taciturnă, care lui Charly i se părea mai degrabă timidă și care se spunea c-ar fi atacat un grup de polițiști la metrou. Rutină. Nimic nu era rutină în slujba asta.

— Să începem, zise ea, așezându-se pe scaunul lui Weber, la biroul lui.

După privirea stenografei, se făcea deja vinovată de folosirea frauduloasă a autorității publice. Polițistul, fata și femeia de la Protecția Copilului așteptau.

— Vă rog să luați loc, spuse Charly, făcând semn spre un șir de scaune.

Parcurse declarația de la secția 81, pe care Weber o criticase. Potrivit acesteia, fata devenise violentă după ce controlorul o găsise în U-Bahn fără bilet. Cu ajutorul câtorva pasageri, o imobilizase și o transferase în arest, la stația de U-Bahn de pe Strada Petersburger, unde, după un moment scurt de rezistență, polițiștii o încătușaseră. Găsiseră asupra ei un cuțit, un briceag cu urme de sânge pe lamă. De asemenea, mai observaseră și o tăietură la mâna stângă, cu un bandaj improvizat. Erau fapte suficiente să-i justifice arestarea temporară, dar martorii mai descriau și un polițist cu fața însângerată, care fugise

după fată prin stație. Nu se confirmase încă. Niciun ofițer rănit nu apăruse să dea vreo declarație și nici fata nu comentase. Dacă se dădea crezare declarației, în afară de înjurături și blesteme, fata neidentificată nu spusese nimic, cel puțin nu poliției. Toată povestea era o enigmă, dar faptul că lovise în mod repetat polițiști era suficient pentru un ordin de arestare și o acuzare. În Prusia, să te opui autorităților nu era un delict mărunt.

Charly ridică privirea din dosar. Stenografa aștepta, cu creionul ascuțit. Doamna de la Protecția Copilului și polițistul se așezaseră, dar fata era încă în picioare.

— Poți să te așezi și tu, zise Charly.

Nu se mișcă, doar privi de colo colo.

— Ar fi bine să știu cum te numești. Câți ani ai? Nu vrei să stai jos?

Fata privi pe geam, spre fațadele clădirilor de pe Strada Magdalenen.

— Nu te obosi, spuse polițistul. Poți vorbi până nu mai ai aer, că nu va zice nimic.

Charly îl ignoră.

— Cel puțin spune-mi cum te cheamă, repetă ea. Și unde locuiești.

Tăcere.

— Să notez? întrebă stenografa.

Charly clătină din cap.

— Dacă mă întrebi pe mine, zise polițistul, e una dintre puștoaicele care-și pierd vremea pe la fabrica de osii, lângă abator. Nu trebuie să o interoghez ca să știu asta.

— Ești bine informat.

— Îmi cunosc zona și recunosc pe cineva fugit de-acasă când îl văd.

— Dar nu îmi poți spune cum se numește.

— Cui îi pasă cum se numesc gunoaiele asta?

Femeia de la Protecția Copilului tresări, dar nu spuse nimic. Nesigură dacă să scrie sau nu, stenografa privea indecisă de la o persoană la alta.

— Cu genul ăsta de atitudine, nu mă uimește că n-ați putut face rost de datele ei. Ca ofițer al Poliției prusace, ar trebui să dați dovadă de obiectivitate.

— Să văd cât de obiectivă ești tu când încerci să interoghezi așa o pușlama.

— Poate că n-ați acționat suficient de blând. După cum vă purtați acum…

— Cum mă port? Cine trebuie să suporte pușlamalele antisociale care-l abuzează continuu? Cine-i ăla bătut măr, când tăbărăsc asupra

lui? Cine își riscă viața zi de zi, tu sau eu?

Tonul lui Charly deveni mai tăios.

— Scoate-i cătușele.

— Poftim?

— Îi vei scoate fetei cătușele înainte să încep interogatoriul. Nu e vreo criminală.

Polițistul ridică din umeri și căută cheia.

— Tu ești șefa.

Nu prea părea să vorbească serios, dar desfăcu cătușele, fără să se plângă. Nu se întâmplă nimic.

— Vezi? făcu Charly.

— Nu ai fost acolo după-masă.

Polițistul își prinse cătușele înapoi la centură.

— Aș vrea să o interoghez în absența ta, spuse Charly.

— Ce?

— Cred că se teme de tine. De tine sau de uniformă. Te rog…

Polițistul ridică din umeri.

— Dacă zici tu. Tu ești șefa.

Charly se uită la stenografă, care nu făcuse nicio mișcare.

— Cred că e mai bine să nu notăm nimic, spuse.

Femeia de la Protecția Copilului se ridică și ea și se îndreptă spre ușă.

— Aveți dreptate. N-are încredere în noi. Probabil crede că vreau s-o vâr la orfelinat. De ce nu încerci singură?

— Dar ai nevoie măcar de un martor, zise polițistul.

— Nu este o anchetă oficială. Este vorba despre câștigarea încrederii, ca să fie posibilă o anchetă. Vă chem când suntem gata.

Charly așteptă o clipă ca ușa să se închidă.

— Acum, stai jos, spuse ea. Sau chiar vrei să rămâi în picioare?

Fata ezită, dar se așeză. Charly împinse un pachet de Juno pe masă.

— Fumezi? întrebă.

Altă ezitare, dar fata luă o țigară.

— Nu îți prea place să vorbești, nu? spuse Charly după ce-i aprinse țigara. Te temi să nu zici ceva greșit…

Charly își aprinse și ea o Juno.

— Nu trebuie să vorbești dacă nu vrei. Poți doar să încuviințezi sau să negi. Nimeni nu scrie nimic. Rămâne între noi.

Fata trase lacom din țigară, evitând privirea lui Charly.

— Doare?

Charly făcu semn spre bandaj. Potrivit declarației, câțiva polițiști trebuiseră să o țină pe loc, ca să cerceteze și să bandajeze din nou rana. Panica din ochii ei! Nu era de mirare.

— Cum s-a întâmplat?

Fata se încordă, iar Charly își dădu seama că pusese întrebarea greșită.

— Nu trebuie să-ți fie teamă. Nimeni nu se va supăra pe tine pentru că te-ai apărat. Vrem să te ajutăm.

Fata privea pe geam, în tăcere.

— Nu ai avut bani de bilet, așa-i?

Tăcere.

— Știi, și pe mine m-a prins cândva un controlor. Cred că aveam cam aceeași vârstă ca tine. Părinții mei n-au fost bucuroși, dar n-a fost un capăt de lume.

Fata rămase tăcută și nu părea să vrea să schimbe ceva. Charly își putea imagina un polițist simplu pierzându-și răbdarea, confruntat cu o asemenea purtare încăpățânată.

— Dacă nu ne ajuți, nu te putem ajuta nici noi, spuse ea. Dacă ne zici numele tău și unde locuiești, te putem trimite acasă. Altfel, va trebui să te ținem aici până aflăm.

Era prima dată când amenința, însă avu la fel de puțin efect.

— Nu vreau să te închid aici și nici tu nu cred că vrei. Dar trebuie să ne zici ceva.

Fata părea să cumpănească. Cel puțin se vedea un progres. Chiar când Charly începuse să spere că va spune ceva, afară se auziră zgomote. Voci, un strigăt puternic, mai rău decât o gașcă de huligani aduși în fața judecătorului. Încercă să ignore, dar agitația nu se potolea.

În cele din urmă, puse țigara în scrumieră și se ridică.

— Doar o clipă, spuse ea, deschizând ușa către hol și haos.

Cele mai multe birouri erau deschise, și toată lumea se strânsese în grupulețe. Niște siluete încătușate erau escortate de polițiști în uniformă. Hainele le erau zdrențe și cei mai mulți aveau zgârieturi pe fețe sau brațe. Unul își ținea un bandaj pe frunte. Toți vorbeau și strigau. Sergentul nepoliticos de la secția 81, pe care-l certase Charly, stătea pe o bancă de lemn rezervată de obicei condamnaților, cu fața în mâini și cu femeia de la Protecția Copilului încercând în van să îl consoleze.

— Ce se petrece? întrebă Charly.

Femeia ridică din umeri.

— Un grup de șomeri s-au adunat pe Aleea Frankfurter. Se aude că au împușcat un polițist.

Privi spre ofițerul tulburat.

— Nu i-am prins numele, dar se pare că era prieten cu sergentul.

— L-au ucis pe Emil, ticăloșii! strigă polițistul cu fața stacojie. Ar trebui să-i ucidă pe toți porcii comuniști!

Sări în picioare și încercă să apuce de guler un bărbat tras la față, care era în cătușe. Doi colegi trebuiră să-l țintuiască la podea.

Ce se petrece azi aici? se întrebă Charly.

Dacă era sau nu sergentul apt pentru serviciu, urma să decidă mai târziu. Mai întâi, se ocupa de fugară, dar, când se întoarse în cameră, găsi scaunul pe care șezuse fata liber. Două țigări arseseră în scrumieră, iar geamul spre Strada Magdalenen era deschis. Alergă la pervaz și privi în stradă, simțind că îi cedează genunchii. Fata dispăruse.

23

Alex se apucă de gleznă. Doar acum simțea durerea care pulsa.

Când femeia magistrat, sau ce era, se ridicase și se dusese la ușă, profitase de ocazie. Cu tot zgomotul de afară, nimeni nu o auzise cum se cățără pe pervaz și cum se lăsă pe marginea lată de deasupra ferestrelor de la parter. Dar tot mai avea vreo doi metri până jos, pe trotuar. Trebuia însă să se miște repede, înainte să-i observe lipsa.

Căderea fusese prea de sus, dar ce altă opțiune avea? Atârnase de margine, cu picioarele încremenite pentru o clipă, înainte să-și dea drumul. O durere intensă o săgetase în piciorul stâng, la impact, dar se ridicase imediat și șchiopătase în spatele unei mașini parcate la câțiva metri. Un băiețel pe trotinetă o privise curios. Ea își dusese degetul la buze, iar el încuviințase.

Privi în sus, spre geam, când doamna de la tribunal se uită afară și apoi dispăru. Altcineva se putea uita afară din clipă în clipă, deci nu putea rămâne acolo o veșnicie. Trebuia să se miște, înainte ca polițiștii să înceapă să o urmărească. Nu conta că o durea fiecare pas. Își puse cât mai puțin greutatea pe piciorul stâng, însă o durere ascuțită îi străpunse glezna. Simți că stă să cedeze. Strânse din dinți și șchiopătă înainte, cu privirea în față. Să ajungă la stația de U-Bahn era singura ei șansă. Câtă vreme nu dădea de vreun controlor idiot… dar mai bine să nu se gândească la asta!

Aproape de aleea Frankfurter, întoarse capul. În spatele ei nu era nimeni, nici în uniformă, nici în civil. Avea să scape oare nevătămată? Zgomotul traficului o îndemna să alerge mai departe, iar durerea cumplită, sacadată, se întețea tot mai mult, în ritmul respirației sale. La naiba, mai întâi se rănise la mână, și acum la gleznă!

Lângă scara spre U-Bahn, se uită din nou în urmă. Văzu că pe aleea Frankfurter era agitație: probabil că șomerii se răzbunau pe polițai. Le auzea strigătele furioase de la aproape un kilometru. În masa de oameni, uniformele de poliție erau niște puncte albastre. De undeva auzi vaietul sirenelor și începu să-și dea seama de ce scăpase atât de ușor. Poliția avea probleme mai urgente decât o hoață de optsprezece ani care scăpase pe geam.

Coborî scările neobservată. Nicio uniformă nu-i dădu nici cea mai mică atenție. O fată care șchiopăta: și ce dacă? Se târî câțiva metri pe peron, își sprijini capul de o bară de oțel rece, închise ochii și cedă epuizării. Cineva îi puse ceva rece în mâna teafără. Deschise ochii și privi moneda de o marcă.

Nu era cerșetoare. Gândul ei fu să dea banii înapoi, dar cui? Nici

urmă de binefăcător, iar oamenii păreau cu toții distrași ca întotdeauna, concentrați la propriile griji. Fără să știe cui să mulțumească, vârî moneda în buzunar. Cel puțin avea bani, dacă dădea iar peste un controlor. Îi luaseră briceagul și tot ce mai avea în geantă – chiar și pachetul de șase țigări Juno, pe care tocmai ce-l desfăcuse.

Prin tunelul de est venise în stație un tren. Încotro? Apartamentul B era prea riscant, iar apartamentul A, prea periculos. Benny era mort, Kalli era mort. Nu se afla nimeni în orașul ăsta mare care s-o poată ajuta și niciun loc unde să se simtă în siguranță.

Ba nu, exista unul! Nu mai fusese acolo de peste un an și n-avea să fie ușor să apară brusc, cerând ajutor. N-avea de unde ști cum va reacționa când o vedea. N-ar fi chemat poliția, dar o putea alunga. Trebuia să fie pregătită pentru asta, iar dacă nu o ajuta nici el, oricum totul avea să se termine. Extenuată de durere și de anxietate, se trânti într-un scaun.

Disperarea situației, faptul că n-avea de ales, aproape că o liniști, până când, în mod straniu, fu copleșită de o senzație de bucurie. Un zâmbet i se strecură pe chip. Era atât de obosită, atât de epuizată, încât lucrurile nu prea o mai puteau atinge. Se hotărâse. Avea să se lase la mila lui și să spere că nu o va dezamăgi, în ciuda a tot ce se întâmplase.

24

Sub picioarele ei scrâșni sticla și fiecare pas răsună în camera pustie. Charly se opri și ascultă. Zgomotul traficului dinspre aleea Landsberger era întrerupt doar de zăngănitul ritmic dinspre stația feroviară din apropiere. Fiecare zgârietură suna mai puternic și mai aspru decât zgomotul înfundat din afară.

Vechea fabrică de osii, așa zisese polițistul, dar nici urmă de tineri aici. O ruină părăsită. Poate că veneau aici numai să doarmă?

Se auzi un scrâșnet puternic, de parcă ar fi fost trântit pe podea ceva de pe hol. Un zgomot de ceva smuls și târât urmă în camera plină de ecouri, iar un șobolan se opri în mijlocul ei, privind cu insolență la intrusă. Trăiau oameni în cocioaba asta? Copii? Împărțeau acoperișul cu șobolanii? Se cutremură fără să vrea.

La capătul atelierului, găsi o scară și urcă.

Camerele de la al doilea etaj erau în stare mai bună. Unele geamuri erau încă intacte și nu era atât de multă sticlă spartă pe podea. Își putea imagina să mai doarmă unul, altul acolo, peste noapte, chiar și în prezența șobolanilor.

Chiar se aștepta să dea peste fată? Și dacă nu, ce căuta acolo? Weber nu-i ceruse să își petreacă seara căutând, ci dimpotrivă. „Asta e treaba poliției", zisese. „Nu înrăutăți lucrurile implicându-te."

Nu înrăutăți lucrurile. De parcă era posibil! Se gândea continuu la scaunul liber, la țigările din scrumieră, la cum privise pe geam, în stradă. La cum dăduse alarma, dar nimănui nu-i păsase. Nimeni nu dădea atenție unei copile de pe stradă, într-o zi în care se trăsese cu arma pe aleea Frankfurter și un polițist își pierduse viața. Chiar și femeia de la Asistență Socială ridicase din umeri, de parcă evadarea fetei însemna un lucru mai puțin pe lista ei de griji. Charly țâșnise în Wagnerplatz și continuase pe Strada Magdalenen. Degeaba. Fata dispăruse.

Doar Weber fusese interesat de problema ei când s-a întors de la întâlnirea cu procurorul. De fapt, consilierul judiciar a țipat la ea când Charly i-a spus despre evadarea fetei. Cred că ți-ai ieșit din minți, ai aruncat pe geam principalele măsuri de precauție, ești complet nepotrivită pentru slujba asta fuseseră unele dintre cele mai blânde acuzații. Ce prostie, să-i ofere unui ticălos precum Weber o ocazie atât de simplă! O trimisese acasă și îi spusese să-și ia liber restul săptămânii.

„Incidentul va fi subiect de anchetă", spusese el, „și rezultatul va fi inclus în dosarul tău personal". Dar, de departe, cea mai nedreaptă fusese încercarea lui ipocrită de consolare, după ce urlase un sfert de

oră. „Dacă aș putea să-ți dau un sfat”, spusese el cu vocea plină de simpatie paternă, „ar fi să nu te chinui. Ești femeie. Găsește-ți un tip de treabă și mărită-te!”

Dintr-odată, Charly se trezi într-o cafenea din Köln, ascultând altă voce plină de simpatie. După ce te căsătorești, nu va mai trebui să muncești. Nici acum, nici atunci nu fusese capabilă să vorbească.

Dar putea acționa și nu voia să urmeze instrucțiunile lui Weber. Urcase în tramvai și se îndreptase spre aleea Frankfurter, călătorind încă două stații cu trenul Ringbahn. După ce ajunsese pe Strada Roeder, se îndreptase spre vechea fabrică de osii și, printr-o crăpătură din gardul ruginit, se cățărase în locul abandonat. Trebuia să încerce, chiar dacă abia-i venea să creadă că fata ar fi fugit tocmai aici.

Străbătu primul etaj și pe al doilea, descoperind câteva lucruri insignifiante: urme de ceară, sticle goale, o lingură veche, chiștocuri călcate în picioare. Odată căutarea încheiată, se întoarse la scările de beton cu margini de oțel uzate și le coborî treaptă cu treaptă. Se simțea ciudat, singură într-un loc ca acela. După-amiaza nu era momentul potrivit. Poate că trebuia să revină în zori, cu Gereon.

De nicăieri, la baza scărilor apăru un băiat cu umeri lați, craniu colțuros și unghii înnegrite, care n-avea probabil mai mult de 17 ani. La început, păru la fel de surprins ca ea, privind-o ca un idiot, dar apoi își controlă expresia. Cel puțin părea conștient de cât de înspăimântător arăta. Își umflă pieptul și își încrucișă brațele, ca să le facă să pară și mai musculoase.

— Nu știi să citești? făcu el. Intrarea interzisă.

— Tocmai plecam.

Charly încercă să nu se intimideze, dar fu surprinsă de cât de subțire îi era glasul. Haide, chiar nu te-ai putut gândi la ceva mai bun de zis? își spuse.

— Păcat. Prefer femeile care vin la mine.

Rânjetul lui nu-i oferi niciun dubiu că vorbea cu subînțeles.

La naiba, gândi ea, de ce a trebuit să vin singură aici?

— Caut pe cineva, zise ea. O fată. Are cam un metru șaptezeci, păr blond-închis, e slabă și poartă un bandaj pe…

— Ce naiba, ești pe invers? Băiatul se plantă în fața ei. Sau e fiică-ta? Descrie-mi-o mai bine. Poate i-am tras-o.

Charly voia să-i dea una în fața lui urâtă. Nu mă sperii, gândi ea, rămâi un copil, un puști obraznic, fără maniere. Se pare că a uitat cineva să te educe așa cum trebuie.

— Poți începe acum. Să-ți arăt unde-mi place să fiu educat?

Era deja prea mult să-l asculte vorbind porcos. Charly încercă să treacă pe lângă el, dar băiatul o luă de braț și o împinse în spate. Se împletici, dar reuși să se prindă de balustradă înainte să aterizeze pe marginea de oțel a treptelor de beton, alegându-se cu câteva vânătăi.

Greșise. Nu era un copil, și nimeni nu știa că ea era acolo, nici măcar Weber. Se ridică și era pe cale să spună ceva, când auzi o voce ca un tăiș:

— Lasă femeia în pace, Kralle!

Privi în spate și văzu o fată într-o haină subțire, cu părul negru acoperit de o beretă. Deși năsucul cârn și ochii căprui, imenși, îi dădeau un aspect dulce, Kralle părea să o respecte – sau poate că respecta cuțitul din mâna ei.

— Ia uite, e micuța Vicky, comentă el. Ce e, ați fondat un nou club? Femeile care ajută femei?

— N-am chef să ne sufle polițaii în ceafă pentru că nu ți-o poți ține-n pantaloni. Așa că să-ți ceri scuze și să-i dai drumul.

Cu vârful cuțitului arătă spre ieșire.

— Vicky cea obraznică are un cuțit. Ce teamă îmi este!

— Mi-ar fi și mie dac-aș fi în locul tău sau ai uitat ce pot face fetele care au cuțite? Sunt la fel de îndemânatică precum Alex.

— Alex, lesbiana proastă.

Vicky atinsese un punct sensibil.

— Alex, prinse momentul Charly, e o fată?

O vedea pe Vicky gândind repede. Spusese mai multe decât voia.

— Ea este cea pe care o cauți? spuse Kralle, aproape politicos. Alexandra Reinhold? Descrierea se potrivește. Mă tem că Alex a noastră nu e acasă acum, altfel m-aș bucura să ți-o prezint pe târâtură…

Pe cât de prost părea, pe atât se pricepea să rănească oamenii.

— Kralle, taci!

— Pe naiba! Cine te-a crescut? Când adulții pun o întrebare, răspunzi.

Charly încercă să o calmeze pe Vicky.

— Nu trebuie să-ți fie teamă, zise ea. Vreau să-ți ajut prietena.

— Dacă ești de la Protecția Copilului, poți să dispari, șuieră Vicky. Știm noi cum ne ajutați!

— Poate c-au trimis-o copoii în recunoaștere, zise Kralle. Alex e implicată în povestea de la KaDeWe? Credeam că ea și micul ei prieten evreu au fost amestecați.

Fata înarmată își pierdu brusc răbdarea.

— Măcar ai idee ce spui? strigă ea. Ai idee ce s-a întâmplat, ticălos mare și gras? Acum, dispari, înainte să-ți mai croiesc o găoază!

Kralle lăsă umerii în jos și plecă.

— Ar trebui să te cari și tu, îi zise Vicky lui Charly, și uită ce-a zis idiotul.

— Vreau să o ajut pe Alexandra. Știi unde o pot găsi? S-a rănit la mână și cred…

— Tu nu auzi? Dispari!

Cuțitul din mâna lui Vicky tremura, și ea părea pe cale să-și piardă controlul. Charly decise că nu era cazul să riște. Cuțitul părea ascuțit.

— Bine, zise ea, dar dacă te răzgândești, sună-mă. Așa cum am zis, vreau să ajut. Știu că Alexandrei i-e frică de ceva și poate c-ar trebui să discute cu mine. Nu sunt nici de la poliție, nici de la Protecția Copilului.

Scoase din poșetă carnețelul pe care-l avea la ea de când lucra la Omucideri, își notă numărul de telefon din Moabit și rupse pagina. Puse hârtia pe scări și își croi drum printre cioburi, înapoi la aer.

Inima îi bubuia când ieși pe stradă. Mergând rapid spre aleea Landsberger, își deschise poșeta și își număra mărunțișul. La stația feroviară se îndreptă spre cea mai apropiată cabină telefonică.

25

Îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cu un buchet de flori în mână, Goldstein rămase lângă ușă, privind numărul de alamă, și își retrase mâna cu care era gata să bată. Cuprins de un acces brusc de nervozitate, se plimbă de colo colo ca un tigru în cușcă. Nimeni nu-i dădea atenție; doar un copil târât prin aripa spitalului, în urma părinților, îl privi o vreme. Decise să intre, în ciuda reținerilor, când ușa se deschise brusc. Un bărbat cu pălărie neagră și cu o expresie gravă ieși, se uită la el și la buchetul lui, după care trecu mai departe.

Barba și șuvițele laterale îl făceau să pară mai în vârstă decât era – spre 30, poate în jur de 25 de ani. Clipa în care ușa rămase deschisă fu suficientă ca Goldstein să vadă numeroșii vizitatori din cameră. Se părea că întreaga familie se adunase în jurul patului, inclusiv un al doilea bărbat în caftan negru. În rest, toți erau îmbrăcați în haine obișnuite.

Când se închise iar ușa, inspiră adânc, iar tânărul dispăru pe casa scărilor de la capătul coridorului.

Să ajungă în timpul orelor de vizită fusese o idee proastă. Nu putea intra, nu cu toți oamenii aceia înăuntru, și dintr-odată se simți nelalocul lui cu buchetul de flori în mână.

Da, până atunci totul mersese bine. Nimeni nu pusese întrebări, iar portarul îi oferise numărul rezervei fără ezitare. Îmbrăcat în costumul lui simplu, de culoare închisă, și ducându-și buchetul de flori, Abraham Goldstein arăta ca un vizitator normal, pierzându-se în mulțimea celor care se fâțâiau pe acolo cu flori.

Totul păruse atât de simplu, dar nu era.

Goldstein se plimbă prin fața ușii, neștiind ce să facă. Nimeni nu l-ar fi recunoscut acolo, dar se întrebă dacă ar fi trebuit să aștepte până ce pleca familia. Se hotărî. Așezând florile în brațele unei asistente uimite, ieși pe unde venise.

26

La intrarea publică, zisese Charly, dar nu era acolo când Rath făcu colțul după Alexanderplatz. Intrarea în sediul poliției din Strada Gruner, chiar de lângă arcadele căii ferate suburbane, ar fi putut să fie singura care atrăgea privirile, dar asta nu oprea restul structurii colosale din cărămidă să inspire uluire. Era mai mare chiar și decât primăria, iar berlinezii îi ziceau „Castelul Roșu”. Cei mai mulți polițiști, însă, își numeau locul de muncă Castelul ; alții, mai puțin respectuoși, îi spuneau Uzina .

Trebuia să aștepte pe scările de afară, în loc să stea în cabina portarului sau în biroul lui. Nu spusese de ce, însă își dădea seama că ea nu prea-și dorea să își revadă foștii colegi. Și ar fi fost puține șanse să se întâmple în acel colț, deși mulți oameni foloseau intrarea publică, iar cei care lucrau în poliție aveau tendința s-o evite. Ea nu-i spusese mare lucru la telefon, doar că urmau să se vadă în Alexanderplatz și că avea nevoie de ajutor.

Kirie adulmeca fiecare colț și, în trecere, se uita după alți câini. În timpul plimbării de prânz, Rath fusese deja obligat să o ferească de atenția unui mascul insistent, dar acela fusese unicul moment interesant. Tura lui la Excelsior trecuse fără incidente. Goldstein renunțase să mai încerce să scape de urmăritorii lui și dispăruse în apartament. Nu se mai arătase de atunci, și chiar și prânzul îi fusese adus în cameră.

Rath era atât de preocupat de Kirie, că numai atunci remarcă vehiculul ce întorcea toate privirile, parcat lângă arcadele de cale ferată. Un tip subțire se dădu jos, pe partea șoferului, și înfățișarea lui stârni furori, pe de o parte, datorită părului său drept și negru, prins într-o coadă lungă, pe de alta, datorită pometilor înalți și privirii întunecate, impenetrabile. Rath îl recunoscu imediat. Era Liang Kuen-Yao, umbra lui Johann Marlow, îmbrăcat, ca întotdeauna, într-un costum făcut la comandă.

Ce naiba căuta chinezul lui Marlow aici, la sediul poliției? Liang se îndreptă hotărât spre intrare, dar numai când își atinse pălăria în chip de salut, Rath își dădu seama că venea spre el.

— Inspectore, spuse Liang. Te rog să vii cu mine. Prezența dumneavoastră este solicitată.

Fără să aștepte răspuns, se întoarse și porni iar spre mașină.

Rath privi în jur. Când fu sigur că nu era nimeni care să-l recunoască, îl urmă. Mașina proaspăt spălată era parcată între un Opel prăfuit și un Ford nou. De culoarea vinului roșu, bun, arăta de parcă

ar fi ajuns direct de la Hollywood. Nici măcar Mercedesul lui Hindenburg n-ar fi putut atrage atâta atenție. Câțiva tinerei priveau cu gura căscată, de la oarece distanță. Discutau ce marcă era.

— E un Chevy.

— Prostii, e un Buick Master Six.

— Americană, oricum.

Era, într-adevăr, o mașină americană, dar o Duesenberg, la fel de neobișnuită pe șoselele berlineze precum pinguinii în Sahara. Liang deschise portiera și, spre uimirea lui Rath, Kirie sări pe bancheta din spate. Înainte să o urmeze, aruncă din nou o privire să vadă dacă Charly nu venea de după colț. Kirie se așeză în spațiul confortabil de la picioarele banchetei și se lăsă mângâiată de omul care ședea pe ea.

— Ce câine cuminte, zise Johann Marlow.

— Cred că ce-i dai tu acolo e o chiftea de la Aschinger[22], zise Rath. Kirie ar mânca-o și din mâna diavolului.

— Sper că nu faci aluzie la mine.

Marlow arăta fix cum și-l amintea: cam îndesat, dar cu o constituție puternică. Costumul lui de in, de vară, era croit perfect.

— Mă bucur să te revăd, inspectore.

— Nu știam că am de ales.

— Îmi pare bine să te văd la fel de realist.

Rath se simțea de parcă ar fi pășit în propriul coșmar. Se așteptase ca Marlow să reapară, dar se prefăcuse că ignoră ideea, aproape îndrăznind să spere că o încheiase cu acest om.

Johann Marlow era cunoscut drept Doctorul Mabuse sau, mai simplu, Doctor M. Când venise în Berlin, Rath avusese de-a face cu el într-un caz. Soluționarea avusese o serie de consecințe.

La început, totul fusese bine. Rath își prinsese criminalul, iar Marlow obținuse aurul pe care-l căuta. Câteva luni mai târziu, un plic cu 5.000 de mărci apăruse în cutia poștală a lui Rath. Nicio explicație scrisă, niciun expeditor, nici măcar adresa lui Rath – dar știuse imediat de la cine era.

Nu ceruse bani, dar nici nu-i dăduse înapoi. Câteva luni mai târziu, ignorase faptul că erau bani murdari și cumpărase o mașină. Poate până acum nu s-ar fi atins de ei dacă prietenul său, Weinert, n-ar fi trebuit să-și vândă vechiul Buick când intrase într-o încurcătură financiară. Banii însemnaseră că Rath îi putea oferi ajutorul, deși încăpățânarea cu care Statul Liber al Prusiei refuza să-l promoveze și, odată cu asta, să-i ofere un salariu decent, fusese un alt factor important. Ce rămăsese era într-un cont, neatins.

Neglijase însă un detaliu important: cele cinci mii de mărci nu erau doar o formă de mulțumire și de recompensă pentru rolul său în localizarea aurului lui Sorokin[23], ci marcau și un pact pe care Rath ar fi preferat să-l uite – doar că nu știa cum.

Îl privi pe Marlow. Ce voia de la el?

— Sunt suficient de realist să știu că e o nebunie să mă contactezi așa, mai ales într-o carcasă strălucitoare ca asta.

— Dacă nu-ți place, asigură-te că, pe viitor, poți fi contactat la telefon. Sau măcar că-ți petreci nopțile acasă.

— Ai fost la Luisenufer?

— Dacă ai fi fost acolo la patru dimineața, am fi purtat conversația asta acum multă vreme. Sărmanul Kuen-Yao a trebuit să aștepte degeaba în apartamentul tău. Cât despre carcasa strălucitoare, acest vehicul este un cadou de la o prietenă de peste mări și, momentan, îl testez.

— Credeam că tu ești cel care le trimite prietenelor mașini.

Marlow râse.

— În cazul ăsta, este vorba despre o parteneră de afaceri pe care am ajutat-o să se impună în State. Din câte vezi, se descurcă binișor.

— Totuși, este o mașină americană cu care te dai mare, zise Rath.

Simțea că orice lucru american putea să-i fie furat. Cu excepția muzicii.

— Trebuie să spun că sunt surprins. Credeam că și tu conduci mașini americane.

— La singular, îl corectă Rath. Conduc un vehicul american, la mâna a doua. Nu se compară cu flota ta.

— Ar trebui să lucrezi cu mine mai des. Ți-ai permite ceva mai bun.

— Cine spune că vreau?

— Am fost dezinformat cu privire la salariile din poliția prusacă? Credeam că iar au fost reduse.

Rath se săturase.

— Ce e atât de important de-a trebuit să-ți întrerupi testarea mașinii ca să-mi vorbești?

— Am nevoie de ajutorul tău.

Marlow o făcu să sune ca pe o rugăminte.

— Hugo Lenz, continuă el. Îți spune ceva numele?

Rath clătină din cap.

— Nu din câte știu.

— Este șeful Berolinei Ringvereine…

— Ah, Hugo cel Roșu.

Marlow încuviință.

— V-ați intersectat?

— Nu, dar știu numele.

Operând sub acel pseudonim, Hugo Lenz era o figură cunoscută a lumii interlope berlineze. Hugo cel Roșu avea experiență în spargerea seifurilor și conducea Berolina, Ringvereine-ul pe care

Marlow, fără a fi membru, îl folosea pentru afacerile sale dubioase. Era o colaborare profitabilă pentru ambele părți. Berolina făcea cele mai bune afaceri dintre toate sindicatele interlope berlineze, iar Marlow avea mereu suficienți oameni la dispoziție – și nu doar când era de lucru. Oamenii din Berolina erau forța lui brută, o mică armată loială imperiului său de afaceri ilegale. Totuși, avea grijă să evite orice dădea impresia că ar putea avea legături cu Ringvereine-ul. Nici măcar nu mergea la recepțiile lor, spre deosebire de mulți alți polițiști, care erau în relații bune cu organizațiile criminale berlineze. Chiar și despre Gennat se spunea c-ar fi participat din când în când la câte o petrecere de inaugurare a unui club de lupte; sărbători în care treburile au decurs destul de civilizat, sau cel puțin nu au fost mai sălbatice decât la o inaugurare a unei societăți corale.

— Știi că Lapke și Höller au ieșit de la Tegel acum două săptămâni?

Rath încuviință. Capii Piraților Nordului fuseseră prinși în flagrant cu doi ani în urmă, în timp ce pătrundeau prin efracție la Reichskanzlerplatz. Încarcerarea lor temporară la Tegel slăbise puterea Piraților, iar Berolina beneficiase din plin. Cu Lapke și Höller înapoi pe străzi, păreau hotărâți să își reia vechiul statu-quo, iar incidentele se precipitau. Cu o săptămână în urmă, bărbați neidentificați îl aruncaseră pe unul dintre traficanții de droguri prin fereastra închisă a unei săli de dans, cu obiecte personale cu tot, iar victima se tăiase și membrele inferioare îi paralizaseră. La scurtă vreme după aceea, o agenție de pariuri recent înființată de Pirați fusese distrusă. Un război al găștilor părea să fie în desfășurare deja, iar numeroși polițiști urmăreau satisfăcuți, pentru că elementele criminale ale orașului se anihilau reciproc.

— Am auzit despre problemele tale, spuse Rath.

— Probleme? Nu e cuvântul potrivit. Avem o primă victimă. Un… cum să-i zic? Un partener de afaceri al Berolinei a fost găsit ucis în propriul magazin.

Rath fu surprins. Crima încălca orice cod de onoare al celor din Ringvereine. Însă Pirații Nordului nu prea luau în serios chestiuni precum onoarea și tradiția.

— Crezi c-au fost Pirații?

Marlow ridică din umeri.

— Să zicem că nu mai cred în coincidențe.

— Adică?

— Hugo Lenz e dat dispărut de ieri.

Rath ciuli urechile.

— Și crezi că tot Pirații au fost și acolo?

— Asta vreau să afli.

Rath crezu că vede un chip cunoscut în oglinda retrovizoare

lustruită a Duesenberg-ului. Întoarse capul ca să se asigure. Ea era! Venea pe Strada Dircksen, cercetând din priviri sediul. Rath se lăsă în jos.

— Ce este? întrebă Marlow. Te joci de-a v-ați ascunselea?

— E cineva afară, șopti Rath, care nu trebuie să mă vadă în mașina ta, sub nicio formă.

— Ah, să nu fim sfioși. Vorbești despre o femeie. Bruneta aia simpatică, cu pălărie verde?

Marlow râse și îi făcu semn lui Liang. Motorul scoase un tors molcom și porni.

— Aceeași pe care ai dus-o la Plaza mai demult, nu?

Rath nu răspunse. Ridică încet capul și privi prin hayon. Charly privea spre intrarea principală, verificându-și ceasul.

— Îmi plac bărbații monogami, zise Marlow. Sunt loiali.

— Sunt burlac, spuse Rath.

Nu avea nicio intenție să vorbească despre Charly cu Marlow. Era suficient de rău că o recunoscuse.

Marlow râse.

— Dar un burlac loial, evident. Ai întâlnire? Nu îți face griji. Ocolim și te livrăm la vreme.

Unde era Gereon? Charly scoase din poșetă un pachet boțit și își aprinse o Juno. Chiar atunci apăru un autobuz pe Strada Gruner, cu partea superioară acoperită de reclama la marca de țigări. Ea inspiră grăbită și își privi iar ceasul. Deja întârziase mai mult zece minute. Era adevărat că și ea ajunsese cu cinci minute mai târziu, dar dacă nici bărbații nu mai apăreau la timp, încotro se îndrepta lumea?

Era supărată pe el, chiar dacă nu avea niciun motiv. Era furioasă fiindcă întârziase și fiindcă nici măcar nu o întrebase despre ce era vorba. Era furioasă și pe ea, dar și fiindcă timpul trecea, iar ea stătea acolo, neajutorată, aproape înnebunind. Fiecare minut pe care trebuia să-l aștepte făcea ca furia să-i crească, iar în ultimele cinci stătuse efectiv degeaba din cauza lui Gereon Rath. Își compensă nerăbdarea inhalând adânc fumul, cu forța furiei. Asta o mai ajută puțin, dar nu se calmă până când nu îl văzu, în sfârșit, de cealaltă parte a Străzii Gruner, în fața gardului șantierului. Nu părea s-o fi remarcat încă, dar Kirie dădu din coadă și trase de lesă, în timp ce stăpânul ei privea în stânga și în dreapta înainte să traverseze chiar prin spatele unui sedan american elegant.

În sfârșit, o văzu și el și îi zâmbi, și ea se simți imediat mai bine. Nu mai era singură. Își stinse țigara, uitând de furie.

Kirie ajunse prima la ea, sărind să o lingă pe față. Se apără cât putu, mângâind blana neagră a câinelui.

— Kirie, potolește-te, zise ea.

— Ar fi trebuit să iau un taxi, zise el.

Ea încercă să îi zâmbească, însă nu-i reuși.

Zâmbetul lui Gereon se șterse când făcu un pas mai aproape și o luă în brațe. Recunoscătoare, ea își permise să-și lase capul pe umărul lui, simțindu-i mâinile calde cum îi mângâiau ceafa. Trebuia să aibă grijă să nu înceapă să bocească asemenea unui copil exmatriculat.

— Ce este, iubito? întrebă el, și ea îl iertă pentru toate minutele de întârziere.

Simți un nod în gât și dură un minut până ce putu să vorbească.

— Gereon, făcu ea, am dat-o în bară. Trebuie să mă ajuți.

— Tremuri. Ce mama naibii s-a întâmplat?

Ea nu își dăduse seama, dar el avea dreptate. Tremura din tot corpul. Începu să plângă, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată în prezența lui, apoi își întoarse capul, însă el o ținu mai strâns. Își imagina chipul lui consternat, dar nu putea să-l distingă printre lacrimi.

Zece minute mai târziu erau în Aschinger. Charly voise să meargă direct la Castel, la Arhive; să nu irosească nicio secundă. Dar Gereon insistase să îi povestească mai întâi ce se întâmplase și să-și usuce lacrimile. Când ea își văzu fața în oglinda din toaleta doamnelor, își dădu seama că fusese o idee bună. Avea nevoie de câteva minute să își refacă machiajul, iar când reveni, băuturile lor erau pe masă: pentru ea, ceai cu lămâie, pentru el, cafea neagră, ca de fiecare dată. Gereon bea cafea oricând, chiar și seara. Pentru Kirie erau două chiftele. De îndată ce stăpânul ei puse farfuria jos, s-a înfipt în ea, devorându-le în timp record și dedicându-se apoi linsului farfuriei. Cel puțin câinele cel lacom reuși să îi smulgă un zâmbet.

Charly sorbi din ceai și îi spuse lui Gereon toată povestea: despre fata cea speriată, despre misiunea repartizată de Weber, despre sergentul nesimțit, despre agitația de pe coridor din cauza polițistului ucis, și, în sfârșit, despre greșeala ei catastrofală.

Reacția lui nu fu cea așteptată.

— Ai lăsat o hoață nesupravegheată în biroul tău?

— Nu puteam să știu ce se va întâmpla. M-am dus numai până la ușă…

— Nici măcar nu erai cu ochii pe ea. Dacă lua un briceag de pe birou și te ataca…

— Weber n-are bricege pe birou.

— Știi ce vreau să spun.

— Gereon, nu începe. Știu că am dat-o în bară. Dar fata asta… avea ceva. Era îngrozitor de speriată. M-am gândit că e din cauza polițistului, însă e posibil să fi fost doar din cauza uniformei.

— Nu e de mirare. Să ataci un ofițer de poliție nu-i o glumă, chiar dacă uneori, în orașul ăsta, așa pare.

— De fapt, nu cred că l-a atacat. Martorul ar fi putut inventa.

Niciun polițist n-a depus plângere.

— Charly, deschide ochii! Este periculoasă. Când mă gândesc ce ți-ar fi putut face mica brută…

— Nu este o brută. Cine știe prin ce a trecut? Are mâna tăiată. Când mă gândesc la copiii ăia din fosta fabrică…

— Charly, Charly! oftă Gereon. Nu-ți poți permite compasiune în munca noastră. Cu atât mai mult dacă ești judecător sau procuror.

Din instinct, ea întinse mâna după țigări.

— Definește compasiunea. Vreau doar să știu ce s-a întâmplat. Acum, mă ajuți să o caut sau nu?

Charly aprinse o Juno și inhală adânc, simțind că furia i se întețește iar. Gereon făcu un gest împăciuitor cu mâinile.

— Bineînțeles că te ajut.

Scoase un carnețel și un creion din haină.

— Deci se numește Reinhold…

— Alexandra Reinhold. Nu cred că cei din fabrică încercau să mă păcălească. Tipul părea să se distreze când o supăra pe Vicky, fata aceea, turnând-o pe Alex. Pare să le deteste pe amândouă.

— Ar trebui să putem afla unde este.

— De aceea ți-am cerut ajutorul. Să mergem la Arhive și să obținem adresele tuturor berlinezilor care se numesc Reinhold.

— Nici măcar nu știm dacă e din Berlin…

— Gereon, sunt deja la capătul puterilor. Nu știu dacă voi da de urma fetei. Te rog, nu mai amâna. Hai să încercăm! S-ar putea să fie singura șansă!

— Ai dreptate, dar chiar crezi că-l poți impresiona pe Weber dacă i-o aduci pe această Alex?

— Cel puțin îmi voi îndrepta greșelile. În plus, fata are nevoie de ajutor.

— Un ticălos ca Weber abia așteaptă să greșești, ca să scrie ceva negativ în dosarul tău. Vrea să-ți distrugă cariera, ăsta a fost scopul lui de la început.

— Există avocați care mă stimează mai mult.

— Dar nu ei iau decizii cu privire la cariera ta.

Poate că iau, gândi Charly. Își stinse țigara.

— Hai să vedem ce se întâmplă, continuă Gereon. Așa cum văd eu lucrurile, Weber n-o să facă mare caz. N-ar fi trebuit să te lase așa, singură. Lucrezi pentru tribunal. Nu te poți juca de-a magistratura în anul pregătitor!

— Nu făceam asta. Weber nu a vrut ca întâlnirea lui cu procurorul să pice. Trebuia să adun datele de la fată, atât.

— Cred că are conștiința încărcată.

— Nu mi s-a părut.

— Poate, făcu Gereon, dar te-ai gândit la ce s-a întâmplat?

Polițistul mort, împușcăturile de pe aleea Frankfurter – cui i-ar păsa de o vagabondă care scapă pe geam? Nu-mi dau seama cum ar putea tăcea Weber. Vrea să scape de tine și încearcă să te sperie. Nu-l lăsa să te intimideze.

— Poate că ai dreptate.

Luă o gură de ceai și încercă să zâmbească.

— Bineînțeles că am dreptate, zise Gereon, privind-o încurajator. Acum, termină-ți ceaiul. Avem treabă.

27

Coridorul era pustiu și numai lumina slabă a amurgului se reflecta din podeaua lustruită. Până acum nu apăruse nimeni. Mulți plecaseră acasă cu mult timp în urmă, iar pacienții dormeau. Goldstein trebui să aștepte o clipă afară, până când două ambulanțe sosiră una după alta, aducând victimele unei bătăi. În același timp, un flux de rude, prieteni și alte persoane afectate de incident se revărsă înăuntru, creând multă agitație la Urgențe. Era, se pare, o petrecere de nuntă care sfârșise prost.

Se strecură înăuntru când cearta se înteți iar, apoi păși pe o ușă spre un coridor slab luminat, localizând casa scării și încercând să se orienteze. În cele din urmă, după-amiaza aceasta meritase.

Spitalul nu era foarte mare, nu în comparație cu Spitalul Evreiesc din Prospect Place, unde-i scoseseră apendicele, dar existau multe aripi, multe uși și multe coridoare lungi. Era mai bine să își dea seama pe unde să o ia.

Se opri în fața ușii cu număr de alamă, și cu toate că știa că nu va întâlni decât un bătrân pierdut în vise, ezită, la fel ca și data trecută. Acum însă, nu mai adusese flori, ci doar Remington-ul în buzunarul interior.

Mâna lui apăsă pe clanță și ușa se deschise fără zgomot. Mai privi o dată coridorul – ușa către camera asistentelor era încă închisă – și se strecură în camera neluminată. Perdelele erau trase, dar o sclipire de lumină evidenția contururile. Patul se afla lângă peretele din capăt, iar în el zăcea un bătrân cu fața ridată. Semnul de la picioarele patului confirmă ceea ce Goldstein știa deja. Singurul zgomot era gâjâitul din pieptul lui, însă ochii îi sclipeau. Era treaz. Se ridică în capul oaselor când se apropie Goldstein.

Nu se așteptase să fie recunoscut, dar ochii de pe chipul ridat erau vioi.

Bătrânul deschise gura și buzele i se mișcară. Vocea lui era stinsă, dar fiecare dintre cele trei silabe se auzi clar în tăcerea din încăpere. Abraham. Nu se întâlniseră niciodată, dar bătrânul îl recunoscuse. Ochii care-l priveau așteptau deja moartea.

28

Rath și Charly intrară în Castel pe ușa pentru public și se îndreptară direct spre Arhive. Își amintea de excursiile cu clasa, când el și prietenii de la școală cutreierau dormitoarele fetelor din cazările studențești. Charly era acum în civil, și iată-l ajutând-o să procure informații care ar fi trebuit să fie confidențiale. Era mai ușor decât crezuse.

Când își arătă legitimația, nimeni nu fu interesat de femeia de lângă el, cu excepția funcționarului care răspundea de literele L-R.

— Te cunosc, nu? spuse el. Lucrezi din nou la Omucideri?

Charly trebui să gândească repede.

— Temporar! Îl ajut pe inspector să găsească o adresă. O familie Reinhold.

Funcționarul încuviință și se îndreptă spre dulapul imens cu cartonașe de indexare.

— Cu „d” sau cu „dt”?

— Ambele.

Bărbatul trase afară un sertar masiv și îl puse pe masă.

— Aici ar trebui să fie și „d”, și „dt”. Cum se mai numește omul?

— Căutăm o femeie, zise Rath. Adică o fată.

— Minoră? Devine complicat. Vedeți? Deasupra cartonașelor aveți numele capilor gospodăriei. Soțiile și copiii nu apar separat, și pun pariu că o parte dintre ei nu-s înregistrați.

Rath oftă. Charly se apucă imediat de treabă.

Erau 97 de familii Rheinhold în Berlin. Dacă îi puneai la socoteală și pe cei care aveau numele scris cu „dt”, peste o sută.

— Și, între toate, ar trebui să găsim o fată pe nume Alex, spuse Rath, dar Charly se uita deja peste primul cartonaș.

Găsiră cinci Reinhold și un Reinholdt care înregistraseră o Alexa, o Alexandra sau o Alexia.

— Nu putem fi siguri că sunt toți, zise Rath. Vrei să vizitezi toate familiile berlineze cu numele ăsta?

Charly răsfoia cartonașele de indexare și începea să le sorteze în teancuri.

— Ce faci? întrebă Rath.

— Cred că este din est, din Friedrichshain sau din Lichtenberg. Ar trebui să începem cu adresele acelea.

Tot erau vreo doisprezece. Rath crezu că glumește când Charly îi sugeră să le facă o vizită în acea zi tuturor.

— Dar e deja trecut de șase, protestă el. Oamenii sunt la cină și

în câteva ore se duc la culcare.

Privirea de gheață a lui Charly îi reteză de la rădăcină protestul. Rath oftă, își scoase creionul și începu să copieze primele adrese de pe cartonaș în carnețel.

— Bine, zise el, dar hai să ne despărțim. Vom fi mai eficienți așa.

Charly îi zâmbi, iar Rath își dădu seama, nu pentru prima dată, că ar fi făcut orice pentru acel zâmbet. Să copieze adrese era un fleac.

29

În fața spitalului, Goldstein înfruntă un vânt care-i pătrunse până-n suflet, dar decise să nu ia taxiul. Era prea agitat să-și permită să se arunce pe bancheta unei mașini, așa că merse pe jos. Asta-l ajuta mereu. Scoase o Camel și o aprinse la adăpostul gulerului ridicat.

Bătrânul avea ochii cuiva care știa că urmează să moară, dar refuza să permită acestui fapt să-l afecteze. Cât de multe persoane nu puteau admite că li se apropia ceasul și, dacă recunoșteau, nu acceptau, ci se agățau de viață până la sfârșit? Cei mai mulți nu voiau să audă despre moarte, și când, inevitabil, venea, reacția lor era de surprindere în fața revelației șocante că totul se terminase.

Pe Strada Bad, în spatele restaurantului în care șezuse mai devreme, drumul ducea spre un pârâiaș perfect drept. Se opri pe pod, trase câteva fumuri de țigară și aruncă chiștocul în apa murdară. Strada era încă foarte animată. Își puse mâinile în buzunare și urmă fluxul de pietoni.

Un „U” alb și primitor lucea în noapte, deasupra unei clădiri de cărămidă elegante. Privind harta liniilor, văzu că următorul tren se îndrepta spre sud. Nu era coadă și scara rulantă ducea sub pământ. Se lăsă purtat în jos înainte să privească în urmă. O siluetă cu pălărie neagră apăruse în capătul de sus și, pentru o secundă, crezu că mintea îi joacă feste. Bărbatul rămase pe scări, alunecând în jos în ritmul monoton al tuturor, un evreu bătrân care-i amintea de tatăl lui, al cărui păr se albise către finalul vieții. Nu era o imagine neobișnuită, ținând cont că în apropiere se afla un spital evreiesc, dar omul arăta ca un spectru, ca un dibbuk[24], stafia lui Nathan Goldstein revenită să-i bântuie fiul.

Pe peron, îl pierdu din privire și fu tentat să își pună experiența pe seama imaginației, când silueta reapăru, plutind dinspre scara rulantă, tropăind mărunt, ciudat de asemănător cu mersul lui Nathan Goldstein. Tatăl său străbătuse exact așa Podul Williamsburg, spre fabrica de îmbrăcăminte Greenberg din Lower East Side. În multe privințe, bătrânul îi amintea de tatăl lui decedat, mai puțin unul: Nathan Goldstein nu ar fi luat niciodată trenul. Era prea zgârcit sau poate prea sărac.

În mijlocul peronului, pălăria neagră se opri și, printre reclame, lumini electrice și oameni care-și așteptau trenurile, lui Goldstein i se păru un om în afara timpului.

Patru bărbați îmbrăcați în maro râdeau și vorbeau mult prea tare, cu chipurile roșii de la alcool. Îl urmaseră pe bătrân pe scara

rulantă. Un pasager cu un bandaj pe față, care trebuie să fi venit și el de la spital, le întoarse vădit spatele.

Purtau bluze de uniformă într-o culoare care amintea de diaree, chipie militare, tot maronii, și brasarde roșii pe brațul stâng. La început, Goldstein crezu că erau comuniști, până ce văzu crucea neagră pe cercul alb, o cruce cu cârlige, un simbol pe care-l văzuse adesea în Berlin, fără să-și amintească unde. Bătrânul păru să recunoască simbolul și uniformele. Se îndepărtă discret de cei patru, mișcându-se încet, fără să fie observat, fără să mai tropăie, spre celălalt capăt al peronului. Ceilalți care așteptau îi remarcaseră și ei pe nou-veniți, însă nimeni nu voia să lase să se vadă. În schimb, rămaseră pe cât de indiferenți posibil.

Cămășile maro, fără să conștientizeze schimbarea de atmosferă, își croiră drum mai departe. În ciuda aerului stătut de la metrou, erau înconjurați de mirosul de băutură.

— Hei, dar ce-avem noi aici?

Râsetele lor se scurseră precum ultima picătură de apă de ploaie dintr-o streașină. La fel și conversațiile de pe peron.

— S-a rătăcit cineva? Credeam că-i un peron arian!

Restul pasagerilor își priveau fie ziarele, fie picioarele. Bătrânul renunță să mai încerce să rămână invizibil.

— Să-i arătăm bietului om drumul?

Cel în cămașă maro nu suna de parcă ar fi fost un bun samaritean. Bătrânul porni mai alert, înapoi înspre scara rulantă de la celălalt capăt al peronului.

— Hei, fosilă! La tine mă refer. Stai pe loc!

El nu se întoarse.

— Jidane! Stai pe loc când ți se adresează un german.

Bătrânul ajunse la scara rulantă, urcând treptele în mișcare una câte una, până ce dispăru din câmpul vizual al lui Goldstein. Cămășile maro îl urmară.

Părea să fie singurul care văzuse incidentul. Toată lumea continua să-și privească ziarele sau să se uite în pământ. Doar când trenul ajunse în stație, își ridicară privirile. Ușile se deschiseră și urcară. Nimeni nu coborî. Trenul nu avea să plece decât peste câteva minute. Se uită la ușile deschise și apoi la scara care continua să ruleze ascendent.

30

Rath păși pe scara rulantă a metroului și își aprinse o țigară. A luat-o înspre est. Câtă vreme Charly contacta cele cinci familii care aveau înregistrată o fată pe nume Alex, Rath se ocupa de lista familiilor Reinhold din Friedrichshain. Înainte să pășească din nou pe trotuar, în Strausberger Platz, mai aruncă o privire în carnețel. Prima adresă era aproape, pe Strada Andreas.

Dorind să se revanșeze, Charly îi amintise de anul anterior, când picase examenul. Respinsă era un termen care nu exista în lumea ei. Și atunci acționase, dând examenul a doua oară. Fata mea nu se joacă, gândise el, în timp ce ea petrecea din nou nopți la rând tocind cărțile. Îl cuprinsese o iubire indescriptibilă în acele ore în care o putuse urmări fără ca ea să-l observe. Și totuși, încăpățânarea ei îl speriase. Iar acum era hotărâtă să-și repare greșelile, și nu avea să stea liniștită până ce nu reușea.

Străbătu Strada Andreas și privi numerele caselor. Zona nu-i trezea amintiri plăcute. În apropiere, pe un șantier de pe Strada Koppen, de multă vreme înlocuit de o clădire nouă, Rath se ciocnise cu Josef Wilczek, un găinar, întâlnire care-i fusese fatală. Scăpase apoi de cadavru. Trimisese dosarul ca pe un pește ud, la cazurile nerezolvate, după ce sabotase dovezile astfel încât nimeni să nu poată afla ce se întâmplase de fapt. Crezuse asta până ce Johann Marlow rostise într-o conversație, ca din întâmplare, numele lui Wilczek. Era unul dintre motivele pentru care nu-i putea refuza nicio rugăminte, inclusiv să-l caute pe Hugo cel Roșu. Măcar, spre lauda gangsterului, era prima dată când încercase să-l folosească, în aproape doi ani și jumătate. Până atunci, fusese invers, ceea ce-i prelungea datoria lui Rath.

Privi în jur. Cârciuma în care Doctor M. îl așteptase în zadar pe Hugo Lenz trebuia să se afle și ea în apropiere. În niciun caz nu era un cartier prin care să umble Charly la ora aceea.

Pe strada cea lungă, o reclamă luminoasă se lupta cu lăsarea întunericului. Amor-Diele. Asta era. Pentru o întâlnire interlopă, părea un loc destul de respectabil. Poate că trebuia să fie, din moment ce John Marlow îl frecventa.

Rath se opri. Privi lista de adrese și apoi firma cârciumii. La naiba, gândi el, și puse carnețelul în buzunar. Familiile lui Charly n-aveau decât să aștepte. Aruncă chiștocul în șanț și intră.

31

Bătrânul evreu nu mai reușise să intre în clădirea gării. Bărbații îl prinseseră și-l înghesuiseră într-un colț. Doi, trei trecători aruncară o privire scurtă înspre ei, dar se grăbiră să coboare. Bărbatul de la bilete se aplecă să numere restul. Goldstein tocmai coborâse de pe scara rulantă în hol și văzu cum buzele i se mișcau în barba albă, în timp ce evreul murmura o rugăciune. Apoi, încetă și deschise gura.

— V-aș ruga să vă dați la o parte, ca să pot coborî la metrou, zise el foarte politicos.

— Este doar pentru germani, zise cel cu fața roșie, care pornise totul.

Împunse pieptul bătrânului cu degetele.

— Cine a zis că ai voie?

— Dar am bilet, zise tichia neagră, și scoase un bilet, de parcă i l-ar fi cerut controlorii.

— N-ai auzit? E doar pentru germani! Tu să mergi pe jos.

Nu o spusese purtătorul de cuvânt al cămășilor maro, ci unul dintre trepăduși. Îl lovi cu putere pe evreu, iar acesta se împletici în brațele celuilalt.

— Hai, Iți c, vezi pe unde mergi!

Față-roșie îl împinse cât colo și-și scutură murdăria imaginară de pe cămașă.

— Na, ca să vezi, spuse altul și îl lovi sec, dar puternic, pe tichie-neagră, care încă ținea biletul în mână. Nu ai de gând să te scuzi?

Evreul se ținea de braț. Ochii îi treceau de la unul la celălalt.

Era suficient. Goldstein interveni.

— De ce nu-l lăsați pe om să plece acasă? întrebă el tare.

Patru perechi de ochi se întoarseră spre el. Goldstein își aprinse o țigară Camel, cât se poate de calm, de parcă nu s-ar fi temut de cei patru bătăuși. Pentru o clipă, rămaseră fără grai, privindu-se între ei și apoi la omul cu țigara. Nu li se mai întâmplase așa ceva.

— Cine riscă să aibă buza umflată? întrebă față-roșie, primul care-și recăpătase glasul.

Goldstein căută un răspuns potrivit. Și-ai fi dorit să se ocupe de ei, însă nu voia să iște o bătaie. Voia doar ca ei să-l lase în pace pe omul cu tichie neagră.

În timp ce privirile atacatorilor erau fixate pe Goldstein, bătrânul făcu un pas spre dreapta, fentă cu o viteză impresionantă și dispăru din clădire. Cei patru se uitară uimiți în urma lui.

— Mai vorbim noi!

Conducătorul haitei, cel cu fața roșie, îl amenință cu pumnul pe Goldstein, cu un efect mai degrabă ridicol, și își urmă cei trei ciraci la exterior.

— You’re welcome, asshole[25], mârâi Goldstein și porni iar la drum.

Se amestecase și acum era implicat. Când ieși pe stradă, bătrânul traversase deja. Urmăritorii lor își așteptară liderul, apoi porniră spre bătrân din două direcții. Tichie-neagră privi la stânga și la dreapta, apoi se întoarse spre parc, care se profila amenințător pe cerul nopții, un zid de frunze luminate de felinare.

Îl încolțiseră.

Lui Goldstein i se împuiase capul de mic să nu intre în parcul McCarren după lăsarea întunericului, așa că n-avea idee ce-i trecea prin cap omului. Poate că arborii îi aminteau de pădurile Galiției, sau poate că spera să se poată piti în tufișuri. În orice caz, dispăru în beznă, printre doi arbuști stufoși. Cămășile maro rămaseră o clipă interzise, apoi se năpustiră după el.

— Fucking shit[26], înjură Goldstein.

Trebui să lase trei sau patru mașini să treacă, înainte să poată trece și el.

Ce pădure! Evreul dispăruse în tufișuri, iar urmăritorii se îndreptau în aceeași direcție. Goldstein alese o alee cu pietriș, unde măcar era lumină de la felinare.

32

Bărbatul ședea în mașină și fuma. Rath îl văzu când ieși din cârciumă. Nu aflase mare lucru, dar măcar căpătase o bere. Proprietarul, cu siguranță la instrucțiunile lui Marlow, îi arătase o cameră spațioasă din spatele sălii principale și toaletelor. Cele trei mese pătrate care se aflau acolo erau potrivite pentru jocuri de skat[27], dar se puteau și uni, pentru întruniri sau cine cu mai mulți invitați. Ieșea în evidență biroul cu telefon, și când Rath îl văzu, știu de îndată că se afla în camera de lucru a lui Johann Marlow. Aici își petrecuse probabil Hugo Lenz seara anterioară. Ieri la prânz, Hugo cel Roșu trecuse pe acolo ultima dată, și de atunci proprietarul nu-l mai văzuse. Tot el îi spuse că Lenz nu avea vreo bizarerie, ci doar o slăbiciune pentru pariurile la cursele de cai. Mergea regulat la cursele din Karlshorst. Teoria lui Rath că Pirații Nordului l-ar fi răpit de lângă Amor-Diele fu respinsă imediat. Proprietarul era de părere că Pirații erau prea lași să calce în Friedrichshain.

Dar omul părea să se înșele.

Rath traversă strada fără să dea atenție nici mașinii, nici celui care ședea înăuntru. Când ajunse lângă ea, deschise portiera din dreapta și se așeză. Omul de la volan îl privi cu ochi mari.

— Hei, zise el, ăsta nu-i taxi.

Rath își scoase insigna. Bărbatul vru să deschidă portiera, dar simți sărutul rece al pistolului Walther la tâmplă.

— Stai jos, spuse Rath. Și închide portierele, te rog.

Omul ascultă.

— Johnny, spuse Rath. Te-ai întors pe străzi?

— Ne cunoaștem?

— De multă vreme. Brigada Moravuri. Bruno Wolter.

Mecanismele minții lui Johnny păreau să se rotească. Curând îi pică fisa.

— Erai portar, nu? continuă Rath. Ai avansat de-ai ajuns să supraveghezi cartiere inamice?

— Aveți voie să mă tratați așa?

— Mi-e totuna. Oricum o fac.

Rath îi lipi Walther-ul ceva mai apăsat de tâmplă.

— Faci parte din Pirații Nordului, dacă nu mă înșel.

— Și dumneata ești polițist și tocmai ce-ai ieșit dintr-o cârciumă a Berolinei. Ce să înțeleg din asta?

— N-ai ce să înțelegi. Trebuie doar să-mi răspunzi la întrebări, clar?

Omul încuviință.

— Hugo Lenz a dispărut, spuse Rath. Și nu-s puțini cei care cred că Piraților i-au făcut felul. De câte seri stai aici? L-ai filat pe Hugo și l-ai turnat alor tăi?

— Noi? De ce am face asta?

— De ce să rupi spinarea unui traficant? De ce să faci foc de tabără dintr-un chioșc de ziare?

— Noi doar luăm înapoi ce ne-a furat Berolina.

— Și lăsați cadavre în urmă.

— Noi? La naiba, domnule comisar! Eu sunt aici pentru că Rudi Höller a dispărut. Lapke crede că l-a ucis Berolina.

— Rudi Șobolanul?

Johnny încuviință.

— Dar rezolvăm singuri treaba. Nu e cazul să amestecăm curcanii.

— Și de ce credeți voi c-ar fi vorba despre Berolina? Din câte știu eu, nu-s genul care să lichideze oameni. Au un cod de onoare.

— Sigur, ca Hugo cel Roșu și ceilalți din bandă să nu-și murdărească mâinile. Se poate. Dar dacă știți cine-i acum în oraș…

— Nu vorbi în cimilituri.

— La naiba, ce faceți voi, curcanii? N-ați auzit că în oraș e un killer american? Cine-a plătit pentru el? Cine-și permite? Cu siguranță nu Piraților Nordului. Poate c-ar trebui să mai puneți presiune pe domnii de treabă din Berolina.

— Tu ce crezi că fac eu? arătă Rath spre cârciumă. Lucrurile care se spun despre voi ar trebui să te pună în gardă și să nu mai stai pe-aici.

Deschise portiera.

— Zi-i șefului tău că nu vreau un război între găști aici, în Berlin. Zi-i să stea potolit, sau se întoarce la mititica.

33

În spatele felinarelor era beznă. Vântul făcea frunzele să foșnească, iar pietrișul scrâșnea sub tălpile lui. Nu văzu nici țipenie de om. Aproape că se credea singurul om din sălbăticia nocturnă, când auzi țipătul.

Un țipăt de durere.

Ciuli urechile, dar zgomotul făcut de un tren pe o cale ferată din apropiere acoperi totul, chiar și foșnetul frunzelor. Goldstein porni orbește în direcția din care credea că auzise țipătul. Îi văzu.

Într-o poieniță se aflau toți patru, cu tichie-neagră la mijloc. Goldstein le recunoscu siluetele în lumina slabă a unui felinar, și umbrele lungi pe iarbă. Evreul se aduna de pe jos.

— De ce nu lăsați bătrânul să-și vadă liniștit de drum, șgoțim[28]? înjură el.

— Vorbește germană când te adresezi germanilor! Suntem în Germania!

Unul dintre cei cu cămăși maro făcu un pas în față și-l lovi iar pe evreu. Bătrânul tuși și rămase chircit, încercând să respire. Lovitura părea să-l fi atins în plex. Un altul îl lovi sub bărbie. Tichia i se rostogoli în iarbă.

Goldstein păși de pe alee pe pajiștea moale. Nu mai făcea niciun zgomot. Bărbații erau atât de ocupați cu victima lor, încât nici nu-l observară pe nou-venit. Cel gras își făcea de lucru cu șlițul pantalonilor.

— La o parte, băieți, că e urgent.

Ceilalți râseră și îi făcură loc. Evreul căzut la pământ nu se mai mișca. Dinspre el venea doar un scâncet. Grasul își luase deja daravela în mână, când Goldstein ridică glasul. Se bucura că nu mai era nevoie să-și aleagă cuvintele cu atenție.

— Hei, cămăși de rahat, strigă el peste pajiște. Cine vi s-a răhățit pe uniforme, de-s atât de maro?

Tuspatru se întoarseră spre el. Doar bătrânul rămase nemișcat. Grasul cu gura mare, cu penisul încă în mână, îl privea cu ochi mari. Pe fețele lor se citea mai degrabă teama decât surpriza. Dar apoi se relaxară.

— Nu pot să cred, făcu față-roșie, cu șlițul încă desfăcut. Să fie ăla sătul de viață?

— E gură-mare de mai devreme!

— Cred că-i străin și nu știe cu cine are de-a face. Îi trebe o lecție!

— Să vă zic eu cu cine am de-a face, zise Goldstein. Cu niște mamzerim[29] lași, care s-au luat de un bătrân, deși ei sunt patru. Despre unul știu deja că are burta mare și o puță mică. Nu-i așa, față-roșie? Mai bine-ți bagi rapid puțulica în pantaloni, înainte s-o pierzi în beznă!

Bărbatul gras își vârî penisul înapoi în șliț și se strădui să-și încheie nasturii. Bătrânul evreu se ridicase iar, îngenunchind pe iarbă, și părea să cântărească dacă să vomite sau nu. Cei patru își întorseseră toată atenția către Abraham Goldstein.

— Tot jidan ești, așa-i? După vorbă.

— Mi-e totuna ce e, Stefan, e clar că și-o ia peste bot.

— Așa să fie. Cine vrea să-i spargem buza, îi spargem buza.

Trei dintre bărbați se apropiaseră. Șeful lor încă se ținea mai departe și-și aranja daravela, pe care și-o vârâse în pantaloni prea repede. Bărbatul căruia grasul îi spusese „Stefan” se proțăpi în fața lui Goldstein și îl măsură din priviri.

— Nu pari jidan, zise el. N-am idee de ce te amesteci, dar e o greșeală.

Goldstein își stinse țigara în iarbă.

— Fuck you[30], spuse el și-și băgă mâinile în buzunarele paltonului.

— Aici suntem în Germania, spuse Stefan, și în Germania se vorbește germană. Asta te vom învăța acum.

Goldstein îl privea pe slăbănog și văzu cum ridică mâna dreaptă. Înainte să poată lovi, Goldstein îl lovi cu capul la rădăcina nasului. Stefan dădu ochii peste cap și căzu, cu sângele curgându-i din nări. Rămâneau trei.

— Na? întrebă el. Ați priceput? Sau vă trebuie tălmaci?

Grasul își regăsi vocea.

— Nu doar că pricepem, și vorbim limba asta. Arată-i, Gerd!

Bărbatul pe nume Gerd trebuia să fie cel cu rozeta de fier în jurul monturilor.

— Pe mine nu mă faci, spuse el. Fără avertisment, ce porcărie!

— Bine, atunci te avertizez.

Goldstein își scoase Remington-ul din buzunar.

— Încă un pas și vei avea o gaură în uniforma ta elegantă!

Gerd se opri în mijlocul saltului și privi nesigur în gura pistolului. Apoi încercă să-și recapete dinspre șef siguranța pierdută.

— Günter, uite, are un pistol. Crede că nu știm dintr-astea.

— În locul tău, l-aș pune la loc, zise față-roșie, Günter. Dacă tu crezi că SA-ul umblă într-o zonă comunistă ca asta fără armă, te înșeli.

— Trebuie să vă avertizez. Dacă vă vine ideea să scoateți ceva din buzunar, care amintește chiar și vag de un pistol, primiți o gaură în cămașă.

Abe trebuia să se concentreze la șef și la rozeta lui Gerd, așa că-l scăpase pe al treilea din vedere. Când remarcă mișcarea, brațele lui erau deja prinse la spate. Își pierdu echilibrul și căzu, împreună cu atacatorul. Pistolul se descărcă și se auzi un urlet.

— Ah, piciorul!

Când aterizară, strânsoarea slăbi puțin și fu suficient pentru Goldstein să-și lovească în tâmplă cu Remington-ul atacatorul. Fu de-ajuns. Omul își pierdu cunoștința.

Și nu doar atât. Gerd ședea pe iarbă, lângă un Stefan încă leșinat, și își ținea piciorul drept cu ambele mâini. Pe dreapta avea încă rozeta. Printre degete îi curgea sânge, în șiroaie lucioase, și picura pe jos.

— La dracu', piciorul! urlă el. Ce-ai făcut, ticălosule?

Goldstein privi înspre gras, care se afla încă la distanță și nu dădea semne că s-ar apropia. Se ridică, pregătit să înfrunte următorul atac.

Dar grasul rămase pe loc.

— Deci, spuse el, acum lucrurile arată altfel. Jos arma!

Goldstein crezu întâi că nu auzise bine, dar văzu apoi Luger-ul din mâna bărbatului, gata să tragă.

— Te avertizez, zise Günter, trag bine. Lasă pistolul!

Goldstein ridică din umeri.

— Știi ce? În asemenea situații nu e vorba despre cine trage mai bine.

— Serios? Atunci?

— E vorba despre cine-și controlează nervii.

— Lasă arma! Imediat!

— Vezi tu, la asta mă refer. Ești mult prea nervos, vocea ta e prea ridicată. Mâna începe să-ți tremure, de agitație. Cum vrei să ții?

— Un ticălos atât de mare ca tine sigur nimeresc!

— Problema ta este că nu vrei să mă împuști. Nu poți și nu vei reuși. Altfel, ai fi făcut-o de mult.

Acum, Luger-ul chiar începu să tremure.

— Dar împușcă-l odată! strigă Gerd. Porcul mi-a distrus piciorul! E o urgență!

Günter bătea deja în retragere, dar tot ținea Luger-ul în mână.

— Cred că este momentul pentru un mic avertisment, spuse Goldstein, arătând spre Luger. Te sfătuiesc să lași arma jos, înainte să te împușc eu în mână. Îți dai seama cât de incomodă va fi viața ta fără mâna dreaptă?

Panica din privirea grasului deveni și mai mare. Să fugă sau să lupte? Care era decizia corectă? În cele din urmă, lăsă Luger-ul să cadă, făcu stânga-mprejur și fugi.

— Fain lider de haită, spuse Goldstein către Gerd, care își plângea încă degetele pierdute. Te-a lăsat baltă.

Stefan icni și își duse mâna la nasul însângerat. Când îl atinse, strigă și fu pe cale să-și piardă iar cunoștința. Al treilea își revenea încetișor.

Toți trei îl priveau. Gerd, cel cu piciorul rănit, avea deja lacrimi în ochi și o mutră sfârșită.

— Nu știu ce credeți voi, spuse Goldstein. Poate că suntem la picnic. Dar vă înșelați. Acum aveți cu toții niște vânătăi…

— Vânătăi? schelălăi Gerd. Piciorul meu…

— …dar eu vă sfătuiesc să dispăreți cât mai repede, înainte să mă răzgândesc.

Stefan și celălalt se culeseră de pe jos. El mai aruncă o privire scurtă spre camaradul rănit la picior, apoi fiecare fugi în altă direcție.

Goldstein se postă în fața lui Gerd.

— Auzi cu picioarele? E valabil și pentru tine.

Bărbatul cu rozeta scânci.

— Cu piciorul ăsta? Cum să merg?

— Mi-e totuna. Încearcă să țopăi sau să te târăști.

Chelălăiala îl călca pe Goldstein pe nervi. Micul Gerd fusese cât pe ce să-l atace cu o rozetă de fier, și acum se purta ca un mucos de clasa întâi, care făcuse cunoștință cu viața reală în curtea școlii. Îi arătă Remington-ul.

— În locul tău aș dispărea oricum, dacă nu vrei să-ți aranjez și celălalt picior.

Bărbatul scoase un strigăt de durere când păși prima dată pe piciorul stâng. Apoi, își lăsă greutatea pe călcâi și păru să funcționeze. Lent, țopăi spre felinar, până ce ajunse pe alee. Se sprijini scurt de o bancă și apoi șchiopătă mai departe.

Goldstein se duse spre bătrânul evreu și îi întinse pălăria neagră. Era încă speriat, și sub barba albă avea o vânătaie. Dar putea să fi fost mult mai rău.

Îi întinse mâna.

— Sus, tăicuță, zise el, și-l ajută pe bărbatul surprinzător de ușor să se ridice.

Acesta își scutură murdăria și iarba de pe caftan și își privi salvatorul ca pe Mesia, uluit.

— Să ne înțelegem, zise Goldstein. Eu nu exist. Nu m-ați văzut niciodată!

— Ah, dar sigur că v-am văzut!

Bătrânul nu părea să priceapă.

— Doar stați aici, în fața mea.

— Dar de fapt eu sunt în altă parte.

— Sunteți aici și totuși altundeva? Cine sunteți?

— Pentru dumneavoastră, pot fi și Arhanghelul Mihail, dacă aveți nevoie de un nume. Dar repet: aici nu s-a întâmplat nimic! Nu ați pățit nimic. Vă duc acum acasă, la familie, și apoi uitați totul, da?

— Vă mulțumesc frumos, spuse bătrânul. Dar nu trebuia să trageți.

Clătină din cap.

— Nu este corect să trageți.

Goldstein nu mai zise nimic. Cu evrei încăpățânați de calibrul acela n-avea sens să discute, și o știa din experiență. Îi oferi bătrânului brațul și-l conduse spre aleea cu pietriș.

— Să vă povestesc istoria bătrânului rabin Țanovici din Łubovice? întrebă omul și nu așteptă răspuns.

Goldstein își dădu ochii peste cap și ascultă. Probabil că mai auzise cândva povestea, cu mulți, mulți ani în urmă.

34

Luna începu cu tevatură mare. Weiβ chemă toți ofițerii criminaliști, începând de la comisari, în sala de ședințe. Rath se bucură. Puse lesa lui Kirie în mâinile lui Gräf, trimise detectivul la Excelsior și-și luă încă o cafea de la cantină. În ghemul de oameni care se formase lângă sală erau și câteva chipuri cunoscute din Divizia A, printre care și Wilhelm Böhm, bronzat după vacanță. Rath nu s-ar fi supărat dacă masivul comisar-șef mai stătea câteva zile în vacanță sau dacă ar fi ieșit mai repede la pensie. Se ținu la distanță, îndreptându-se spre divizia Narcotice, care se plângea de Nebe, fostul șef, pe care Weiβ îl făcuse șef la divizia Tâlhării cu câteva săptămâni înainte. Nebe era ambițios, deloc îndrăgit, și văzut drept protejatul lui Weiβ. Cei care se bucurau de protecția superiorilor la Castel, pe bune sau din auzite, n-aveau viață ușoară, așa cum știa Rath din experiență, după ce fusese considerat favoritul fostului șef al Poliției, Zörgiebel, când își începuse munca la Berlin.

Lumea trecea pe ușile duble și intra. Rath găsi un loc în spate și se așeză. Aerul era deja sufocant. Majoritatea ofițerilor fumau de plictiseală, și nimeni nu se gândise să deschidă un geam. Cedă presiunii de turmă și obișnuinței și deschise pachetul de Overstolz, adulmecând tutunul proaspăt înainte să-și aprindă țigara, și se gândi la seara de ieri, care se încheiase cu el și cu Charly fumând în apartamentul lui de pe Luisenufer, extenuați și resemnați, după multe ore de cercetare din ușă în ușă. Bineînțeles, Charly nu găsise fata, deși parcursese toată lista. Rath o așteptase peste o oră, și începuse să-și facă griji, când auzise cheia în broască. Câteva momente mai târziu, fața ei dezamăgită apăruse în cadrul ușii. El o consolase cu ziua de mâine, și primise în schimb o încuviințare abătută și sfârșită.

Apelul său la Oficiul de Asistență Socială nu reușise să-i calmeze conștiința încărcată, și faptul că Charly, așa ostenită și resemnată cum era, îi crezuse scuzele ieftine aproape că-l rușinase mai mult decât scuzele în sine. Vizitase doar o familie Reinhold și găsise o femeie indignată, care-i spusese că nu are nicio fată pe nume Alex sau Alexandra. La celelalte patru adrese, susținuse el, nu era nimeni acasă, iar Charly îl crezuse.

Dimineața, lista abandonată se transformase în speranța ei finală. Rupse dovada neglijenței lui din carnețel, aproape grațios, și el nu mai spuse nimic despre subiect. Cu siguranță nu era părerea sa adevărată – că situația era fără rost.

Șușotelile care umpleau sala de întruniri se potoliră. Rath ridică

privirea când vicepreședintele Poliției urcă la prezidiu, cu o expresie serioasă. Își aruncă mucul de țigară pe podeaua de piatră și îl strivi sub pantof. Dr.Weiβ apucă pupitrul și așteptă. Doar când se lăsă liniștea, vorbi.

— V-am adunat azi aici, începu, privindu-i, în lumina evenimentelor tragice recente, despre care sunt sigur că majoritatea ați auzit.

Povestea lui despre cum decursese ciocnirea de pe aleea Frankfurter suna mai grav decât a lui Charly. Firește că nu menționă vreo pușlama care scăpase de la Tribunalul Lichtenberg grație agitației și urmărilor sale. Prezentă doar faptele: o manifestație a muncitorilor în mijlocul unei zone comuniste, o escaladare bruscă și niște polițiști care se treziseră sub o grindină de gloanțe. Un sergent care încercase să rețină demonstranții din prima linie a fost lovit în piept, s-a prăbușit și, la scurtă vreme, a murit.

— Fără îndoială că știți, domnilor, spuse Weiβ solemn, că sergentul Emil Kuhfeld nu e primul polițist care-și pierde viața la datorie. Și, mă tem, nu va fi nici ultimul. Vorbesc pentru noi toți când spun că noi, colegii săi, nu îl vom uita. Domnilor, vă rog să vă ridicați și să păstrați un moment de reculegere pentru colegul nostru decedat.

Sute de picioare de scaune se târâră pe podea, iar sala deveni neobișnuit de tăcută. Toată lumea știa că acest minut de tăcere nu era vreun gest de fațadă, ci îl afecta pe fiecare personal. Afară, în oraș, existau oameni care tratau polițiștii ca pe vânat. Superioritatea poliției criminaliste față de poliția de proximitate, blamată și acuzată, nu-și avea locul aici. Când venea vorba despre ostilitatea tot mai brutală pe care o înfruntau zilnic polițiștii pe străzi, cu toții erau la fel, că purtau uniformă sau haine civile. Singura diferență era că uniformele își riscau viețile mult mai des. Rath nu simțise niciodată o atracție spre viața de patrulă. Acum, i se părea mai puțin atrăgătoare ca niciodată.

— Mulțumesc, domnilor.

Weiβ încheie minutul de reculegere și sala se umplu din nou de zgomot.

Doar acum pomeni de statutul investigației. Cercetările inițiale ale Secției 1A dezvăluiseră că se trăsese dinspre sediul comuniștilor, și din acest motiv Weiβ ordonase o serie de percheziții. Interdicția Spartakiadei urma să fie implementată pe deplin. Weiβ interzisese deja, cu câteva zile în urmă, evenimentul sportiv al comuniștilor, precum și un eveniment SA programat în aceeași zi. În campania sa împotriva așa-zișilor politicieni violenți care aduseseră Germania în pragul războiului civil, prin trupele lor paramilitare, chiar Bernhard Weiβ, el însuși fost șef al poliției politice, nu era diferit de niciun alt ofițer prusac.

— Acum, să trecem la ceva mai plăcut, spuse el, zâmbind pentru

prima dată. Mai e un motiv pentru care v-am adunat aici. De fapt, mai multe, și anume bărbații care se află azi în fața mea.

Weiβ se opri și sala deveni agitată când toată lumea încercă să vadă cine ședea în primul rând. Rath își iți capul, dar nu putea vedea dincolo de Ernst Gennat cel masiv, care ședea în rândul trei sau patru.

— Aceștia sunt noii voștri colegi, continuă Weiβ. Am primit un număr de cadeți. În ciuda măsurilor de economisire obligatorii, impuse de guvern, facem tot ce putem să evităm reducerea efectivelor polițienești.

— Ce faceți pentru a evita să ni se taie salariile? se auzi o voce printre murmurele care umpluseră sala.

Toată lumea se întoarse, dar omul nu era de văzut. Nimeni nu îndrăzni să râdă, iar Weiβ rămase calm și privi prin sală, înainte să-și reia cuvântul.

— Văd multe chipuri bine hrănite în fața mea. Din câte știu, niciun criminalist nu a murit de foame anul ăsta. Dacă aveți lipsuri și nu vă permiteți să mâncați la cantină, veniți în biroul meu. Asigurați-vă doar că nu comentați despre selecția de prăjituri a detectivului-șef Gennat.

Câțiva colegi râseră, dar nu mulți.

— Înapoi la cadeții noștri, spuse Weiβ. Permiteți-mi să-i invit pe scenă, să le vedeți cu toții fețele și să vă obișnuiți cu ele.

Rath auzi scaune scârțâind și șase tineri se aliniară în fața lor.

— Domnii Start, Tornow, Schütz, Weiβhaupt, Marx și Kluge își încep azi serviciul. Sunt arondați Diviziei J, pentru că cei de la Mandate au cea mai mare nevoie de personal. Dar pot fi trimiși și la alte divizii, de la caz la caz, după cum dorește domnul Stolz.

Al doilea din stânga era locotenentul pe care Rath îl întâlnise în fața biroului lui Weiβ. Avea o siluetă impecabilă, în costum. Deci Tornow se numea.

— Vă cer să rămâneți la dispoziția lor, pentru ajutor și sfaturi, continuă dr. Weiβ. Cei mai mulți dintre voi ați fost în uniformă nu cu mult timp în urmă și v-ați expus la mari pericole în slujba statului nostru democrat. Dacă faceți echipă cu un cadet, vă rog să aveți răbdare cât le arătați mersul lucrurilor. Amintiți-vă că, în timp, unul dintre ei vă poate deveni superior.

Se opri, până ce râsetele încetară.

— Lăsând gluma la o parte, evenimentele de ieri ne amintesc cât e de important să lucrăm împreună, și nu unii împotriva altora.

Rath nu știa sigur, fiindcă vicepreședintele purta ochelari groși, de citit, însă simțea că-și ațintise privirea la el. Probabil că era doar în imaginația lui; era un simț al vinii, exacerbat datorită educației sale catolice riguroase. Cu acest apel, Weiβ puse capăt întrunirii. Toți se ridicară și ieșiră pe rând din sală. În mijlocul lor se mișca un bărbat a

cărui statură îl făcea imposibil de ratat.

Rath se întrebă dacă să discute cu Gennat. Poate că șeful de la Omucideri ar fi putut pune presiune, chiar dacă era limpede că Bernhard Weiβ n-avea nicio intenție să-i retragă pe Rath și pe ai săi din operațiunea Goldstein. De ce nu putea transfera totul la Mandate, Rath nu știa, mai ales acum, că aveau oameni în plus. În fond, ce treabă mai bună pentru un cadet, dacă nu o filare? Rath se îndreptă spre Buddha, dar ezită. Wilhelm Böhm se afla lângă detectivul-șef. Trebuia să fie tocmai el! Apropiindu-se de cei doi, îl auzi pe buldogul Böhm pomenind ceva de un jaf premeditat sfârșit cu un omor, care nu era chiar așa. Rath așteptă să se apropie suficient ca să poată interveni. Acum! Zâmbește iute și avansează!

— Bună dimineața, domnule detectiv-șef, spuse Rath, atingându-și pălăria. Domnule comisar-șef.

— Ah, inspectorul Rath, spuse Gennat.

Böhm se întrerupse în mijlocul frazei și îi aruncă o privire urâtă.

— Văd c-ai revenit, continuă Gennat. Cum merge?

— Bine, mulțumesc de întrebare. Voiam să văd ce se petrece în Divizia A. Nu prea aflăm multe. Se pare că numărul de cazuri e din nou în creștere.

— Da, o tragedie, treaba asta cu colegul. Vom vorbi la raport, mai târziu.

— Colegul Böhm investighează și el un deces?

Böhm îi aruncă încă o privire, și mai urâtă, și Rath o consideră o mică victorie.

— Am găsit ieri un cadavru în Friedrichshain, spuse Gennat. Un comerciant de obiecte la mâna a doua, în stare foarte proastă, în spatele prăvăliei. Totul indică un jaf cu omor, doar că omul era cunoscut fiindcă avea legături cu Berolina.

— Și de aceea suspectez alt motiv, interveni Böhm. Berolina și Piratii Nordului sunt la cuțite, și nu m-ar surprinde să fie vorba de o înscenare. În fond, există câteva discrepanțe.

Rath ciuli urechile.

— Credeți că cineva reglează scorurile în lumea interlopă? întrebă Rath. Ar fi posibil să iau și eu parte la raportul de la Omucideri de azi? se întoarse el spre Gennat. Ca să fiu la curent, în caz că ne vom alătura și eu cu băieții în zilele următoare.

Gennat îl privi de parcă încerca să decidă adevăratele motive ale interesului său. Buddha o fi părut ușor adormit, dar ochii săi erau alerți și privirea intensă, așa că Rath nu putu să nu clipească.

— Oricând, zise Gennat, câtă vreme nu afectează alte angajamente.

Asta nu suna de parcă Gennat avea să-i ceară lui Weiβ oamenii înapoi. Rath își ascunse dezamăgirea și încuviință:

— Bineînțeles.

La scurtă vreme, ședea cu vechii lui colegi în camera mică de ședințe, unde totul era ca înainte, numai că Gräf lipsea. Henning și Czerwinski încercau să doarmă puțin, după tura de noapte. Rath asculta doar pe jumătate ce spunea detectivul asistent Lange despre băiatul mort de la KaDeWe, pe care-l identificaseră, iar detectivul asistent Mertens recapitulă împușcăturile de ieri, din est. Investigația era condusă de Secția 1A, cu cei de la Omucideri operând doar ca auxiliari.

Pentru un detectiv, nu era nimic mai rău decât să facă pe trepădușul poliției politice. Chiar și așa, Mertens nu-și putu ascunde mulțumirea că cei de la 1A nu reușiseră să-l identifice pe cel care a tras. Era clar că el considera improbabil ca glonțul să fi fost tras intenționat, darămite de către un comunist; mai degrabă iluzii de-ale politicienilor, decât realitate.

Urmă Böhm, care avu parte de toată atenția lui Rath. Evident că încă nu aflase nimic despre dispariția lui Hugo cel Roșu, ci menționă doar că Hugo Lenz, care se afla pe lista sa de suspecți, nu fusese găsit nici acasă, nici în zona unde pierdea vremea de obicei. Se părea că nu era vorba despre Mulackritze, așa cum crezuse mereu Rath, ci despre Amor-Diele din Friedrichshain, unde fusese chiar el cu o seară înainte. Ar fi putut da peste unul dintre oamenii lui Böhm!

Că fusese sau nu victima Piraților Nordului, Eberhard Kallweit, probabil folosit ca paravan de Berolina, fusese găsit mort în prăvălia sa, și probabil că zăcea acolo de vreo două zile. Casa fusese golită, dar făptașii lăsaseră un număr surprinzător de obiecte valoroase, printre care ceasuri de mână de valoare. Era unul dintre motivele pentru care credea el că fusese o înscenare, mai ales că victima fusese torturată cu brutalitate înainte să fie ucisă. Atât de brutal, încât fusese prea mult pentru unul dintre torționari. Lângă mort, legiștii găsiseră vomă, care nu îi aparținea lui Kallweit, lucru confirmat de raportul de autopsie al dr. Schwartz. Pe lângă vomă, patologul stabilise numeroase fracturi și lacerații, precum și hemoragia internă din cauza căreia victima murise.

Böhm povesti mai multe despre fundalul pe care se desfășura războiul interlop. Nu era un război deschis, zise, și nu fuseseră încă victime, sau, cel puțin, nu existaseră execuții publice, dar, în ultimele două săptămâni, ciocnirile dintre Pirații Nordului și membrii Berolinei deveniseră tot mai frecvente.

— Credem că se leagă de eliberarea lui Rudolf Höller și Hermann Lapke, care tocmai ce-au terminat de ispășit doi ani de închisoare la Tegel, pentru tentativă de jaf. Cu siguranță speră să readucă gloria Piraților, care dispăruseră din peisaj după capturarea lor.

Incidentele se adunau. Traficanții de droguri din Berolina fuseseră bătuți în plină zi. Localuri și magazine care se aflau sub protecția oficială a Ringvereine fuseseră distruse, iar clienții, insultați. Atacurile culminaseră cu nefericitul traficant care aterizase pe spate, la baza unor scări de subsol. O nouă agenție de pariuri a Piraților de pe Strada Greifswalder fusese incendiată, incident privit drept răspuns al Berolinei, chiar dacă nici poliția, nici Pirații nu o puteau dovedi. Oare și anticarul-paravan să fi fost ucis în semn de răzbunare?

— Dacă se dovedește că prima victimă într-un război dintre găști a fost Kallweit, zise Böhm, lucrurile vor escalada curând.

— Să-i închidem, strigă cineva. Așa evităm escaladarea.

Protestatarul primi șoapte aprobatoare.

— Așa e, zise altul. Știm care-s aproape toți membrii din Ringvereine. De ce nu-i băgăm după gratii?

— De ce nu facem la fel și cu comuniștii? strigă al treilea. N-ar putea să ne mai împuște pe niciunul în plină stradă!

— Liniște, domnilor!

Gennat, care tăcuse până atunci, se ridică și făcu un gest împăciuitor cu mâinile.

— Liniște, vă rog!

Detectivul-șef putea vorbi uluitor de tare. Șușotelile încetară.

— Sunteți perfect conștienți de ce nu putem face asta. Adică să închidem oameni doar fiindcă ar putea comite un delict. În Prusia, doar vinovații dovediți și condamnați pot fi închiși. Nu există arest preventiv, pe bună dreptate. Altfel, pavăm drumul către abuz și despotism. Domnilor, trăim într-un stat constituțional…

Se opri, părând să privească în ochi fiecare om.

— …și voi faceți parte din puterea sa executivă, nici mai mult, și, subliniez, nici mai puțin.

Buddha avea din nou oamenii sub control.

— Dacă este așa cum bănuiește colegul Böhm, și avem de-a face cu o primă victimă dintr-un război între găști, atunci vom face tot ce ne stă în puteri să împiedicăm pierderea altor vieți omenești. Folosim însă metodele furnizate de statul constituțional.

— Din punctul meu de vedere, nu ajunge o victimă, șuieră omul de lângă Rath.

Nu îndrăzni s-o spună tare. Măcar atât reușise Gennat cu predica sa.

— N-au decât să se aranjeze între ei ticăloșii.

Se auzi o bătaie în ușă, și detectivul asistent Grabowski își vârî capul înăuntru.

— Domnule detectiv-șef, spuse el, scuzați deranjul. Am găsit un cadavru în Humboldthain.

35

Mașina legistului intră pe Strada Brunnen, lângă Biserica Înălțării Domnului al cărei turn ascuțit se îndrepta spre cer. Vehiculul atrase o mulțime de gură-cască. Wilhelm Böhm strigă la primul polițist pe care-l văzu să elibereze drumul din fața bisericii.

— Cere oamenilor să folosească trotuarul celălalt, ca să nu ne deranjeze la muncă!

— Dar… cadavrul e în spatele bisericii…

O privire urâtă fu de ajuns. Polițistul făcu precum i se spusese, strângând alți câțiva și blocând calea. Trecătorii au bombănit când polițiștii i-au rugat să treacă de cealaltă parte a străzii, dar s-au supus. Böhm scoase un mormăit mulțumit și îi făcu semn lui Christel Temme, stenografa. Împreună, înconjurară biserica. Serviciul de identificare era deja în acțiune, arătând ca un grup de adulți care căutau ouă de Paște. Cel mai mare ou era ascuns după un tufiș, cu doi ofițeri din serviciu și un polițist păzindu-l.

Böhm se apropie de ei, iar polițistul salută scurt când îl recunoscu.

— Sergent Rometsch, secția 50, la ordinele dumneavoastră!

Böhm încuviință și privi arbuștii plantați pentru a marca intrarea în parc. Constată nemulțumit că, în spatele unui tufiș mare de grozamă[31], zăcea un mort care purta o uniformă cu o brasardă cu svastică. Altă victimă a ceea ce tot mai multă lume confunda cu politica.

— Cine a găsit cadavrul? întrebă el, și Christel Temme, care deja își scosese carnețelul, începu să scrie.

Stenografa nota absolut totul, chiar și când întreba cineva cât e ceasul. Polițistul ridică din umerii masivi.

— Pont anonim la secție, prin telefon.

— De la ce secție ziceai că ești?

— Domnule, permiteți să raportez: de la secția 50.

Böhm privi cadavrul.

— Deci, ce părere ai?

Sergentul Rometsch fu vizibil dat peste cap de întrebare. Nu era obișnuit să gândească și să-și dea cu părerea, ci doar să asculte și să urmeze ordine.

— Păi, zise el, aș spune că Frontul Roșu e o posibilitate.

— Chiar dacă e interzis.

— Da, domnule. Știm că asta nu i-a oprit înainte.

— Renunță la poziția de drepți, că nu ești la paradă.

— Da, domnule!

Sergentul Rometsch de la secția 50 își îndreptă chiar mai mult spatele. Böhm clătină din cap.

Detectivul asistent Grabowski apăru de după colț, cu aparatul foto luat din mașină. Desfăcu trepiedul.

— Ce perspectivă ciudată, spuse. Nu putea să-l lase lângă biserică?

Böhm tresări. Abia acum văzu Böhm balta de sânge de lângă zidul bisericii, în colțul întunecos unde naosul se întâlnea cu transeptul. Se gândi apreciativ că detectivul asistent are spirit de observație. Nu ajuta să-i laude prea mult pe tineri, fiindcă li se urca la cap. Arătă spre piciorul drept al mortului. Talpa era despicată de un foc de armă, și din gaura de glonț se revărsa o masă respingătoare, roșie-maronie. Sângele îi înmuiase jambierele.

— Nu uita să iei câteva cadre de aproape cu piciorul.

Grabowski privi scârbit, dar se apucă de lucru.

— Ah, Böhm, aici erai!

Se apropie Kronberg, care agita un document cu o svastică. Un carnet de membru SA, a cărui fotografie de pașaport avea chipul decedatului.

— Se numea Gerhard Kubicki.

— Se pare că era nazist.

Șeful legiștilor încuviință.

— Mai precis, Rottenführer în SA.

— Nu pricep gradele naziste. E ceva de capul lui?

— Relativ.

— Deci un nazist de rang mijlociu.

Böhm arătă spre balta de sânge.

— A fost târât aici, ce zici?

Kronberg încuviință.

— Poate ca să ascundă corpul, dar mai e ceva. Hai cu mine!

Se duse după Kronberg până la o urmă de picior pe care un tehnician o umplea cu ghips proaspăt.

— Urme, zise Kronberg, și una dintre ele se potrivește victimei. Își târa piciorul stâng.

— Nu e de mirare, cu așa o rană.

— Se pare c-a ajuns singur la biserică. Am găsit o dâră pe care am urmărit-o până într-o pajiște din parc.

Kronberg scoase o cutie metalică din combinezonul de lucru și o deschise.

— Asta…, spuse el teatral, de parc-ar fi scos un iepure din joben la Wintergarten…, am găsit acolo.

Era un glonț mânjit de sânge și noroi.

— Înainte să-l dai expertizei balistice, să-l duci la Patologie ca să

vadă ce grupă de sânge e. Trebuie să ne asigurăm că-i din arma cu care s-a tras.

Kronberg clătină din cap.

— Arma cu care s-a tras n-a fost un pistol, zise el.

Îi plăcea să-i țină pe cei de la Omucideri pe jar. Tăcu din nou, ceva mai mult, și Böhm aproape-și pierdu răbdarea. Îi aruncă o privire furioasă, și Kronberg ridică din umeri.

— Nu vreau să anticipez ce zice patologul, dar, dacă i-am evaluat corect rănile, căutăm un cuțit sau un pumnal. Ceva cu care se poate înjunghia.

— Ați găsit așa ceva?

— Căutăm încă. Cel mai probabil, făptașul a luat-o cu el. Sau a aruncat-o în Panke, sau ce știu eu. Dar…

Schiță din nou o figură inteligentă.

— Ce mai e? Zi odată!

— Pot să-ți zic ce fel de armă a fost, spuse triumfător Kronberg. Cred c-a fost un pumnal de tranșee din război.

— De unde știi?

— Hai să-ți arăt.

Reveniră în tufele unde se afla cadavrul. Böhm se uită mai bine la pieptarul înmuiat în sânge al cămășii. Într-adevăr, se vedeau răni prin tăiere și înjunghiere. Kronberg arătă spre cureaua mortului, unde se afla un toc gol.

— Cam toți soldații de pe front aveau unul, spuse el. Tocul e pentru un pumnal de tranșee. Mulți oameni din SA încă au armele din război.

— E prea tânăr să fi fost pe front.

— Poate că l-a primit de la taică-său, ridică Kronberg din umeri. În orice caz, tocul e de la un pumnal de tranșee, sunt sigur.

— Adică…

— E foarte probabil să fi fost ucis cu propria-i armă.

— Aș spune că a fost o luptă scăpată de sub control, spuse Grabowski.

Tocmai voia să fotografieze piciorul rănit al mortului.

— Ați văzut?

Arătă spre mâna dreaptă a bărbatului, în care era o rozetă de metal.

Din nou, Böhm mormăi apreciativ.

— Dar, dac-am înțeles bine, lupta n-a fost aici, comentă el.

Kronberg încuviință și-l conduse pe pajiștea unde găsiseră glonțul. Și aici legiștii căutau indicii peste tot. Trecătorii matinali îi priveau curioși, dar păstrau distanța.

— Ar trebui să împrejmuim și zona asta, zise Böhm.

Câteva clipe mai târziu, doi polițiști în uniformă forțau trecătorii

să ocolească.

Cele mai multe indicii se găseau în mijlocul unei poieniţe înconjurate de tufe şi copaci. Aleea cu pietriş o ocolea direct doar într-o parte.

— Aici pare să se fi întâmplat.

Kronberg arătă spre locul cu pricina.

— Există urme şi nişte oameni par să fi căzut. Am găsit sânge în iarbă. O dâră ducea de aici la biserică.

— Domnule!

Kronberg privi în jur. Unul dintre ai săi găsise ceva. Böhm şi Kronberg se duseră să vadă ce.

Un chiştoc ţinut cu penseta, încă umed de la rouă. CAMEL, scria pe el, cu litere mari.

— Cine fumează aşa ceva? întrebă Böhm.

— Nu multă lume, sper. Nu v-aş fi chemat dacă era de Juno.

Böhm încuviinţă gânditor.

Se întoarseră la biserică, unde Böhm îşi privi ceasul. Era nevoie de mai puţin de un minut să parcurgi distanţa. Cu un picior rănit, ceva mai mult.

Între timp, apăru patologul, dr. Schwartz.

— Ai terminat cu fotografiile? îl întrebă Böhm pe Grabowski, care strângea deja trepiedul.

— Fac loc pentru doctor.

— Bun. Atunci, mai am ceva pentru tine. Poţi verifica dacă există tutungerii în Berlin care vând marca… parcă era Camel?

— Se pronunţă Kämmel, spuse Grabowski. Sunt americane.

— Scuteşte-mă de lecţia de lingvistică şi treci la treabă. Pune aparatul în maşină şi ia următorul tren către Alexanderplatz. Deocamdată nu mai am nevoie de tine aici.

Grabowski păru să vrea să mai spună ceva, dar îşi înghiţi vorba şi se întoarse să strângă aparatului. Böhm îl lăsă şi se îndreptă spre dr. Schwartz, pentru care deja trăseseră puţin cadavrul din tufişuri.

— L-a tăiat ca pe un porc mistreţ, zise Schwartz, cu empatia caracteristică. Probabil c-a lovit şi câteva organe interne.

— De câtă vreme a murit?

Schwartz ridică din umeri.

— N-o să te citez, promise Böhm.

— Aş spune că de mai puţin de zece ore.

Doctorul privea atent corpul, parcă dorind să-l readucă la viaţă.

— Deşi asta nu înseamnă că rănile nu i-au fost provocate mult mai devreme. Probabil i-a luat o vreme să sângereze până să moară. După cât sânge a pierdut, cred că inima i-a mai bătut un timp.

— Şi împuşcătura din picior?

— Inofensivă.

Schwartz părea că vorbește despre o răceală.

— L-a durut puțin, și probabil ar fi șchiopătat tot restul vieții, dar altfel… ar fi putut ajunge la cel mai apropiat spital, să se trateze. Dar…

— Așa?

— Nu știu dacă ar fi fost primit.

— Adică?

Schwartz arătă spre svastică.

— Cel mai apropiat spital este cel evreiesc.

Böhm încuviință. Chiar atunci începu să plouă. Doctorul le făcu semn legiștilor, care așteptau iritați, și rămășițele lui Gerhard Kubicki dispărură într-un sicriu de zinc.

36

Garajul era undeva în nord, dar gândul de a putea conduce iar făcea drumul cu trenul mai suportabil. Clasa a doua nu era foarte aglomerată. Majoritatea celor care foloseau ruta se mulțumeau și cu bilete la a treia.

Rath își scoase tabachera din haină, aprinse o Overstolz și se gândi la raportul lui Böhm. Deci Kallweit fusese torturat înainte să fie ucis. Oare Berolina avea un secret și Pirații încercaseră să-l obțină? Dacă da, era posibil ca Hugo Lenz să se afle într-o celulă din nordul Berlinului, torturat de Piați. Dintr-odată, îi fu recunoscător lui Johann Marlow, fiindcă-i oferise ceva de investigat. Cel puțin, odată cu dispariția misterioasă a lui Hugo cel Roșu, avea la ce să se gândească, în loc să taie frunză la câini la Excelsior.

Pentru o clipă, se gândise că Gennat avea să-i încredințeze cadavrul din Humboldthain, dar Böhm îl primise, pe lângă cel al anticarului. Weiβ părea să-i fi dat lui Buddha misiunea clară de a nu mai lăsa pe mâna inspectorului Rath nicio omucidere. În ciuda tuturor deceselor investigate de Divizia A. Probabil că Charly avea dreptate: operațiunea Goldstein era o pedeapsă dată chiar de Weiβ.

În loc de bilet, îi arătă conductorului documentele. Ajunsese deja la Wedding și mergea până la capăt de linie, pe Strada See. De acolo, mai avea doi kilometri cu tramvaiul. Jotwede[32], așa ziceau berlinezii.

Rath ajunse la destinație după încă o jumătate de oră. La lumina zilei, garajul arăta mai murdar decât își amintea. Traversă curtea și intră pe o ușă de oțel larg deschisă. Nimeni nu îl băgă în seamă. Pe rampă era un Mercedes. Dedesubt, un mecanic cu o șurubelniță. Alți patru bărbați erau strânși în jurul unui bloc motor, discutând o problemă tehnică. Rath tuși politicos, dar nimeni nu-l băgă în seamă. Prin urmare, luă o cheie mare de pe o masă pătată de ulei și o aruncă pe podeaua de beton. Zgomotul metalic fu mai puternic decât celelalte, așa că oamenii se întoarseră spre el.

— Ce doriți? întrebă unul dintre cei care se holbau la blocul motor. Comenzile se fac la biroul de alături.

— Nu vreau să fac o comandă, vreau să-mi ridic mașina.

— Tot de acolo.

Biroul era pustiu. Rath își privi ceasul. Timpul trecea și nu-l putea lăsa pe Gräf să aștepte o veșnicie la Excelsior. Sună clopoțelul de pe birou și, după ceea ce i se păru o eternitate, auzi cum se trage apa la toaletă. Apăru un tip plictisit, cu o revistă despre mașini în

mână.

— Aveți răbdare, zise.

— Am venit să ridic o mașină.

— Numărul comenzii?

— Nu am idee. Buick-ul l-am adus acum două seri. Era o urgență. Trebuia să fie gata de dimineață, așa a zis colegul dumitale.

— Ce coleg?

— Blond. Proaspăt bărbierit. Nu contează.

— Buick, ziceți?

— 26 Es, culoarea nisipului.

Bărbatul răsfoi lent prin mormanul de hârtii de pe birou.

— N-avem niciun Buick.

— Mașina e afară. Am văzut-o eu.

— Atunci n-a fost reparată.

Bărbatul se întinse după telefon.

— Heinz, vino-ncoa, spuse el în receptor.

— N-are cum, zise Rath. Mașina trebuia să fie gata azi. Colegul a promis. Am nevoie de ea la muncă.

Omul ridică din umeri și Rath simți nevoia să-l amenințe cu pistolul. Mestecând un sandviș cu cârnat, apăru tipul la costum care tocmai îl dăduse afară din garaj.

— Buick-ul? întrebă Heinz, căutând printr-un alt morman de hârtii. Așa este, spuse, de parcă atunci realizase despre ce era vorba. Carburatorul!

— Cum adică? Aveam nevoie de patru cauciucuri noi, de faruri noi și de câteva tușe de vopsea. Atât!

— Am urcat mașina pe rampă. Carburatorul trebuie înlocuit, n-avem ce să-i facem. N-ați observat nimic?

Rath clătină din cap. Carburatorul! La naiba! Ei bine, Statul Liber Prusac putea plăti factura.

— Când va fi gata?

— Trebuie să comandăm piese, răspunse Heinz, luând o gură din sandviș. Va dura, fiindcă-i americană.

— Mă bucur c-ați observat. Deci, când o pot lua?

— Cred că joi.

— Dacă vin aici mâine și…

— Care mâine? Într-o săptămână.

— Râdeți de mine? Am nevoie de ea la muncă!

— Vă putem oferi o mașină de schimb, zise bărbatul de la birou. Heinz, vrei să-i oferi clientului o mașină, te rog?

Heinz își băgă restul de sandviș în gură și îl conduse pe Rath în curte, trecând pe lângă Buick. Toate cele patru cauciucuri erau încă dezumflate.

— Chiar ați urcat mașina pe rampă? întrebă Rath, dar Heinz nu

asculta.

Trecu pe lângă toate vehiculele pe care Rath și-ar fi imaginat că le-ar conduce, coti brusc lângă garaj și se opri.

— Iat-o. Hanomag, spuse.

Rath crezu că visează. La el se holba un ciclop, redus la dimensiuni de pitic.

— Ce naiba e asta?

— O tușă de vopsea și va fi perfectă.

Mașina cu un singur far se afla într-un colț, timidă, rezervată, opusul Duesenberg-ului lui Marlow. Nu era vorba doar de cei zece cai putere amărâți, ci și de faptul că avea, din construcție, doar un far și o portieră. Nu puteai face impresie cu o asemenea mașină. Puteai doar să stârnești milă.

— Cred că glumiți!

— E o mașină de încredere, răspunse Heinz, indignat. Făcută în Germania.

— Mai aveți și altele?

— Asta sau BVG. Alegeți.

Cu inima grea, Rath alese să nu facă și drumul înapoi cu transportul în comun.

37

Polițistul în uniformă era de nerecunoscut. Un bandaj prins cu plasturi acoperea ochiul. Lange își aranja calm dosarele, notând câte ceva și bifând pe margine. El și bărbatul nu schimbaseră o vorbă după salut. Hilda Steffens părea pierdută, cu carnețelul și creionul pregătite.

Niciunul dintre colegi nu era interesat de caz, așa că prezentarea lui de la raport avusese un succes răsunător. Debitase platitudini, agreate dinainte cu Gennat, și nimeni nu pusese întrebări. Nimeni de la Castel nici măcar nu trebuia să-și imagineze că detectivul asistent Andreas Lange bănuia de crimă un polițist. Înainte să se scurgă orice informație, procurorul trebuia să primească toate dovezile, și acestea trebuiau să fie solide.

Dovezi solide nu avea încă. Mai întâi, trebuia să se asigure că era pe drumul cel bun. Nu-l ajuta deloc să țină omul în suspans. Deja era stresat, și i se citea clar pe față, chiar dacă se străduia să o ascundă și să șadă cât mai liniștit pe scaun.

— Arată urât rana, făcu Lange, în cele din urmă, dintr-odată, cu privirea la dosare. Cum s-a întâmplat?

Kuschke tresări, parcă trezit din somn, și creionul Hildei Steffens alergă pe pagină. Kuschke o privi iritat.

— Este un interogatoriu?

— O examinare a martorilor, răspunse Lange, fixându-l cu privirea.

Observația păru să-i displacă. Kuschke era acolo a doua oară. Își reveni și decise să riposteze.

— La datorie.

Se lăsă pe spate, provocator.

— Genul de lucru care nu vi se va întâmpla, doar dacă domnișorica de colo nu vă împunge cu creionul.

Hârșâitul acestuia pe hârtie încetă. Lange ignoră încercarea de a-l provoca.

— Mai precis, despre ce datorie vorbim? întrebă el.

— Credeam că-i vorba despre KaDeWe.

— Nu mai presupuneți. Răspundeți.

Lange găsise tonul potrivit. Evident, un bărbat ca Jochen Kuschke trebuia tratat cu aroganța unui ofițer prusac.

— Un băiețaș arogant, din Nolle, care a devenit agitat când i-am cerut actele. N-aveam de unde știi că are cuțit.

— Evident, încuviință Lange. Atunci, voi citi totul în raport.

— Nu l-am făcut încă.

— Atunci, vă rog, zise Lange, notând ceva. Ce-ați făcut cu atacatorul?

— Nimic! A dispărut, dar, dacă-l văd iar, e terminat.

— Adică?

— Adică trebuie să plătească. Nu poate continua să înjunghie ofițeri.

— Dar nu veți aplica direct pedeapsa…

— Poftim?

— Păi…

Lange deschise dosarul și-l răsfoi.

— Există colegi care, ocazional… anticipează procedurile judecătorești.

— Cum?

Lange citi din dosar:

— 14 aprilie 1927, încălcare violentă a atribuțiilor, la datorie. Atac corporal grav, proceduri de judecată abandonate în septembrie, același an, dar avertisment intern, notat în dosarul personal.

— Cum ați zis, proceduri abandonate.

Lange citi mai departe:

— 3 mai 1929.

Se opri să vadă dacă stenografa nota totul.

— În ziua aceea, ați bătut un trecător, mai târziu identificat ca ziarist, până ce l-ați lăsat inconștient, cu bastonul…

— Nu evit să acționez când treaba se înfierbântă, zise Kuschke. Nu există premii. Ori ești împușcat de nenorociții de comuniști, cum am văzut recent, ori te toarnă vreun cretin.

— Plângerea din ’29 a fost făcută de un coleg. A trebuit să fiți reținut ca să nu mai provocați și alte daune.

— N-am zis că n-am și cretini printre colegi. Au vrut să mă bage în rahat.

Tipul avea un dar al provocării, asta era clar.

— Ce încerc să spun, domnule sergent-major, spuse Lange, este că aveți o tendință spre violență. Încep să mă întreb ce s-a întâmplat de fapt pe balconul de la KaDeWe.

Kuschke sări în picioare, cu chipul între un roșu-aprins și violet, sub bandajul alb ca zăpada. Hilda Steffens strânse din mână, iar carnețelul se îndoi.

— Ce vreți să spuneți?

Lange îl privi pe sergent, așa cum un entomolog ar privi o specie nou descoperită. Kuschke se așeză iar.

— Știți cum să-ți pui pielea la bătaie pentru sistem și apoi să fii tratat așa?

— Despre ce sistem vorbiți? Statul? Democrația?

— Trageți propriile concluzii.

— L-am identificat pe băiatul decedat, zise Lange. Avea doar 15 ani.

Nici urmă de remușcare, de vinovăție sau de tristețe pe chipul lui Kuschke. Nici măcar de consternare.

— Benjamin Singer. Numele vă spune ceva?

Kuschke clătină din cap.

— A fugit de la orfelinatul Maria Schutz acum un an și trăia pe străzi. După cum se pare, un băiat dificil, dar nu era cunoscut poliției.

Nicio reacție.

— Am reușit să-l identificăm datorită unui apel anonim. O fată ne-a oferit un nume și a cerut o înmormântare decentă. Așa am ajuns la orfelinat. Una dintre călugărițe a venit la morgă. Sora Agathe l-a identificat imediat.

Lange se opri și îl privi pe Kuschke, pe scaunul acuzatului. Părea un criminal înrăit.

— Fata asta care a telefonat ar putea fi cealaltă intrusă din KaDeWe, nu credeți?

Kuschke nu credea nimic.

— Am discutat cu colegii noștri de la divizia Tâlhării. Acum presupun că a avut complice o femeie.

Kuschke se prefăcu indiferent.

— O fi, zise el. Arăta ca un băiat.

— Ați văzut al doilea intrus? N-ați menționat asta.

— M-ați întrebat doar ce s-a întâmplat pe balcon. Ticălosul era pe stradă.

Lange mai notă ceva în dosar, dându-și seama cât îl deranja pe Kuschke când făcea asta. Se părea că, într-adevăr, existase o martoră la incidentul din KaDeWe. Cine sunase anonim nu mințise.

— Fata a mai spus ceva, continuă Lange, foarte atent la reacția lui Kuschke. A fost crimă. Voi, copoii, l-ați ucis pe Benny.

38

— Gereon, în sfârșit!

Gräf se ridică de îndată ce Rath ieşi din lift şi îi făcu loc la birou.

— Stau aici ca pe cărbuni încinși. Îți dai seama cât circ a făcut Kirie? Din fericire, a scos-o un băiat afară, pentru un bacșiș gras.

— Ce bucurie pentru ea.

— Dar nu și pentru mine.

Vocea lui Gräf era neobișnuit de tensionată.

— Scuze, dar n-am timp să-ți predau ștafeta cum trebuie. Trebuie să mă ușurez!

Și plecă. Rath clătină din cap și o privi pe Kirie, care se așeză din nou confortabil sub birou.

— Înțelegi? întrebă el. Cum poate fi cineva atât de disperat?

Rath se așeză la masă și deschise carnețelul pe care, cu o zi înainte, îl umpluse cu desene abstracte. Gräf, care-și suprimase chiar și dorința de a merge la baie cât fusese la datorie, fuse mai conștiincios. Ținând cont de dată și ore, luase notițe ieri după-amiază și în dimineața aceea. Notase tot ce se întâmplase în apropiere de apartamentul 301, chiar și aparițiile cameristei și pe cele ale valetului, la minut. Potrivit notițelor sale, de ieri-dimineață Goldstein își părăsise camera doar o dată. Se părea că reușiseră să-i strice șederea yankeului la Berlin.

Gräf se întoarse de la toaletă mult mai liniștit decât cu cinci minute în urmă.

— Aveam mare nevoie, zise. Te duceai doar după mașină, parcă?

Rath încuviință. Hanomag-ul nu reușise nici măcar să reziste fără incidente la drumul din Reinickendorf în Kreuzberg. Când se făcuse verde pe Strada Invaliden, motorul se înecase și se opuse la toate încercările de a-l reporni. Înjurând, Rath lăsase carcasa la marginea drumului, străbătuse cei câțiva metri până la Stettiner Bahnhof și telefonase la garaj. Durase o vreme să dea de omul potrivit.

— Ah, e conducta de alimentare, spusese Heinz.

Chiar și la telefon părea că mănâncă un sandviș.

— Credeam că v-am zis.

Nu îi zisese, așa că doar atunci aflase tot adevărul. Hanomag-ul avea tendința să ia prea mult combustibil și să se înece, dar șoferul putea reduce diametrul conductei cu o clemă din torpedou. Rath făcuse cum i se spusese, și, după o clipă, două de nesupunere, mașina își revenise la viață. Nu c-ar fi fost mai distractiv de condus. Scoasă

din viteză, se clătina în așa hal dintr-o parte în alta, încât Rath ajunsese să se teamă de fiecare semafor.

— Goldstein nu pare să se bucure de timpul petrecut aici, spuse, arătând spre carnețel. Se pare că stă mai mult în cameră.

— Probabil că-și petrece toată ziua la telefon cu America. I-o fi dor de casă.

— Sau poate că-și caută un avocat, să-l scoată din asta. Să fiu sincer, nu știu ce altceva să facem. Pe hârtie, e un cetățean american respectabil.

— Am filat și oameni mai puțin periculoși decât Abraham Goldstein, spuse Gräf. Cred doar că s-a săturat. Pun pariu c-o să vedem pe careva scoțându-i bagajul din apartamentul 301 înainte să se termine săptămâna.

Gräf întinse mâna.

— Chiar vrei să pui pariu?

— Pe o ladă de Engelhardt. Dispare până-n weekend. Cel târziu.

Rath se gândi o clipă, apoi bătu palma.

Chiar atunci apăru camerista din apartamentul 301 și le aruncă o privire curioasă celor doi, apoi dispăru pe hol.

— Fata aia mi se pare cunoscută, zise Rath.

— Firește. E aceeași de ieri și de alaltăieri.

— Nu. Altundeva am văzut-o, cred. Doar că nu știu unde. Cât a stat cu el?

— N-am idee.

Gräf își privi notițele.

— Nu am văzut când a intrat. Oare a fost când eram la toaletă?

Rath clătină din cap.

— N-am văzut nimic. Cred c-a petrecut noaptea cu el.

— Haida, de! Ai o imaginație bogată.

— Ai zis chiar tu că la micul-dejun, ieri, a servit camerista.

— A fost o glumă. Dacă se află, o scot ăștia afară de urechi!

Rath ridică din umeri.

Gräf își luă pălăria și haina.

— Mă duc să fac mișcare. Ne vedem mai târziu.

— Nu te duci. Am o misiune pentru tine, de la Gennat. Trebuie să te întorci la Castel și să te prezinți la Böhm. Au un caz. Un cadavru în Humboldthain.

O spuse cât de nepăsător putu, dar Gräf se opri din mers, cu haina pe jumătate îmbrăcată.

— Și tu?

Arăta ca o sperietoare, cu mânecile atârnând.

— Eu rămân aici. Cineva trebuie să facă și treburile importante.

39

O treabă obositoare și descurajantă. Charly vizitase deja trei dintre familiile Reinhold din Friedrichshain. La prima ușă nu răspunsese nimeni. A doua familie, de pe Strada Romintener, fusese binecuvântată doar cu fii. La a treia adresă locuia o femeie de cel puțin 70 de ani. Era necăsătorită și luase ideea unei fiice sau nepoate pe nume Alexandra drept insultă.

Aici, pe Strada Grünberg, a patra adresă din listă, Charly avea dificultăți să găsească numele. Compară notițele lui Gereon cu numărul casei, 64. Adresa era corectă, însă fără familia potrivită, nici cu „t”, nici cu „dt”.

Un bărbat într-un combinezon de lucru cenușiu mătura curtea, strigând la niște băieți care jucau fotbal. Continuă până ce își luară mingea făcută de ei și o tuliră. Charly merse să întrebe.

— Familia Reinhold nu mai locuiește aici de mult. Au fost dați afară de Crăciun.

Vorbea cu accent berlinez.

— Locuiesc pe stradă?

Charly era atât de încântată, că nu-și dădu seama că gândise cu voce tare. Se potrivea: familie pe stradă, fiică neglijată. Totul părea să se potrivească.

— Nu mă priviți așa, zise bărbatul, că nu eu i-am dat afară. Eu doar fac curățenie. Dar asta se întâmplă dacă nu plătești chiria.

— Dar aveau copii?

— Sunteți de la Asistența socială, sau ce?

Charly nu răspunse, ci îl privi fix, îndeajuns ca lămuririle să curgă.

— Nu prea le poți spune „familie”. Au un fiu respectabil, Helmut, dar el nu mai are treabă cu ei. Cam delicată situație, zic. Fratele mai mic, Karl, sigur e la Moscova deja, sau unde-l ascund Roșii. E căutat. Nu știți de crima Beckmann?

Numele nu-i zicea nimic lui Charly, dar nu mai lucrase de mult la Omucideri. Clătină din cap.

— Heinrich Beckmann era administratorul clădirilor de aici. A fost în toate ziarele. Karl Reinhold l-ar fi împușcat, așa zice lumea. Poate din cauza chiriei, dar poate și fiindcă era în SA, și micul Kalle, în RFB, Frontul Roșu. Așa tată, așa fiu… și de la crimă, a dispărut. Sora lui, la fel. Poate e implicată, că era o diavoliță. Polițaii au întrebat de amândoi. Acum au dispărut. Ciudat, nu?

Charly era copleșită de șuvoiul de cuvinte, dar își amintea

povestea. Ținuse primele pagini în preajma Crăciunului. Atunci, naziștii făcuseră mare caz, dar deciseseră că acel conducător SA, Heinrich Beckmann, nu era menit să fie următorul Horst Wessel, și, la un moment dat, nimeni nu a mai fost interesat de chestiune.

— Sunteți bine informat, zise ea.

— Trebuie să știi aproape dacă-i vorba de Roșii. E mai bine să știi cine locuiește în clădire.

— Deci nu sunteți comunist.

— Așa arăt?

— Sora cum se numește?

— Alex. De fapt, Alexandra. Sigur e în dosare.

El tot mai credea că ea era de la Asistență socială.

— Desigur, zise ea, dar vi se pare că mi-am adus dulapul cu mine?

Strada Kopernikus era plină de clădiri de chiriași, iar tencuiala se fărâmița pe fațade. Nu era cea mai bună zonă de locuit. Clădirea în care stătea Helmut Reinhold era singura refăcută după război. Charly venise cu câteva ore în urmă, dar nu era nimeni acasă. Acum ușa se deschise. O femeie o privi cu ochi obosiți. Mirosul de ceapă prăjită se răspândi pe ușă.

— Bună ziua. Aș dori să-l văd pe Helmut Reinhold, vă rog. Am nimerit?

Femeia o măsură din priviri, apoi încuviință.

— Soțul meu mănâncă. Ce doriți de la el?

— Doar câteva întrebări despre sora lui. Nu durează mult.

Îngrijitorul nu știa unde era restul familiei Reinhold, dar îi dăduse adresa fratelui mai mare, așa că Charly revenise la apartamentul unde bătuse degeaba dimineață. Înainte, șezuse într-o cafenea din Boxhagener Platz și băuse o ceașcă de ceai. Citise ziarele. Titlurile principale ale secțiunii regionale erau dominate de împușcăturile fatale de pe aleea Frankfurter. Niciun cuvânt despre fata care scăpase de la tribunal.

— Voiați să vorbiți cu mine?

Un bărbat bine clădit, spre 30 de ani, se afla la ușă. Helmut Reinhold era la fel de ezitant s-o invite înăuntru, la fel cum fusese și soția lui.

— Sunteți fratele Alexandrei Reinhold?

El încuviință.

— De aceea ați venit, mi-a zis Martha.

O privi bănuitor.

— Sunteți de la Asistența socială? N-are rost. N-am mai văzut-o pe Alex de peste un an.

— Se pare că trăiește pe străzi…

— Atunci, de ce sunteți aici?

— Ar putea locui cu părinții voștri?

— Tipic Asistența socială, nu știți nimic!

Și Helmut Reinhold era printre cei care asociau o femeie care-i punea întrebări în pragul ușii cu Asistența socială. Clătină din cap.

— Știți de ce locuiește Alex pe stradă? Fiindcă dragul de tata a dat-o afară, cu câteva zile înainte de Crăciun.

— De ce nu o luați voi?

— Dacă aș ști unde e! Dar nu vine la mine, fiindcă e prea mândră.

— Se pare că nu prea țineți la părinți.

— Nu văd de ce vă privește.

— Câtă vreme o privește pe sora dumitale…

— Tata nu mi-a mai vorbit de la nuntă. Mi-am invitat părinții. N-au venit. Mama a trimis o felicitare, fără semnătura tatei.

— Părinții dumitale sunt fără adăpost. Nu e cazul să îngropați securea?

— M-am dus să-i văd, spuse el amărât, într-o tabără de pe Müggelsee, și voiam să le ofer un pat aici, la noi, dar… N-are decât să se spânzure, din partea mea.

— Alexandra ar putea fi acolo?

— De unde să știu? Uitați, trebuia să fie o discuție scurtă. Aș vrea să termin de mâncat. Încep tura curând.

Îi trânti ușa în față.

Charly ar mai fi pus multe întrebări, despre fratele absent, despre crima Beckmann, despre prietenii și cunoștințele Alexandrei, despre locurile unde ar fi putut găsi adăpost, dar ușa închisă a apartamentului îi spunea clar că nu mai avea rost să mai apese din nou butonul soneriei. Coborî treptele de lemn. Măcar acum știa unde să-i găsească părinții.

Luă U-Bahn-ul spre Strada Magdalenen. Drumul spre Wagnerplatz părea mai abrupt ca de obicei, iar ruta, mai dificilă. Totul se schimbase. Tribunalul districtual i se părea ciudat. Fereastra de la primul etaj era deschisă, și, pentru o clipă, se gândi că nu fusese închisă de ieri.

Parc-ar fi intrat pentru prima dată în clădire. Ca în urmă cu șase luni, când, cu inima bubuind, păși dincolo de uși și privirea îi căzuse pe dala de marmură din holul cel mare, care supraviețuise chiar și revoluției: Ștergeți-vă pe picioare/ Fumatul interzis/ Folosiți scuipătoarea! Trei porunci gravate în piatră, care le spuneau vizitatorilor, în termeni clari, ce se aștepta de la ei în clădire. Charly

nu se simțise niciodată confortabil acolo din cauza lui Weber, întruparea vie a acelor așteptări.

Trecu pe lângă câțiva oameni și urcă scările în fugă. Voia să spună noutățile, să se reabiliteze în ochii șefului. Acum, că dăduse de urma lui Alex Reinhold, avea din nou speranțe.

Weber păru surprins să o vadă.

— Domnișoară Ritter? Credeam că te-am scutit de îndatoriri.

— Am vești bune, domnule. Voiam să vă anunț.

El o privi suspicios, deloc bucuros că revenise la doar o zi după incident.

— Dumneata ai ceva să-mi spui? Am încercat să te contactez ore în șir.

— Am fost plecată toată dimineața.

— Am remarcat.

— Asta nu contează.

Charly se adună, încercând să nu pară euforică.

— Am reușit să identific fata. Cred că nu mai durează mult și… îi dăm de urmă. Se numește Alexandra Reinhold, și…

Weber o întrerupse.

— Vești minunate. Deci știi cum o cheamă.

Euforia lui Charly se dezintegră ca o frunză uscată.

— Dacă tot te-ai ostenit să vii, permite-mi să-ți zic ceva. Știu ce pune la cale.

— Scuze?

Weber clătină din cap, de parcă nu-i putea înțelege stupizenia.

— Dragă domnișoară Ritter…

Detesta când îi vorbea așa, amestecând falsa simpatie cu disprețul. Clătina din cap în timp ce vorbea, și își repeta replica de început ca un psihiatru care vorbea cu o pacientă.

— Dragă domnișoară Ritter… Se pare că fata care a fugit ieri din custodia dumitale este a doua membră a tandemului KaDeWe. Îți amintești, nu? Duminică seara. Băiatul decedat.

Charly simți că i se ridică sângele în obraji, iar Weber continuă. Deși fusese înlocuit cu unul nou, se părea că bandajul fetei era de fapt o bucată sfâșiată din cămașa intrusului mort. Originalul fusese recuperat din scrumiera secției 81, unde se confirmaseră bănuielile. Porniseră alte investigații și se descoperise că grupa sanguină a fetei corespundea cu aceea lăsată de tandemul KaDeWe la vitrine. Totul indica faptul că o fată neidentificată, care era căutată în tot orașul, căzuse din întâmplare în mâinile poliției. Aceeași fată reușise să fugă de la tribunal, tocmai din Lichtenberg, ceea ce bineînțeles că punea autoritățile într-o lumină deloc favorabilă. Charly asculta, dar i se părea că Weber vorbea cu altcineva.

— În orice caz, încheie el, inspectorul Nebe din divizia Tâlhării

vrea să discute urgent cu tine. După care îi vei contacta pe cei de la Omucideri…

— Omucideri?

Era primul cuvânt pe care-l putea îngăima Charly. Ce doreau foștii ei colegi din Divizia A?

— Un detectiv asistent… Lange, continuă Weber. Te sfătuiesc să pornești neîntârziat. Cel mai bine, înainte să se încheie ziua.

Nu mai încercă să-și ascundă rânjetul.

40

Reinhold Gräf se uita posomorât la dosarul lăsat de Böhm. Era de la secția 1A, Poliția politică: „politicii” nu aveau un dosar al lui Gerhard Kubicki, dar monitorizau unitatea SA căreia acesta i se alăturase în urmă cu câteva luni, având semnalate câteva bătăi cu niște comuniști, dar nimic grav. Până acum.

Închise dosarul, îl împinse deoparte și privi biroul abandonat al lui Gereon Rath. Era oare mai interesant decât filajul de la Excelsior? Măcar acolo mai lua aer. Se părea că Wilhelm Böhm nu dorea ca el să părăsească biroul. Noi dosare se tot adunau, în timp ce inspectorul-șef se preumbla prin oraș. Gräf avea senzația că îndură schimbările de dispoziție ale lui Böhm în numele lui Rath. Făcuseră echipă bună când era încă asistent, dar vremea aceea trecuse de mult.

Se auzi o bătaie în ușă. Erika Voss intră și mai puse un dosar pe biroul lui Gräf.

— Tocmai a ajuns pentru cazul Kubicki, zise ea. De la Divizia E.

El îl privi curios.

— Un tip din SA care a atras atenția celor de la Moravuri? Era proxenet?

— N-am idee. Nu m-am uitat.

Gräf deschise dosarul și fluieră printre dinți.

— Un 175[33]! A fost prins într-un stabiliment celebru.

— Un nazist pe invers? Credeam că-s împotriva chestiilor ăstora.

— În teorie. În practică, lucrurile sunt diferite. N-ai auzit că noul șef de personal din SA este homosexual?

— Dacă-ar ști Führerul, făcu Erika Voss, și dispăru înapoi în antecameră.

Gräf se uită lung după ea. Oare fusese ironică? Citi dosarul, uluit. Locurile pe care le frecventase Kubicki erau exact genul pe care naziștii voiau să le închidă, dac-ar fi avut șansa. Dar nu o făcuseră. După ce termină de citit, ceru legătura cu secția Poliția politică.

— Detectiv Gräf, Omucideri. Ați putea să-mi trimiteți tot ce-aveți despre SA-ul din Berlin și homosexualitate?

O jumătate de oră mai târziu, pe biroul lui era un munte de dosare. Îl deschise pe primul chiar când sună telefonul.

— Gräf, Omucideri.

— Am citit în B.Z.[34] că ați căuta martori.

Ediția de prânz publicase articolul.

— Așa e. Ați văzut ceva?

— Știu perfect ce s-a întâmplat în Humboldthain.

— Continuați, spuse Gräf, luând un creion.

— Un ticălos maro a primit ce merita. Asta s-a întâmplat!

— Cu cine vorbesc?

— Numele meu nu vă privește. Porcilor, sunteți în cârdășie cu naziștii! Fasciști socialiști!

Gräf rămase fără grai. Încercă să se gândească la un răspuns potrivit, dar nu-i veni nicio replică.

Apelantul anonim închise.

41

Charly îl cunoștea pe Arthur Nebe din perioada petrecută în Divizia A. Șeful de la divizia Tâlhării era încă investigator la Narcotice la acea vreme, dar fusese adus de câteva ori de către Gennat să-i ajute pe cei de la Omucideri. Recent, soluționase uciderea cutremurătoare a unui șofer și primise elogii în presă. Chiar dacă era ușor arogant, avea experiență și un fler deosebit. Ochii lui scânteiau de ambiție mocnită.

Deși se apropia de 40 de ani, nu avansase dincolo de gradul de comisar, deși era considerat unul dintre preferații lui Bernhard Weiβ. Dar bărbatul era într-o situație bună. Moratoriul de promovări de la Castel se aplica oricui, că era sau nu pe placul conducerii. Gereon, a cărui relație specială cu Zörgiebel îi adusese doar invidie, învățase asta pe propria piele.

Nebe păru surprins să o vadă.

— Tu ești? întrebă el.

— Mă cunoașteți?

— Charlotte Ritter, stenografa lui Gennat.

Ține minte oameni, gândi ea.

— Nu am mai lucrat de mult pentru Gennat. Examen de stat. Acum nouă luni. Îmi închei stagiatura juridică…

— …evident, în Lichtenberg.

Charly încuviință.

— Desigur că știați asta. Mie trebuie să-mi mulțumiți.

— Să nu ne învinuim. Se poate întâmpla oricui.

— Dacă știam ce-a făcut… M-am gândit că era o puștoaică plină de sine, care se ferea de serviciile sociale, și tocmai ce scăpase din sistem.

— N-aveai cum să ghicești. Și noi am făcut legătura doar în dimineața asta.

Încerca s-o liniștească și se descurca mai bine decât o făcuse Gereon, cu o zi înainte.

— Măcar am reușit să descopăr cum se numește.

— Serios?

Nebe ridică surprins din sprâncene și luă un creion perfect ascuțit.

— Alexandra Reinhold, fără domiciliu, din Friedrichshain.

— Reinhold cu „d” sau cu „dt”?

— Cu „d”.

Creionul lui Nebe scrâșni pe pagină când notă numele. Charly se simțea ca o trădătoare, dar atât putea face pentru a fi iertată.

— E mai mult decât speram, Fräulein Ritter. E ceva ce superiorul tău din Lichtenberg n-a putut afla.

Nebe închise carnețelul.

— Dar nu de asta te-am chemat aici. Avem nevoie de o descriere.

— Consilierul special Weber n-a furnizat-o?

— Dacă am înțeles bine, n-are nici în clin, nici în mânecă cu cazul.

Weber, cât de laș ești, gândi Charly. Încerci să te speli pe mâini, ha? Poate că Gereon avea dreptate și n-ar fi trebuit să ascundă complicitatea lui Weber. Omul încerca să mătură povestea sub covor, și asta dovedea că avea conștiința încărcată.

— Cum o fi, spuse Nebe, dar măcar tu ai văzut fata, pe Alexandra Reinhold, ieri, și poți furniza o descriere. Am chemat un desenator.

La scurtă vreme, Charly se afla în fața unui bărbat cu un carnet de schițe și o descria pe Alexandra Reinhold. Când schița fu gata, chipul care o privea de pe pagină era exact cum și-l amintea. Doar privirea era diferită: nu atât de neliniștită. Pe hârtie, Alex părea sfidătoare, aproape intimidantă.

Nu voia să găsească nod în papură, căci poate că așa trebuia să arate un afiș polițienesc. Desenatorul rupse pagina și i-o dădu lui Nebe.

— Mulțumiri, Fräulein Ritter, zise acesta. Ne-ai fost de mare ajutor. În sfârșit, ceva ce putem da celor de la Mandate.

Întinse foaia unui coleg.

— Să se facă imediat cópii și să ajungă la Divizia J, alături de anunț. Aici… (rupse o pagină din carnețelul propriu) este numele fetei. Ar trebui să simplifice lucrurile.

Divizia Mandate. După ce mașinăria departamentului era pusă în mișcare, va fi greu pentru Alexandra Reinhold să se facă pierdută. Dintr-un motiv sau altul, gândul că Alex va cădea în mâinile polițiștilor de la Mandate nu-i plăcea lui Charly. Nu putea să nu se gândească la fata agitată, care șezuse în biroul ei, cu ochi temători, și apoi la aparatul nemilos al diviziei Mandate din Poliția prusacă.

La puțin timp după aceea, străbătea coridoarele diviziei Omucideri, inspirând mirosul ciudat, dar familiar, de transpirație și dosare prăfuite, cerneală și hârtie, și se gândi scurt să-l viziteze pe Gennat sau măcar pe Wilhelm Böhm. În cele din urmă, bătu doar la ușa care-i fusese indicată, nu departe de birouașul lui Gereon, din capătul coridorului. Azi nu era ziua potrivită pentru discuții cu foștii colegi.

Nu lucrase direct cu Andreas Lange, deși îl cunoștea din vedere. Majoritatea zvonurilor despre el le auzise de la Gereon. Un tip

conștiincios, care se mutase din Hanovra la Berlin.

Charly bătu la ușă și intră când i se permise, găsindu-l pe Lange singur, așezat la birou, notând ceva într-un dosar. Era singur, fără secretară, fără stenografă, doar el și dosarele.

Când ridică privirea, o recunoscu imediat.

— Domnișoara Ritter! zise el, și se înroși.

Nu părea să se fi schimbat.

— Ați dorit să vorbiți cu mine? Despre Tribunalul Lichtenberg?

— Lucrați acolo?

— Stagiatură juridică.

Culoarea lui redevenea, încet, cea obișnuită.

— Consilierul Weber mi-a zis că poate trimite pe cineva care a văzut fugarul de la KaWeDe.

— Am vorbit deja cu Nebe. Fără îndoială, bat din ușă-n ușă în tot Castelul.

Lange răsplăti această observație cu un zâmbet.

— Inspectorul Nebe și cu mine lucrăm împreună la caz. Investighez moartea în urma pătrunderii prin efracție.

Suna aproape apologetic.

Băiatul care sărise, fugind de poliție, și-și găsise moartea. Titlurile de acum câteva zile. Charly își dădu seama brusc de unde veneau teama și groaza din ochii Alexandrei.

— Să fi fost fata martoră? întrebă ea.

— Tocmai asta voiam să vă întreb și eu. Ați vorbit cu ea, nu? Înainte să fugă.

Fața lui se înroși ușor din nou. Părea jenat să-i pomenească greșeala.

— Așa este, dar era foarte tulburată.

— Pe baza cercetărilor mele, chiar a văzut cum băiatul a căzut. Tocmai împlinise 15 ani.

— Doamne, făcu Charly.

— Fata…

— Alexandra, îl întrerupse Charly, și de data asta nu mai simți că o trădează. Se numește Alexandra.

— Alexandra e o martoră importantă.

Se auzi o bătaie atât de tare în ușă, de parcă încerca cineva s-o dărâme. Wilhelm Böhm intră în cameră. O privi surprins.

— Charly, ce cauți aici?

Părea ușor ofensat, de parcă-i reproșa că era în biroul detectivului asistent, și nu într-al lui.

— Fräulein Ritter e aici la datorie, să zic așa, explică Lange, înroșindu-se iar. Cazul KaDeWe. În calitatea sa de la Tribunalul Lichtenberg, a interogat o mart…

— Cazul KaDeWe, explodă Böhm, incapabil să vorbească încet, e

motivul pentru care-s aici. Am un…

— Puteți aștepta afară, domnișoară Ritter? întrebă Lange.

Wilhelm Böhm îl privi iritat. Nu era obișnuit cu întreruperile.

Charly se ridică, dar Böhm era de altă părere.

— Stai pe loc, Charly, zise Böhm. Dacă am înțeles bine, ești implicată în caz.

— Dacă așa spuneți, domnule.

— Tribunalul districtual Lichtenberg. Stagiatură juridică? Va trebui să-mi povestești la o cafea.

— Ce-ați zice să vă fac cinste după aceea, la cantină, și-mi povestiți ce știți despre cazul Beckmann. V-ați ocupat de el, nu?

Böhm ezită, apoi încuviință.

— E un pește ud. Aveam un suspect, dar probabil c-a fugit la Moscova. Era încă minor, dar comunist înverșunat. De ce te interesează?

— Din punct de vedere strict legal.

Böhm reveni la Lange.

— Am o informație care te va surprinde, îi zise. Știi că lucrez la cazul anticarului-paravan din Friedrichshain, Eberhard Kallweit. Jaful cu omucidere, care, de fapt, n-a fost așa.

Lange încuviință.

— Da, îl cunosc, domnule. Am fost la raport dimineață.

— Se pare c-ar trebui să ne coordonăm investigațiile, ba chiar să le coroborăm. Este vorba despre bunuri furate găsite în depozitul decedatului.

Böhm părea mulțumit de sine.

— Printre altele, colegii au găsit o grămadă de ceasuri de mână de calitate. Sunt din jaful de la KaDeWe din weekend.

42

Gräf trânti telefonul în furcă. Îi ajunsese tot rahatul ăla! Böhm era la naiba-n praznic, cu Grabowski, în timp ce el, Reinhold Gräf, era lăsat să facă treaba murdară. Să poarte bătălii cu idioții care sunau la secție la fiecare câteva minute. De la comunistul abuziv din urmă cu aproape o oră, nu avusese nicio clipă de liniște.

Apelul din edițiile de prânz avusese aceleași rezultate dubioase ca întotdeauna. Până acum, primise telefoane doar de la masochiști care ar fi mărturisit orice crimă, dacă asta le aducea atenție, sau de la turnători care-și bănuiau propriii vecini. Cel mai rău era al treilea grup: salvatorii lumii, autointitulați astfel, care, în absența lumii care să-i asculte, se gândiseră să-și facă părerile cunoscute Poliției prusace. Pe de o parte, erau comuniștii care le doreau moartea tuturor porcilor naziști, și de cealaltă, membrii partidului sau simpatizanți ai naziștilor, care întrebau poliția de ce nu protejează cetățenii respectabili (evident, referindu-se la tipul din SA cu rozeta metalică) de huliganii roșii.

Telefonul suna fără încetare. Gräf privi dispozitivul negru, formă 1 și puse receptorul lângă furcă.

În sfârșit, liniște!

Apelurile importante ajungeau undeva. Important era să se dedice dosarelor. Simțea că homosexualitatea lui Kubicki putea fi o pistă.

Erika Voss își vârî capul pe ușă.

— Scuze, spuse ea, cu o privire la telefon. Dar a sunat portarul. O femeie e jos și vrea să dea o declarație despre cazul din Humboldthain.

— O femeie?

Măcar nu e unul dintre masochiști, își spuse Gräf. Toți erau bărbați.

— Trimite-o sus.

— E pe drum.

— Bine.

Erika Voss rămase la ușă.

— Mai e ceva?

— E aproape ora șase, și inspectorul Rath, de obicei…

— Sigur, poți să pleci. De îndată ce-o conduci pe femeie.

Câteva clipe mai târziu, o femeie subțire, încărunțită înainte de vreme, la vreo 40 de ani, apărea în locul lui Voss. Era ușor nesigură, dar nu timidă, și se prezentă ca Renate Schobeck. Gräf îi făcu semn să se așeze pe scaunul din fața biroului lui Rath.

— Treaba aia din Humboldthain, începu ea. N-am venit să raportez pe nimeni. Dar… chiriașul meu… se numește Leo Fleming.

Era unul dintre turnători. Gräf oftă în sinea lui, dar notă numele și ridică privirea spre ea.

— Da?

Renate Schobeck părea ușor pierdută.

— Nu știu dacă înseamnă ceva, dar a venit acasă foarte devreme de dimineață. Este șomer, dar părăsește casa la 5:30, în fiecare dimineață, și e plecat până după-amiază. Își caută de muncă, zice el, dar nu e deloc în urmă cu chiria.

Gräf tuși încet, fără să noteze nimic. Dar își privi ceasul.

— Vă rog să treceți la subiect. E târziu.

Ea păru ușor contrariată.

— Știu că-și așteaptă logodnica în fiecare dimineață, la Biserica Înălțării Domnului. I-am văzut împreună. Dacă mă întrebați, formează un cuplu adorabil, și el n-a încercat niciodată s-o aducă în cameră. Știe ce se cuvine și ce nu.

Gräf își dădu ochii peste cap.

— Ce încercați să-mi spuneți?

Ea privi în jur, parcă temându-se că ar putea să-i asculte cineva.

— Ieri nu l-am auzit pe domnul Fleming ieșind, dar l-am auzit revenind. Chiar după ora șase. L-am întrebat dacă se simțea rău, dacă are nevoie de o ceașcă de ceai, dar a zis că dorea doar să fie lăsat în pace. Apoi… (urmă o pauză emfatică), apoi am văzut.

— Ce, doamnă Schobeck?

Ea se aplecă mai aproape și își coborî glasul.

— Sângele, spuse. Jacheta lui era mânjită de sânge. Nu mult. Dar l-am văzut. Se purta ciudat. A dorit să urce direct în cameră. Nu mi-a trecut nimic prin cap, dar apoi am citit anunțul din B.Z…

Gräf ciuli urechile.

— Sunteți sigură că era sânge?

— Da, sigur! Cândva, am lucrat într-o măcelărie și…

El o întrerupse.

— Mulțumesc, Frau Schobeck. Poate să ne fie de ajutor. Unde-l găsim pe domnul Fleming?

— La mine, desigur, spuse ea. Strada Putbusser 28, clădirea din spate, etajul trei.

43

Andreas Lange discutase cu inspectorul-șef Gennat în ultimele zile mai mult decât cu orice altă ocazie. Nu era sigur dacă era de bine sau de rău, dar era clar că Buddha era cu ochii pe el. Nu-și putea permite să greșească.

Trudchen Steiner, secretara lui Gennat, puse tava cu prăjituri pe masă, și Gennat își servi musafirul. Discuții ca acestea erau mai degrabă similare cu o întâlnire la cafea decât cu un raport oficial. Lange mulțumi pentru felia de ștrudel cu mac de pe farfurie și mușcă.

— De câtă vreme ești la noi, domnule detectiv asistent?

Lange răspunse cu gura plină, încolțit:

— De aproape doi ani. Din decembrie 1929.

— Înainte de asta ai fost doi ani la divizia Tâlhării din Hanovra?

Lange se gândi că ajunge să încuviințeze. Avea încă gura plină. Buddha îi studiase dosarul, pare-se.

— Tocmai am acceptat niște cadeți.

— Domnul Weiβ i-a prezentat deja, domnule.

— Te-ai gândit să candidezi?

— Cu tot respectul, domnule, mi s-a părut prematur. Nu sunt la Cas… ăăă, în Berlin, nici de doi ani.

Lange își dădu seama că se înroșise, și se simți iritat, dar Gennat nu părea să observe.

— Te-ai descurcat foarte bine în cazul KaDeWe, până acum. Ofițerii Nebe și Böhm au doar cuvinte de laudă.

Gennat își vârî o felie de tartă cu agrișe în gură. Favorita lui.

— Dar ai fost suficient de disciplinat să nu-ți pomenești propriile bănuieli.

— Da, domnule, căci m-am gândit…

— Și te-ai gândit bine.

Gennat se aplecă spre el.

— Ești conștient că, fără o mărturie, nu poți spune procurorului nimic.

— Da, din păcate. Tot nu știu cum voi da de ea. Cred că depinde de cei de la Mandate.

Gennat încuviință.

— Aș dori să preiei cazul Kallweit de la Böhm. Ați lucrat oricum împreună.

— Inspectorul Böhm a pomenit despre asta. Închid cazul KaDeWe?

— Evident că nu! Nu te grăbi. Ține-l la foc mocnit. Să așteptăm

martora.

— Dar președintele dorește o rezolvare rapidă.

— Asta dorește mereu, dar nu-l lăsa să te convingă. Poți închide cazul doar după ce audiezi martora.

Lange încuviință.

— Și acel anticar mort, continuă Gennat, are suficiente legături cu dosarul KaDeWe. S-ar putea să aducă piste nebănuite.

— Așa este, domnule. Sper doar ca martora de la KaDeWe să nu-l aibă pe conștiință. Ar fi o legătură de care mă pot lipsi.

— Vei avea sprijinul ofițerului Mertens. Dar, în privința bănuielilor noastre, nu sufla o vorbă!

Lange mai luă o gură de ștrudel cu mac.

— Și, adăugă Gennat, dacă nu văd o candidatură pentru postul de inspector pe biroul meu, la următoarea rundă de recrutări, vei avea probleme.

44

Erau în întârziere. Se lăsa înserarea. Kirie trăgea tare de lesă. Un miros o momea să înainteze, și Rath abia dacă putea s-o țină.

— Pas, o mustră el, pentru a nu știu câta oară.

Kirie trase mai departe de lesă, de parcă era plătită pentru asta. Rath nu era binedispus după drumul spre casă cu Hanomag-ul, care-i făcuse nervii franjuri. Abia aștepta o seară liniștită; în schimb, tropăia pe malul lacului Müggelsee.

— Pentru Dumnezeu, Kirie, pas!

Se opri și trase furios de lesă. Câinele icni scurt și privi surprins înapoi, dar măcar se opri. La fel și Charly.

— Ce naiba ai pățit? zise ea. Nu mai fă așa!

— Ar fi trebuit să lăsăm câinele acasă.

— Ca să țină trează toată clădirea? Știi că nu-i place să stea singură.

— Poate c-ar fi trebuit să rămânem toți trei acasă.

— Dacă e prea mult pentru tine, ar fi trebuit să zici.

— Am avut o zi proastă. Îmi pare rău.

Rath era încă iritat că se lăsase convins. Își putea imagina un scenariu mai plăcut, mai ales în compania lui Charly, decât să caute o tabără de oameni fără adăpost lângă Müggelsee. Dacă avea dreptate, povestea asta cu fugara lui Charly avea în sfârșit un final, iar Alex Reinhold nu fugea doar de Serviciile sociale. Era implicată și într-una dintre cele mai spectaculoase spargeri recente, precum și în două posibile crime.

Mai întâi Beckmann, unul dintre cazurile nerezolvate ale lui Böhm. Heinrich Beckmann fusese împușcat mortal în apartamentul său, în seara de 20 decembrie. Nici urmă de ucigaș, dar martorii spuseseră că îl văzuseră pe Karl Reinhold ieșind din casă. Alții spuseseră că sora lui, Alexandra, ar fi intrat în clădire cam cu zece minute înainte. Amândoi dispăruseră până ieri după-amiază, când Alexandra fugise de la tribunal. Părinții ei fuseseră dați afară din chirie la doar două zile după crimă, o evacuare forțată pe care Beckmann, administratorul, o pusese în mișcare în dimineața morții sale.

A doua crimă era legată de jaful de la KaDeWe. O parte din pradă fusese găsită la omul-paravan al Berolinei, acum mort. Oricare-o fi fost rolul Alexandrei în cele două cazuri, greșeala lui Charly căpătase noi dimensiuni și nu mai putea fi trecută cu vederea.

Deși trebuia să găsească fata cât mai repede, Rath nu găsea încă

motiv ca să-i viziteze părinții fără domiciliu, mai ales că interogarea lor, cu șase luni în urmă, nu dusese nicăieri.

— Ai numele, i-ai identificat familia și ai săpat chiar după un caz vechi, așa că lasă restul în seama celor de la Mandate, spusese, după ce Charly îi povestise totul.

Voia s-o liniștească, dar ea îl privise cu expresia pe care el o detesta, ușor disprețuitoare, care spunea: cum de încă nu mă înțelegi?

Așezarea era un amestec straniu de tabără și oraș plutitor, și era curată și organizată, aproape de parc-ar fi fost măturată regulat. În aer se simțea miros de cartofi prăjiți. Ajunseră într-un soi de piață, cu lemn stivuit cu grijă în mijloc. O femeie punea rufe la uscat și doi copii jucau leapșa, altfel nu se vedea nici țipenie de om. Femeia privi bănuitoare înspre cei doi musafiri bine îmbrăcați. Ultimele raze de soare făceau scena să pară aproape idilică.

Părul de pe spinarea lui Kirie se ridică, și ea mârâi.

Femeia luă coșul cu rufe și dispăru într-o coșmelie. Un câine începu să latre, iar Rath tresări. Suna mult mai periculos decât sunetele inofensive pe care le scotea Kirie.

— Ține-o bine pe Kirie, zise Charly.

Rath deja își înfășurase lesa de câteva ori în jurul încheieturii, dar Kirie nu încercă să se îndepărteze. Rămase complet nemișcată, mârâind de una singură și tremurând ca un motor electric cu blană. Privea cărarea care ducea spre mijlocul așezării. Lătratul se înteți și, în cele din urmă, văzură un câine mare, de culoare maro-neagră ca de gândac, un amestec nesănătos de doberman, rottweiler și vârcolac.

Rath își dădu seama cu groază că monstrul nu era în lesă. Pentru o clipă, rămase pe loc și privi nou-veniții, înainte să o ia înspre ei. Acum începu și Kirie să latre la amalgamul de mușchi, piele și dinți care se apropia în goană, dar suna ca întotdeauna: inofensivă. Cu siguranță nu speria bruta care-i ataca. Rath rămase țeapăn ca o scândură, simțind că inima i se oprește. Câinele era la doar câțiva metri când se auzi un șuierat ascuțit și acesta se culcă la pământ.

Un bărbat la vreo 30 de ani ședea la umbra unui perete de tablă. Se ridică și se apropie de câine.

— Bun băiat, zise, mângâindu-l pe ceafă. Bun băiat, Stalin.

Câinele îi privi pe Rath și pe Charly de parcă nu-și încheiase încă socotelile cu ei.

Rath reuși în sfârșit să se miște și se întoarse spre Charly, a cărei față își recăpăta încet culoarea. Stăpânul lui Stalin lăsă câinele unde era și se apropie.

— Dacă sunteți de la Ordinea publică, v-aș sfătui să nu apăreți aici fără poliție.

Rath era cât pe ce să-și scoată documentele, dar Charly îi dădu un ghiont.

— Îl căutăm pe Emil Reinhold, zise ea. Se pare că locuiește aici, cu soția.

— Ce vreți cu el?

— Suntem prieteni cu Helmut, zise Charly. Fiul…

— Știu cine-i Helmut Reinhold, dar nu știu dacă Emil va avea chef să discute cu el sau cu prietenii lui social-democrați.

— De asta ne-a trimis, minți Charly.

Rath era uluit de cât de convingătoare era.

— Știe că tatăl lui îi poartă pică și vrea să se împace.

— Deci sunteți emisari?

Bărbatul râse.

— Și eu care credeam că sunteți curcani.

Își trecu ambele palme peste ceafa câinelui.

— Stalin e alergic la polițai. Dar…

Ridică mâna spre Charly.

— Apoi am văzut că e și o doamnă de față.

— Unde-l găsim pe Herr Reinhold? întrebă doamna.

Bărbatul arătă spre malul lacului.

— Acolo, lângă lac. Vedeți fumul?

Charly încuviință și-l trase după ea pe Rath. Stalin îi urmări cu privirea, dar rămase pe loc, chiar și când Kirie scoase un lătrat scurt și voios. Rath trase de lesă și ea îl urmă voluntar.

Cocioaba lui Emil Reinhold era un fost stand de la târgul de Crăciun. Rath își imagina cu greu că ar fi arătat vreodată la fel de dărăpănată. Acoperișul părea să fie făcut doar pentru a strânge apa de ploaie, înainte s-o transfere înăuntru, pic cu pic. Peretele lateral nu părea să aibă niciun unghi drept. Cu siguranță omul nu era tâmplar. În fața intrării construise un mic intrând, acoperit cu o folie cenușie pentru muște sau poate cu o prelată de camion.

Rath încuviință spre Charly, oprindu-se lângă ușă și bătând. Apăru un bărbat la vreo 50 de ani.

— Emil Reinhold?

Bărbatul dădu din cap.

— Mă numesc Ritter, iar el este Herr Rath. O căutăm pe fiica dumneavoastră, Alexandra.

— Ați venit în locul nepotrivit.

Reinhold încercă să închidă ușa, dar Charly își proptise piciorul în deschizătură.

— Poate c-aveți idee unde o putem găsi. Fiul dumneavoastră, Helmut…

Când pomeni de fiul lui, îi aprinse fitilul.

— Deci dintr-acolo bate vântul. Helmut își trimite prietenii socialiști fiindcă nu mai îndrăznește să vină chiar el aici?

Arătă spre așezare.

— Ia priviți. Asta-i mizeria creată de voi, social-democrații. Trădători de clasă!

Scuipă, și Charly trebui să-și miște picioarele, să n-o nimerească.

— Herr Reinhold, nu suntem social-democrați. Nu e vorba despre Helmut, ci despre fiica dumneavoastră!

— Nu știu unde e și nici nu vreau. Poate c-o fi început din nou la Wertheim. Dacă dorește s-o vadă, să meargă s-o caute chiar el.

— Noi o căutăm, spuse Charly. Ne temem că s-a întâmplat ceva rău. Vrem s-o ajutăm.

— Care „noi”?

Charly îl înghionti pe Rath și el își scoase insigna. Reinhold se uită la ea.

— Credeam că vreți s-o ajutați?

— Da, vrem, spuse Rath.

— Poliția este prietena ta, râse bărbatul. Haideți, cu binecuvântarea mea, arătați-i pușlamalei ce merită. Dac-o găsiți!

Rath simțea că Charly se străduia să-și păstreze calmul.

— Nu vrem să-i arătăm nimic. Vrem s-o ajutăm, repetă ea, chiar dacă pricepeți asta mai greu. Alexandra e bănuită c-ar fi intrat prin efracție într-un magazin…

— Faceți ce vreți și dați-mi pace.

În cele din urmă, Charly ajunse la capătul răbdării.

— Trebuie să învățați să ascultați! Așa v-ați tratat și fiul? Nu mă miră că familia nu vrea să mai aibă de-a face cu dumneavoastră!

— Noi, proletarii, n-avem nevoie de ajutor, mai ales nu de la social-democrați. Ne purtăm singuri de grijă!

— Sunteți prea mândru să primiți ajutor de la fiul dumneavoastră, fiindcă e social-democrat?

— E un fascist! Complice în exploatarea muncii de către capitaliști!

Fața lui Reinhold se înroșise.

— Dar nu mai durează mult și vine și momentul nostru. Nu va mai dura mult și proletariatul se va ridica la arme!

Rath începea să priceapă, încet, încet, de ce se destrămase familia Reinhold. Își dădu ochii peste cap.

— Cred că pentru noi a venit deja momentul, spuse el. Mulțumesc pentru informații, domnule.

O luă de braț pe Charly și o trase după el. Emil Reinhold închise ușa în spatele lor.

— De ce m-ai luat? întrebă ea, și se smulse din mâinile lui. Mai aveam întrebări.

— N-ar fi răspuns. Ai auzit ce absurdități scuipa, oftă Rath.

— Poate ne-ar fi oferit ceva.

— Poate dac-ai fi fost mai prietenoasă. În plus…

Rath privi cerul.

— Uită-te. Se întunecă și nu știu cât de vechi sunt bateriile lanternei. Trebuie să ne asigurăm că ajungem la mașină. A fost destul de greu de condus pe lumină.

Charly nu zise nimic. Rath simțea că era furioasă. Ajunseră în tăcere în piață, unde stăpânul lui Stalin întețea focul.

— Delegația socialistă părăsește paradisul nostru muncitoresc atât de repede?

Câinele se întinsese lângă foc, care începea să trosnească. Kirie începu iar să mârâie, precaută însă, ca să n-o audă nimeni, mai ales nu câinele.

— Nu pricep ce-au toți de-aici împotriva PSD, spuse Rath.

— Privește în jur: șomeri, oameni fără adăpost. Familii care abia au ce mânca, din cauza politicilor social-democrate. Pe spinarea noastră, a muncitorilor!

— Mi se pare idilic, comentă Rath, arătând spre foc, care atrăsese primii oameni din așezare. Aproape ca o tabără de nomazi. Vă lipsește o chitară.

— Hai înapoi în februarie, când lacul e înghețat, și abia dacă avem apă. Când frigul îți mușcă din corp. Atunci te vei gândi mai bine la romantismul nomad. Nu-i operetă. E viață adevărată.

Părăsiră tabăra și se întoarseră prin pădure. Vizibilitatea se reducea pas cu pas. Rath porni lanterna. Raza de lumină dansa pe copaci, făcând să pară mai întunecat tot ce nu lumina. Nu-i folosea la nimic. Nu putură găsi cărarea.

— Poate ar trebui s-o lăsăm pe Kirie în față, spuse Charly. Se bazează mai mult pe miros decât pe văz.

Rath încuviință și, în lipsă de idei mai bune, îi dădu câinelui să adulmece cheia de la mașină. Păru să meargă. Își puse botul în pământ și luă urma. Rath slăbi lesa și o urmă, printre tufele care se îndeseau.

— Ești sigur că pe aici am venit? întrebă Charly, după o vreme.

— N-am idee. Măcar câinele a prins mirosul.

— Da, însă miros de ce?

Cinci minute mai târziu, Kirie acceleră când ajunseră în liziera pădurii. Sări pe ceva de pe pământ, luându-l în gură și agitându-l.

— Lasă-l! făcu Rath, care deși avea lanternă, nu era sigur ce apucase câinele.

Doar la a treia comandă Kirie își lăsă prada. Rath lumină un ghem de blană care fusese sfâșiat în bucăți. Un amestec roșu curgea din el ca dintr-o pernă plesnită.

Era o veveriță moartă.

Kirie părea vinovată. Charly izbucni în râs.

— Nu râde, zise Rath. Trebuie să fim severi cu ea.

Ea se adună, dar apoi Rath spuse „Câine rău”, foarte serios, și

Charly începu din nou să râdă.

— Nu o vom dresa niciodată, oftă el.

— Acum, că și lanterna, și câinele au dat greș, ce-ai spune să ne bazăm pe simțul meu de orientare?

Rath stinse lanterna și Charly privi cerul. Părea să se ia după lună sau poate după stele. În orice caz, ieșiseră curând la drumul cel bun, deși tot le luă jumătate de oră să ajungă la mașină. Se treziră și pe teren mlăștinos, un ocol care-l lăsă pe Rath fără un pantof. Degeaba căutară cu lanterna, care pornise pentru moment. Mlaștina îi înghițise pantoful și nu avea de gând să i-l înapoieze.

Cu portiera deschisă, Rath se așeză și-și stoarse șosetele. Charly nu avea picioarele într-o stare mai bună, dar avea ambii pantofi. Nu puteau stoarce labele ude ale lui Kirie. Când își puse capul în poala ei, câinele făcu mizerie în mașină și murdări haina lui Charly. Rath își vârî șosetele și pantoful sub bord și porni motorul.

— Poți să conduci desculț? întrebă Charly.

— Poți face orice desculț, răspunse el, în dialect berlinez.

Se zguduiră încet pe Köpenicker Landstrasse, înapoi spre oraș. Hanomag-ul reuși să-i dezamăgească iar, de data asta la Poarta Schesisicher, chiar în inima Berlinului. Trecătorii priviră cu un amestec de interes și amuzament cum tipul desculț, dar altminteri îmbrăcat impecabil, coborî din mașină, deschise capota, repară ceva, închise capota, urcă iar și reporni mașina.

Charly zâmbi când el se așeză din nou lângă ea.

— Scuze, mormăi el, băgând în viteză. De obicei, am pantofi de schimb.

Charly nu mai zâmbi.

— Ce-ai pățit?

— Ce-am pățit? N-am înaintat deloc. Doar dacă nu consideri picioarele ude, hainele murdare și un pantof lipsă drept progres. Ah, și câteva ore de somn în minus.

— Așa, și? Dormim la sfârșitul lunii. Nu așa zici tu mereu?

— Am fi putut petrece o seară plăcută acasă, cu o sticlă de vin roșu, în loc să ne irosim timpul aici.

— Să ne irosim timpul?

Charly se prefăcu indignată.

— Te rog! N-am mai fost atât de clar avertizată cu privire la primejdiile democrației socialiste.

— Așa este. În seara asta, porcăriile debitate de Reinhold și de camarazii lui au avut mai mult sens decât orice altceva!

O privi.

— Recunoaște c-a fost o idee trăsnită.

În timp ce el o privi cu coada ochiului, Charly nu zise nimic. Când trăsăturile ei deveneau atât de serioase, era mai bine să se

ascundă. Avu nevoie de un minut să-și revină.

— Ce înseamnă asta? zise ea, cu o voce mai rece ca niciodată. Chiar ești atât de supărat din cauza pantofului? Sau regreți că m-ai ajutat cu ideea mea trăsnită?

— N-am zis asta.

— Atunci ce ai zis?

— Trebuie să recunoști că am dreptate și c-ar trebui să-i lăsăm pe cei de la Mandate să se ocupe.

— Dar exact asta nu vreau să se întâmple. Nu pricepi? Vreau s-o găsesc pe Alex înainte!

— De ce? Nu mai e treaba ta. Ți-ai îndreptat greșeala. Lasă-i pe alții.

— Nu pricepi, nu? Și-a văzut prietenul plonjând spre moarte. E îngrozită de uniforme. S-a întâmplat ceva acolo, sus.

— Aflăm totul când o găsesc cei de la Mandate.

— Nu pot scăpa de senzația că tocmai atunci se va întâmpla ceva teribil.

Rath o privi, nevenindu-i să creadă.

— Ai citit iar în zaț de cafea?

— Cât de ignorant ești!

— Sunt doar realist. Încep să simt că te lași purtată de toată astea. Nu ești mama ei. Crede-mă că n-are nevoie de ajutorul tău.

Charly tăcu, dar era o tăcere plină de reproș.

Luminile Berlinului treceau pe lângă ei. Doar când ajunseră la drumul îngustat din zona șantierului de la podul Jannowitz vorbi din nou.

— Oprește aici, zise ea.

— Ce?

— Lasă-mă să cobor după pod.

— Ce s-a întâmplat?

Rath semnaliză și făcu așa cum spusese ea. Opri motorul.

— Nu s-a întâmplat nimic. Dar nu pot discuta cu tine. Nu mă iei în serios și n-am chef de asta acum. Vreau să fiu singură!

Rath oftă.

— Charly, te iau în serios. Dar ești juristă, nu samariteană.

— Nu mă înțelegi. Dacă nu vrei s-ajuți, o fac singură. Acum, lasă-mă să ies.

Rath își dădea seama că vorbea serios. Ea își pusese înapoi pantofii uzi. Rath deschise portiera și coborî din mașină pentru a o lăsa să iasă. Kirie fu surprinsă că se trezise pe scaunul de lemn și își privi ambii stăpâni ieșind.

— Dacă asta vrei, spuse Rath, dându-și seama cât de furios era. E sfârșitul perfect al unei seri groaznice!

— Așa mă gândeam și eu, spuse ea, încheindu-și haina. Cel puțin

suntem de acord într-o privință.

— Pot să te duc până pe Strada Spener?

— Nu, mersi. Iau S-Bahn-ul.

Ezită un moment, apoi se îndreptă spre stație, și el nu știu dacă s-o sărute sau nu de rămas-bun. Cât el încă se gândea, ea decise.

— Noapte bună, Gereon, spuse.

Măcar era ceva, dar avea spatele deja întors spre el. Își strânse poșeta la piept și porni iute înspre stație, care, în acel moment, era un mare șantier, ca atâtea altele din acest oraș.

Rath rămase pe loc, dar privi în urma ei. Părea ireal. Voia să alerge după ea, dar mândria îl paralizase. Să plece! Spera să piardă trenul. Cineva atât de încăpățânat ca ea merita consecințele.

Kirie lătră. Nici ea nu pricepea ce se întâmpla.

Rath se strecură peste scaunul de lemn, lângă Kirie.

— Se pare că, deocamdată, ne întoarcem în Luisenufer. Doar noi doi.

Nu era departe apartamentul lui, iar Hanomag-ul reuși să îl ducă fără să se strice iar. În timp ce conducea se tot gândea la Charly, la cum dispăruse ea înspre stație și cum o privise el, incapabil să se miște. Ar fi trebuit să strige ceva. „Nu pleca!” sau poate „Drum bun!”

În ambele cazuri ar fi fost sincer.

Ce se întâmpla cu ea? Ce se întâmpla cu ei? Nu era vorba doar despre seara aceea, ci despre ultimele câteva săptămâni, de la povestea din Köln. Da, lucrurile merseseră prost, dar nu cât să otrăvească atmosfera săptămâni la rând.

La Luisenufer rămase în mașină, privind prin parbriz. Femeie încăpățânată! Izbi cu pumnul volanul atât de tare, încât Kirie, care se ghemuise în liniște pe scaunul pasagerului, tresări.

Ieși, trăgând câinele de lesă, și aruncă pantoful ud într-un container. Capacul zăngăni cu ecou în curtea interioară. Urcă încet treptele, cu picioarele ude lipindu-se de lemn. În clădire era liniște. Nu părea să fi trezit pe nimeni. Se sperie mai mult când sună telefonul, exact când el intra.

Să fie Charly, dornică de împăcare? Voia să recunoască o ceartă stupidă? Dispoziția i se schimbă imediat în bine. O lăsă pe Kirie în bucătărie, își agăță haina în cuier, lipăi pe podeaua rece spre telefon și se așeză pe covorul din living. Ridică receptorul.

— Bine, ai avut dreptate, n-a fost o idee trăsnită, zise el, fermecător. Pot să vin la tine?

— Nu e necesar. Cred că putem discuta la telefon.

O voce de bărbat. Rath avu nevoie doar de o secundă să-și dea seama cine era pe fir.

— Îți dai seama cât e ceasul? Lumea doarme. E foarte nepoliticos să suni acum.

— Dacă m-ai fi contactat, nu m-aș fi simțit obligat să o fac eu, răspunse Johann Marlow.

— Abia am ajuns acasă. Am fost la muncă.

— Ieri ai fost la Amor-Diele. Mi-a zis Krehmann.

— Așa este. Am aflat câteva lucruri interesante. Mă miră că nu mi le-ai zis ieri.

— Te grăbeai să ieși din mașina mea.

— Știai deja că Rudi Șobolanul dispăruse…

— Cred că doarme dus pe undeva, cu vreo fătucă.

— Și cine spune că Hugo Lenz nu face la fel?

— Știu că nu.

— L-ai văzut pe Goldstein?

— Pe cine?

— Un asasin american plătit. Piraților par să creadă că a fost angajat de Berolina. Și că Rudi Höller a fost prima lui victimă.

— Domnule comisar, dacă era cazul, ți-aș fi spus de mult. Nu știu cine e Goldstein ăsta al tău.

— Aș vrea să te cred.

— De ce să nu joc cu cărțile pe față? Aș obstrucționa investigația. În fond, lucrezi pentru mine.

— Dacă l-a angajat altcineva pe yankeu? Cineva care-i și pe urmele Berolinei, și pe cele ale Piraților?

— Nu-mi dau seama cine. Cine-ar fi suficient de prost să creadă că poate doborî două Ringvereine?

— Poate c-ar trebui să te gândești puțin, zise Rath. Încă un lucru: Krehmann a zis că Hugo Lenz se vedea cu o fată la Amor-Diele.

— Vino la Venuskeller și te prezint chiar eu prietenei lui.

— Acum?

— Seara abia a început.

— E cam problematic. M-a lăsat Buick-ul.

— La ce garaj e?

— În Reinickendorf, la naiba-n praznic. Ca naiba sunt și angajații.

— Atunci, hai mâine, pe la doișpe. Lasă mașina în seama mea.

Marlow închise. Nu era o sugestie, ci un ordin.

45

Era încă furioasă. Jumătate de noapte stătuse trează, în pat, și-l trimisese la naiba, dorindu-și, în același timp, să fi fost lângă ea. Se duse la geam și se uită la primele raze firave de soare, care-și pipăiau timid drumul spre Strada Spener.

Era șapte și un sfert, după ceasul cu alarmă al lui Gereon, de pe noptieră. Îl împinse deoparte și aterizează, cu un zăngănit, pe podeaua de lemn. Nu o ajută deloc.

Furia ei ieșise iar la suprafață în S-Bahn, rozând-o tot drumul spre casă, și continuând pe parcursul nopții. Cel mai rău era că nu știa de ce era atât de furioasă și pe cine. Poate pe Gereon, dar și pe ea. Tăcerea din ultimele săptămâni o alimentase, și tăcerea nu era doar a lui, ci și a ei.

Nu mai avea încredere în el și nu mai știa ce credea el despre ea și despre munca ei. O lua în serios sau doar se prefăcea ca să nu o sperie? Ce naiba voia de la ea?

După ce te căsătorești, nu va trebui să mai lucrezi. Erau cuvintele mamei lui, dar Gereon nu o contrazisese. Oare pentru că și el gândea la fel?

Charly îi povestise puțin Erikăi Rath despre munca ei la tribunal, ca să anime o conversație care murea încet în cafeneaua aceea sufocantă. Apoi venise fraza ofensatoare, urmată de o tăcere și mai jenantă. Gereon își privea pantofii și sorbea din cafea. Mama lui Rath nu părea să-și fi dat seama ce făcuse.

În toate lunile în care fuseseră împreună, nu discutaseră nici măcar o dată despre căsătorie, nici măcar în glumă, dar asta nu-l oprise să o prezinte drept „logodnica mea” când dăduseră peste mama lui, accidental, în fața unui magazin universal. „Ca să nu complic lucrurile”, îi șoptise el la ureche.

Zilele din Köln au fost cele mai rele pe care le trăise în ultimul an. O dezamăgire totală. Și abia așteptase să plece din Berlin pentru câteva zile, să-l vadă pe Paul, vechiul prieten al lui Gereon, și să-i viziteze pentru prima dată orașul natal. Lucrurile începuseră promițător. O cucerise cu meciul de fotbal. Ea mai văzuse Hertha Berlin jucând de câteva ori, pe Plumpe, stadionul de acasă, însă niciodată în deplasare, și cu siguranță nu într-o finală care decidea campioana Germaniei. Ce joc! La pauză, Hertha era condusă de München, dar întorsese jocul, datorită lui Hanne Sobek. Când s-a înscris golul câștigător, nu cu mult înainte de fluierul final, ea îl luase pe Gereon în brațe, apoi pe Paul, și cei doi glumiseră că era „singura

femeie pe care o interesa fotbalul". Sărbătoriseră victoria în Centrul vechi, alături de fanii Herthei și de câțiva prusaci din Renania care simpatizau echipa, până ce, la un moment dat, Paul plecase discret. Gereon luase o cameră cu vedere la Rin, iar mai târziu, când ea stătea la geam, în cămașă de noapte, și privea luminile care se reflectau în râu, el o luase în brațe și o sărutase pe ceafă. Era atât de fericită, cum nu se simțise de multă vreme.

Avea să descopere abia a doua zi cât de înșelător fusese acest sentiment. Rătăcind prin cartierul comercial al orașului, au fost luați prin surprindere de o femeie pe care Gereon i-a prezentat-o drept „mama", înainte să facă semn spre Charly și să spună: „Fräulein Ritter… logodnica mea."

Erika Rath a făcut ochii mari, cu un amestec de curiozitate și suspiciune, și i-a târât în cea mai apropiată cafenea. „Te-aș fi invitat acasă, desigur", îi spusese lui Charly, „doar că Gereon nu-mi spune niciodată nimic".

Nu îl mai văzuse nicicând atât de supus. „Noi… urma să te vizităm, desigur", spusese. „Dar trebuia să fie surpriză. Am ajuns ieri."

Mama și fiul s-au privit în tăcere. Charly a povestit câte ceva despre tribunal, până ce Erika Rath și-a exprimat opinia despre căsătorie și muncă. Apoi, au alunecat din nou într-o tăcere de gheață. „Venim mâine", spusese Gereon. „Nu-i spune tatei, ca să fie surpriză."

Seara, Gereon a dus-o la un restaurant deosebit, de pe malul Rinului, o clădire modernă, cu ferestre de jur-împrejur, care oferea o priveliște captivantă asupra catedralei și râului. Dar seara a fost distrusă înainte de a începe. Erika Rath și întâlnirea lor ciudată din cafenea erau încă prezente. Ar fi fost mai bine să fi vorbit despre asta, însă Gereon a păstrat tăcerea.

A doua zi, au făcut o vizită familiei Rath, așa cum promiseseră. Charly era tot logodnica lui, ca să nu complice lucrurile, și i-a fost limpede curând că Gereon nu suflase o vorbă alor săi despre ea. Părinții lui se simțiseră prinși în capcană din cauza prezenței sale, și ar fi fost mai rău dacă întâlnirea întâmplătoare cu Erika Rath, cu o zi înainte, nu ar fi avut loc. Pentru Charly, cea de-a doua după-amiază a fost chiar mai rea decât prima.

După aceea, au plecat, conform planului, cu trenul de noapte, să petreacă o săptămână la Marea Baltică. Apartamentul de vacanță din cabana unui căpitan era mic și foarte frumos, vremea din Prerow superbă, dar atmosfera se stricase. Cerurile albastre de peste Darss n-au putut salva situația, și prima lor vacanță împreună a fost un dezastru. Dar nu vorbiseră despre asta.

De fapt, nu vorbiseră despre nimic. Doar își reluaseră viețile lor obișnuite când au revenit în Berlin. Firește că ea ar fi trebuit să facă o mișcare, dar nu voia. Tăcerea lui îi adusese în situația aceea, așa că

era problema lui.

Ea nu știa cum să definească relația cu el, și cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea seama că nu știuse niciodată. Ce voia Gereon Rath? Să se însoare cu ea? Ar fi trebuit s-o întrebe! Dar, dacă se gândea că ea avea să-și abandoneze cariera, poate nu gândea limpede.

Charly se duse în bucătărie și puse la fiert apă pentru cafea. Încă mirosea a câine. Culcușul lui Kirie se afla pe hol, sub cuier. Își privi cearcănele de sub ochi în oglinda din baie și decise că, pentru prima dată, va respecta ordinele lui Weber și va rămâne acasă.

Mâncă o felie de pâine cu miere și bău două cești de cafea, iar mintea i se limpezi suficient cât să dea un telefon. Știa numărul pe de rost. Răspunse o secretară.

— Bună dimineața. Aici Ritter. Pot vorbi cu domnul Scherer, vă rog?

46

Rath avu un vis ciudat. Dansa cu Charly în holul mare de la Excelsior, dar ea îl tot călca pe degetele de la picioarele goale cu pantofii ei cu toc cui. Muzica era bizară, atemporală. La recepție, crezu că recunoaște chipul lui Johann Marlow, deasupra gulerului brodat al uniformei de hotel. Abe Goldstein ședea la bar, dând pe gât whisky pahar după pahar și toastând de fiecare dată în cinstea lui Rath. Zâmbea cinic. Dintr-odată, alunecă de pe scaun, scoase un pistol din jachetă și îl îndreptă spre Rath, spre Charly, spre Marlow. Trase de trei ori și butoiul scuipă foc, dar nu se auzi nicio bubuitură, ci doar un ȚRRRRR ȚRRRRR ȚRRRRR asurzitor.

Rath se ridică în capul oaselor, tresărind. Mâinile sale o căutară pe Charly, dar nu o găsiră. Treptat, își reveni, dar numai când se auzi al patrulea ȚRRRRR, își dădu seama că cineva suna la ușă. Ce oră era? Unde-i era ceasul? Cel cu alarmă era încă în Moabit. Probabil dormise prea mult.

Sună a cincea oară. Era cineva încăpățânat. Rath se ridică și-și căută halatul, dar și acela era pe Strada Spener. Pescui lenjerie curată și șosete din dulap, își puse costumul de aseară, care atârna pe un spătar, ud și stropit de noroi, și se duse la ușă. Kirie privea curioasă. Nu putea fi Charly. Ar fi întâmpinat-o diferit.

Când Rath deschise ușa, un bărbat într-o salopetă albastră, murdară, se lăsase pe vine, încercând să strecoare ceva prin fanta pentru corespondență. Avea cearcăne și părea nedormit. Tresări și sări în picioare. În mână avea o cheie pe care Rath o recunoscu.

— Scuze, mormăi el, credeam că nu e nimeni acasă.

Ținea cheia sub nasul lui Rath.

— Mașina. Sunteți un om ocupat, așa că ne-am gândit să vă lăsăm noi mașina, căci e gata.

Rath rămase interzis. Luă cheia și încuviință în semn de mulțumire.

Omul rămase pe loc, apoi tuși.

— Pot lua mașina de schimb?

Rath avu nevoie de un moment ca să-și dea seama că vorbea despre Hanomag. Încuviință, nesigur dacă era treaz.

— Sigur, mormăi, și căută în buzunar cheia de la Hanomag.

Omul o luă și dispăru, atingându-și basca pătată de ulei.

— Factura? strigă după mecanic, care ajunsese deja jos.

— O trimitem, răspunse el cu ecou.

Rath intră în casă. Ceasul din bucătărie arăta 8:30. Nu trebuia să

intre în panică. Nu întârziase mult. Pe fereastră, îl văzu pe mecanic traversând cu pași iuți curtea. Părea grăbit. Rath se uită la cheie, apoi la Kirie.

— Latră, ca să știu că sunt treaz, zise el. Sau vorbește cu mine, ca să știu că încă visez.

Se duse la baie, porni boilerul, dădu de mâncare câinelui și se spălă cu apă călâie, dând jos dezamăgirea din seara anterioară. În dulap mai avea doar un costum. Trebuia să-l ducă la curățătorie pe cel gri. Îl împachetă și, fiindcă se grăbea, hotărî să nu mai bea cafea. Kirie era bulversată. De obicei, nu porneau în goana mare, dar nici nu dormeau atât de mult.

Un Buick nisipiu era parcat lângă casă, cu vopseaua atât de lucioasă, încât Rath nu-și recunoscu mașina. Doar când privi sigla de pe volan, fu sigur că într-adevăr era a lui. Verifică vopseaua, nu găsi nicio zgârietură, și apoi roțile: aveau patru anvelope noi. Cel puțin trei persoane lucraseră în tura de noapte ca să o scoată la capăt.

Rath era uluit de câtă influență avea Johann Marlow. Oricine putea pune pe jar un garaj – literalmente, peste noapte – avea multă influență. Nu-l impresionase nimic mai mult decât Buick-ul renovat care se afla la ușa lui. Nici luxul pe care și-l permitea Marlow, nici armata privată, nici măcar numeroasele legături cu poliția și cu autoritățile locale.

— Ei bine, Kirie, îi zise câinelui, poate n-a fost rău că Charly n-a rămas cu noi.

Era chiar mai bine. Ar fi mirosit ceva. Charly nu știa nimic despre cele cinci mii de mărci sau despre favorurile reciproce care-l legau de Doctor M., și nici nu trebuia să afle.

Rath puse cheia în contact și o întoarse. Se potrivea perfect.

— Se pare că suntem iar împreună, zise el, deschizând portiera. Tu, eu și mașina.

Kirie sări pe locul din dreapta, gâfâind nerăbdătoare.

47

Tipul părea pierdut și ostil, așa cum ședea incomod pe scaunul de lemn în camera B de interogatoriu. Gräf știa că au dat lovitura ieri, când Leo Fleming fusese arestat, împreună cu o trupă de bărbați în uniformă. Chiriașul lui Renate Schobeck căutase scurt posibilele căi de scăpare în momentul în care Gräf își scosese insigna, dar, în cele din urmă, se predase de bunăvoie.

În absența lui Böhm și a lui Grabowski, pe care dorise să-i informeze, însă nu reușise, Gräf luase lucrurile în propriile mâini. Nu avea nicio îndoială că procedase corect, dar Buldogul tot îl certase de la prima oră, înainte de a-i da rolul de simplu spectator. Inspectorul-șef dorea să conducă el interogatoriul.

La început, Böhm nu zise nimic, truc probabil învățat de la Gennat. Ieftin, dar funcționa. Fleming deveni tot mai agitat și începu să lustruiască scaunul cu turul pantalonilor.

— Ce făceați acum două seri, în Humboldthain? începu Böhm.

Fleming tresări.

— În Humboldthain? Ce vă face să credeți că eram acolo?

Böhm deschise dosarul din fața lui.

— Sunteți membru al RFB[35], zise el. De-a lungul timpului ați avut câteva confruntări cu naziștii, nu-i așa?

— Și ce dacă?

— Și după ce RFB a fost interzis, cel puțin teoretic.

— SA n-a fost interzis. Lor li se permite să lupte fără să fie pedepsiți.

— În țara asta, nimănui nu i se poate impune acest lucru.

— Când cămășile maro exagerează, se mai împart pumni. I-ați văzut? N-ar trebui să credeți că noi, roșii, lovim mereu primii.

— Nici nu vă străduiți să evitați asta.

— Lași nu suntem.

Böhm încuviință, aproape cu simpatie.

— Miercuri dimineață, una dintre luptele astea de stradă a scăpat de sub control, nu?

— Nu știu despre ce vorbiți. M-am tăiat curățând cartofi. Doamna Schobeck nu v-a zis? Întrebați-o!

— Am discutat deja cu dumneaei, spuse Gräf.

Fleming îl privi iritat.

— N-a confirmat? I-am dat hainele să mi le spele.

— Între timp, am făcut un test de sânge, spuse Böhm. Grupa B.

— Așa, și?

— Aveți grupa 0, Herr Fleming.

Acesta păli.

— Ghiciți cine are grupa B.

Fleming tăcea. Fără îndoială că-și imagina.

— Exact. Gerhard Kubicki, mortul din Humboldthain.

— E o coincidență.

— Nu vorbiți prostii! strigă Böhm. De ce-mi serviți tâmpenia asta cu cartofii? Chiar vă așteptați să cred că nu l-ați văzut niciodată pe Kubicki?

Fleming stătea neclintit pe scaun și tăcea.

Böhm aruncă pe masă o insignă: o mână care ținea o armă, deasupra căreia flutura un steag pe care scria Reichstreffen Berlin Whitsun 1928, iar mai jos erau trecute literele RFB.

Fleming o privi îndelung.

— N-aveți niciun drept să-mi scotociți prin apartament, zise. Pentru asta, aveți nevoie de mandat.

Böhm se lăsă pe spătar.

— N-am căutat nicăieri. Legistul a găsit-o sub cadavrul lui Kubicki. Aș spune că el nu făcea parte din Frontul Roșu.

Fleming se uită într-o parte și-n alta, apoi răspunse urlând:

— Bine, pentru numele lui Dumnezeu. Da, am târât nazistul mort în tufe!

— Deci recunoașteți.

— Doar că l-am ascuns! Nu că l-am ucis.

— Chiar vă așteptați să cred povestea asta?

— E adevărul.

— Dacă nu l-ați ucis, de ce ați ascuns cadavrul?

Leo Fleming oftă. Se mai liniștise.

— În fiecare dimineață mă întâlnesc cu iubita lângă biserică. Nu am vrut necazuri.

— Ei bine, asta înțeleg.

— Să vă zic sau nu ce s-a întâmplat?

— Vă rog.

48

Niște urme întunecate pe pavaj erau tot ce rămăsese din ploaia de dimineață. Să stai acolo și să bei cafea și coniac era o experiență. Băuturile te încălzeau pe dinăuntru, soarele pe dinafară, și un chelner apărea, la intervale regulate, cu cafea fierbinte, coniac proaspăt, și orice-ți mai poftea inima, inclusiv un exemplar din Evening Post . Café Reimann avea caracter internațional. Într-o oră și jumătate de când era acolo, Goldstein auzise vorbindu-se engleză, franceză și rusă. Îi plăcea obiceiul european de a scoate afară mese și scaune, iar aici, pe Kurfürsterdamm, trotuarele erau foarte late. Între timp, trecătorii, îmbrăcați elegant, printre care se numărau multe femei frumoase, creau un spectacol de care nu te puteai plictisi.

Nicio veste din Brooklyn în Evening Post – sau niciuna care să-l intereseze. Niciun rând despre Moe Grăsanul, și nimic despre războiul dintre găștile newyorkeze. Ziarul era de-acum șase zile; era imposibil să obții o ediție recentă. Totuși, era bucuros să citească orice-l ținea la curent cu evenimentele de acasă și care-l putea informa despre soarta lui Moe, care ar fi fost, în cel mai bun caz, ucis.

Zilele grasului erau numărate, asta era sigur. Moe Berkowicz deranjase prea mulți oameni, mai ales pe italieni. Firește, simțea ce-l aștepta, și de aceea, în ultimele luni, devenise tot mai bănuitor, eliminând tot mai mulți oameni, dușmani reali și imaginari, și slăbindu-și poziția cu fiecare cadavru. Setea lui de sânge îi cuprinsese chiar și pe o parte dintre oamenii săi de încredere. Până și Skinny Sally, vechiul tovarăș al lui Moe, Salomon Epstein, calculatorul ambulant, al cărui creier precis contribuise mai mult la ascensiunea grăsanului decât toate armele și forța găștii sale la un loc, se afla pe lista neagră. Prin urmare, era clar că nimeni nu era în siguranță. Pentru prima dată în viață, Abe Goldstein nu reușise să execute un contract.

Skinny Sally tresărise văzând luminile aprinse în apartament și pe asasinul șefului șezând pe canapea. Privirea lui spusese doar: fă-o repede.

Abe îl liniștise:

— Nu-ți fă griji, Sally. Dacă voiam să te ucid, erai deja mort.

Salomon Epstein pricepuse că vizita lui Goldstein însemna c-ar fi mai bine să dispară câteva săptămâni, cât mai departe de Moe Berkowicz și de oamenii lui. Își făcuse bagajul și, din seara aceea, Abe Goldstein avea un nou prieten.

În ziua în care-l lăsase pe Sally să scape, plecarea lui Goldstein

era deja rezervată. Scrisoarea de la Berlin, sosită cu câteva zile înainte, îi ușurase decizia. Petrecuse cele patru zile dinainte de plecare într-un hotel ieftin, cu valizele pregătite, ieșind doar ca să-și cumpere ziare și țigări. Cu o zi înainte să plece, citise că la Congo Club de pe Amsterdam Avenue avusese loc un schimb de focuri, care se sfârșise cu o baie de sânge și cu cinci victime. Congo era unul dintre barurile clandestine ale lui Moe. Grăsanul ar fi trebuit să moară și el, dar își schimbase obiceiul și părăsise clubul la ora zece. După aceea, se făcuse nevăzut. Incidentul îl lămurise, în sfârșit, pe Abe cât de important era să dispară o vreme. Un Moses Berkowicz rănit era mai periculos ca niciodată.

O zi mai târziu, Goldstein se afla pe puntea superioară a navei Europa. Sprijinit de balustradă, văzuse doi tineri în haine de vară, de culoare cenușiu-deschis, pe docul de jos. Nu-i mai văzuse niciodată, dar fără îndoială că împărțeau casa și masa cu Moe Grăsanul în vreun apartament păduchios din Brooklyn. Erau ultimele rezerve ale grasului: doi amatori culeși de pe străzi, care păreau să nu fi purtat în viața lor un costum. Când unul dintre ei îl văzuse și arătase înspre el, le făcuse din mână, știind că era în siguranță. Vasul cu abur deja pornise, și sirena își lua rămas-bun asurzitor de la Manhattan. Dar unul dintre cei doi, poate crezând că nu va auzi nimeni, din cauza zgomotului, și-a scos arma și a țintit. Partenerul lui l-a oprit. Îi văzuse un polițist, și asasinii de grădiniță ai lui Moe s-au făcut nevăzuți.

După ce căută în van necrologul lui Moses Berkowicz, Goldstein răsfoi secțiunea sportivă. Dodgers pierduseră iar.

— Anything else, Sir[36]? spuse chelnerul.

Avea un ton politicos, anticipând un bacșiș gras, în dolari.

— Schwarzwälder Kirsch, te rog.

Chelnerul încuviință apreciativ pronunția ireproșabilă. Probabil nu mai primise o asemenea comandă de la un turist american.

Goldstein se lăsă pe spătar, își aprinse o țigară Camel și își aruncă privirea înspre o fată în rochie de vară. Ea păru să remarce. Îi oferi un zâmbet fermecător. El îi răspunse la fel și mototoli pachetul gol de țigări. Încet-încet, rezervele i se epuizau. În apartament, mai avea doar un pachet cu 20 de țigări, și încă nu găsise o sursă de aprovizionare în oraș. În ciuda unei selecții altminteri excelente, tutungeria hotelului nu ținea Camel, și nici marea gară de vizavi. Poate c-ar trebui să scrie la Ambasada Americană. Sau să încerce în cartierul ăsta. Vestul bogat al orașului era locul în care turiștii americani păreau să-și petreacă timpul.

Cineva lăsase un ziar berlinez pe o masă alăturată. Privirea lui Goldstein se opri pe o figură cunoscută. Se întinse și înșfăcă ziarul. Pe prima pagină a secțiunii regionale din B.Z. am Mittag[37] se aflau cuvintele: OM DIN SA UCIS. Dedesubt era fotografia. Omul avea o

cărare exemplară, dar, dincolo de ea, semăna leit cu Gerd din Humboldthain, cel cu rozeta de metal. Numele lui era dedesubt: VICTIMA UNEI ÎNCĂIERĂRI POLITICE? GERHARD KUBICKI (27).

— Un Schwarzwälder Kirsch. Poftă bună!

Chelnerul puse pe masă o farfurie cu o felie mare de prăjitură „Pădurea Neagră” cu cireșe și luă discret pachetul făcut boț. Goldstein citi mai departe în ziar.

BERLIN. Cadavrul însângerat al unui bărbat de 27 de ani a fost descoperit de poliție ieri-dimineață, în parcul public Humboldthain, aproape de Biserica Înălțării Domnului. Victima a suferit lacerații și răni prin înjunghiere. Bărbatul, decedat din cauza acestor răni, a fost identificat drept Rottenführer SA Gerhard Kubicki, domiciliat în Berlin Gesundbrunnen, în prezent șomer. Poliția suspectează că ar fi fost victima unei încăierări cu motiv politic și a solicitat ajutor din partea cititorilor B.Z. Ați remarcat ceva suspect în parcul public Humboldthain, marți noapte? Martorii sunt rugați să contacteze cea mai apropiată secție de poliție sau să sune direct la sediul central din Alexanderplatz. Telefon: Berolina 0023.

Goldstein împinse farfuria cu prăjitură. Îi pierise pofta de mâncare. Poliția făcea caz. La naiba! Stinse Camelul și puse cinci dolari sub farfurie. Din instinct, simțea necazuri. Trebuia să facă ceva.

49

Pe cât de monoton era să stea după fundul lui Abraham Goldstein, pe atât de mulțumit era Rath de ziua sa de lucru în momentul în care urcă în Buick, la Anhalter Bahnhof. Curând îl vor fi iritat suficient pe yankeu. Cum o fi să-ți petreci toată ziua în camera de hotel? Goldstein o părăsea doar pentru prânz. Micul-dejun îl luase în cameră, la fel și cina din seara anterioară. Czerwinski notase sârguincios: un platou de friptură de vită rece și o sticlă de șampanie rece. Omul trebuia să se consoleze cumva.

Se bucura să poată folosi din nou mașina. Cei de la garaj făcuseră treabă bună. Buick-ul părea nou. La schimb, Marlow va aștepta o favoare. Rath i-o va face. Investigația sa pentru Doctor M. era de o sută de ori mai interesantă decât turele de la Excelsior. Sau căutarea pușlamalei lui Charly, o sarcină pe cât de ridicolă, pe atât de inutilă.

La naiba!

Orele infinite de la hotel îi oferiseră prea mult timp să se gândească la cearta sa cu Charly. Iar și iar, revăzuse imaginea pălăriei sale verzi, când ea dispăruse printre eșafodajele stației de S-Bahn. De câteva ori, fusese cât pe ce să o sune. Adusese telefonul sus, pe birou, și se tot îndemna. Chiar formase numărul centralei, dar închisese înainte să dicteze numărul lui Charly.

Era furios pe încăpățânarea ei, dar se gândea continuu la ea. I-ar fi plăcut enorm s-o poată lua în brațe, și nu doar fiindcă, de obicei, ajungeau în pat când se împăcau după o ceartă. Numai că ieri fusese altceva, și simțea asta.

Ar fi trebuit să-i ceară mâna, cum plănuia, dar, în ultimele luni, nu se potriviseră deloc lucrurile. Voia să fie un moment special, și de aceea organizase plecarea la Köln și făcuse rost de bilete la meci. Totul fusese planificat la milimetru, inclusiv masa rezervată la Bastei pentru ziua următoare, după ce își făcuse datoria de fiu, prezentând-o oficial pe Charly drept logodnica lui și clarificând că era decis să se însoare cu o protestantă. Apoi, ar fi dispărut înapoi la Berlin, și ar fi scăpat de părinți și de sfaturile lor.

Bastei era unul dintre cele mai șic restaurante din oraș, o clădire spațioasă și modernă, cu priveliști spectaculoase asupra catedralei și Rinului. Chelnerul era implicat. Trebuia s-aducă inelele odată cu șampania. Dar apoi dăduseră peste mama lui. Cum de uitase că-și făcea cumpărăturile la Leonhard Tietz, în fiecare luni?

În seara aceea, ieșiseră să mănânce în oraș, așa cum plănuise.

Masa era rezervată, însă momentul, nepotrivit. Reușise să-l prindă pe chelner și să scoată verighetele din pahare. Acum, erau ascunse iar în dulăpiorul din living, așteptând a doua șansă.

Își blestemă nehotărârea. Ar fi trebuit s-o ceară acum multă vreme sau s-o lase baltă. Dar să ceară de nevastă o femeie a cărei carieră era mai importantă pentru ea decât căsătoria și copiii? Rath nu mai știa ce era bine și ce era rău. Uneori, își dorea să fi aparținut generației părinților săi. Pentru ei, lucrurile fuseseră mai simple. Așa credea el.

Mai fusese logodit, însă Doris îl părăsise după ce ajunsese în paginile ziarelor, în urma incidentelor din Agnesviertel, în Köln. Căsătoria lor ar fi semănat cu cea a părinților lui, și se putea lipsi de asta.

O voia pe Charly, și pe nimeni alta. De ce nu-i spusese asta cu mult timp în urmă?

— La naiba! strigă, și Kirie, care aținise liniștită pe scaunul din dreapta, se trezi brusc și îl privi.

O voia pe ea, la naiba! De ce să nu-i spună, chiar acum? Astfel, putea lua o hotărâre chiar ea. Nu exista altă cale. Nu mai voia să aștepte, să accepte jumătăți de măsură. Trebuia să știe! Accepta răspunsul ei, oricare-ar fi fost. Dar nu mai putea suporta incertitudinea. Era acum sau niciodată.

Se simți plin de optimism, ca un om care se gândea să se sinucidă și, în cele din urmă, își adunase curajul să intre în liftul Turnului Radio și să se pregătească pentru saltul final.

Întoarse pe sub stâlpii de oțel care susțineau calea ferată și conduse până pe Strada Stresermann, trecu de Excelsior și se îndreptă tot mai spre nord, până ce, în sfârșit, ajunse în Moabit. Odată ajuns pe Strada Spener, rămase pentru un moment în mașină. Să iasă sau nu? Să cedeze impulsului sau să-și vină în fire? Scoase o țigară din pachet, și Kirie îl privi surprinsă. De ce nu ieșea nimeni din mașină?

Nu se așteptase ca sfaturile lui să fie atât de lămuritoare, dar această limpezire îi făcuse bine. Conversația îi făcuse bine. Ar fi trebuit să-l sune acum multă vreme. Nu o făcuse doar din pricina geloziei idioate a lui Gereon. Prezența lui Guido era ca o capă de toreador fluturată în fața taurului. Așa, și? A cui era problema? Nu a ei.

Guido, cu care fusese colegă și alături de care suferise mare parte din anii de la universitate, era din nou în bucătăria ei și se simțea ca pe vremuri, când o sfătuise să dea din nou examenul de stat. În dilema ei, n-ar fi putut spera la un ghid mai bun. Evaluatorul Curții, Guido Scherer, era un om care știa multe chestiuni despre carierele în

domeniu.

— Trebuie să accepți oferta lui Heymann, zise el. Știi ce onoare este?

— Desigur, dar la ce bun?

— După o muncă de cercetare atât de importantă, ți-ai face un nume în lumea academică.

— Doar că eu nu asta vreau. Vreau mai multă dreptate în lumea reală.

Guido zâmbi. Zâmbea des. Era alt lucru pe care-l detesta Gereon la el, dar, oricum, nu-l suportase niciodată pe fostul ei coleg. Îi explicase de zeci de ori că nu exista niciun motiv de gelozie, dar el nu părea să o creadă. „Încă-ți mai face curte, știi?" „Nu exagera. Știe că n-ar ajunge nicăieri și îi convine." „Dar te privește de parcă… de parcă… Și rânjește stupid!" „Ah, termină odată cu gelozia și încetează să-mi mai impui cu cine mă văd!"

Gereon o lăsase mai moale cu critica, dar, din când în când, ea tot se mai vedea cu Guido.

Charly se înfurie din nou. Gereon reușise să o îndepărteze de unul dintre cei mai buni prieteni. Doar acum, la un an după ce-l văzuse ultima oară, când vorbeau despre drept și despre toate cele, își dădea seama cât îi lipsiseră conversațiile acelea. Conversațiile imposibile cu Gereon Rath erau tot ce avea nevoie acum, după necazul de la Lichtenberg. Îi făcea bine să discute cu cineva care știa lucrurile astea. Care-i prețuia abilitățile când venea vorba despre drept. De Gereon nu era sigură.

— Încă o picătură?

Guido încuviință, și Charly mai turnă puțin din vinul pe care intenționase să-l împartă cu Gereon. Ca să discute despre același subiect: oferta lui Heymann.

Se ridică.

— Scuză-mă, dar am nevoie la toaletă.

Charly dispăru și, chiar când musafirul ducea paharul la gură, se auzi soneria.

Rath despachetă agitat florile. Elanul care-l motivase, hotărârea și siguranța că făcea ce trebuia se ofiliră acum în fața ușii. Ieșise pe stradă, trebuind să facă câțiva pași ca să se calmeze, și cumpărase un buchet de trandafiri de la florăria de lângă arcadele stației de metrou, înainte să revină la apartamentul ei. Kirie, obișnuită să meargă din mașină direct în salon, își privi stăpânul cu răbdare, știind că oamenii erau capricioși.

Dădea din coadă. Probabil c-o mirosea deja pe Charly. Chiar și așa, din apartament nu venea niciun sunet. Rath sună iar. Începea să

creadă că făcuse drumul degeaba, că ea se întorsese în Friedrichshain, la Müggelsee sau cine știe unde, căutând fata fugară, când auzi pași. Inima îi bubuia, urmau să se împace, știa asta, dar dacă-i va accepta cererea… de asta nu era sigur. Avea nevoie de mai mult decât de farmecul personal. La naiba, trebuie să reușești, își spuse. Ori o faci, ori nu!

Ușa se deschise, și zâmbetul obraznic, băiețesc, al lui Rath, îngheță.

— Herr Rath! făcu Guido, rânjind.

Imposibil! Mai trecuse prin situația aceea și înainte, și atunci reușise să-și manifeste furia în altă parte. De data asta, rămase pe loc. Furia îl consuma. Nu avea cum s-o stingă și asta păru, în sfârșit, să-l motiveze. Se dădu înapoi, și chiar când Guido spunea ceva de genul „Vreți să intrați?”, îl lovi cu trandafirii peste ambii obraji, cu tulpinile lor lungi, cu spini mari și ascuțiți.

Kirie lătră, fiindcă lătra la oricine se certa cu stăpânul ei, și lătratul ei îl readuse pe Rath în simțiri și-l împiedică să șteargă rânjetul prostesc de pe fața bărbatului cu o directă de stânga. Pentru că omul rânjea în continuare, firește, chiar dacă avea dungi de sânge pe față. Aruncându-i trandafirii făcuți praf la picioare, Rath o luă pe Kirie de lesă și se întoarse la mașină.

50

Proprietarul puse două beri pe masă și două pahare de șnaps alături. Rath și Gräf ciocniră, dădură șnapsul pe gât și stinseră cu bere.

— Deci? întrebă Rath. Cum merge?

— Am arestat ieri-seară un suspect, dar Böhm conduce interogatoriul.

— Ce poți face? Ancheta e a lui. Să te bucuri dacă numele tău va apare în dosar.

— Cred că-i mai bine decât să frec menta la Excelsior. N-a plecat Goldstein?

Rath clătină din cap.

— Se pare că vei pierde pariul.

— Nu e încă sfârșitul săptămânii. Unde-i câinele?

— Doarme.

Rath scoase din tabacheră o Overstolz și o aprinse.

— Ce caz anchetezi? Anticarul mort?

Gräf clătină din cap.

— Böhm i l-a dat lui Lange. Are legătură cu jaful de la KaDeWe. Nu, zise el, eu am treabă cu naziști homosexuali.

— Pardon?

— Gerhard Kubicki. Tipul din SA, mort în Humboldthain. Era pe invers.

Rath râse.

— De aceea nu l-a transformat Goebbels în al doilea Wessel.

— Nu ți-ar veni să crezi câți homosexuali sunt în SA. Mai ales în noua versiune. Gașca de la conducere e un ghimpe în coasta vechii gărzi a lui Stennes.

Războiul din SA ținuse Berlinul pe jar luni de zile. Oberführerul Walther Stennes, cel mai înalt în grad din Berlin, Brandenburg, Prusia de Est și Pommern, se răsculase contra lui Hitler și a lui Goebbels, ocupând sediul central al partidului de pe Strada Hedemann. Cu susținerea lui Hitler, Goebbels reușise să pună frână: Stennes fusese eliberat din funcție, peste cinci sute de susținători de-ai săi fuseseră eliminați din SA, și se făcuse curățenie printre membrii din Berlin. De atunci, facțiunile SA rivale se ciocniseră tot mai frecvent.

— Ai piste? întrebă Rath.

Gräf ridică din umeri.

— Am arestat un comunist cu sângele lui Kubicki pe haine.

— Iată. Ca de obicei. Roșu pe maro.

Gräf părea sceptic.

— Tipul a recunoscut c-a ascuns cadavrul, dar neagă c-ar fi ucis omul din SA. Spune că era proptit de zidul bisericii, țeapăn deja. A ascuns leșul ca să n-aibă probleme.

— Când spune că l-a găsit?

— În zori. Se întâlnește cu iubita în fața Bisericii Înălțării Domnului, zilnic, înainte de muncă. Înainte să meargă ea la muncă. El e șomer.

— Foarte practic. Ea îi oferă vreun alibi?

— Nu. Nu l-a văzut deloc în dimineața cu pricina. El spune c-a observat că avea sânge pe jachetă și s-a dus acasă.

— Ciudată poveste.

— De aceea o și cred.

— Cine l-a ucis pe nazist, atunci?

— Nu știu.

Gräf ridică paharul gol de bere și asta-i atrase atenția lui Schorsch. Proprietarul de la Nasse Dreieck aduse unul plin, schimbându-l cu cel golit de Gräf și privind dezaprobator paharul încă pe jumătate neconsumat al lui Rath.

— Posibil, zise Gräf, ca homosexualitatea victimei să fie cumva relevantă.

— Un nazist pe invers, victima unui ucigaș homofob? Nu-mi sună bine. Mi se pare că miroase straniu când naziștii sau comuniștii se dau drept victime.

— Omul nu se dă drept victimă, ci este. A fost ucis.

— Așa e. Doar că, de când Goebbels l-a transformat în erou pe proxenetul de Wessel…

— Wessel nu era proxenet. E doar propagandă comunistă!

— Nici martir n-a fost. Știu bine cazul.

Rath hotărî să o lase așa. Nu dorea să se certe cu amicul său pe teme politice. De obicei, evitau subiectele, așa cum evitau și să discute despre Charlotte Ritter.

— Spui că acest Kubicki a murit fiindcă era homosexual.

— E o posibilitate. Am găsit ceva interesant în dosare. Cam cu o săptămână în urmă, oamenii lui Stennes l-au amenințat pe unul dintre liderii noului SA din Berlin. Karl Ernst, aghiotantul Gau-ului local, ședea cu niște camarazi într-un bar de pe Halensee, când un grup de susținători de-ai lui Stennes au încercat să-i atace. I-a ridicat o echipă de intervenție.

— Așa, și?

— Unul dintre oamenii lui Stennes le-a zis lucruri urâte lui Ernst și amicului său, Paul Röhrbein. E prima dată când am citit cuvântul bulangii într-un dosar de poliție. Mai erau scrise și băieți pederești, și ticăloși pe invers.

— Destul de homofob.

— Da. Ernst și Röhrbein sunt homosexuali amândoi.

Rath încuviință, gânditor.

— Dar cel mai interesant lucru la dosar e altceva. Printre cămășile maro din bar se afla și numitul Gerhard Kubicki.

— Să ghicesc, era unul dintre bulangii.

— Ai nimerit-o.

Gräf mai luă câteva guri de bere și goli paharul.

— I-am sugerat lui Böhm să cercetăm numele de pe lista de la Halensee, dar nu vrea s-audă. Crede că e mai bine să strângem cu ușa niște comuniști.

— Nu știam că Böhm are un dinte împotriva lor.

— Nu-i pasă că-s comuniști, naziști sau copii mici.

— Dar păstrează ce-are mai bun pentru cei de la comandă.

Gräf râse.

— Cel puțin am permisiunea să-l interoghez mâine pe superiorul decedatului nostru Rottenführer. Să vedem ce obțin.

Se uită la pahare.

— Ce ai? Ai rămas cu o bere în urmă.

Detectivul dădu să comande un rând, dar Rath îi făcu semn că nu.

— Nu în seara asta, spuse el, stingându-și țigara și luându-și pălăria. Am planuri.

Gräf își privi ceasul.

— La 23:15?

— Scuze, spuse el, punând cinci mărci pe tejghea. Plătesc eu.

Detectivul rânji.

— Cum o cheamă?

Rath ridică din umeri.

— Nu sunt sigur, zise el, și se amuză de privirea confuză a lui Gräf.

51

Rath parcă Buick-ul la mică distanță de ușă. Dacă foștii lui colegi de la Moravuri erau la filare și îi notau plăcuța, trebuia să dea multe explicații. Lăsă mașina lângă stația Weberwise și străbătu Strada Memeler. Aerul proaspăt îi făcea bine. Își luase Walther-ul, pentru că nu avea încredere să meargă neînarmat prin zonă, mai ales noaptea. Când ajunse la intersecția cu Strada Posener, își aminti vag de loc.

Venuskeller era un local ilegal din apropiere de fosta Ostbahnhof[38], ascunsă în curtea din spate a unei case de închiriat deloc arătoase. Putea fi descrisă drept „întunecoasă". Acolo avusese loc prima lui întâlnire cu Johann Marlow, cu mai bine de doi ani în urmă. Oamenii lui Marlow îl conduseseră pe Rath, polițistul drogat, la un depozit dintr-o parte a gării, unde Doctor M. îl primise. Seara marcase începutul relației lor. Cel puțin de data asta primise o invitație, gândi Rath.

Pe stradă stăteau de veghe paznici, dar îl lăsară să se apropie de clădire și de treptele care duceau în jos, spre barul de la subsol. Un bărbat ieși din umbre.

— Herr Rath, presupun, zise.

Rath încuviință. Bărbatul își atinse borul pălăriei.

— Sunteți așteptat. Vă rog să mă urmați.

Paznicul nu-l duse la intrarea de la capătul de jos al scărilor, ci mai departe, în spate, unde o altă scară ducea direct spre birou și spre alte camere. Avea să fie scutit de zgomotul și scandalul din Venuskeller. Nu avea chef de un club de noapte ilegal, nu după ce îi fusese stricată seara de către Charly și de către bărbatul care rânjea. De fapt, se bucura că avea ceva de făcut, chiar și o investigație particulară pentru un tip cu greutate în lumea interlopă. Paznicul bătu scurt, de două ori, și Liang deschise.

Chinezul lui Marlow îl percheziționă, pescuindu-i Walther-ul din toc și luându-i haina. Johann Marlow ședea la biroul lui Sebald, managerul de la Venuskeller. Nici semn de proprietar. În afară de Marlow, Rath și Liang, în cameră nu era nici țipenie. Biroul lui Sebald părea să fie unul dintre multele pe care le răspândise Marlow prin oraș, spre a fi folosit când avea nevoie. Prin ușă se auzea zgomotul înfundat al muzicii, menită să binedispună clienții. Ca de obicei, Marlow îl salută prietenos, și chiar se ridică să-i întindă mâna.

— Șezi, spuse, arătând spre un scaun de piele, pe care Liang deja îl aranja.

Chinezul tăcut părea să fie omniprezent. Rath se lăsă în scaun, iar Liang scoase un pahar și turnă whisky.

— Cred că-mi amintesc că ți-a plăcut malțul meu, zise Marlow și ridică paharul.

Rath își aprinse o Overstolz. Iar rămânea fără țigări. Fumase mai mult decât îi făcea bine, mai ales în cele cinci ore de când bărbatul rânjit îi deschisese ușa lui Charly.

— Voiai să mă prezinți iubitei lui Hugo cel Roșu, spuse el, dându-și seama că suna cam dușmănos.

— Mai târziu, spuse Marlow. Trebuie să-ți pun niște întrebări. Tu îl filezi pe Goldstein ăsta?

— Da, începând de luni.

— De ce nu mi-ai zis?

— Fiindcă nu cred că are legătură cu dispariția unui gangster berlinez. N-a părăsit hotelul de câteva zile.

— Deci n-ar fi putut ucide pe cineva…

— De aceea îl filăm.

— De parc-ar conta pentru voi dacă un tip ca Hugo e scos din circulație…

— Sau Rudi Șobolanul…

— Lasă-l pe idiotul ăla. Ce-ai descoperit?

Rath îi spuse lui Marlow ce știa. Încercase să refacă mișcările lui Hugo din ziua dispariției sale. Se părea că, după ce plecase de acasă, Hugo Lenz mâncase de prânz la Amor-Diele, unde primise plângeri noi despre Pirații Nordului. Distruseseră un chioșc al cărui proprietar plătea dintotdeauna taxă de protecție Berolinei. Scoseseră un dealer de cocaină dintr-un club de noapte de pe parcela Berolinei. Băgaseră în spital doi organizatori de pariuri. Rath vorbise cu toți patru. Se părea că Hugo cel Roșu îi asigurase pe toți, pe rând, că Pirații o vor încasa curând și că toate nedreptățile vor fi compensate în câteva zile. Apoi, le dăduse liber șoferului și gărzii de corp, și se dusese singur la o întâlnire. Oamenii lui Marlow găsiseră Horch-ul roșu cu negru al lui Lenz pe aleea Stralauer, aproape de Gara de est.

— Ai idee ce căuta acolo? îl întrebă Rath pe Marlow.

Marlow clătină din cap.

— Când l-ai văzut ultima dată?

Marlow scoase un trabuc dintr-o tabacheră de pe birou și îi tăie capătul, un gest care păru, cumva, amenințător.

— Săptămâna trecută, zise el, suflând norișori de fum în cameră, la spital. Ne vizitam un om, pe Kettler. Știi tu, cel ologit de Pirați.

— Ai vizitat în persoană un insignifiant traficant de droguri?

— Oamenii trebuie să știe că am grijă de ei. Altfel, cedează promisiunilor Poliției prusace.

— La ce spital și când?

— Vinerea trecută. În Friedrichshain. Nu ne vedem prea des. De obicei, vorbim la telefon.

— Când ați vorbit ultima dată?

— Luni dimineață. Înainte să plece.

— Știai care-i sunt planurile?

— Doar că trebuia să ne vedem în seara aceea la Amor-Diele. Camera din spate a lui Krehmann este, să zicem, biroul lui Hugo. Uneori, și al meu.

— Despre ce voiați să vorbiți?

— E relevant?

Rath ridică din umeri.

— N-am de unde ști până nu-l găsesc.

— Despre Pirați. Contramăsuri pe care le puteam lua fără să iscăm un război general. Să recâștigăm respectul pentru Berolina, inclusiv pentru subsemnatul.

Marlow scutură trabucul în scrumieră.

— Lenz era optimist în dimineața aceea. Părea să aibă un plan. Din păcate, a dispărut înainte să-mi spună la ce se gândise.

— Oare planul lui avea vreo legătură cu dispariția lui Rudi Höller? Să-l fi eliminat Lenz înainte să dispară?

Marlow clătină din cap.

— Aș fi știut. Mă tem că planul lui Hugo avea de-a face cu propria-i dispariție.

— Fiindcă Piraților au aflat și au ajuns primii la el…

— Ar fi cea mai evidentă explicație, dar nu cred. Ar însemna că Piraților declară război Berolinei.

— E atât de improbabil?

— Ar sugera ori că Piraților sunt incredibil de proști, ori că…

Marlow se opri, gânditor.

— …că au un as în mânecă, despre care eu nu știu nimic.

— Ce fel de as?

— E treaba ta să afli. Poate că-i gangsterul american sau vreo uniformă.

— Un polițist? De ce-ai crede asta?

Marlow apăsă un buton de sub birou și se deschise o ușă, care-i oferi lui Rath o privire scurtă în budoarul artistelor sau cum s-o fi numit la Venuskeller. Era camera în care se schimbau fetele, ceea ce, în mare parte, însemna că se dezbrăcau. Blonda care apăru purta doar un halat alb și o diademă sclipitoare. Părea să fi așteptat momentul, și își făcu o intrare superbă, cu halatul diafan fluturând elegant și dezvelind părticele chinuitoare din trupul ei. Rath rămase mut.

— Christine, acesta e inspectorul despre care-ți povesteam.

Arătă spre scaunul de piele.

Chipul obraznic, de fată berlineză, al lui Christine se uită spre Rath atât de provocator, încât el simți furnicături între picioare. Poate și fiindcă, aplecându-se să îi întindă mâna, își dezveli accidental sânii.

Rath încercă să se gândească la altceva, oprindu-se la brațele fleșcăite ale doamnei Lennartz, nevasta îngrijitorului de pe Luisenufer, când storcea o cârpă deasupra unei găleți de metal pline cu apă murdară.

— Încântat, zise el, ridicându-se să-i dea mâna.

— Văd, răspunse Christine.

Rath se lăsă iar în scaun.

Fata se așeză pe birou și își puse picior peste picior, așa că halatul nu le mai ascundea deloc. Fără să întrebe, luă o țigară din tabachera de pe birou și o aprinse.

— N-ai mai fost de mult aici, inspectore, zise Marlow, amuzat. Christine e principala noastră atracție de jumătate de an.

Rath se întinse după whisky. Liang îi umpluse iar paharul.

— Cât de bine îl cunoști pe Hugo Lenz?

Principala atracție trase din țigară și răspândi în cameră un nor de fum.

— Mai bine decât crezi.

— Te cred. Când l-ai văzut ultima dată?

— Duminică seara. La Amor-Diele. În birou.

— Adică în camera din spate…

— Birou.

— Ce-ai făcut acolo?

— Lucruri. Dacă mai rămâi, îți arăt o parte dintre ele, pe scenă.

— Nu e nevoie de amănunte.

Rath își drese glasul. Christine părea să se amuze descoperind cât era de catolic.

— Ce-aș vrea să știu este dacă ai observat ceva la el. Dacă ați vorbit despre ceva care ar putea avea legătură cu dispariția lui.

— După, vorbea continuu, vrute și nevrute.

Îi aruncă o privire care ar fi trebuit scoasă în afara legii.

— Ce te-ar putea interesa e că n-a zis pe șleau, dar era euforic. Credea că găsise o cale de a fi mai deștept decât Pirații.

— Așa.

— Mai multe nu a vrut să-mi spună, nu înainte să discute cu șeful.

Îl privi pe Marlow.

— Ai idee despre ce era vorba?

— Poate ce i-am zis deja șefului: că Hugo se întâlnise cu un polițist de la care avea mari speranțe.

Marlow clătină din cap, morocănos.

— I-am zis mereu idiotului să lase în seama mea treburile astea.

— Lenz plănuia să se vadă cu polițistul ăsta luni? întrebă Rath.

— N-am idee ce plănuia.

Rath se întoarse spre Marlow, o mișcare pe care Christine o întâmpină cu o expresie jignită.

— Ați fost deja în apartamentul lui?

— Firește, dar, dacă-l găseam, n-ai fi aici.

— Evident că nu l-ați găsit, dar poate niște piste sau indicii…

— Inspectore, noi nu suntem polițiști.

Privirea lui Marlow era aproape plină de reproș. Făcu un semn din cap spre fată și ea dispăru din nou în budoar. Marlow așteptă ca ușa să se închidă.

— Îți pot da cheile. Doar să promiți că uiți că ești polițist.

— Pot fi uituc.

— Pari obosit.

— Am multe pe cap.

Doctor M. probabil că-i făcuse un semn lui Liang. Chinezul se apropie de scaunul lui Rath și deschise un borcănel de argint care conținea un praf alb.

— Să-ți ofer ceva? întrebă Marlow. Te ajută, garantat.

Rath clătină din cap.

— Nu te știam așa reticent.

— Niciodată nu mănânc între mese.

Trebuia să fie o remarcă amuzantă, indiferentă, dar să vadă cocaina îi stârnise pofta. Nu mai luase de mult, mai ales de dragul lui Charly, dar cândva îi plăcuse. Se ridică.

— Am nevoie de somn, și voi fi bine.

— Sper să ai dreptate, spuse Marlow.

Deschise un sertar și scoase niște chei, pe care i le întinse lui Rath.

— Câțiva oameni din Berolina stau de șase. Arată-le insigna. Îi anunț că vii.

Casa lui Hugo Lenz era mai bine păzită decât Venuskeller, și mai discret. Rath încuie mașina și traversă strada, simțindu-se urmărit, dar nu era nici țipenie. Un bărbat ieși de după un copac.

— Ce faci aici?

Rath îi arătă documentele, amintindu-și că fusese unul dintre cei care păzeau aurul lui Sorokin, cu doi ani în urmă. Bărbatul îi înapoie hârtiile, iar el se duse la ușă.

Hugo Lenz se mutase într-o căsuță frumoasă din Prinzenviertel, Karlshorst, aproape de îndrăgitul său hipodrom. Trebuia să fii mai mult decât șef de Ringvereine ca să locuiești acolo. Colaborarea cu Marlow fusese benefică pentru fostul spărgător de seifuri.

Când el intră în bucătărie, trei bărbați care jucau cărți își întoarseră privirile. Unul scoase pistolul. Rath le arătă insigna, iar ei se relaxară.

— Stai cât vrei, zise tipul înarmat.

Inima lui Rath bubuia. Era bine că Marlow îi avertizase.

— Ce voiai să joci? întrebă altul.

Nimeni nu-i mai dădu nicio atenție vizitatorului.

— Full!

Tipul își puse pistolul pe masă.

— Vai de voi, căcănarilor, dacă v-ați uitat în cărțile mele!

Rath ieși din bucătărie. De ce păzea Marlow locuința, dacă Hugo Lenz nu era acolo? Păzeau altceva sau doar împiedicau Pirații Nordului să dea foc proprietății?

Salonul era mobilat conservator, după gusturile mic-burgheze ale unui spărgător de seifuri care dăduse de bani. Oriunde priveai, covoarele erau plușate și groase. Hugo Lenz era captiv în 1890. Lipsea portretul Kaiserului deasupra pianului, deși bustul lui Beethoven, obligatoriu, era la locul lui. Rath se îndoia că Lenz ar putea să cânte la pian, dar prezența neagră și lucioasă corespundea ideilor sale despre rafinament. Cărțile de pe rafturi erau organizate pe culori. Niciuna nu părea să fi fost citită. Rath privi în jur, fără să găsească în dulapuri nimic de valoare sau remarcabil. Nu știa ce căuta, deși nu era mereu important. Adesea, taman când nu căutai, dădeai peste ceva de valoare.

Nu părea să petreacă multă vreme aici. Fără îndoială, camera lui de zi era Amor-Diele. Însă lucrurile stăteau diferit în dormitor. Era o cameră de dimensiuni formidabile. Patul nu era făcut, iar pe un spătar fuseseră aruncați pantaloni purtați. Șosete și chiloți împânzeau podeaua. Lenz nu pusese la cale să dispară. Rath aruncă o privire rapidă în dulap și nu văzu niciun umeraș gol. Nimic nu părea să lipsească. Dacă Lenz fugise, indiferent de motiv, nu avusese timp să împacheteze. Rath începea să scoată din calcul posibilitatea ca Hugo cel Roșu să fi fost trădător și să fi bătut clopotul de înmormântare pentru Johann Marlow, fie la poliție, fie la Pirați.

Avea chiar și un fel de birou, adică o cameră dominată de o masă masivă de lucru. Rath scotoci prin sertare, fără să găsească vreo agendă sau vreun carnețel. Nicio hârtie. Doar o duzină de săculețe cu cocaină. Își respectă promisiunea și uită că era polițist.

Sertarul de jos conținea alte obiecte interzise: fotografii pornografice. Nu de vânzare, pare-se, ci pentru uz personal. Nu erau înscenate, precum cele pe care le văzuse Rath cât lucrase la Moravuri, ci instantanee extrem de reușite. În decursul anilor, un fotograf talentat făcuse poze cu decorurile de la Venuskeller, și rezultatele erau doar pentru adulți. Chiar deasupra teancului, Rath o recunoscu pe Christine, fără halat, făcându-și de cap cu un gimnast musculos. Fotografia îl lăsă rece.

Răsfoi teancul de poze de la Venuskeller, din anii anteriori, găsind una de care se minunase în urmă cu doi ani. Fotografiile arătau

un indian fals, deasupra unei femei albe, legate de un stâlp, și nu așa cum își imaginase bătrânul Karl May.

Încercă să se recunoască în public, dar nu văzu decât fețe necunoscute. Nu putea să nu se gândească la noaptea aceea, când începuse totul. Apoi, dintr-odată, ezită când văzu fața femeii legate de stâlp, o față între timp uitată, dar acum foarte familiară. Căută febril o poză mai bună. Fotograful se concentrase pe corpuri, și nu pe fețe. Dar Rath reuși să găsească o imagine cu calitate de portret, care ar fi putut fi folosită pe un pașaport, asta dacă se eliminau caracteristicile sexuale. Dintr-odată, se trezi. Îi luă o clipă să-i pice fisa, dar acum știa unde o văzuse ultima dată, și nu fusese cu mult timp în urmă.

52

Secția 50 era pe Strada Zingster, la o aruncătură de băț de Ringbahnhof și de noua stație de U-Bahn, Gesundbrunnen. Sergentul Rometsch nu exagerase. Secția colcăia. În Alexanderplatz, i-a interceptat pe primii musafiri la poartă, apoi îi conduse în birou.

— Aveți biroul la dispoziție, domnule.

Sergentul rămase solemn, ca un soldat gata să-și dea viața pentru patrie. Gräf reuși să nu râdă.

— Mersi, spuse. Despre câți martori vorbim?

— Vreo doisprezece.

— Sunt toți aici?

— Da, domnule. N-am lăsat să plece pe nimeni fără să dea declarație.

— Și cei care au povestit la telefon?

— I-am chemat și pe ei. Ar trebui să fi ajuns.

Gräf nu mai era surprins de aglomerația de pe hol.

— Trimite mai întâi cei mai importanți martori.

Rometsch salută și dispăru.

În timp ce Böhm mai discuta o dată cu nefericitul Leo Fleming, în Alexanderplatz, Gräf fusese trimis la secția 50.

— Ai dorit să-i faci o vizită tipului din SA, spusese Böhm. Poți să te ocupi și de asta.

Gräf se făcu comod în spatele unui birou atât de ordonat, că probabil îi aparținea chiar prim-sergentului. Christel Temme aștepta, nesigură unde să se așeze. Gräf arătă spre al doilea birou din cameră, mult mai dezorganizat. Ea se așeză, dând la o parte un dosar, o jumătate de măr și niște hârtii. Cu o expresie scârbită, își puse carnetul pe suprafața curățată.

După un minut, Rometsch trimise înăuntru primul martor, un bărbat mic, cu nasul ascuțit. Ținea în mâini o pălărie și era foarte mândru fiindcă intrase primul. Vorbi înainte ca Gräf să-l întrebe ceva.

— N-a fost o bătaie cu comuniștii. Lătrați la pomul greșit.

Obrăznicia martorului, felul în care se așeză, mulțumit de sine, încălecând invers scaunul, îl enervară pe Gräf.

— Înțeleg, zise. De unde știți? Ați văzut ucigașul?

— Nu.

— Poate ați fost dumneavoastră?

Omul tresări.

— Doamne ferește!

— Atunci, spuneți-mi ce ați văzut, de fapt, înainte să trageți

concluzii pripite. De la început.

— În seara aia, naziștii nu s-au luat de un comunist, ci de un evreu.

— Un evreu?

Gräf ridică privirea.

— Sigur?

— Cine mai poartă negru, barbă și perciuni? Nu-i vremea Carnavalului.

— De la început, am zis. Ce ați văzut?

— Eram în stația de U-Bahn și…

— Care?

— Cea de acolo, evident. Gesundbrunnen. Care alta? Așteptam trenul.

Scârțâitul liniștitor al creionului lui Christel Temme îl făcea pe Gräf să se simtă ca la biroul lui din Castel.

— Așa. Continuați.

— Un evreu aștepta și el. Au venit naziștii. Tipul din ziar era acolo, victima, adică. L-am recunoscut imediat din poză.

— Ce s-a întâmplat pe peron?

Era posibil să fie primul martor demn de luat în serios.

— Nu mare lucru. Evreul a urcat scările și cei din SA s-au luat după el.

— Atât?

— S-au distrat puțin pe seama lui. Nimic grav.

— Nimic grav…

— Nu știu de ce a fugit. Trenul tocmai ajunsese.

— Ce ați făcut?

— Am urcat în tren.

— Ați mai văzut ceva?

Tipul clătină din cap.

— Eram deja în tren. Ei au urcat scările.

— Câți?

— Patru sau cinci.

Gräf scoase o poză cu Scharführerul Günter Sieger, găsită în dosarele politice, și o împinse pe masă.

— Ăsta era unul dintre ei?

Martorul se uită scurt. Apoi îl privi pe Gräf și încuviință.

53

Rath se lupta cu somnul, schițând modele fără sens în carnețel. Deja băuse cinci cești de cafea, fără niciun efect. Seara trecută stătuse treaz până târziu, dar tot nu dormise deloc după ce ajunsese în pat. Începea să-i lipsească coniacul din Moabit. I-ar fi prins bine în Luisenufer și avea nevoie urgentă de sticlă. Încă trei nopți fără somn și era terminat.

În mod ironic, tipul care rânjea! Rath îl trimisese pe idiot la naiba de când îl văzuse prima dată. Cu siguranță o dorea pe Charly, deși ea negase mereu. Rath crezuse c-a scăpat de el, dar rânjetul permanent așteptase momentul potrivit. Acum sosise. Ar fi trebuit să-i dea una în nas!

Liftul se deschise și un băiat puse o ceașcă de cafea pe biroul vechi, luând ceașca goală. Rath nu mai putea suporta tăblia mesei, cu intarsiile sale, nici liftul și nici ușile. Se săturase de tot hotelul, exceptând, poate, servirea.

Se bucurase să-l vadă pe Goldstein târându-se în cameră ca un urs care intra în hibernare, marcând o victorie în mica lor competiție, care începuse cu acea cursă de mașini. Acum își dorea următoarea întâlnire. Rath nu pricepea de ce yankeul nu pleca odată. Ce treabă mai avea aici? Oare-și adormea paznicii cu un sentiment de falsă siguranță, ca să poată lovi? Sau poate avea grijă de treburile sale din confortul camerei de hotel, și ei îl urmăriseră degeaba?

Câtă vreme nu e pe străzi, semănând gloanțe și generând titluri antisemite, ne facem treaba, gândi Rath.

Cineva apăru pe coridor, și dintr-odată își reveni. Nu ieșise din apartamentul 301, ci împingea un cărucior cu lenjerie de pat. O interceptă înainte să dispară.

— Ne știm de undeva? întrebă el.

— Dacă nu ești orb, ar fi trebuit să mă fi observat deja. Stai aici de câteva zile, nu-i așa? Acolo, în fața lifturilor.

Arătă cu bărbia spre birou.

— Nu vreau să spun că de aici.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Două cuvinte: Venus. Și Keller.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Venuskeller. N-ai auzit de el? E un club de noapte ilegal.

— Arăt eu a persoană care-și petrece timpul în locurile alea?

— Aș putea să pun pariu că te-am văzut pe scenă.

Ea îl privi bănuitoare.

— Și ce dacă? Încerci să mă șantajezi?

— Cred doar că e ciudat să te văd tocmai aici.

Ea îl măsură cu privirea.

— N-aș fi crezut că ești genul.

— Am lucrat la Moravuri.

— Deci ești polițist, ridică ea din sprâncene.

— Așa umblă vorba?

— Chiar crezi că a înghițit cineva porcăriile acelea cu scriitorul, pe care le-a debitat Teubner?

Îl privi cu dispreț.

— Cam ciudat pentru un scriitor să aibă patru fețe diferite, nu crezi?

— Detectivul hotelului a insistat pe poveste, ca să nu supere clienții. Sper că pot conta pe discreția ta.

Ea încercă să împingă căruciorul mai departe, dincolo de lifturi, pe coridorul următor. Rath îi blocă drumul.

— Ce înseamnă asta? Lasă-mă să muncesc!

— O întrebare despre tipul de la 301.

— Americanul?

— Întocmai. Ai remarcat ceva neobișnuit în ultimele zile?

— Depinde ce vrei să zici prin „neobișnuit”. Că nu prea iese, poate. Pare să aibă multe de făcut. E aproape mereu în cameră, când aduc prosoape curate sau îi fac patul.

— Ce te face să crezi că are multe de făcut?

— Că stă toată ziua în cameră, la telefon.

— Ai apucat să asculți vreo conversație?

— Nu înțeleg engleza.

Rath îi întinse cartea de vizită.

— Dacă îți amintești altceva, să-mi zici. Cum te cheamă?

— Marion.

Puse cartea de vizită în buzunar.

— Scuze, spuse ea, dar chiar trebuie să plec.

Se auzi un zing și se deschise liftul din stânga. Rath o salută, atingându-și pălăria imaginară, și reveni la birou. Marion împinse căruciorul mai departe.

54

În viața de zi cu zi, Günter Sieger, care ocupa funcția de Scharführer în SA, avea grijă de o clădire cu locuințe de închiriat de pe Strada Bernauer. Gräf îl prinse la prânz. Mirosul de varză murată și de coaste afumate de porc îi aminti de cât de foame îi era și lui. În afară de jumătate de bulcă și o ceașcă de cafea, nu mâncase nimic toată ziua.

Interogatoriile de la secția 50 se prelungiseră. Alți patru martori confirmaseră povestea că, sub conducerea lui Sieger și înțoliți potrivit convingerilor politice, în ciuda interdicției uniformelor, trupa SA a lui Kubicki abuzase un evreu bătrân în stația de U-Bahn Gesundbrunnen. Un martor povestise că abuzul continuase și la suprafață, până ce omul fugise din stație. „Atunci s-a implicat celălalt tip", spusese. „Să se considere norocos că s-au dus naziștii după evreu, că altfel îl căptușeau bine."

Gräf o trimisese pe Christel Temme înapoi în Alexanderplatz. N-avea nevoie de stenografă. Cu Charly lucrase foarte diferit. Ea gândea ca un criminalist. Christel, pe de altă parte, nu gândea deloc. Doar lua notițe. Răsplata ei era să se așeze la prânz la cantină, în fiecare zi, în timp ce Gräf privea flămând înspre mâncarea tipului.

— Vă deranjează dacă voi continua să mănânc? întrebă Sieger.

Nici urmă de nevastă. Poate că și ăsta era homo. Dar fără concluzii pripite, își spuse Gräf. Și tu mănânci singur. Asta când mănânci.

Se așeză la masă.

— Pare delicios, zise, dar Sieger nu-l servi.

— Frau Ruland, de la doi, gătește pentru mine, zise el, tăind o bucată mare de coastă. În schimb, mă ocup de orice reparații are nevoie.

Gräf așteptă ca Sieger să termine, cu stomacul ghiorțăind.

— Deci, ce pot să fac pentru dumneata, comisare? întrebă Sieger, ștergându-se la gură cu un șervet alb.

Probabil că Frau Ruland îi spăla și rufele.

— Detectiv, îl corectă Gräf. Așa cum am zis, Gerhard Kubicki.

— Am citit despre asta în ziar. Sărmanul Gerd.

— Sunteți superiorul lui direct în SA?

Sieger încuviință.

— Când l-ați văzut ultima dată?

— Adică? Sunt suspect?

— Ați fost văzut cu el în seara de 30 iunie. Erați în uniformă.

— Cine zice?

— Cadavrul lui Kubicki era încă în uniformă când a fost găsit.

— A fost ucis un om, iar Poliția prusacă n-are ceva mai bun de făcut decât să acuze victima de purtarea unei uniforme interzise?

— Nu acuz pe nimeni. Încerc să aflu ce s-a întâmplat. Interdicția uniformei este motivul pentru care n-ați dat până acum o declarație?

— Nu știi niciodată cum se va purta poliția cu tine. Când bătrânul Isidor Weiβ dă drumul ogarilor, un om cu opinii politice poate fi ușor considerat răufăcător.

— Ar trebui să vă alegeți cu grijă cuvintele, înainte să vă acuz de insultarea unui demnitar public.

Sieger tăcu.

— Vreau să-mi spuneți ce s-a întâmplat marți seară. Deja știu că dumneata și camarazii ați fugărit un om din stația de U-Bahn, după ce l-ați hărțuit pe peron.

— Dar, comisare…

— Detectiv.

— Detective, n-a fost nimic serios. Era un jidan bătrân. Ne-am distrat puțin cu el.

Scharführer Sieger părea inocent ca un băiețel care încerca să explice de ce ascunsese păpușa surorii sale.

— Nu poate fi o surpriză dacă te îmbraci așa.

— De ce l-ați urmărit? L-ați fi putut lăsa în pace. N-a fost suficient că l-ați gonit din stație?

— Cum adică „l-am gonit”? Băieții au urcat scările, și eu i-am urmat. Pot fi exuberanți, uneori.

— Cât de exuberanți au fost marți seară?

— Dacă nu era acolo, nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Despre cine vorbiți?

— Despre ucigașul lui Gerd, evident. Este o rușine că încă nu l-ați prins. Ne-a acostat sus, în clădirea stației, și am plecat. Nu căutam ceartă, însă el a insistat.

— Nu căutați ceartă? De aceea umblați printr-un cartier muncitoresc purtând uniforme interzise?

— Credeam că nu e despre uniforme.

— Deci spuneți-mi ce s-a întâmplat.

— Ne-a insultat. A zis că ni s-a căcat cineva pe uniforme, și mai rău. Nu vreau să repet. Ne-am dus în parc, să scăpăm de el.

— Dar a venit după voi.

— Nu știam că avea pistol.

— Altfel, l-ați fi bătut, patru la unu. Acela era planul?

Sieger păru ultragiat.

— Nu voi permite ca onoarea SA să fie insultată astfel!

— Onoarea SA! Fără îndoială, urmăritorul misterios v-a calomniat?

— Ce încercați să ziceți?

— Că sunt uimit că patru bărbați din SA ar ridica steagul alb de îndată ce-i jignește cineva.

— Bărbatul părea puțin dus cu pluta. Băutură, droguri, ce știu eu? Încerci să eviți oameni ca ăsta.

— Dar, oricum, v-a urmărit.

— Ne-a surprins pe o pajiște. A început din nou să ne bruscheze. Am crezut c-a înnebunit. Apoi a scos pistolul.

— Cine era? Un comunist?

— Prea bine îmbrăcat.

— Atunci, un comunist de salon.

— Străin, zic. Vorbea bine germană, dar folosea cuvinte ciudate.

— Rus?

— Un bolșevic într-un costum ca ăla? Serios?! Yankeu.

Gräf își aminti de chiștocul de țigară americană, a cărui origine Grabowski încerca să o afle. O trupă SA insultată, care să se retragă în liniște… pe cât de straniu suna, pe atât o urmă de adevăr era în povestea lui Sieger.

— Yankeu, și v-a atacat singur?

— N-aș spune.

Sieger era ofensat.

— I-a spart nasul camaradului Schlüter și l-a azvârlit la pământ pe camaradul Mohnert. Cât despre camaradul Kubicki…

Se opri, aparent copleșit de durere.

— Asta mă interesează să aud.

— Dar ați văzut.

— Spuneți-mi!

— Ticălosul l-a împușcat.

— Mai multe detalii.

— L-a împușcat în picior. A zis că, dacă nu o tulim, ne termină pe toți.

— Așa că ați tulit-o.

Sieger încuviință.

— Și v-ați lăsat… camaradul rănit?

— Gerd a fugit și el. De unde era să știm că ticălosul îl va urmări și-l va înjunghia mortal?

Gräf îl privi în ochi pe Sieger, de parcă adevărul se afla în ei.

— L-ați putea descrie? Pentru un desenator al poliției.

Sieger încuviință și Gräf îi întinse cartea de vizită.

— Veniți în Alexanderplatz, mâine-dimineață. Divizia A. La zece. Va fi și desenatorul.

55

Rath frunzări unul dintre romanele polițiste scrise de Tom Shark, pe care i le lăsase Czerwinski. Erau niște idioțenii, dar măcar, citindu-le, mai scăpa de plictiseală. Stafia de la hotel . Ce titlu potrivit! Uneori, Rath se gândea că într-adevăr urmăreau o stafie, atât de rar apăruse Abraham Goldstein în ultimele zile. Căscă. Încă o oră, și Czerwinski avea să preia tura de noapte.

În apartamentul 301 nu se întâmpla nimic. Bărbatul nici măcar nu comandase micul-dejun. Rath frunzări carnețelul. Czerwinski îl văzuse ultima dată în jur de ora șapte, ieri-seară. Goldstein îl salutase politicos, se dusese în lobby, băuse un whisky la bar, fumase o țigară și revenise în cameră. O excursie de jumătate de oră, după cum notase sârguincios detectivul.

Marion părea să-și fi terminat treaba. O altă cameristă se apropia pe coridor. Era mult mai în vârstă și mai puțin atractivă decât colega ei, ca să nu spună de-a dreptul urâtă. Rath rânji. Așa-i trebuia yankeului! Aproape că-l invidiase pentru prezența lui Marion, chiar dacă nu credea că Goldstein ar fi început ceva cu ea. Dar numai să o privești… Rath și-o imagină pe Marion făcând patul. Cu siguranță îți făcea șederea mai plăcută.

Camerista era gata să bată la 301. Poate-l va speria de moarte sau va reuși să realizeze ceea ce nu reușise poliția berlineză: să-l alunge pe Abraham Goldstein din oraș.

Rath privi cu coada ochiului, în timp ce frunzărea romanul de la Czerwinski. Ce față! Era și urâtă, și acră. Rath îi dorea lui Goldstein să aibă parte de privelițte. Doar că el nu deschise.

Camerista bătu iar, și Rath începu să-și pună întrebări. Bărbatul adormise sau simțea ce-l așteaptă? Femeia zăngăni un set de chei, deschise ușa și intră. Rath puse jos romanul. Tom Shark îi pierduse definitiv atenția.

Ce urmă fu o introducere interesantă în ierarhia hotelului. Mai întâi, un băiat ceva mai în vârstă, care apăru din lift și se îndreptă spre 301, bătând și intrând de îndată ce se deschise ușa. Nicio clipă mai târziu apăru Teubner, portarul, care păși grăbit pe coridor și îl urmă, fără să-l privească pe Rath.

Apoi, dintr-odată, se dezlănțui iadul. Oamenii se înghesuiau la etaj. Printre oamenii importanți, Rath îl recunoscu pe Grunert, detectivul hotelului.

— Ce se petrece? întrebă.

— N-aș fi crezut că se poate întâmpla așa ceva, răspunse

Grunert. Nu cât era sub supravegherea poliției.

— Adică?

— Veniți să vedeți.

Rath se temea de ce era mai rău când intră. Să fie Goldstein mort? De plictiseală? Sau să se fi sinucis? Poate un gangster rival reușise să-l ucidă? Cineva care escaladase fațada? Sau un lunetist care așteptase, întins pe acoperișul gării Anhalter?

Însă nimeni nu murise, nici pe pat și nici în cadă. În apartamentul luxos era plin de oameni, și totuși părea lipsit de viață. Steril. Chiar dacă patul nu era făcut și coșurile de gunoi nu fuseseră golite. Rath îl urmă pe Grunert în dormitor. Detectivul hotelului se duse la dulap și deschise ușile, dând de rasteluri goale și de rafturi fără conținut.

— Dus a fost, zise Grunert. Oaspetele nostru s-a făcut nevăzut.

Lui Rath îi luă un moment să-și dea seama că avea o problemă. O problemă mare.

Goldstein dispărut era o problemă mai mare decât Goldstein mort.

Acum știu cum s-a simțit Charly, își spuse, și se lăsă pe un scaun din apropiere.

A doua parte

Pedeapsa

Duminică, 5 iulie – sâmbătă, 18 iulie 1931

PAULIE
You didn't go to hell! You went to Purgatory, my friend.

CHRISTOPHER
I forgot all about Purgatory.

PAULIE
A little detour on the way to Paradise.

CHRISTOPHER
How long you think we gotta stay there?

PAULIE
Now that's different for everybody. You add up all your mortal sins and multiply that number by fifty. Then you add up all your venial sins and multiply that by twenty-five. You add 'em together, and that's your sentence. I figure I'm gonna have to do about six thousand years before I get accepted into Heaven. And six thousand years is nothin' in Eternity terms. I can do that standin' on my head. It's like a coupla days here.[39]

Clanul Soprano, Sezonul 2, Episodul 9:
From Where to Eternity

56

Rana se vindeca bine. O cicatrice se întindea pe dosul palmei lui Alex, ca un memento, dar nu putea face nimic. Asta e , gândi, oricum nu erai cea mai frumoasă . Îi zâmbi reflexiei sale, aruncă la gunoi bandajul îmbibat de sânge și își legă mâna cu o față curată. Privi pe fereastră. Ar fi preferat să sară prin băltoace, așa cum făceau copiii din stradă, decât să șadă aici, ținându-și respirația când auzea pași pe scări.

Era singură în apartament. Martha și Helmut nu erau acasă. Cumnata ei insistase să plece la țară, cu soțul. Helmut sugerase să rămână acasă și să joace cărți, dar văzuse figura Marthei și cedase. Alex o înțelegea. Nu doar vremea caldă și plăcută o făcuse să insiste cu drumul la Köpenick. O excursie la țară însemna o zi fără Alex.

Ieri-seară se înghesuiseră în apartamentul strâmt și jucaseră cărți, ca pe vremuri, când Alex și Helmut locuiau cu părinții lor și o convingeau uneori pe mama lor să se alăture la o mână de skat. Fusese ideea lui Helmut, și jocul ținuse toată seara. Alex ar fi preferat ca Helmut s-o scoată pe Martha la cinema sau la dans, dar el nu se lăsase convins. Martha adusese bere din pivniță și nu spusese nimic, chiar dacă în privirea ei se citea altă poveste.

Era prea mult. Alex profita deja de prea multă vreme de ospitalitatea fratelui ei. Se bucurase de un acoperiș deasupra capului, mâncase după pofta inimii și-și linsese rănile. Era timpul să plece.

Femeia aceea, asistenta de la tribunal sau ce era, nu se întorsese. Lui Alex nu-i venea să creadă că apăruse la ușă și pusese întrebări idioate. În ultimul moment, se ascunsese sub chiuvetă, printre bureți de vase și borcane cu gem, și încercase să respire cât mai încet. În cele din urmă, femeia rămăsese afară. Când întrebase, cu toată seriozitatea, dacă Alexandra (Alex aproape uitase că era numele ei) ar fi putut locui la părinții ei, aproape că pufnise în râs. Cu bătrânii! Emil Reinhold, care-și lăsase propria fiică să se descurce pe străzi? Care-și dezmoștenise fiul? Femeia nu știa ce vorbește.

Dar nici complet proastă nu era. Reușise să afle numele lui Alex și adresa lui Helmut. Asta în ciuda faptului că Alex nu zisese nimic, nici cât fusese reținută, nici după. Fusese foarte speriată de toate uniformele albastre, mai speriată decât la KaDeWe, când o fugăriseră, sau mai târziu, când curcanul ăla deschisese focul.

Ucigașul lui Benny.

Cât fusese în arest, se temuse că va apărea să-și încheie treaba. În fiecare noapte îl visa, cu mutra lipită de a ei, suficient de aproape

să-i vadă fiecare por al feței pe care nu o va uita niciodată. Apoi îl visa pe Benny, plonjând tăcut spre moarte, în fiecare noapte plonjând cu capul înainte spre pământ. Sus, aceeași față privea peste balustradă, rânjind și transpirând.

L-ar fi recunoscut și peste douăzeci de ani, dar n-avea intenția să aștepte atât.

Parcă-i era dor de vechea fabrică. Nu de coridoarele pe care încerca să doarmă, prin care vâjâia aer rece, ci de oameni, de Vicky și Fanny, de Kotze, de Felix. Trebuia să accepte că Kralle și gașca lui de șobolani veneau la pachet. Orice sabie are două tăișuri.

Altă zicală de-ale lui Benny. Ce mult îi lipsea!

Dacă avea dreptate, și tot ce era bun avea și partea lui rea, atunci fiecare lucru rău trebuia să aibă și ceva bun, nu? Oricât ar fi încercat, nu putea găsi ceva bun la situația ei, dar poate că mai avea nevoie de câteva zile. Măcar îl revăzuse pe Helmut. Dacă nu ar fi fost toate rahaturile care i se întâmplaseră, n-ar fi îndrăznit să apară la ușa lui. Era prea rușinată de ce făcuse, de ce făcuse Karl, dar fratele ei mai mare o luase în brațe și, dintr-odată, ea nu se mai simțise deloc rușinată de orice se întâmplase înainte de Crăciun. Fusese prima dată când nu sărbătorise. Câte alte Crăciunuri vor mai trece așa? În orice caz, nu-și putea imagina că vor sărbători Crăciunul în vechea fabrică de osii.

Moartea lui Beckmann fusese o prostie. Nu-l plângea pe nazist, dar nici nu-i dorise moartea. Dar tot vina ei era. Fără ideea ei stupidă, nu s-ar fi întâmplat. Fără Alexandra Reinhold, Heinrich Beckmann ar fi fost încă în viață. Ce idee cretină, să plătească chiria cu bani furați! Nimeni nu pricepuse că încercase doar să ajute, nici tatăl ei, care o dăduse afară, nici fratele ei, care crezuse c-ar avea nevoie de protecție. Karl trăsese, idiotul. Cât de dor îi era de el!

Helmut era singurul care putuse să-și vadă de viață, fiindcă rupsese orice legătură și o apucase pe propriul drum. De aceea îi era ei atât de rușine pentru Beckmann. Doar că acum, când disperarea îi depășea rușinea, îi mărturisise totul, și își dăduse curând seama că-și făcea griji pentru nimic.

Fără fratele ei, n-ar fi supraviețuit ultimelor zile.

Scotoci în sertarul mesei din bucătărie după hârtia și creionul pe care Martha le folosea pentru listele de cumpărături.

Se așeză să se gândească și știu dintr-odată ce va scrie. Creionul zgâria pagina. Undeva, afară, o mașină claxonă.

57

Bernhard Weiss își petrecea aproape toate sfârșiturile de săptămână în casa din Dahlem, departe de reședința lui oficială din Charlottenburg. Când intră pe Bachstelzenweg, drumul mărginit de copaci, Rath își dădu seama de ce. Aici nu aveai probleme să găsești loc de parcare. Mai toți aveau garaje proprii. Singurul zgomot pe care-l auzi, când opri motorul, era ciripitul păsărilor.

Făcuse drumul cu sentimente amestecate. Weiss era singurul superior din povestea cu Goldstein, însă, fiindcă era la o întrunire din Breslau, sâmbătă, Rath petrecuse ziua cu detectivul hotelului, Grunert, reconstituind dispariția omului. Se descurcaseră binișor, însă speranțele lui Rath de-a lua urma gangsterului înainte să-i dea raportul lui Weiss erau distruse. Yankeul dispăruse și putea fi oriunde într-un oraș cu patru milioane de locuitori. Să se fi dat la fund? Ce făcuse sau, mai rău, ce era pe cale să facă?

De dimineață, Weiss îl invitase pe Rath să îi dea raportul. Dacă Rath n-ar fi sperat la un apel de la Charly, nici n-ar fi ridicat receptorul, probabil. Așa, căzuse în capcană.

Deschise ușa grădinii și intră într-o oază verde. Lângă gard se aflau un castan, meri și peri în mijlocul peluzei.

— Îl cauți pe tati? întrebă de sus o voce de copil.

Ridică privirea și văzu un fel de căsuță în copac, într-un fag bătrân. O fetiță de opt-nouă ani îl privea curioasă.

El încuviință.

— Ești infractor? întrebă ea, foarte serioasă.

Rath râse.

— Nu cred. Lucrez pentru tatăl tău.

— Ești polițist?

El încuviință iar.

— Vezi ce bine păzit sunt? întrebă o voce profundă. Nimeni nu trece de Hilde a mea.

Dr. Bernhard Weiss era în fața casei, cu mâinile adânc băgate în buzunarele pantalonilor de tercot. Peste cămașă purta o vestă subțire, tricotată.

— Te rog să intri, inspectore, zise el. Avem multe de vorbit.

— Mă tem că da, domnule.

Înăuntru, o servitoare îi luă haina și pălăria.

— Să nu fim întrerupți, zise Weiss, conducându-l pe Rath într-un birou spațios, mult mai impresionant decât camera lui din Alexanderplatz.

Se așezară pe două scaune tapițate. Pe o masă se aflau o cafetieră și două căni, alături de produse proaspete de patiserie. Rath luă asta drept semn bun.

— Ați aflat ceva de la cei de la Mandate? întrebă.

— Nu, nici nu mă așteptam, răspunse Weiss. Nici măcar nu avem o fotografie. Într-un oraș atât de mare, doar cu o simplă descriere poți da de un alt individ sau de niciunul.

Weiss îi turnă oaspetelui cafea.

— Ce-ai aflat, inspectore?

— Din câte știm deja, cineva de la hotel trebuie să-l fi ajutat pe fugar. Cu supravegherea noastră, ar fi putut ieși doar folosind un paspartu. Cred c-a intrat într-o cameră de alături, apoi a luat-o pe scara de serviciu.

— Trebuia să anticipăm.

— Dacă voiam să păzim toate ieșirile, aveam nevoie de șapte-opt oameni, dar…

— Nu acuz. V-ați străduit.

Weiss vorbise în dialect berlinez. Apoi, trecu înapoi la germana obișnuită.

— Sper să aveți dreptate, domnule.

— Ai cerut întăriri pe care n-am putut să ți le ofer. Ținând cont de circumstanțe, avea sens să-i ții camera sub supraveghere. Nu ne puteam aștepta să facă rost de paspartu.

Rath încuviință.

— N-ai nicio pistă?

— Avem o mărturie a șoferului de la spălătorie, care a fost surprins să vadă un tip elegant, cu două valize, la ieșirea de serviciu. I-am cerut să-l descrie și se potrivește, cât de cât. Șoferul spune c-a plecat din hotel vineri dimineață, în jur de ora șase.

— Aproape cu douăsprezece ore înainte să-i fie observată lipsa.

— Am încercat să dăm de urmă taxiului pe care probabil l-a luat. Fără rezultat. E posibil să se fi urcat în U-Bahn. A făcut asta și-acum o săptămână, când a încercat să scape de mine.

— Știi cum a făcut rost de cheie?

— Detectivul hotelului cercetează.

— Păi, făcu Weiss, nu-i o prioritate. Mai întâi, trebuie să vedem cum să ieșim din bucluc, înainte să afle presa că avem un gangster american în libertate.

— Adică?

— Adică să-l găsești pe Goldstein. Repede.

Rath trebui să traverseze orașul pentru următoarea destinație. Niederschönhausen, alt cartier de vile. De data asta, însă, nu se vedea

cu un comisar de poliție, ci cu unul dintre șefii mafiei. Coborî și privi în jur. Ce făcea greșit? Nu-și va putea permite niciodată o asemenea casă, nici dacă era polițist, nici dacă era gangster. Poate fiindcă nu era nici una, nici alta.

Johann Marlow locuia într-o vilă impresionantă, pe Strada Victoria. Un motiv pentru care era atât de impresionantă era că nu se străduia. Nu se vedeau gorile cu pistoale. Prezența lui Liang era suficientă. Chiar chinezul deschise ușa către un decor modern, cu siguranță mult mai plin de bun-gust decât apartamentul de parvenit al lui Hugo cel Roșu.

Traversară casa și ieșiră la aer, pe terasa din spate. Doctor M era la bustul gol, îndreptând un arc cu săgeată spre o țintă mare, spre celălalt capăt al grădinii. Era mai musculos decât s-ar fi gândit Rath. Ținti calm, fără să se lase distras, deși cu siguranță îl văzuse cu coada ochiului. Săgeata șuieră prin aer și lovi centrul.

— Respect, zise Rath.

Marlow lăsă arcul jos și se întoarse.

— Ai încercat vreodată, inspectore?

Rath clătină din cap.

— Este uluitor de relaxant, și metoda perfectă de a ucide în liniște, de la mare distanță.

— Ca amerindienii. Ați învățat în State?

— Folosesc alte arme acum. Mai ales automate Thompson.

— Știți despre ce vorbiți.

— Am fost de câteva ori acolo. O dată la Chicago și de două ori la New York. Ce încerci să-mi spui?

— Chiar nu-l cunoașteți pe Abe Goldstein? N-ați avut de-a face cu el?

— Nu. Care-i treaba?

— Mă întreb de ce l-ați ajutat să scape de sub urmărire.

— Poftim?

— Ați strecurat camerista în hotelul Excelsior, nu?

— Nu mai vorbi în cimilituri. Zi-mi ce s-a întâmplat și ce vrei să știi. Apoi, dacă pot, te ajut.

— Nu e ciudat că una dintre angajatele dumitale începe să lucreze la hotelul lui Goldstein cu doar câteva zile înainte să sosească el? Încerca să-l țină sub observație sau era vorba despre evitarea supravegherii poliției?

— O angajată? Despre cine vorbești?

— Bosetzky. Marion Bosetzky. Dansatoare la Venuskeller.

— Marion? N-a mai lucrat de mult pentru noi. La un moment dat, Sebald a dat-o afară.

— De ce?

— Chestiune minoră de loialitate. Mai lucra și pentru altcineva

și n-am putut tolera asta. Poate cu el ar trebui să vorbești. Poate că el a strecurat-o acolo.

Marlow făcu o pauză, părând să se gândească.

— Bucuros. Dacă-mi puteți spune despre cine e vorba.

— Despre colegii tăi, inspectore, izbucni în râs Marlow. Foștii tăi colegi din Brigada E.

58

Rath nu mai străbătuse de mult coridorul acela lung. Cu siguranță, nu atât de devreme. Se întâlni cu câțiva colegi, dar pe niciunul nu-i cunoștea. Cei cu care lucrase îndeaproape la Moravuri erau morți, iar cu alții nu prea avusese treabă. Și nici nu era de mirare – lucrase în echipă doar pentru două luni, și asta se întâmplase acum câțiva ani. Dar chiar și așa, părea să fi lăsat o impresie profundă șefului brigăzii.

— Inspectore Rath! făcu Werner Lanke, întinzându-i mâna. Ce surpriză! Pe vremuri, nu ajungeai niciodată atât de devreme.

Arătă spre Kirie.

— Cred că lucrezi ca un câine.

Werner Lanke râse de propria-i glumă, și Kirie dădu din coadă, dându-și seama că despre ea vorbeau. Rath reuși să zâmbească prietenos. Trebuia să rămână politicos, chiar dacă îi lega doar o antipatie mutuală. Lanke cel Strâmb era o poreclă potrivită. Omul era atât de cocoșat, că înălțimea sa de 1,90 se redusese cu zece centimetri. Se asemăna cu un vultur, impresie întărită de nasul proeminent și de ochii pătrunzători, care priveau peste ochelarii de citit.

— Ce bine că v-am prins, domnule.

— Nu știu ce să zic. Mă grăbesc. Am fost chemat.

— Două minute?

— Fie.

Lanke se așeză iar.

— Cărui fapt îi datorez onoarea?

— Caut o martoră…

— Dacă te referi la Fräulein Lübbe, n-a ajuns încă.

Jutta Lübbe era secretara lui Lanke. Rath simțea că rămâne fără zâmbete forțate.

— Se numește Marion Bosetzky, spuse el. A devenit informatoare pentru Moravuri acum doi ani.

— Înțeleg.

— Era dansatoare într-un club de noapte ilegal, până ce angajatorii au aflat ce face pe lângă.

— Ești bine informat.

— ABC-ul muncii în poliție.

— Ce vrei să fac eu?

— Am nevoie de cât mai multe informații despre ea și aș vrea să vorbesc cu intermediarul. Cine a recrutat-o? Mai e angajată?

Rath își dădu seama că făcuse o greșeală cerând ajutorul lui

Lanke. Acestuia îi plăcea gustul puterii lui, mai ales în raport cu neajutorarea lui Rath.

— Vorbești despre lucruri strict confidențiale. Țin de bucătăria internă a Brigăzii E și…

— Vorbesc despre o investigație în care domnișoara Bosetzky ar putea fi un martor important.

— Dacă-i atât de importantă, sunt convins că Gennat, comisarul-șef, va solicita să examineze dosarele, ca de la un șef de brigadă la altul.

Lanke se ridică și se întinse după haină.

— Acum, te rog să mă scuzi. Nu vreau să-l fac să aștepte pe procurorul Rosanski.

Lanke își puse pălăria și haina, semănând chiar mai mult cu un vultur. Un vultur cu pălărie. Rath îl urmă pe coridor, unde Lanke încuie ușa, parcă pentru a-i arăta lui Rath cât de puțină încredere avea în el. Își atinse scurt pălăria și o apucă pe coridor, către curtea unde avea mașina.

Când ajunse Rath la birou, Erika Voss era deja acolo. Îl privi surprinsă. Apoi se uită la Kirie. Câinele dădea din coadă, fiindcă o plăcea pe secretară.

— Inspectore, zise ea, punând înapoi în furcă receptorul pe care tocmai îl ridicase. Lucrați din nou din birou?

— Da, răspunse Rath, agățându-și pălăria și haina. Deocamdată, afacerea Goldstein e rezolvată.

— Goldstein?

— Bărbatul pe care-l ținem sub supraveghere.

Rath nu-i pomenise despre misiune secretarei sale, nici măcar că fuseseră postați la Excelsior.

Erika Voss fu atât de surprinsă, că uită să o mângâie pe Kirie, care aștepta în fața ei. Scoase un ziar din poșetă. Der Tag, o fițuică de scandal publicată de Editura Scherl, care-și sublinia titlurile cu roșu.

— Citesc ziarul ăsta în fiecare dimineață, în tren.

Arătă spre un articol.

— Vă referiți la acest Goldstein?

Rath se simțea ca într-un coșmar. Era exact titlul pe care dorise să-l evite dr. Weiss.

GANGSTER EVREU RĂSPUNZĂTOR DE CRIMA MIȘELEASCĂ DIN HUMBOLDTHAIN?

Dedesubt, ziarul imprimase un portret în creion care semăna perfect cu Abraham Goldstein. Rath recunoscu munca unui desenator

al poliției ale cărui servicii le folosise și el. Parcurse iute articolul. Un tip din SA fusese găsit miercuri dimineață, cu răni fatale, de cuțit și de pistol, în Humboldthain. Martorii îl descriseseră unanim pe bărbatul identificat drept Abraham Goldstein, gangster evreo-american care semăna teroare în Berlin, în timp ce, pare-se, poliția stătea cu mâinile-n sân.

59

Gereon tot nu o contactase. Nicio scuză, nimic. Nici măcar nu venise să-și ia lucrurile. Ce bărbat prost! N-ar fi crezut că se va ajunge acolo. De fapt, jurase să nu lase niciodată lucrurile să ajungă acolo, din nou.

Ce naiba se întâmpla cu el?

Adevărat, îl lăsase baltă miercuri noapte și nu fusese deloc politicoasă. Îl lăsase cu ochii-n stele și plecase, fiindcă nu mai putea suporta nici tăcerea, care se ridica între ei ca un zid, nici lipsa lui de sensibilitate în cazul căutării fetei dispărute. Nu c-ar fi justificat faptul că-l trata așa, și fără îndoială, la un moment dat, și-ar fi cerut scuze, dar asta nu-i dădea dreptul să-l bată pe Guido! Credea că lumea toată așteaptă doar următoarea manifestare a geloziei lui Gereon Rath?

Văzând trandafirii de pe holul blocului, își dăduse seama ce se întâmplase și, pentru o clipă, florile o înduioșară. Asta până ce văzuse ce-i făcuse prietenului ei. De atunci, Gereon o evita. Cum ar fi reacționat dacă el apărea la ușa ei cu alt buchet de trandafiri? Poate că l-ar fi lovit ea pe el, ca să egaleze scorul!

Heymann o făcea să aștepte.

Pe coridoare era liniște. Nici urmă de nasuri sparte și de ce se mai întâmplase săptămâna trecută. Nu se gândise că asemenea scene ar fi fost posibile la universitate.

Privea fix ușa lui Heymann, știind că timpul era de partea ei. Se simțea complet liberă acum, fără îndatoriri la tribunal. După vizita lui Guido, nu mai dorea să revină în biroul sufocant al lui Weber, la bărbații care se declarau colegii ei, dar care nu o acceptaseră niciodată.

Observa tot mai des că era aproape imposibil pentru femei să reușească lucrând în justiție, cel puțin în absența unui mentor masculin puternic. Chiar și atunci exista suspiciunea că ofereai servicii de altă natură. Nu avusese problema asta la Castel. Böhm făcuse tot ce-i stătuse în puteri s-o încurajeze. Nu-i păsa ce credeau colegii ei, nici ce credea Gereon. N-are decât să creadă că era obsedată de lucruri lipsite de importanță, că dovedea prea multă compasiune, că nu era potrivită pentru slujbă. Oare nu asta voia să spună? Ha!

Cum de ajunsese iar să se gândească la el? Nu mai erau și alți bărbați în viața ei?

Se deschise ușa și ieși un student. Era cu câțiva ani mai tânăr ca ea, încă novice, dar cu o vânătaie proaspăt vindecată, purtată cu mândrie pe față. Îi aruncă o privire atât de arogantă, că ea uită să

salute. Noapte bună, Germania, gândi ea, privindu-l cum avansa țanțoș pe coridor. Un slăbănog care credea că era mucul și sfârcul creației. Noapte bună, dacă ăștia erau oamenii care urmau să moștenească statul constituțional. Săptămâna trecută, fusese unul dintre cei care se ascundeau în spatele prietenilor, aruncând în comuniști și evrei, în colegi pe care-i credea comuniști sau evrei. Acum, fusese în biroul profesorului, cu părul despărțit de o cărare ordonată, ignorând faptul că Heymann era de credință mozaică, dacă asta l-ar fi ajutat în carieră. Bătu la ușă și intră. Heymann era la birou.

— Bună ziua, domnișoară Ritter. Îmi cer scuze că s-a prelungit întâlnirea dinainte. Luați loc.

— Mulțumesc.

Heymann luă niște notițe, în timp ce Charly privea portretul lui Hindenburg de deasupra biroului. Îi amintea de sediul poliției, unde chipul președintelui german atârna în fiecare cameră. Nu era atât de întâlnit la universitate. Probabil că Heymann îl pusese chiar el. Profesorul era veteran de război cu multiple decorații și admirator al generalului feldmareșal, dar altfel un tip blând și o autoritate în materie. Probabil, nu era un democrat declarat, dar făcea propagandă neobosită pentru statul constituțional.

Heymann închise carnețelul.

— Știu că nu v-am oferit mult timp de gândire, zise el. O săptămână nu e mult, mai ales când trebuie să te gândești la munca de zi cu zi. Dar e urgent. Ați decis?

Charly încuviință.

— Da, domnule profesor.

60

Titlul din Tag făcu vâlvă la Castel, iar întâlnirea cu Bernhard Weiss deveni inevitabilă. De data asta, îi chemă și pe Rath, și pe Böhm, dar Rath intrase mai stăpân pe situație. Böhm arăta prostit, fiindcă presa era mai bine informată despre crima din Humboldthain decât ofițerul care se ocupa de caz. Pentru Böhm, întrebările vizau nu doar cine furnizase ziarului schița de la poliție, ci și, mai îngrijorător, cine-l identificase pe Abraham Goldstein.

Până atunci, nimeni care-i văzuse mutra nu-i știuse numele. Nici Böhm, nici cei de la Mandate. Dar cineva din Alexanderplatz trebuie să-l fi recunoscut, și persoana aceea nu-i spusese lui Böhm, ci lui Stefan Fink, un jurnalist care avea nevoie de senzațional, la fel cum tânjesc morfinomanii după o fiolă.

Deci unde era scurgerea? Sâmbătă seara, portretul în creion plecase spre Mandate și spre toate secțiile din oraș. Cineva i-l pasase lui Fink peste noapte.

Gereon Rath și oamenii săi se numărau printre puținii care știau cine era Goldstein, și Rath se punea chezaș pentru toți, chiar dacă nu era sigur în privința lui Czerwinski. Weiss îi trimise cu misiuni clare: Böhm trebuia să accelereze investigația în cazul Kubicki, în timp ce Rath, să continue căutarea gangsterului dispărut, cu ajutorul Brigăzii J, pentru care găsirea devenise prioritară. Nu puteau să mai țină sub preș faptul că un cunoscut gangster american era în libertate.

Oamenii lui Rath erau deja pe poziții. Henning și Czerwinski se aflau la Excelsior de la ora opt, continuând interogatoriile cu personalul. Pic și Poc trebuiau să întrebe de sănătate toți angajații care erau de serviciu în zona de interes din hotel. Dacă Goldstein folosise scara de serviciu, poate că cineva văzuse ceva.

Gräf ar fi trebuit să conducă interogatoriul, dar Böhm i-o luase iar înainte. Era în sala B de interogatoriu, parcurgând lista martorilor. Numărul de persoane care pretindeau că văzuseră ceva, dar care, în fapt, doreau numai atenție, crescuse mai mult după articolul din Tag. Adesea, erau antisemiți care profitau de ocazie să amintească poliției de eșecul său. Un gangster american rătăcea pe străzi, un ucigaș evreu, care era clar pe urmele celor din SA!

Rath agrea ideea de cămăși maro baricadate în case, neavând curajul să iasă afară. Dacă era adevărat, fuga lui Goldstein făcuse străzile mai sigure, dar Rath nu îl invidia pe Gräf fiindcă trebuia să aibă de-a face cu idioții aceia, știind că nu avea răbdare pentru asta.

Era deja ora prânzului, iar el era la birou. Îl sunase pe

Czerwinski și discutase cu cei de la Mandate, însă detectivul-inspector Kilian n-avea nicio pistă. Tipărirea neautorizată a portretului în creion adusese în atenția departamentului o mulțime de nevinovați. Niciunul nu semăna deloc cu Abraham Goldstein. Singurul lucru pe care-l aveau în comun era că erau evrei, denunțați de vecini sau colegi invidioși.

Rath avea nevoie de aer proaspăt, așa c-o scoase pe Kirie, în lesă. După ce se opri la Aschinger pentru niște chiftele, se îndreptă spre cabinele telefonice de la gară. Din fericire, una era disponibilă. Câinele mâncă chiftelele, iar stăpânul puse o monedă de zece pfenigi în dispozitiv.

— Domnul Weinert nu este la birou, spuse vocea de pe fir. Nu știați că-i cu dr. Eckener?

— Cu zepelinul?

— Exact. Nu v-a zis? E plecat într-o călătorie spre Islanda.

Rath închise. Berthold Weinert i-ar fi putut oferi ceva despre informatorul lui Fink, dar plutea undeva deasupra Oceanului Arctic. Luă lesa lui Kirie și păși înapoi la aerul curat, îndreptându-se spre parcul Monbijou, ca să se gândească.

Când reveni la birou, o oră mai târziu, trebui să-și folosească cheia. Erika Voss ieșise la prânz. Se așeză la birou, cu Kirie sub masă.

Se gândi la vizita de dimineață pe care i-o făcuse lui Lanke, înainte să înceapă toată agitația cu Goldstein. Rath își dădea seama, după ce față făcuse omul, că știa precis cine era Marion Bosetzky. Fiindcă șeful brigăzii, conțopist prin excelență, n-ar fi recrutat-o chiar el pe dansatoare; prin urmare, se ridica o altă bănuială. Rath decise s-o investigheze, înainte să ceară permisiunea lui Gennat să caute prin dosare. Ținând cont de parcursul birocratic, era sigur că va ieși la pensie înainte să primească aprobare. Nu putea aștepta atât.

Lăsase ușa de la anticameră deschisă și, cât se gândea, auzi o bătaie timidă. Cine naiba era? Altă bătaie.

— Intră!

Se auzi a treia bătaie. Oricine ar fi fost, era pe atât de încăpățânat, pe cât era de surd. Se ridică și se duse în anticameră. Kirie se luă după el. Deschise ușa.

— Ce Dumnezeu vrei? întrebă, privind silueta de afară.

Un bătrân îmbrăcat în negru, cu barbă colilie și perciuni. Un evreu ortodox, care părea să fi ajuns în Berlin direct din ștetlul[40] său din Galiția.

— Cu detectivul Gräf, vă rog, zise omul, privind de la Rath la câine.

— Îmi pare rău, dar nu e aici.

Rath detesta să preia răspunderile Erikăi Voss.

— Dacă ați fost martor la ceva, sala B de interogatoriu e la

capătul coridorului, apoi a doua sau a treia ușă la dreapta. E un semn afară.

— Am fost acolo. E închis. Am întrebat, m-au trimis aici.

— Probabil că detectivul e ieșit pentru prânz.

Rath își privi ceasul.

— Dacă reveniți într-o o…

— Vă rog, nu am timp. Trebuie să dau o declarație.

— Atunci, luați loc.

Rath arătă spre coridor.

— Sunt bănci afară.

— Vă rog, nu am timp.

Rath îi făcu semn să intre, că era sau nu martorul lui Gräf. Cel puțin nu era antisemit, venit să insulte poliția.

— Vă rog să stați jos. Vă iau eu declarația.

N-avea stenografă, dar nu conta. Îi arătă bătrânului un scaun și se așeză la biroul Erikăi Voss, își deschise carnețelul și scoase un creion.

— Să începem, spuse el. Numele, vă rog.

— Vă rog, vreau doar să dau o declarație.

— Am înțeles. Dar am nevoie de un nume.

— Nu vă pot da un nume. Vreau doar să dau o declarație.

— Ca să dați o declarație, avem nevoie de nume și de adresă.

— Vă rog. Vreau doar declarația.

— De aceea am nevoie de numele dumitale, își dădu Rath ochii peste cap. Spuneți-mi ce ați văzut, și vedem apoi cu formalitățile.

— Nu zic. Am întâlnit bărbatul pe care-l căutați.

În tăvița pentru documente a Erikăi Voss se afla un teanc de ziare. Rath luă unul și i-l întinse.

— Adică acesta?

Bătrânul încuviință, iar Rath se aplecă în față.

— Unde și când l-ați văzut?

Bătrânul arătă spre fotografie.

— Nu avea cuțit. Avea pistol.

Rath își drese glasul.

— Putem face o înțelegere? Eu întreb și dumneata răspunzi.

Bărbatul încuviință.

— Deci, unde și când l-ați întâlnit?

— M-a ajutat.

— Unde și când?

Rath se simțea ca un disc stricat.

— Sub pământ. Erau oameni răi.

— Adică la metrou?

Bărbatul încuviință.

— Bărbații m-au insultat și m-au înjurat.

Rath se gândi la declarațiile martorilor, făcute de câțiva pasageri de la Gesundbrunnen. Desenă o svastică în carnețel.

— Aceștia?

Bărbatul încuviință iar.

— Voiam să plec. Nu voiam probleme. Mai bine câine pe pace, decât bărbat în război.

— Dar nu ți-au dat pace?

— M-au gonit în pădure.

— Patru bărbați, corect?

Bătrânul încuviință.

— Încă o dată, să fie clar: patru oameni în uniforme SA v-au abuzat la Gesundbrunnen, în stația de U-Bahn. Ați încercat să evitați confruntarea, dar v-au urmărit până în parcul public Humboldthain…

Bătrânul încuviință.

— Ce s-a întâmplat în parc? Acolo l-au întâlnit pe el? arătă spre poză.

— Nu acolo. Era deja în stație.

— I-a urmărit?

— Nu știu. Știu doar că a reapărut când bărbații m-au atacat.

— Apoi ce s-a întâmplat? Spuneți-mi exact.

— Păi… I-a lovit și i-a alungat.

— Pe cine a lovit?

— Doi bărbați a trântit la pământ. Al treilea împușcat în picior, celălalt doar l-a speriat. Dar toți au fugit.

— L-a urmărit pe unul dintre ei, nu? Cel cu piciorul împușcat?

Bătrânul clătină din cap.

— N-a făcut nimic. M-a adus înapoi la stație. Om bun. Dar nu trebuia să împuște. Împușcătura e păcat.

— Stați așa. V-a adus înapoi în stație? N-a urmărit pe niciunul?

— Bărbații plecaseră.

— V-a adus la stație. Apoi s-a întors în parc?

— Bărbatul a stat cu mine în tren. A coborât cu mine, la Rosenthaler Platz.

Rath era uluit. Goldstein avea alibi pentru uciderea lui Gerhard Kubicki. Sau îl cumpărase pe bătrân ca martor al apărării? Rath îl privi, îi privi fața cu barbă, și citi în ochii lui o credință nestrămutată în Dumnezeu. Nu părea de cumpărat, nici măcar cu dolarii americani ai lui Abe Goldstein.

— Ne puteți arăta locul în care ați fost atacat?

Bătrânul încuviință.

— Ați suferit vreo rană?

Bătrânul evită întrebarea, fluturând din mână, deși avea o vânătaie sub barbă. Rath încercă din nou.

— Declarația dumitale este importantă. Dacă ne dați o pistă în

anchetă, avem nevoie de nume și de adresă.

— Fără nume. Vreau doar să dau declarație.

Prin comparație, chiar și încăpățânarea lui Charly pălea.

— Adresa, măcar. Să știm cum dăm de dumneata, în caz că…

Telefonul de pe biroul lui sună. Rath privi peste umăr, apoi se întoarse spre bătrân.

— Mă scuzați o clipă?

Bătrânul încuviință.

Se duse în camera alăturată și ridică receptorul. Kirie veni după el, parcă știind cine suna.

— Bună, Gereon.

Nici măcar nu părea dușmănoasă. Trebui să se așeze.

— Charly! Nu mă așteptam să suni.

— Nu crezi c-ar trebui să vorbim?

La naiba, se pricepea să-l prindă cu garda jos! Întinse mâna și închise ușa spre biroul exterior.

— Despre ce?

— Ai vrea să-ți trimit periuța de dinți prin poștă?

Evident că nu voia.

— Îmi pare rău, zise el, dar ultimele zile… Am avut senzația că încerci să scapi de mine. Apoi, tipul ăla…

— Dacă la Guido te referi, nu e un „tip”, ci un prieten. Căruia ar trebui să-i ceri scuze. Nu merita să fie tratat așa.

— Îmi pare rău. Trandafirii erau pentru tine. O ofertă de pace.

— N-aș vrea să primesc o declarație de război.

Rath nu o vedea, dar își dădea seama, din vocea ei, că Charly zâmbea larg, sau cel puțin se străduia să nu o facă. Inima îi bătea mai repede. Încă nu o pierduse!

— Îmi pare sincer rău.

— Nu-ți cere scuze de la mine, ci de la el.

Trebuia să-l menționeze din nou pe idiot?

— Ai dreptate, zise el. Trebuie să vorbim. La tine sau la mine?

Posibilitatea împăcării îl excita. Nu conta că era în patul lui sau al ei.

— Pe teren neutru. Asta faci într-un armistițiu, nu?

— Nu știu.

— Mă gândeam la Café Uhlandeck, căci…

— Nu acolo.

— Sugerează altceva.

— Ce-ai spune dacă te-aș invita la cină? În seara asta. La Kempinski sau pe Ku’damm.

Restaurantul avea o terasă superbă, și Rath spera la o seară călduroasă de vară.

— Bine.

Îi venea să sară în sus de bucurie, dar, în ciuda ușii închise, decise să nu. Puse receptorul în furcă, atent, și scoase un icnet încântat. Doamne, ar fi putut scăpa basma curată! Evident, exagerase cu zâmbetul ăla. Firește că nu se întâmpla nimic între el și Charly. Dar nasul însângerat îl meritase. Chiar dacă nu se întâmpla nimic, Rath era convins că bătrânul rânjet-permanent ar fi profitat de ocazie. Dacă ea insista să-și ceară scuze, își va cere, dar va spune clar că era cazul ca rânjitul să găsească pe altcineva căreia să-i ofere alinare.

Se ridică și se apropie de ușă.

— Scuzele mele, spuse, dar se opri când intră în anticameră.

Scaunul bătrânului era gol.

Rath alergă afară din birou și privi pe coridor, dar n-avea nicio șansă de a-l prinde din urmă. Clătină din cap. Era un ciudat, însă ce spusese era foarte credibil.

Se părea că, în Berlin, Abraham Goldstein nu se purtase ca un ucigaș, așa cum se temea toată lumea. Ci mai degrabă ca un cercetaș. În orice caz, ca un om cu simț civic.

61

Când ieși din cabina telefonică din Alexanderplatz, Charly se simțea ciudat. Îi telefonase din zona secției. Ar fi putut intra? Firește că nu. Dar apelul mersese mai bine decât se aștepta. El nu-și dăduse seama de gravitatea situației. Acum, trebuia să se descurce mai departe.

Traversând șantierul enorm, care începea să contureze felul în care urma să arate curând Alexanderplatz, se îndreptă spre Tietz. Restaurantul magazinului era o alegere potrivită. Aproape de secție, dar rar vizitat de bunăvoie de polițiști. Cine voia să-și ia prânzul printre copii plângăcioși și mame nervoase?

Îl văzu după o clipă. Lange găsise o masă ferită, unde puteau discuta fără întreruperi.

— Domnișoară Ritter, spuse el, trăgându-i scaunul, ca un gentleman de școală veche. Îmi pare bine că v-ați făcut timp să discutați cu mine.

E roșu ca sfecla, gândi ea și se așează vizavi.

— Fără îndoială că vă întrebați de ce v-am rugat să ne vedem aici, și nu la birou.

— E foarte bine aici, zise ea.

— Am motivele mele. Vreau să discut lucruri strict confidențiale cu dumneata.

— Aha.

Își aprinse o Juno. Asta păru să-l agite. Sau era deja agitat?

— Comisarul-șef Gennat vă apreciază. Știați?

I se păru jenantă lauda, însă era plăcut s-o audă.

— Pot să contez pe discreția dumitale? continuă el. Doar comisarul-șef, dr. Schwartz și cu mine știm despre asta.

— Nici măcar Böhm?

— Nici măcar.

— Credeam că lucrați împreună.

— Nu la asta.

— E despre Alexandra Reinhold?

— Indirect. Mai devreme, în timp ce discutam, am fost întrerupți de inspectorul Böhm.

— Nu mă mai țineți în suspans.

— Este vorba despre decesul lui Benjamin Singer. Complicele Alexandrei, cel care a murit încercând să scape.

— Cazul la care lucrați. Dar nu e niciun secret.

Lange își drese glasul, fiindcă i se părea dificil să rostească

frazele decisive.

— Avem două motive să credem, zise el în cele din urmă, luând o gură de Selters, că Benjamin Singer a fost ucis de un polițist.

O spuse foarte încet, dar tot privi în jur, de parcă cineva ar fi putut să tragă cu urechea. Dintr-odată, Charly își dădu seama la ce se referea, și de unde venise teama din privirea lui Alex.

— Aveți nevoie de Alexandra Reinhold ca martoră?

— Am primit un apel anonim. Probabil de la ea. Voi, copoii, l-ați ucis pe Benny, a zis.

Charly era contrariată.

— Cu atât mai enervant este că mi-a scăpat.

— Nu, nu, o liniști Lange.

— Dacă Alex a fost martoră la crimă, poate că și ucigașul a văzut-o.

Lange încuviință.

— Atunci, e în pericol.

Lange încuviință iar.

— Aveți un suspect?

— Un sergent de la secția 127, dar mă tem că nu punem mâna pe el fără o declarație a martorei. Să acuzi de crimă un coleg e dificil.

— Credeți că, în sala de judecată, ar asculta-o pe Alex?

— Avem și alte dovezi, însă nu ne sunt de folos fără martoră.

Sosi chelnerul, cu meniurile.

— Plătesc eu. Se ocupă după aceea cei de la Omoruri.

Charly comandă o apă minerală, înainte să dispară chelnerul. Se uitară amândoi prin meniu.

— Am văzut-o, zise ea, după o vreme. Era îngrozită. Credeți că e posibil să fie polițistul care a fugit după ea?

— Absolut, zise Lange, și zâmbi. Nu i-a servit la nimic. Alex are gheare sau un cuțit.

— Omul mai este în serviciu?

Lange încuviință.

— Nici măcar n-a vrut să-și ia concediu de boală.

— De ce m-ați chemat aici, Herr Lange? Aș vrea să știu înainte să comand.

— Din două motive. Știu că o căutați. Continuați. Găsiți-o pe Alexandra.

— De ce?

— Comisarul-șef Gennat speră să mai fiți interesată de caz.

— Bine, zise ea, vă ajut. Cu o condiție.

— Care?

— Trebuie să promiteți că o veți proteja pe Alex.

— Cooperarea ei îi va îndulci sentința.

— Nu despre asta vorbesc. Nu pot să v-o predau. Nu merge așa.

Dacă vine, va fi fiindcă așa dorește. Dacă decide să plece, trebuie s-o lăsați.

— Și ce să-i spun procurorului? Că am interogat o martoră, dar, din păcate, a plecat?

— Ori așa, ori deloc. Nu vreau să fiu răspunzătoare de ce se poate întâmpla. De exemplu, dacă e ucisă.

— Chiar credeți că e în așa mare pericol?

— Da.

Lange luă o gură de apă minerală și păru să se gândească.

— Bine, zise. Aveți cuvântul meu c-o voi proteja.

Charly își stinse țigara.

— Ați zis două motive. Care-i al doilea?

Lange împinse peste masă o copie a unui dosar personal.

— Fiți cu ochii pe omul ăsta cât de atent puteți.

Charly deschise dosarul și se holbă la fața sergentului Jochen Kuschke.

— El este suspectul.

— Nu-l pot urmări mereu, zise ea.

— Nu e nevoie. Cât e de serviciu, suntem cu ochii pe el. Nu patrulează singur. Vrem să-l urmăriți seara. Dacă vă descurcați, firește, pentru că găsirea lui Alex are prioritatea.

— De ce eu și nu Brigada J?

— Nu știe cine sunteți, așa că nu va bănui nimic. Situația ar putea fi diferită cu anchetatorii. Poate mai știe câte-un polițist acolo. Nu vrem să ne asumăm riscuri.

Sosi chelnerul să le ia comanda. Ea decise să nu țină cont de preț.

O oră mai târziu, când ieși din U-Bahn pe aleea Frankfurter, încă se gândea la întâlnirea cu Andreas Lange. Gennat îl trimisese pe tânărul detectiv asistent la ea, fiindcă avea nevoie de aliați în încercarea sa de a condamna un ofițer al Poliției prusace, pentru acuzația de crimă. Ernst Gennat era marele erou al lui Charly, poate chiar un model pentru ea. Evident că fusese de acord. Mai ales că, prin Lange, îi oferise ceva la schimb. O poziție de cadet, începând cu vara lui 1932, înainte de încheierea stagiaturii juridice. Cu șanse la un post superior, la Castel.

Pentru asta, era pregătită să renunțe la Weber. Era mai bine decât să solicite, timid, concediu neplătit pentru jumătate de an, pe care, probabil, i l-ar fi refuzat, doar pentru a îneca proiectul cu Heymann. Nu-i putea refuza demisia.

Charly încă nu era sigură că nu fusese cumpărată. Dar nu făcea decât să continue ce începuse deja: găsirea Alexandrei Reinhold. De ce

oferta o făcea să se simtă atât de incomod, când, peste un an, avea să fie cadet la Criminalistică?

Cumva, nu părea în regulă.

Erau prea multe secrete. Deși măcar așa știa că Alex nu va păți nimic. Lange îi promisese. Trebuia doar să se asigure că găsea fata înaintea celor de la Mandate.

Pe Strada Kopernikus, rămase o clipă în fața clădirii, înainte să intre. De data asta știa că va reuși să intre.

Așa cum spera, Martha Reinhold era singură acasă și o recunoscu imediat.

— Ah, dumneata, făcu ea. Soțul meu nu e acasă. Îmi pare rău că ați venit degeaba.

Încercă să închidă ușa apartamentului, dar Charly o împiedică, cu piciorul.

— Nu contează, Frau Reinhold, zise politicos și împinse ușa înapoi, pășind pe holul îngust. Vreau doar să arunc o privire.

Martha Reinhold nu se opuse. Charly intră în bucătăria-living, unde o ușă de lemn ducea spre o cămară mică lângă aragaz și chiuvetă.

— Ce căutați?

Martha Reinhold o urmărise, dar nu mai protesta. Când Charly se așeză la masa din bucătărie, se așeză și ea.

— Nu v-a zis soțul meu că a încetat să mai discute cu familia? Că nu vrea să mai aibă de-a face cu acei comuniști?

— Alex nu e comunistă, nu? Nu mai discută nici cu ea?

Martha Reinhold tăcu. Părea una dintre persoanele care pot păstra sub tăcere adevărul, dar nu pot rosti minciuni.

— Când ați văzut-o ultima dată pe Alexandra, Frau Reinhold? A fost aici, nu? Poate încă mai e?

— Nu!

— Dar a fost, nu? Când am venit data trecută, era aici, nu? Soțul dumitale m-a dus deliberat pe o pistă greșită, cu părinții lui?

— De unde să știu?

— Alexandra a fost sau nu aici?

Martha Reinhold începu să dea din cap, mai întâi lent, apoi mai repede.

— Deci a fost aici.

— I-am zis lui Helmut că nu este bine dacă o caută poliția.

— Eu nu sunt de la poliție. Știu că lui Alex îi e teamă de poliție. Vreau să o ajut. O caută oameni periculoși.

— Helmut nu trebuie să afle că i-am trădat sora.

— Nu vă faceți griji. Nu va afla. Nici măcar n-am fost aici. Ce vreau este să-mi spuneți unde o pot găsi pe Alex. Unde se ascunde?

— Nu știu. A fost cu noi de marți încoace. Dar…

Scoase o bucată de hârtie mototolită din buzunarul șorțului și o despături.

— Am găsit asta pe masă când m-am întors de la cumpărături. Helmut încă nu știe. E la slujbă și vine abia mâine.

Îmi pare rău, zicea biletul, cu un scris de mână dezlânat, dar lizibil. M-ați ajutat mult. Dar trebuie să mă mișc, am lucruri de făcut. Nu vă faceți griji pentru mine, voi fi bine. Într-o zi o să vă întorc serviciul, promit. Alex.

— N-aveți idee unde s-a dus?

Martha Reinhold clătină din cap, și Charly o crezu. Se gândi că percepea o urmă de ușurare, nu doar datorită confesiunii. Femeia se bucura că scăpase de cumnata ei răufăcătoare.

— Nu cred că poate sta cu oameni, zise ea. Știam că va pleca în curând, dar Helmut… Cred că-și dorea să rămână pentru totdeauna. Era aproape de parcă și-ar fi primit familia înapoi. Acum… sunt împrăștiați în cele patru zări, ca înainte.

62

Rath nu spusese nimănui despre bătrân, care i se părea acum o fantasmă care nu lăsase în urmă nimic tangibil, decât niște notițe în carnețelul lui. Nici măcar un nume sau o adresă.

Erika Voss fu surprinsă de foaia cu svastica desenată de pe biroul ei. Revenise, la un sfert de oră după dispariția bătrânului, privind în jur confuză, și aruncase hârtia boțită la coș. Poate c-aveau un nazist în birou.

Reinhold Gräf își vârî capul înăuntru, după prânz, înainte să revină la maratonul de interogatorii. Rath se gândi dacă să închidă ușa și să-i povestească despre bătrân, dar decise că nu o va face. În fața unui subaltern, nu prea putea recunoaște că-i mai scăpase un martor.

Mai ales nu după ce-i spusese Gräf despre comerciantul din cartierul Scheunen, care-l recunoscuse pe Goldstein după portretul în creion. Promisese că-l va feri de proceduri penale și primise la schimb o declarație valoroasă. Un bărbat ale cărui semnalmente se potriveau cumpărase un pistol de la el, cu o săptămână în urmă. Plătise cu dolari un Remington 51, un pistol rareori folosit în Berlin.

— În sfârșit un pont, zisese Gräf, înainte să se întoarcă la interogatorii. Glonțul din Kubicki e posibil să fi fost tras dintr-un Remington.

Rath era de acord. Scoase o hartă Pharus[41] din sertar și o despături pe birou. Plimbându-se cu Kirie, se gândise c-ar trebui să-l caute pe Goldstein în Wedding, și doar acolo. La început, Rath bănuise că taximetristul lui Goldstein fusese cel care-l sfătuise să-l lase pe Strada Kösliner. Dar a doua excursie a lui Goldstein fusese în Humboldthain, la stația de U-Bahn Gesundbrunnen, în același cartier, la cel mult doi kilometri distanță de Strada Kösliner.

Nu putea fi o coincidență.

În timpul primei curse cu taxiul, aparent aleatorie, prin Berlin, probabil că Goldstein pusese ceva la cale, însă Rath îl încurcase. Ceva din cartierul acela avea o atracție magică asupra lui Abraham Goldstein.

Studiind harta, Rath scoase un creion moale și marcă, mai întâi, Strada Kösliner, apoi stația de metrou Gesundbrunnen. După ce se holbă o vreme, desenă un cerc mare în jurul zonei dintre linia Ringbahn și Strada Christiania. Împăturind și punând harta în buzunar, o lăsă pe Kirie în grija devotată a Erikăi Voss și plecă.

Cu cât ședea mai mult în mașină, cu atât mai bine se simțea. Avea ceva de făcut! Conduse spre nord, pe Strada Rosenthaler, iar

lângă Humboldthain dădu înapoi, să se uite vizavi, înspre Biserica Înălțării Domnului, unde-l găsise mort pe tipul din SA. Conducând în ritm lejer dincolo de intrarea de sud a U-Bahn-ului, de unde probabil că apăruse Goldstein, urmărindu-l pe bătrânul evreu persecutat de cămășile maro, traversă șinele Ringbahn-ului.

Planul lui era să conducă în zona încercuită pe hartă. Dacă era ceva acolo care să-l ajute să ia urma lui Abraham Goldstein, îl va găsi. De obicei, gândea cel mai bine când șofa.

De pe Strada Bad făcu stânga, pe Strada Pank, care lega Strada Kösliner de Gesundbrunnen, cele două marcaje evidențiate pe harta lui. Drumul se deschidea într-o piață mare, în partea dreaptă, deasupra căreia se afla structura de piatră a Tribunalului districtual Wedding.

Opri mașina și privi fațada ternă, neogotică, de parc-ar fi vrut să-i vorbească, și încercă să și-l imagineze acolo pe Goldstein. Ce treabă ar fi putut avea un gangster american la un tribunal german? Voia să ucidă un răufăcător german sau poate un judecător? Făcu niște însemnări, marcându-le dedesubt cu trei semne de întrebare.

Pe Strada Kösliner, cu motorul încă pornit, se opri să privească Rote Laterne, deja deschis. Nu, nici asta nu era. Goldstein intrase în cârciumă doar ca să scape de Rath și ca să recruteze câțiva voluntari care să-i lovească Buick-ul. Câteva fețe curioase priveau prin geamurile mașinii. În fond, era o fortăreață comunistă, unde, acum doi ani, se construiseră baricade. Dacă parcai aici o mașină prea scumpă sau doar foloseai o mașină, deveneai suspect. Băgă în viteza întâi, făcu dreapta la colț și continuă pe malurile râulețului Panke, ascuns de copaci deși și de arbuști, până ce reapăru partea din spate a Tribunalului. Ajunse la zidul lung al unui depou S-Bahn și ieși din nou pe Strada Bad, foarte aglomerată.

Când se gândea ce să facă mai departe, își dădu seama că găsise ce căuta. Un semn mare, în intersecția cu Strada Exerzier: Spitalul Evreiesc.

Făcu scurt la stânga, pe Strada Exerzier, o stradă rezidențială liniștită, cu trafic aproape inexistent. Un singur tramvai se zgâlțâia la suprafață. Rath rămase în urma lui, până ce în dreapta sa dădu de o clădire cu trei etaje. Îi amintea mai degrabă de o școală decât de un spital, însă pe ea erau cioplite litere care nu lăsau loc de îndoială. Spitalul comunității evreiești.

Parcă Buick-ul sub un copac și căută în torpedou portretul în creion de la poliție. Înainte să-l vâre în buzunar, îl despături și privi din nou fața: semăna bine. Dacă Abraham Goldstein fusese aici în ultimele trei zile, putea fi recunoscut.

Străbătu cei câțiva pași înapoi înspre spital. Clădirea de pe Strada Exerzier era doar o parte din complex. Blocul de secții, mult

mai mare, se ridica în spatele acesteia, cu intrarea pe Strada Schul. Rath se opri afară, nesigur dacă să intre. Oare se făcea de râs?

Tocmai decisese să intre, când îl opri un țipăt surprins.

— Inspectore?

De cealaltă parte a drumului, Sebastian Tornow, locotenentul care se pregătea să devină inspector criminalist, se afla sub un copac. În haine civile, Rath aproape că nu-l recunoscu. Se duse la el.

Tornow îl privi curios.

— Ce faceți aici?

— Aș putea să te întreb același lucru.

Rath suna mai caustic decât intenționase, dar se simțea prins în capcană. Era o prostie: în afară de faptul că se afla pe cont propriu, nu făcea nimic greșit.

— E o coincidență.

— Eu lucrez pentru Mandate. Am primit un pont.

Tornow arătă spre spital.

— Se pare că aici a fost văzut Abraham Goldstein.

Cadetul nu părea foarte încântat. De fapt, dădea o impresie de lipsă de implicare. Fără îndoială că era din cauza tuturor anunțurilor false, dar să fie cel adevărat? Rath fu cuprins brusc de frenezie, acea senzație din vene pe care o avea când lucrurile începeau să se lege.

— Poate că, de data asta, ai dreptate, zise el. Am primit și eu informații care sugerează că Goldstein ar fi putut trece pe aici.

Tornow se lumină.

— Poate vreți să intrăm amândoi? Deși, pe ziua de azi, pentru mine ar fi a cincea pistă falsă.

— Nu e chiar atât de interesantă munca la Criminalistică?

— Ce să fac? se lamentă Tornow. Ucenicul nu-și poate fi maestru.

— Să ghicesc, asta a zis Kilian?

— Respect! Vă cunoașteți bine colegii. Poate cândva va trebui să-mi povestiți mai multe despre ei.

Privi spre Strada Bad.

— Acolo sunt câteva cafenele simpatice. Ce spuneți?

— Întâi muncă, apoi distracție. Kilian cred că te-a învățat și asta sau n-a apucat?

— Mai întâi munca, apoi distracția.

Rath arătă spre complexul spitalicesc.

— Hai să intrăm și să punem întrebări, apoi fac eu cinste cu o cafea. Ce zici?

— Dorința dumneavoastră e poruncă pentru mine.

Traversară strada, cu Rath urmărindu-l cu coada ochiului pe cadet. Le-ar fi fost de folos un om ca el la Omucideri, ar fi întregit frumos echipa. În schimb, s-ar fi lipsit bucuros de Paul Czerwinski. Se

întrebă de ce, dintre toți, o persoană precum Sebastian Tornow îi fusese arondată lui Kilian.

Deși se aștepta să descopere o pistă, Rath fu surprins când portarul încuviință de după geam, privind portretul.

— A fost aici, zise portarul. Acum câteva zile. Cu un buchet.

— Vizita pe cineva?

— Așa cred. A întrebat de cineva.

— Vă amintiți de cine?

— De un domn Goldstein, cred.

— Goldstein? zise Rath, încercând să-și păstreze calmul.

Îi făcu un semn discret lui Tornow.

— Este numele unui pacient?

— Da.

Portarul se uită la o listă lungă.

— Jakob Goldstein. Primul etaj, camera 102.

— Vă amintiți când l-a vizitat?

— Aș spune că miercuri sau joi. După-amiaza, în orice caz. Nu pot să vă zic mai multe. Doar că n-a fost singurul care a adus un buchet.

— A venit și a doua oară?

— Nu, din câte știu. Cel puțin nu pe tura mea.

— Am dori să-l vizităm pe Herr Goldstein, în camera 102. Se poate acum?

63

Era clar că bătrânul suferea. Pielea feței sale părea să se fi subțiat, să fi devenit transparentă. Pe masă se aflau flori proaspete, un alt buchet nou, dar și acesta începea să se ofilească, întocmai ca omul în vârstă. Totul mirosea a moarte și a rămas-bun.

Abraham Goldstein își imaginase bunicul, pe care-l cunoștea doar din poveștile tatălui său, cu o barbă lungă și albă, așa cum purtau toți bătrânii din Williamsburg. Firește, cu perciuni – o ediție mai în vârstă a tatălui său, Nathan. Dar Jakob Goldstein era la fel de încântat să poarte straie tradiționale precum nepotul său din America, Abraham, altfel probabil nu i-ar fi cerut o asemenea favoare.

Să-și privească bunicul era de parcă se uita în oglindă: Abraham Goldstein, cu 50 de ani mai în vârstă. Fără barbă, fără perciuni, cu aceleași trăsături, doar că mai proeminente, cu pielea mai ridată, cu ochii încercănați, cu nasul și urechile mai mari. De când sosise în Berlin, își dădea seama că semăna mai degrabă cu Jakob decât cu Nathan, și Jakob semăna mai mult cu el decât cu propriul fiu.

După ce dorise să vină doar o dată, devenise vizitator fidel, era de-acum un obicei să intre în spital pe ușa din spate. Se mișca pe coridoare cu încrederea unui tânăr rezident, și nimănui nu i se păruse suspect. Niște obrăznicie nu strica, și asta știa de multă vreme.

— Abraham, iată-te, zâmbi omul în pernă.

Abia dacă mai avea putere. Fiecare cuvânt părea să-i provoace durere, dar îți dădeai seama că voia să vorbească, atât cât mai putea.

— Ai fost să-ți vezi mătușile?

— Nu știu dacă ele doresc să mă vadă. Nu le-ai zis nimic?

— Trebuie să te duci să le vezi! Sunt surorile tatălui tău. Mișpaha este importantă, chiar dacă te calcă pe nervi.

Folosise cuvântul ebraic pentru „familie”, și râse încet, înainte să-l copleșească durerea. Abe încuviință vag.

Bătrânul îl prinse de mână.

— Ai înțeles?

De data asta, Abe încuviință mai hotărât. Avea să fie ultima lui vizită.

— Da.

Îi strânse mâna și el. Fața bunicului se relaxă.

— Arată-mi-o.

Abe scoase seringa din geantă. Deja o umpluse și pregătise totul la hotel, o speluncă nici pe departe comparabilă cu Excelsior. Dar acolo nu voiau să-i știe numele și nici să-i vadă pașaportul, iar

portarul avea ponturi bune, precum locurile de unde puteai procura morfină ieftină.

Îi arătă bunicului său seringa, iar bătrânul privi lichidul care strălucea. Încuviință mulțumit, icni scurt și se strâmbă. Mâna i se strânse în jurul mâinii lui Abe.

Junghiul de durere se încheiase. Bunicul îl privi.

— Acum, spuse. Acum o vreau.

— Acum, pe loc? De ce te grăbești?

— Înainte de cină.

— Înseamnă că e al naibii de rău…

Ridurile de expresie din jurul ochilor bătrânului se adânciră.

— Este, spuse el. Aș prefera să mor decât să mănânc iar scârboșenia aceea.

Râse de propria lui glumă, însă asta-l duru mai tare.

— Acum, zise, de data asta serios.

Abe încuviință. Scoase seringa din trusă și apăsă ușor capătul, până ce apăru prima picătură de morfină. Dezveli brațul drept al bunicului și căută o venă. Brațul era șocant de subțire, cu pielea palidă și pătată de vârstă. Piele de mort. Abe stoarse tot ce conținea seringa în venă, înainte să tamponeze locul cu un rotocol de vată. Nu mai era cale de întoarcere.

Când puse seringa deoparte, bunicul lui Abe îl prinse iar de mână și îl ținu strâns, de parcă nu voia să-i dea drumul.

— Mulțumesc, zise încet. Cât va dura?

— Câteva minute. Vei adormi. Nu va mai exista durere.

Bătrânul se lăsă iar să cadă pe pernă, simțind deja efectele morfinei.

— Broadway, spuse, și ochii lui obosiți sclipiră. Povestește-mi despre Broadway.

În ciuda tuturor vizitelor la spital, Abe nu fusese capabil să îi dezvăluie adevărul: că exista o mare diferență între acel Broadway din Manhattan, pe care-l cunoșteau toți, și cel din Williamsburg, unde își duceau traiul Nathan Goldstein și familia lui. Așa că Abe a păstrat povestea brodată de tatăl lui, cu mulți ani în urmă. Nathan Goldstein îi scrisese regulat lui Jakob, care rămăsese la Berlin, dar Abe nu știuse niciodată că bătrânul pios își presărase corespondența cu minciuni: că făcuse avere în America, după ce-și înființase o fabrică de haine, și se mutase într-un apartament de pe Broadway. Ce altceva să fi scris?

Doar acum, la Berlin, Abe își dădea seama câte speranțe investiseră cei din familia Goldstein în Nathan, fiul cel mare. Reușiseră să pună ban peste ban doar pentru o plecare, și-l trimiseseră ca reprezentant, așteptându-se să-i cheme când va fi posibil. Dar surorile lui Nathan își găsiseră fericirea la Berlin, îl convinseseră pe Jakob să rămână, și nimeni nu aflase cum eșuase de fapt Nathan

Goldstein în State.

Mătușa Lea se căsătorise cu un comerciant de fier vechi, cu tichie neagră, care-și devotase viața lui Dumnezeu, dar cu mare succes în afaceri. Mătușa Margot devenise soție de avocat, un bărbat liberal, cu orientări seculare, ceea ce ducea regulat la certuri în familie ce-l amuzau teribil pe bunicul lui Abe.

La fiecare vizită, Abe înfrumusețase poveștile fantastice ale tatălui său, bucurându-se să vadă scânteind ochii bătrânului bolnav. Chiar și acum îi povesti bunicului despre ziua în care Nathan avusese ideea să combine producția și vânzarea de haine gata de purtat într-o singură companie, deși nu trăise s-o vadă triumfând. Abe povesti despre funeraliile tatălui său în termeni atât de sfâșietori, încât aproape se simți chiar el mișcat, de parcă jumătate din New York ar fi făcut parte din cortegiul lui Nathan Goldstein, când, de fapt, fusese o mizerie, iar apariția fiului beat reprezentase momentul culminant.

Abe își evita rudele din Germania fiindcă nu dorea să mai servească aceleași minciuni. De fapt, își văzuse mătușile și pe familiile lor cu o zi înainte, când aștepta sub copacii de pe Strada Schul să se încheie orele de vizită. Tânărul cu pălărie neagră era din nou acolo. După descrierea bunicului, Joseph Flegenheimer. Fiul cel mare al comerciantului de fier vechi era cam de vârsta lui. Vărul lui privise cu atenție spre el, apoi ezitase, și se întorsese spre ceilalți. De atunci, Abe, care-și trăsese pălăria peste față, se întreba dacă Jossele, cum îl alinta bunicul, îl recunoscuse după întâlnirea scurtă de pe coridor. Sau poate că văzuse nenorocitul de desen din ziar.

Bătrânul vorbea acum atât de încet, că Abe trebui să se aplece să-l audă.

— A venit timpul, Abraham. Trebuie să ne luăm rămas-bun.

Abe strânse mâna bunicului său, simțind o durere nedefinită când privi chipul ridat, care, în curând, la rându-i, nu avea să-l mai privească. Oare Jakob Goldstein îi scrisese nepotului din America pentru ca el să-i îndeplinească dorința? Bunicul lui avea vreo idee că nu era doar un negustor inofensiv de textile, care preluase afacerea înfloritoare a părintelui său?

Se simțea mult mai aproape de bătrânul pe care-l cunoscuse cu cinci zile în urmă decât fusese vreodată de tatăl lui. Se simțea aproape rușinat, fiindcă-și iubise atât de puțin tatăl și pentru că apăruse beat la înmormântarea lui.

— Promite-mi ceva!

Mâna osoasă îi strânse palma cu o forță uimitoare. Ochii îl priviră cu o tinerețe miraculoasă. Ochi atât de intenși pe un chip atât de bătrân, își spuse Abe, aplecându-se să audă ce are de zis.

— Trebuie să rostești kadișul[42] la înmormântarea mea. Promite-mi.

Abe făcu o promisiune pe care nu era sigur că putea s-o respecte. Nu mai zisese kadișul de o veșnicie. Dar nu aceea era problema. Kadișul nu-l putea uita, căci avea să-l poarte cu sine toată viața. Atâta reușise educația tatălui său. Problema era că trebuia să părăsească Berlinul cât mai repede. Nu plănuise să asiste la funeralii, dar încuviință, și bătrânul îl văzu, iar asta fu suficient.

— Bine, spuse Jakob Goldstein. Șma Israel, Adonai Elohein, Adonai Ehad[43].

Vocea lui deveni tot mai slabă.

Undeva, în adâncul sufletului, Abe recunoscu rostirea, deși nu mai spusese acele cuvinte de ani de zile, și se rugă în sinea lui, deși nu credea în figura invocată.

Bunicul lui închise ochii, parcă revenindu-și după un mare efort, deși nu era clar dacă era al vorbirii sau al unei vieți duse până la capăt. Fața lui era calmă și mulțumită, iar respirația i se domoli, pe măsură ce morfina prelua controlul corpului său slăbit.

Abe își ținea bunicul de mână.

— Rămas-bun, seide, spuse el, și bătrânul deschise iar ochii.

— Nu rămas-bun. Ci la bună revedere. Îmi vei vizita mormântul, vei spune kadișul. Ai promis.

Abe încuviință și bunicul lui închise ochii, iar zâmbetul îi rămase pe chip multă vreme după ce încetase să respire.

Goldstein nu știa de câtă vreme ședea lângă patul de moarte al bunicului său, dar în clipa când tresări din cauza unui zgomot puternic de pe coridor, mâinile acestuia erau calde încă. De obicei, asistentele erau în pauză, înainte ca totul să reînceapă și să fie adusă cina în rezerve. Deschise puțin ușa și privi afară.

Doi bărbați se apropiau pe coridor, și pe unul îl recunoscu. Era detectivul Rath, catârul ăla! Ar fi trebuit să știe că-i vor lua urma. Dar chiar azi?

Însoțitorul lui Rath trebuie să se fi ciocnit de un cărucior pregătit pentru servire. Un ceainic căzuse pe podea, și el se aplecă să-l ridice. Ușa spre camera de gardă se deschise, și o furie în alb țâșni afară, luându-i la rost pe cei doi.

Abe închise ușa și se întoarse lângă pat. Vârî în buzunar seringa golită, îi aruncă bunicului o ultimă privire și se duse la geam. Un soi de pergolă se întindea în jurul clădirii. Sări pe ea și privi în jos, în curtea din spate, unde tocmai intra o ambulanță.

Șoferul și cel din dreapta coborâră și deschiseră ușa din spate. Pentru o clipă, se gândi să sară pe mașină, dar în cele din urmă încălecă balustrada și se agăță de un burlan care pornea din acoperiș. Un pacient în vârstă, în halat, care se plimba pe acolo, îl văzu, fără să zică nimic.

Metalul se curbă nițel în timpul coborârii și își agăță și haina,

dar, după câteva secunde, era în siguranță, jos. O privire rapidă în sus îi spuse că polițiștii tot nu aflaseră că a fugit, dar nu-și putea permite să piardă vremea.

Ambulanța aștepta cât doi brancardieri ridicară pe o targă un bărbat inconștient și-l duseră spre Urgențe. Nu îl observaseră. Bărbatul în halat era singurul care-l privea.

Goldstein deschise portiera, îi făcu semn din cap pacientului și se așeză la volan. Coborî frâna de mână, băgă în viteză și acceleră. Ușa din spate se bălăngăni de colo colo, în timp ce vehiculul se năpusti înainte, cu cauciucurile împrăștiind pietriș.

64

Asistenta nu era deloc ușor de convins. Puterea de persuasiune combinată a doi polițiști nu reuși să o calmeze.

Tornow nu văzuse un cărucior de servire și trântise un ceainic pe podea. Strângeau cioburile când ea apăruse, cu o falcă-n cer și una-n pământ, pe coridor, și de atunci nu reușiseră să mai scoată un cuvânt. Cea mai mare problemă nu fusese că au spart ceainicul, ci faptul că doi bărbați, polițiști sau nu, îndrăzniseră să facă atâta zgomot, și încă în afara orelor de vizită!

Faptul că vocea ei ridicată nu permitea pacienților să se odihnească era altceva. De data asta, Tornow încercă s-o liniștească.

— Doamnă dragă, zise el, vrem doar să aruncăm repede o privire în camera 102. E posibil ca pacientul să ajute în găsirea unui criminal evadat…

— Îți dau eu ție „doamnă dragă”!

Când asistenta începu o nouă tiradă, Rath își pierdu răbdarea.

— Ascultă, din partea mea n-ai decât să te plângi comisarului-șef, dar dacă ne mai reții mult, te acuz de obstrucționarea anchetei.

Ea tăcu și, după o clipă de paralizie, zise:

— Camera 102.

Rath zâmbi prietenos.

— E acolo, zise ea, dar, vă rog, nu extenuați pacientul. E pe patul de moarte.

— Vom fi precauți, spuse Tornow.

Asistenta îi urmă la ușă, la o distanță respectuoasă. Tornow bătu, dar nu auzi niciun răspuns.

— Poate că doarme, zise ea. Dacă nu are dureri, doarme mult.

Rath deschise încet ușa.

Înăuntru era un singur pacient, un bătrân cu chipul scobit, ascuns între perne. Pe o foaie, la capătul patului, stătea scris Jakob Goldstein. Pe masa de alături se afla un buchet enorm de flori.

Rath văzuse suficiente cadavre cât să știe că bărbatul care zâmbea împăcat nu mai era în viață.

Prin geamul deschis se auziră strigăte și zgomot de motor turat. O ambulanță se îndrepta în viteză spre Strada Schul, cu ușa din spate bălăngănindu-se. Doi brancardieri o urmăreau cu privirea, cu gura căscată. Un bărbat în halat își târșâia picioarele înspre ei, pe aleea cu pietriș.

— Tocmai a fugit, îl auzi Rath spunând. A coborât de acolo și s-a urcat în ambulanță!

— Cum adică? întrebă Tornow.

— Goldstein a fugit.

— La naiba!

Fugiră pe lângă asistentă, afară din cameră, pe hol, și, o clipă mai târziu, erau în stradă. Dar degeaba. Ambulanța plecase.

Tornow lovi cu piciorul un coș de gunoi.

— E vina mea. Căruciorul acela l-o fi avertizat!

— Nu atât căruciorul, cât draga de soră înfuriată, spuse Rath. Nu te învinui. N-aveam de unde știi dacă era în clădire. Am venit să interogăm un martor, nu să fugărim un evadat.

— Un martor decedat. Cred că-i ziua noastră norocoasă.

Înapoi la sediu, reapariția lui Goldstein cauzase agitație. Wilhelm Böhm îi chemă în birou pe Rath și pe Tornow. Părea să aibă o părere mai clară în problema culpabilității. Nu îl învinuia pe Tornow, nici căruciorul, nici pe asistenta recalcitrantă. Nici faptul că Goldstein se nimerise în clădire chiar atunci. Ci aruncă toată vina asupra lui Gereon Rath.

— Am dreptate când spun că ai lăsat un suspect de crimă să fugă de tine a doua oară în câteva zile? întrebă.

Rath știa că nu avea sens să se apere, dar încercă.

— Nu puteam știi că suspectul era în clădire. Tornow și cu mine am primit un pont cum c-ar fi fost văzut la Spitalul Evreiesc. Am hotărât că bunicul lui…

Böhm îl întrerupse:

— Ce pont, și de ce nu știu nimic despre asta?

— Nu putem să vă deranjăm cu fiecare apel anonim.

— Nu cu fiecare. Doar cu acelea importante.

— Cu tot respectul, domnule, zise Tornow. Eu am preluat apelul, și nu inspectorul Rath, iar eu sunt repartizat de inspectorul-șef Kilian, Brigada J, nu de cei de la Omucideri.

Böhm nu era obișnuit să-l întrerupă subalternii. Rath era uluit, dar nu trăda nimic.

— În plus, continuă Tornow, importanța unui asemenea apel se poate cântări doar retrospectiv. În ultimele zile, cei de la Mandate au primit multe ponturi, și toate s-au dovedit inutile.

Lui Böhm îi luă un moment să-și recapete darul vorbirii.

— Atunci, spuneți-mi cum de s-a dus totul dracului, mârâi, ceea ce, pentru un om cu temperamentul său, era o ofertă de pace.

— Știam de la portar că există un Jakob Goldstein în camera 102, zise Rath. S-a dovedit că era bunicul lui Abraham Goldstein.

— Pe el doreați să-l interogați?

— Corect.

— Deci l-ați văzut pe yankeu?

— Când am intrat noi, el fugise deja pe fereastră, în curte, și furase o ambulanță.

— Cum de-a fost avertizat? Doar nu plănuia să scape pe geam!

Tornow era pe cale să spună ceva, dar Rath i-o luă înainte.

— Coincidență. Poate că Goldstein a deschis ușa chiar când intram pe hol. Îmi știe chipul, căci am dat de câteva ori peste el la Excelsior.

— Te-a recunoscut, mormăi Böhm, și dădu din cap.

Părea să fie un răspuns satisfăcător.

— În viitor, rămâi în spate, să nu mai fie avertizat.

Rath încuviință modest.

— Ați obținut ceva de la martor?

— Nu, din păcate. Jakob Goldstein este mort. Așa l-am găsit când am intrat.

Böhm ezită.

— Doar n-o să-mi spui că Goldstein și-a ucis propriul bunic?

— Nu-i o coincidență cam stranie că a murit chiar atunci? După ce m-am consultat cu procurorul, am trimis cadavrul la Patologie.

— Știi că autopsierea este interzisă de credința mozaică?

Rath nu știuse despre acest lucru până cu doar câteva ore în urmă, dar medicul îi spusese asta foarte clar.

— Dr. Schwartz este evreu, răspunse el. Va ști ce e de făcut.

— Dr. Schwartz e un nenorocit de agnostic. Taie pe ce pune mâna.

— Atunci, îl voi ruga să opereze cu atenție. Poate va fi suficientă analiza sângelui. Omul era bolnav în stadiu terminal. Avea cancer pancreatic.

— Ar trebui să menționezi asta. Nu vrem ca Schwartz să examineze un om care poate era mort de ore bune.

— Asta nu e posibil. Familia lui a fost cu el până înainte să se termine orele de vizită.

— Goldstein are mai multe rude în Berlin?

— Două mătuși, dacă nu mă înșel.

— La naiba! De ce aflăm asta doar acum? Fă-le o vizită. Poate știu ceva. Poți să-i arăți cadetului nostru, aici de față, cum storci informațiile de la oameni.

Tornow se scutură din letargie și îl privi uluit pe Böhm.

— Iertare, domnule, dar eu sunt numit la Mandate. La inspectorul Kilian, nu la detectivul inspector Rath.

— Vorbesc eu cu Kilian. Totul va fi bine. Deocamdată, lucrezi cu Rath.

Böhm îl privi sever, încercând să-și recâștige autoritatea pierdută.

— Cum îți așterni, așa dormi. Goldstein e prioritatea amândurora. Ați înțeles?

Rath încuviință, îndatoritor. Audiența cu Böhm se încheiase.

— Se pare că ești noul meu partener, zise el când ieșiră. Să fim sănătoși.

Cadetul îi strânse mâna.

— Știu c-am făcut-o de oaie, la spital, dar nu trebuia să mă protejați. Vă mulțumesc, însă.

— Nu ai făcut-o de oaie, dar nu există niciun motiv ca Böhm să cunoască toate detaliile.

— Sunt aici să învăț, zise Tornow.

— Corect. Acum ești ucenicul meu. Ce mă interesează este de ce ai devenit polițist.

— De ce întrebați?

— Pun întrebarea asta oricărui nou coleg. Poți să-mi oferi mai multe motive, dacă nu ești sigur.

— Există un singur motiv.

— Care?

— Sora mea.

Rath așteptă, însă nu urmă nimic. Tornow era atât de grav, că nu mai insistă.

— Adună-ți lucrurile, îi spuse ca să pună capăt tăcerii, și te voi prezenta noilor tăi colegi.

— Nu am mare lucru de adus. În plus, aș prefera ca Böhm să discute cu Kilian înainte să apar iar la Mandate.

— Bine. Suntem chiar după colț.

Când deschise ușa, Kirie se ridică, în așteptare, dând din coadă.

— Aduceți câinele la birou? întrebă Tornow.

— Doar când nu am de ales.

Arătă spre Erika Voss, care ședea la biroul ei, vorbind la telefon.

— Secretara noastră, domnișoara Voss.

Erika Voss ridică privirea, curioasă.

— Un nou coleg, Erika, spuse Rath. Herr Tornow este un cadet care, deocamdată, va lucra cu noi.

Secretara îi răspunse zâmbetului lui Tornow. Părea să-i placă noul coleg.

65

Charly trebui să reziste unei frenezii a cumpărăturilor în această catedrală a consumului. Mese pline cu haine și parfumuri, galerii care înconjurau cele patru etaje, luminatorul imens care le încununa pe toate – era dificil să se opună atracției magice. Magazinul Wertheim din Piața Leipzeiger era preferatul ei de când era mică și o însoțea pe maică-sa. Astăzi, nu era aici să cumpere, dar, chiar și așa, se trezi că se uită la ofertele de vară. I-ar fi prins bine o bluză nouă…

— Domnișoara are nevoie de ajutor?

O vânzătoare o remarcase.

— Caut departamentul de Personal.

— Mă tem că nu facem angajări.

— Nu de aceea am venit. Am nevoie de niște informații.

Ceva mai târziu, Charly ședea într-un birou mic, care dădea spre șirul de case venerabile de pe Strada Voss.

— Alexandra Reinhold?

Bărbatul se prezentase drept Herr Eick, accentuând Herr de parc-ar fi fost prenumele lui, și stătea lângă un raft cu dosare, înalt până în tavan. Pescui unul.

— Să vedem.

Herr Eick făcea toate eforturile să pară important, dar și să fie extrem de util. Privi iute picioarele lui Charly, înainte să se așeze și să parcurgă dosarul.

— Pot întreba de ce vă interesează domnișoara Reinhold? întrebă el, fără să ridice privirea, dar încă urmărind-o cu coada ochiului.

— Suntem rude, minți ea, punând picior peste picior, ceea ce-l zăpăci pentru o clipă pe Herr Eick. Sunt pentru câteva zile la Berlin și voiam să-i fac o surpriză verișoarei. M-am gândit s-o iau după ce termină serviciul.

— Aici! Sectorul „Delicatese”.

Privirea lui deveni triumfătoare, apoi plină de regret.

— Mă tem că nu veți putea să o luați.

— Ah.

— Am fost nevoiți s-o concediem. Pe 30 octombrie.

— Nu știam. De ce? Sper că n-a făcut nimic rău.

Eick clătină din cap.

— Nu, fiți fără grijă. Din motive de buget. Trăim vremuri grele.

Charly se ridică și îi întinse mâna.

— Ce să facem? Mulțumesc, Herr Eick.

El păru dezamăgit că pleca atât de repede. Dar, înainte să spună ceva, probabil să o invite la cină sau poate la dans, ea părăsi biroul.

În sectorul „Delicatese”, nu mai rezistă tentației și își cumpără o salată cu carne de crab și o sticlă de șampanie. Poate că va avea nevoie de consolare după ce avea să se întâlnească cu Gereon, mai târziu. Nu era sigură dacă ar fi trebuit să-i accepte invitația la cină. Probabil ar fi fost mai bine să insiste pentru un pahar cu vin. Se temea că el ar fi putut încerca să o mituiască, și nu doar într-un anume fel.

După ce rugă vânzătoarea în salopetă albă, curată, să-i cântărească o sută de grame, adăugă întâmplător:

— Aici ar trebui să lucreze Alexandra Reinhold. Știți cumva unde o pot găsi?

Femeia ezită.

— Sunt verișoara ei.

— Din Jerichow?

Avea accent berlinez. Charly încuviință.

— Alex nu v-a zis? Nu mai lucrează aici de mult timp, de aproape un an.

Charly se prefăcu surprinsă.

— Îmi aduc aminte de taică-său, care a venit aici la câteva săptămâni după aceea. N-a zis nimic. Venise să o ia, exact ca dumneata.

— Știți unde o pot găsi?

— Nu aveți adresa?

— Familia s-a mutat. În apartament erau niște străini.

Femeia împachetă salata de crab în hârtie cerată și-i dădu pachetul peste tejgheaua de sticlă.

— Se pare că locuiesc pe stradă, spuse ea încet, parcă rușinată să vorbească despre asta. Credeam că s-au mutat la dumneata, în Jerichow. Dar probabil sunt în altă parte.

— Pe stradă? Nu cred!

Charly se prefăcu șocată.

— Nu e nimeni aici care să fi păstrat legătura? Care poate știe unde locuiește?

— Poate Erich. Ucenicul măcelarului de aici, de la Wertheim. Pusese ochii pe ea. Cum se mai uita la ea când ne aducea marfă!

— Erau prieteni? Adică erau împreună?

— Nu oficial.

Vânzătoarea clătină din cap.

— E interzis aici. Dacă ai vreo relație cu o persoană minoră, zbori, dar cu siguranță i se aprinseseră călcâiele. Dacă mă întrebați pe mine, verișoara nu era nici ea complet împotrivă…

Îi făcu din ochi lui Charly.

— Credeți că m-ar putea ajuta?

— Dacă aveți ghinion, probabil i-a spus la fel de puține lucruri precum celorlalți. Nu s-a întors de când a fost concediată. Cred că-i era rușine.

— Erich, spuneați?

— Erich Rambow. De la măcelăria de jos.

Charly luă și o sticlă de șampanie și plăti. În fond, avea ceva de sărbătorit: viitorul ei în poliția berlineză. În plus, sărise peste prânz ca să-și permită micul lux. Cu plasa de cumpărături în mână, întrebă cum ajunge la măcelărie, dar nu avu noroc. Erich Rambow plecase deja.

66

Rath ajunse la Kempinski cu zece minute mai devreme. Nu-și putea permite să întârzie, nu în seara asta. Se gândise să o ia cu el pe Kirie, care mereu îl ajutase când trebuia s-o împace pe Charly, dar sărmanei nu i-ar fi fost permis să intre. În schimb, apelase la serviciile doamnei Lennartz și ale soțului ei, care se bucurau s-o ia peste noapte, mai ales că așa făceau niște bani. Dacă lucrurile continuau așa, curând vor câștiga mai bine cu Kirie decât la muncă.

Dădu buchetul chelnerului-șef și îi strecură o bancnotă mică, pentru a se asigura că primesc o masă pe terasa spre Ku'damm, departe de acțiune, să poată vorbi în liniște. Totul trebuia să fie perfect. O voia înapoi. Voia să-i arate ce simte și să încheie ce se întâmpla acum între ei. Era gata să treacă din nou prin toate, dar de data asta spera să fie cu noroc. Nu doar că făcuse duș și-și pusese un costum nou, ci băgase în buzunar verighetele care așteptaseră degeaba în paharele de șampanie de la Köln, acum câteva săptămâni.

Cât așteptă, fumă. Chelnerul puse florile pe masă, într-o vază frumoasă, modernă, cu un „K" de la „Kempinski", schimbând scrumiera cu aceeași atenție exagerată ca băiatul de la Excelsior, când apăru ea. Lui Rath i se tăie respirația.

Arăta fantastic în rochia roșie. Savură momentul cât Charly privi în jur și fu abordată de șeful de sală. Rath știu atunci că ar fi făcut orice pentru femeia asta, dar mai întâi era nevoie s-o convingă că el, Gereon Rath, era bărbatul potrivit pentru ea. Singurul bărbat potrivit pentru ea, în ciuda tuturor.

Când chelnerul o conduse la masă, inima începu să-i bată mai repede și el crezu că vede un zâmbet pe fața ei. Îi trase scaunul, dar ea se ținu la distanță cât îl salută și se așeză. Nicio îmbrățișare, niciun semn că ar fi dorit să-l sărute. Rath era la fel de rece, oricât de greu i se părea.

Ea privi florile, dându-și seama că nu fuseseră plătite din fondurile Kempinski. Aranjamentele florale de pe celelalte mese erau mai modeste.

— De la tine? întrebă.

— Cu privire la ultimul lot a existat o plângere. Sper ca acestea să fie acceptabile.

Fără să zâmbească, își căută țigările în poșetă, le găsi, alături de o cutie de chibrituri, și le puse pe masă. Părea să-și pregătească armele pentru duel.

— Cum ți-a fost ziua? întrebă el.

— Așa și așa.

Aprinse o Juno și aruncă chibritul în scrumieră.

— A ta?

— S-a dus naibii filarea. Goldstein ne-a tras clapa.

Ea ciuli urechile. În sfârșit, o reacție!

— Gangsterul?

Rath încuviință.

— Da, vineri. L-a ajutat o angajată.

El își aprinse o țigară, deși abia ce stinsese una, cu trei minute înainte.

— Ai făcut vreun progres cu Alex a ta?

Charly clătină din cap și suflă fumul spre gardul viu care separa terasa de Ku'damm.

— Îmi pare rău pentru ultima vreme, continuă el. Nu trebuie să crezi că nu iau lucrurile în serios. Ai dreptate să o cauți.

— Acum, când ai și tu probleme, înțelegi prin ce trec?

— Am mai avut probleme. Nu e prima dată.

Charly încuviință. Nu o văzuse niciodată trăgând din țigară cu atâta sete, dar poate că nu remarcase.

— Ai încercat iar la fratele ei? întrebă, făcând pe experimentatul. De acolo aș porni sau de la Wertheim. Tatăl ei a zis că a lucrat acolo.

— Mersi de sfat, inspectore. Hai să vorbim despre altceva.

El trase rapid din țigară, ca să evite să spună ceva ce avea să regrete. În ultima săptămână, se certase cu el fiindcă nu îi luase grijile în serios. Acum, abia aștepta să scape de subiect. Abia dacă erau acolo de două minute, și deja se lupta să țină lucrurile sub control. Încercă altă abordare.

— Am un nou coleg.

Chelnerul sosi și-l întrerupse. Rath comandă Gewürztraminer[44], iar Charly Selters[45].

— Mersi de invitație, spuse ea.

— Poți să comanzi ceva mai scump, să știi. Am suficienți bani. Sau ți-e teamă să nu te îmbăt?

Charly nu răspunse glumei lui obosite. Parcă nici nu auzise. Bătu darabana cu degetele în masă, devenind nerăbdător. Gata cu glumele. Nici măcar nu încercă să înveselească atmosfera, dacă așa voia ea să stea lucrurile.

— Ai zis că trebuie să vorbim. Deci, să vorbim.

— Da, să vorbim, spuse ea. Dar poate c-ar trebui să menționăm elefantul din cameră. Ai de gând să-ți ceri scuze de la Guido?

Despre asta urmau să vorbească? Despre nenorocitul de rânjit?

— Da, pentru Dumnezeu, zise el, mai tare decât intenționase. Ți-am zis și la telefon c-o voi face. Atât voiai să discuți?

Era uluit de propria-i agresivitate, dar ea nu ușura deloc lucrurile.

Charly își stinse țigara și scotoci în tabacheră, dând să scoată alta, înainte s-o împingă la loc. Răceala ei era o mască, își dădu el seama. Era chiar mai agitată decât el. Nu era sigur dacă era de bine sau de rău.

— Scuze, spuse. Știu că am greșit. Poate de aceea sunt și atât de iritat. Nu se va repeta.

De data asta, Charly chiar scoase altă Juno din pachet, în timp ce Rath scotea o Overstolz. Hai să facem concurs de fumat, gândi el, dar înțelese că ea dorea să discute despre ceva neplăcut. Se aștepta la ce era mai rău, însă nu voia să renunțe cu una, cu două.

Îi aprinse țigara, iar ea îl privi cu o expresie care-i frânse inima: întrebătoare și nesigură. Ce se întâmpla cu ea? Ceva o apăsa. Doar nu voia să…?

Chelnerul sparse tăcerea, aducând băuturile. Chiar și el părea să-și dea seama că era ceva în neregulă. Când dispăru iar, Rath ridică paharul, fără să fie clar dacă toasta în sănătatea lui Charly, sau nu. Vinul era bun, la temperatura potrivită. Mai luă o gură. Charly fuma repede, fără să se atingă de apa minerală.

— Ai dreptate, spuse ea. Hai să nu insistăm cu povestea asta cu Guido. Avem lucruri mai importante pe listă.

Rath privi cum cele mai negre temeri ale sale devin realitate. Așa ar fi început el dacă dorea să tragă linie, dar nu asta voia, la naiba! Nu voia asta deloc.

Îi privi gura, așteptând următoarea propoziție, fără să îndrăznească să respire. Ea părea să considere dificil să spună ce avea de spus. Tăcerea se lungi la nesfârșit, iar Rath se temu că se va sufoca.

— Îți amintești de profesorul Heymann, zise ea, tărăgănat. Drept penal. Coordonatorul meu, dacă o să scriu vreodată o teză de doctorat.

Rath își amintea vag, dar încuviință. Lumea Dreptului și cercurile academice i se păruseră mereu extraterestre. O mai luase pe Charly de la câte o întâlnire și dăduseră peste profesori sau colegi, dar, cu excepția omului care rânjea mereu, nu-și amintea de nimeni. Dacă Heymann era cine credea el, se apropia de 60, poate chiar de 70 de ani. Rath simți că i se usucă gura. Despre ce era vorba? Urma să mărturisească o relație cu un fost profesor?

— Heymann mi-a făcut o propunere, continuă ea. Voiam s-o discut cu tine înainte să decid, dar, după săptămâna trecută…

Își reaprinse țigara de dinainte.

— Azi am acceptat, spuse ea în cele din urmă și stinse țigara fumată.

— Peste șase luni, îl voi însoți la Paris. Este un proiect internațional de cercetare privind jurisdicțiile teritoriale în dreptul

penal.

Doar acum sorbi din apa minerală.

Rath aștepta, dar nu urmă nimic. Astea erau veștile. Charly voia să plece în străinătate, pentru șase luni, cu profesorul ei. Nici mai mult, nici mai puțin, și inofensiv, în comparație cu ce-și imaginase el.

— E frumos la Paris, zise el.

Un comentariu stupid, dar nu mai conta. Simțea că i se ridică o greutate de pe umeri.

— Atât ai de zis?

El își stinse țigara.

— Când? întrebă, dar ar fi putut întreba și „cum” sau „de ce”.

Abia dacă reușea să gândească, așa că reacția lui avea sens printr-o simplă coincidență.

— Semestrul următor. Trebuie să plec în septembrie.

Dintr-odată, până și vinul avea gust mai bun. Se aștepta la mult mai rău și, prin comparație, o jumătate de an nu părea nici pe departe atât de rea. Va trece peste.

Din instinct, pipăi pachețelul din buzunarul interior. Oricât de bune erau veștile ei, nu era momentul pentru verighete. Cum să o ceară acum, când urma să dispară jumătate de an? Cum ar fi părut? Își sărbătorește logodna, apoi își trimite logodnica departe, cu alt bărbat! Își imagina bârfele, sfaturile „binevoitoare”. Părinții lui ar…

— Spune ceva!

Se aștepta la un răspuns.

— E minunat, zise el. Asta înseamnă că Weber și Tribunalul Districtual n-au decât să-și vadă de treabă, nu?

Charly râse, puțin nesigură, și el își dădu seama că și ei i se luase o greutate de pe umeri.

— Nu sunt sigură c-aș putea s-o văd așa, dar ai dreptate. Un proiect cu Heymann înseamnă să-mi iau adio de la stagiatura din Lichtenberg.

— Atunci, e cea mai bună idee.

Rath îi făcu semn chelnerului și comandă o sticlă de șampanie.

— Trebuie să ciocnim, spuse el. De ce nu mi-ai zis înainte?

— N-am… n-am știut ce-o să zici. Nu știam nici eu ce vreau.

— Dar acum știi.

Pentru prima dată, Rath se simțea confortabil în rolul de sponsor. Charly încuviință.

— Și visul tău de a te alătura brigăzii de investigații? Renunți în favoarea unei cariere academice?

Ea zâmbi larg.

— Pot să încep într-un an, în calitate de cadet, fără stagiatură. Mi-a promis Gennat.

— Când?

— Săptămâna trecută, când am fost cu Nebe și Lange la Castel.

— Nici despre asta nu mi-ai zis.

Ea ridică din umeri.

— Felicitări, spuse el. Buddha nu promite chestiile astea oricui.

— Mersi.

Ea își stinse țigara și, în sfârșit, nu aprinse alta. Aerul era deja încărcat de fum.

— Numai vești bune, spuse Rath. Asta înseamnă că, într-un an, te vei întoarce la Castel.

Zâmbi dezinvolt.

— Mă întreb cine-ți va fi îndrumător. Eu am primit un cadet acum. Poate, la un moment dat, Gennat îmi va încredința cazuri mai problematice.

— Poftim?

— Ar trebui să arăți mai mult respect pentru autoritate…

— Tu să-mi arăți mie ce și cum? se prefăcu ea indignată. Ai vrea tu! În plus, n-aș fi cadet la Omucideri, ci în Brigada G. Îți amintesc că sunt femeie.

— O să solicit un transfer.

Charly râse, în felul acela nereținut, pe care el îl adora. Râse atât de tare, încât câteva capete se întoarseră înspre ei.

— Scuze, făcu ea, dar îmi imaginam situația.

Brigada G era destinată femeilor din poliție.

— Ce ne facem cât ești plecată? Ne vedem la câte un final de săptămână?

— Parisul e departe. Nu mă voi întoarce prea des la Berlin.

— Dar la Köln? E la jumătatea drumului.

Vorbi fără să se gândească. Orașul lui natal nu-i evoca amintiri plăcute lui Charly. Și nici lui. Tăcură o clipă. Din fericire, sosi chelnerul cu sticla de șampanie și le luă și comanda. Charly, care sorbise din apă ca un canar la dietă, părea să-și fi recăpătat apetitul. Ciocniră.

— Pentru noi! zise Rath, sperând că nu forța nota.

I se întâmpla des să înțeleagă greșit situațiile, mai ales când era vorba de Charly, dar ea ridică paharul și-i zâmbi.

— Pentru noi!

În clipa aceea căzură primele picături de ploaie. Adio, noapte de vară pe terasă! Trebuia să se mute înăuntru – nu că ar mai fi contat.

67

Adresa secției de poliție 127 era Strada Bayreuther 13, dar clădirea se afla în Piața Wittneberg, aproape de stațiile de metrou, autobuz și tramvai, pe care mii de berlinezi le foloseau în drumul lor spre și dinspre muncă. Literele mari, vopsite în roșu-maroniu pe fațadă, fură văzute de multă lume de dimineață. Litere imense, mânjite stângaci pe zid.

În zonele comuniste, sloganurile mâzgălite peste noapte erau, de obicei, politice, și poate firești, dar aici, în vest, nici pe departe. Graffitiul roșu-murdar, ud și curgând pe zid, avu un efect profund neliniștitor. Că era sau nu politic, era discutabil, dar cu siguranță oferi un subiect amplu de conversație pentru o dimineață altfel monotonă, inclusiv pentru cei trei bărbați din biroul comisarului Poliției berlineze, care discutau ce ar putea însemna.

Comisarul Albert Grzesinski, care revenise la datorie doar de o zi, parcurgea fotografiile alb-negru de pe biroul său, încă umede după developare, și clătina din cap. Își dorea să fi putut schimba cuvintele, dar rămâneau la fel.

ÎN ACEASTĂ SECȚIE LUCREAZĂ UN CRIMINAL! RĂZBUNARE PENTRU BENNY S.

— Secția 127? întrebă Grzesinski, sobru ca de obicei.

Ernst Gennat încuviință. Forma lui masivă inundase scaunul din fața biroului.

— De ce a sunat sergentul pe tură la Omucideri? Sper că nu ia prostia asta în serios!

— N-a fost el, spuse Gennat. Cei de la Omucideri sunt aici din proprie inițiativă. Unul dintre ai mei schimbă la Piața Wittenberg, în drum spre serviciu. M-a anunțat, iar eu l-am trimis pe Herr Lange să fotografieze povestea.

Andreas Lange ședea pe celălalt scaun.

— Am vorbit cu sergentul la telefon, continuă Gennat. Pune mesajul în seama comuniștilor, ceva neobișnuit în zonă. Dar eu…

Arătă spre Lange.

— Noi nu suntem de acord.

— Continuă.

Grzesinski flutură nerăbdător din mână.

Gennat explică faptul că cei de la Omucideri îl suspectau pe unul dintre ofițerii de poliție ai secției criminaliste și descrise incidentul fatal de la KaDeWe. Când pomeni numele băiatului care murise, Benjamin Singer, Grzesinski clătină din cap. Când Gennat termină,

clătină iar.

— Un ofițer în uniformă care face un băiat să cadă și să-și găsească moartea. Ești sigur?

— Totul ne spune că așa s-au petrecut lucrurile. Mai ales raportul patologului. Firește că nu ajunge pentru niciun tribunal, și de aceea ne ocupăm de situație cât mai discret.

— Atât de discret, încât nu am știut nici eu.

— Acum știți, spuse Gennat, ridicând din umeri.

Lange ridică mâna de parcă era la școală.

— Nu te formaliza, omule. Aici poți vorbi direct.

Fața lui Lange se înroși.

— Presupunem că graffitiul a fost făcut de complicea decedatului, care aproape sigur a fost martoră la cădere. Am primit un apel anonim.

— Crezi că martora asta te poate ajuta? O delincventă juvenilă care fură din magazine. Deloc ideal.

— E singura noastră martoră, spuse Lange.

— Atunci, ai grijă s-o aduci cât mai repede posibil la interogatoriu.

— Da, domnule.

Îl privi pe Gennat.

— Cine mai știe?

— Până acum, doar Lange, care a venit imediat la mine, ca să-mi spună bănuiala, dr. Schwartz și eu. Am implicat cât mai puține persoane.

— Bine, dar cu asta – Gennat arătă spre fotografiile de pe birou – poate căpăta proporții. Trebuie să trimitem pe cineva care să facă presa să tacă.

— Cu tot respectul, domnule, dar cred că ar fi o greșeală. Ar fi mai bine să nu trezim leul care doarme.

— Atunci, spune tu, ce-ar trebui să facem?

— Nimic. Cel mai bine ar fi să nu facem nimic. Dacă presa crede povestea cu graffitiul comunist, nu vom avea probleme. De îndată ce negăm oficial, încep problemele.

Spre deosebire de predecesorul său, Karl Zörgiebel, Albert Grzesinski era capabil să-și recunoască greșelile în fața colegilor.

— Ai dreptate. Deci ce facem cu sergentul? Dacă-l arestăm, presa va avea ce scrie. Chiar dacă nu lăsăm să se scurgă nimic despre bănuielile noastre, ziariștii vor avea destule motive să sape.

— Așa cred și eu, zise Gennat. N-am face decât să ne tulburăm ofițerii, iar dovezile noastre pot fi insuficiente pentru magistrați.

— Dar ești de acord că nu pot permite, pur și simplu, ca un ofițer acuzat de o crimă odioasă să continue ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Absolut, domnule.

— Atunci, îl voi suspenda imediat.

— Cel mai bine, încuviință Gennat. Dar veți avea nevoie de motive solide.

— Le avem deja, spuse Grzesinski. „Ca urmare a presiunii extreme pe care o îndură în urma evenimentelor tragice de la KaDeWe, sergentul-major Kuschke a fost exonerat temporar de la datorie. Măsura a fost luată atât pentru ca el să evite mai mult stres la serviciu, cât și pentru colegii acestuia.”

— Altceva, zise Lange, scoțând un plic maro din jachetă și punându-l pe birou. Ar trebui să ne ocupăm și de asta, înainte ca presa să afle și să conecteze punctele.

Comisarul deschise plicul.

— Ce e?

— După ce am făcut fotografiile din Piața Wittenberg, m-am dus acasă la Kuschke. E aproape, în Schöneberg.

Grzesinski întoarse plicul și câteva fotografii căzură pe birou.

— Kuschke n-a raportat, și mi se pare surprinzător. Ne întărește bănuiala că omul are ceva de ascuns.

Grzesinski asculta cu atenție, privind fotografiile de pe birou. Arătau o clădire din Schöneberg, pe fațada căreia erau scrijelite în grabă patru cuvinte.

RĂZBUNARE PENTRU BENNY S.

68

Charly nu se mai trezise atât de devreme de mult, mai ales după o noapte lungă, dar la Wertheim programul începea la ivirea zorilor. Se smulse din pat, făcu duș și luă metroul până la Kaiserhof. Refăcu traseul spre Strada Voss, trecu pe lângă Ministerul Justiției și ambasadele țărilor, care umpleau o parte a străzii cu relicvele sale de istorie regală prusacă. Pe cealaltă parte era un complex enorm de clădiri, lung de câteva sute de metri, care, în ciuda ornamentelor, avea un aspect industrial.

Fațada clădirii Wertheim dădea spre Strada Leipzeiger, iar dinspre Strada Voss i se vedea spatele. Strada, cândva liniștită, devenise cordonul ombilical al magazinului, hrănind monstrul cu un stoc infinit de bunuri, pentru a-și menține fericiți zilnic miile de clienți. Pe Strada Voss soseau furgonetele pentru livrări, cu produse proaspete, pe Strada Voss camioanele de gunoi ridicau ce nu se vindea, și pe Strada Voss veneau la muncă majoritatea angajaților. Ca să intre, treceau printr-o poartă imensă, de fier forjat, mai degrabă semănând cu o intrare de castel decât cu zona pentru livrări a unui magazin universal.

Charly căscă. Nu prea dormise. Seara cu Gereon mersese într-o direcție neașteptată, și, până la urmă, nu băuse șampania singură. Împărțiseră și salata cu carne de crab – un picnic în pat. După. Și înainte.

Asta se întâmplase aseară, dar în dimineața asta lucrurile nu erau mai limpezi. Șase luni în străinătate cu Heymann, o decizie luată fără a-l consulta pe Gereon, și el acceptase. Cumva, cedase din nou farmecului său și glumelor stupide. Când fusese momentul de cotitură? Cu siguranță, când trecuse de la apă minerală la șampanie, și mai târziu la vin alb, făcându-i praf planurile. Ajunseseră înapoi pe Strada Spener, în pat, locul unde se înțeleseseră mereu cel mai bine.

Ceasul deșteptător sunase brutal de devreme. Îl lăsase pe Gereon să doarmă și se ridicase, apoi se așezase la masa din bucătărie, cu o cafea, după duș. Voia să fumeze, dar i se terminaseră țigările, așa că pescuise din jacheta lui Gereon pachetul lui. Găsise verighetele.

Încă mai avea conștiința încărcată. Două verighete identice, care păreau al naibii de scumpe, și una i se potrivea perfect. Cealaltă era puțin mai mare.

La naiba! Atât de multe gânduri contrarii îi treceau prin minte, că trebuise să se așeze. Uitase chiar și de țigări.

Verighete! Avea verighete în buzunar!

Chiar plănuise să o ceară ieri, în seara în care dorise ea să vorbească? Cu Gereon, totul era posibil. Nu se putu abține și se gândi iar la Köln, la seara aceea groaznică din restaurant, la trandafirii cu care-l lovise pe Guido. Poate că avea verighetele la el de zile în șir, de săptămâni, luni, așteptând momentul potrivit. Părea greu de imaginat că Gereon Rath, care putea fi curajos când avea de-a face cu superiorii și răufăcătorii, era prea laș sau prea slab s-o ceară de nevastă. Dar chiar era? Poate că nu.

Nu știa dacă simțea bucurie sau disperare, senzația care o rodea pe dinăuntru, și care o făcuse să se prăbușească pe cel mai apropiat scaun. Mereu crezuse că știa ce vrea. Dar cu Gereon nu era sigură. O dezamăgise mai mult decât oricine în viață, dar ea nu renunțase niciodată la el și, dacă fusese o greșeală, o savura cu fiecare fibră a ființei.

Cele șase luni pe care trebuia să le petreacă departe de el i se păreau acum mană cerească. Dacă, după cele șase luni, tot nu știa ce voia, dacă voia sau nu să-și împartă viața cu el, poate că era într-adevăr fără speranță. Până atunci, de ce să nu se bucure de timpul cu el, lăsând toate rezervele la o parte?

La poartă, un camion se opri chiar lângă ea, mirosind a sânge și a motorină. Pe ușa șoferului era sigla Abatorului Central. Șoferul ieși și arătă paznicilor în uniformă niște documente, apoi urcă iar și conduse până în curte. Era dificil să intre și ea. N-avea nici documente, nici drept de acces. Nici măcar farmecele sale feminine, atât de eficiente asupra lui Herr Eick, nu o puteau ajuta. Bărbatul de la poartă era de neclintit.

— Accesul interzis persoanelor neautorizate! părea să fie singura propoziție cunoscută.

— Caut un om pe nume Erich Rambow.

Ar fi putut discuta la fel cu semnul de parcare interzisă. După două-trei încercări, paznicul se transformă în statuie și încetă să mai reacționeze, fără ca măcar să tresară, până ce nu apăru următorul camion, tot cu sigla Abatorului Central. Carnea pe care o vindeau la Wertheim venea, probabil, din Friedrichshain.

Pentru prima dată, se simți ușor scârbită de munții de carne pe care-i consumau berlinezii zi de zi și simți o poftă bruscă de salată verde. Curând, mirosul de sânge copleși totul și nu-i mai lăsă spațiu pentru gânduri vegetariene. O țigară îi fu de folos.

Stătu, fumând, pe Strada Voss, neștiind pe cine așteaptă. Fostul pretendent al lui Alex trebuia să aibă în jur de 20 de ani, se gândi, urmărind din priviri bărbații care se potriveau descrierii. Se apropie cineva care părea ucenic de măcelar. Îl interceptă la câțiva metri de

poartă.

— Ești Erich Rambow?

Băiatul avea cel mult 20 de ani și o privi fără nicio rușine.

— Ce-mi iese dacă sunt?

Charly rămase interzisă, dar numai pentru o clipă. Apoi, găsi un răspuns potrivit.

— Ce-ai zice de o cizmă între picioare?

Nu crescuse degeaba în Moabit.

— Bine, bine!

Băiatul ridică brațele, apărându-se.

— N-aș vrea să fiu în pielea lui Erich.

Clătină din cap, apoi își săltă geanta pe umăr și se duse spre poartă, unde-i arătă paznicului cartela și apoi intră. Charly privi după el. Putea deveni interesant. Încă trei încercări și gata, își spuse. Avea lucruri mai bune de făcut decât să asculte glume proaste de băieței.

Următorul candidat se apropie pe bicicletă. Frână furios în fața porții. Charly se duse să-și încerce iar norocul, de data asta cu o replică potrivită.

— Erich Rambow?

— Cine întreabă?

I se păru mai degrabă bănuitor decât ostil. Părea cam slăbănog pentru un măcelar, dar obrajii lui roșii indicau tensiunea ușor crescută, obișnuită la consumatorii de carne.

— Sunt prietenă cu Alexandra Reinhold, spuse ea.

Rambow coborî și își împinse rabla în direcția porții.

— Așa, spuse, încă bănuitor.

Avea un accent berlinez pronunțat.

— Ce vrei de la mine?

— O caut pe Alex. Ești prieten cu ea, nu?

— N-am mai văzut-o de secole. Întrebi omul nepotrivit. A fugit, nu? Acum, lasă-mă să trec. Deja am întârziat.

Erich Rambow îi dădu cu tifla, flutură cartela spre paznic și intră. Numeroase biciclete luceau în soare lângă treptele platformei de încărcare. El o parcă pe-a lui alături și sări pe platformă. La ușă, cu mâna pe clanța de metal, ochii lui o căutară pe Charly printre barele gardului. O privi nerușinat, de sus până jos, iar ea observă, cu spatele, în oglinjoară.

Așteptă o clipă înainte să-l abordeze iar pe paznic.

— Accesul interzis persoanelor neautorizate, începu el, înainte să poată ea deschide gura.

— Nu vreau să intru, spuse, încântată de uimirea de pe fața omului. Când termină de obicei programul cei de la măcelărie?

De data asta, paznicul fu mai binevoitor. Probabil se bucura să scape de o pacoste ca ea.

69

Margot Kohn era uluită. Nepotul ei, Abraham, era în Berlin? Fiul fratelui ei? Nu știa nimic despre asta. Și băiatul lui Nathan era gangster, pe deasupra și ucigaș? Nu-i venea să creadă.

— Fratele meu a fondat un magazin de textile în America, pe care Abraham îl conduce de ani buni. Gangster, ziceți? E un respectabil comerciant de textile!

— Fratele dumneavoastră s-a retras din afaceri? întrebă Rath, agitând apele.

— Fratele meu a murit.

— Îmi pare rău. Nu am știut.

Conversația cu Margot Kohn nu începuse prea bine. Rath se uită la Tornow, care nu părea impresionat. O fată în casă întrerupse tăcerea jenată, aducând o tavă cu biscuiți și ceai.

Se aflau într-un salon elegant, cam demodat, dar mobilat impecabil. Margot Kohn, născută Goldstein, locuia cu familia la umbra Siegessäule, la o aruncătură de băț de Reichstag și doar la câteva uși distanță de Ministerul de Interne. Din cartier al plăcerilor, In der Zelten devenise, în câteva decenii, o adresă exclusivistă, mai ales unde se învecina cu Alsenviertel, o zonă plină de diplomați și politicieni.

Rath privea pe geam la clădirea masivă, de piatră, a Operei Kroll, o siluetă ce se contura pe cerul cenușiu-albastru, în spatele copacilor. Fata le înmână ceștile cu ceai și, după un semn al stăpânei, dispăru, lăsând-o pe Margot Kohn să-și servească mai departe musafirii. Rath puse niște zahăr și se uită scurt la Tornow, care pricepu. Era momentul unei schimbări de macaz.

— Când v-ați văzut ultima dată tatăl? întrebă Tornow, și Rath fu uimit de simpatia din vocea lui.

Margot Kohn se deschise imediat.

— Ieri după-amiază, zise, ținând cu dibăcie ceașca. L-am vizitat în familie. În ultimele câteva săptămâni, am fost acolo aproape zilnic.

— Ieri după-amiază era bine?

— Știam cu toții că nu mai avea mult, și el poate mai bine ca oricine, dar nu se temea de moarte. Nu s-a temut niciodată. Este… sau era foarte credincios. Doar durerea îl supăra.

— A pomenit ceva despre Abraham? Că l-ar fi vizitat acum câteva zile?

Ea clătină din cap, indignată.

— Chiar și așa, nu și-ar fi ucis bunicul! Doar nu credeți așa ceva…

Rath voia să răspundă, când ușa se deschise brusc și intră un bărbat. Nu era necesară o prezentare: trebuia să fie dr. Hermann Kohn. Avocatul fu surprins de prezența lor.

— Pot să vă întreb ce faceți aici?

— Întrebări de rutină, spuse Rath. Soția dumneavoastră este rudă cu un suspect de crimă fugar, deci…

— Mă scuzați?!

— Abraham Goldstein, răspunse Rath, înainte să-l întrerupă Margot Kohn:

— Fiul lui Nathan, spuse ea. Din America. Se pare că ar fi în Berlin.

Îi arătă soțului ei ediția de sâmbătă din Der Tag, adusă de Rath, care conținea informații esențiale. Hermann Kohn parcurse articolul ale cărui detalii nu le cunoștea nici el. Ziariștii de la Der Tag nu se opuneau opiniilor antisemite.

— Tot nu explică de ce vă aflați aici. Cumnatul meu a emigrat în Statele Unite, cu mulți ani în urmă. Ultima dată când l-a văzut, Margot avea 14 ani…

— 15, suspină ea. Nathan a murit de mult, iar voi îmi spuneți că fiul lui e un gangster ucigaș, care s-ar putea să-și fi ucis bunicul.

— Am trimis corpul tatălui dumneavoastră la Patologie, tocmai pentru a elimina posibilitatea, spuse Rath, dându-și seama cât de lipsit de tact era, și nu doar fiindcă Margot Kohn începu din nou să respire întretăiat.

— Fără să-i informați rudele, spuse avocatul.

— Cu tot respectul, am făcut-o…

— I-ați zis lui Flegenheimer, nu mie!

— Atunci, sigur ați auzit de la cumnat.

— Am aflat de la spital. Au zis că ați pus mâna pe cadavru.

— Nu m-aș exprima așa. Vrem…

— Dar cum v-ați exprima? Vrem să ne îngropăm tatăl și, din cauza voastră, nu e posibil. Sunteți conștient că tradiția iudaică dictează ca înmormântarea să aibă loc în ziua morții?

— Nu știam…

— Spuneți-i asta cumnatului meu. Este mult mai puțin simpatic decât mine.

Deci… gândi Rath, dr. Hermann Kohn se consideră simpatic.

— Tradiția iudaică e chiar mai precisă cu privire la autopsii. Sunt interzise, pentru că răpesc demnitatea decedatului. Din perspectiva unui evreu ortodox, ce ați făcut este atât de ridicol, încât l-a determinat pe cumnatul meu să mă sune pentru prima dată în cinci ani.

— Medicul nostru legist, dr. Schwartz, este evreu, și cu siguranță știe…

— Magnus Schwartz e multe lucruri, dar sigur nu evreu ortodox.

— Îl cunoașteți?

— Am fost colegi de școală.

Kohn îl privi pe Rath în ochi, cu o expresie care-l făcu pe inspector să spere că nu îl va întâlni niciodată în funcție, înainte să clatine din cap, parcă pentru a explica judecătorului incompetența acuzării.

— Socrul meu era bolnav în stadiu terminal, iar voi suspectați că a fost ucis. Ridicol.

— Așa cum am zis, examinăm corpul tocmai pentru a exclude posibilitatea să fi fost ucis.

Clar, era inutil să se certe cu omul.

— Atunci, conduceți spre Strada Hannoversche și vedeți-vă de excludere! Ca să poată ajunge corpul la noi!

Hermann Kohn gesticulă fără echivoc spre ușă.

— Nu-mi mai hărțuiți familia! În caz că n-ați remarcat, încercăm să jelim moartea tatălui soției mele.

A doua vizită nu avu mai mult succes. Lea Flegenheimer locuia cu familia ei într-un apartament grandios din Cartierul Bavarez, unde-și aveau reședința mulți alți evrei. Dar această familie nu prea părea să se potrivească cu locul. Soțul ei, Ariel, o fi fost un om de afaceri de succes, dar, cu hainele sale negre, amintea prea mult de evreii din ștetluri care se stabiliseră în Cartierul Scheunen, în jurul Străzii Grenadier. Vecinii lui evrei nu erau mulțumiți, cel puțin așa i se păru lui Rath când intrară în clădire și întrebară de familia Flegenheimer. Disprețul și neînțelegerea pe care liberalul Hermann Kohn le simțea față de cumnatul său ortodox erau clare și aici.

Dar, oricât de diferite ar fi fost familiile în care se căsătoriseră surorile Goldstein, erau reunite de oripilarea că nepotul lor american era suspect într-un caz de crimă.

— Cred că e vorba de o greșeală, spuse Lea Flegenheimer. Le-am spus asta colegilor de la morgă. Nepotul meu nu e în Berlin. Dacă era, ne-ar fi contactat.

Femeia părea să fi vărsat multe lacrimi în ultima oră.

— Chiar și așa, au refuzat să ni-l dea pe tata.

Rath fu surprins.

— Ați fost la morgă?

— Firește! spuse Ariel Flegenheimer. Ieri-seară, chiar după ce ne-a informat dr. Friedländer că l-ați luat pe tatăl nostru decedat din spital.

Deși părea să fi sosit chiar atunci din Grodno, Flegenheimer vorbea o germană perfectă, fără urmă de accent idiș. Dacă vorbirea lui

era afectată de vreun dialect, acela era berlinez. Barba, perciunii și caftanul negru nu îi reflectau originile, ci credința religioasă. Mezuza[46] de pe ușă anunța vizitatorii că intră într-un apartament evreiesc în care religia joacă un rol decisiv. Oriunde se uita Rath erau dovezi ale credinței. Îi aminteau de copilărie. Casa mătușii Lisbeth avea același aer, deși mătușa era catolică, firește: crucifixe, imagini sacre și rozarii peste tot. Detestase mereu să-și viziteze mătușa, și acum se simțea la fel de incomod. Mai ales că Ariel Flegenheimer nu făcea nimic ca el să se simtă mai bine.

— Cum îmi tratați socrul! Îi violați demnitatea corporală! Ar fi trebuit să-l îngropăm ieri-seară!

— Ați putea să mai aveți puțină răbdare.

— Nu e vorba de răbdarea mea, ci de lipsa voastră de respect. Sufletul rămâne până ce trupul este îngropat. Doar atunci părăsește lumea.

Părea să creadă sincer asta.

— De aceea, Joseph îl păzește.

— Mă scuzați?

— Fiul meu. Veghează asupra corpului bunicului său, peste noapte.

— La morgă?

— Voi ați trimis acolo trupul. Dacă era după noi, l-am fi îngropat deja. Sau cel puțin l-am fi vegheat aici. Nu înțeleg de ce ați făcut-o.

— Tocmai despre asta am venit să discutăm.

Rath nu mai făcu niciun efort să-și ascundă iritarea.

— Sperăm să eliminăm posibilitatea ca Jakob Goldstein să fi murit din cauze nenaturale. De aceea examinăm cadavrul.

Flegenheimer sări în picioare.

— Dar este strigător la cer!

— Ușurel. Nu va fi o autopsie. Am discutat la Patologie să mă asigur că doar se ia sânge.

— Ce vă face să credeți că n-a murit de moarte bună? Socrul meu era grav bolnav.

— E surprinzător doar că a murit chiar când nepotul dumneavoastră, Abraham Goldstein, era în cameră cu el.

— Terminați cu prostiile! Nepotul meu ne-ar fi vizitat de mult, dacă era în Berlin.

Rath îi arătă articolul. Familia îl parcurse. Lea Flegenheimer clătină din cap.

— Nu se poate.

— Credeam că nu l-ați cunoscut.

— Îl cunosc… îl cunoșteam pe fratele meu. Nu pot…

Lovi ziarul cu pumnii.

— Nu pot să cred că e fiul lui.

— Dar este, doamnă, spuse Rath. Iar eu v-am cunoscut nepotul. Vom afla dacă e sau nu răspunzător de moartea acestui ofițer SA, dar este dincolo de orice dubiu că, în SUA, Abraham Goldstein se află sub supravegherea poliției, ca suspect în mai multe cazuri de omucidere.

— Ce treabă are asta cu cadavrul socrului meu?

— Ține de rutină, explică Rath. E procedura pe care procurorul este obligat s-o urmeze, dacă există circumstanțe neobișnuite ale decesului. Dacă nu greșesc, ați discutat deja cu cumnatul dumneavoastră despre temeiurile legale.

Pentru că nu avea nimic de câștigat, Rath prefera să bată în retragere acum. Și această vizită fusese la fel de inutilă ca prima. Surorile Goldstein nu aveau nicio idee unde se afla nepotul lor. Nici măcar nu știau cine era.

Se ridică. Tornow, care până atunci nu scosese niciun cuvânt pe lângă „Bună dimineața", făcu la fel. Rath îi întinse cartea de vizită Leei Flegenheimer.

— Dacă nepotul vă contactează, vă rog să mă anunțați.

Femeia părea să fie cu mintea în altă parte.

— Sper să vă asigurați că socrul meu poate fi îngropat curând, spuse Ariel Flegenheimer. Aninutul nu trebuie prelungit mai mult decât e necesar.

— Ce anume?

— Perioada în care jelim decedatul, între deces și înmormântare.

— În cele din urmă, procurorul decide, spuse Rath, dar vă promit că vă contactez imediat ce știu mai multe.

Își luă pălăria și, îndreptându-se spre ușă, se opri lângă rafturile cu cărțile Torei. În față se afla un obiect metalic, cu fantă pentru monede, un fel de pușculiță.

— Ce este? întrebă.

— Este cutia noastră pentru ședaka, explică Flegenheimer. Dacă doriți, puteți pune câteva monede în ea, pentru ședaka.

— Pentru ce?

— O donație. Nu pentru noi. Strângem pentru o cauză caritabilă. În fiecare zi, punem deoparte din mărunțiș.

Ideea îi plăcu lui Rath. Își scoase portofelul și lăsă câteva monede în cutie. Tornow își păstră banii, însă Rath nu-l putea certa. Un tânăr locotenent de la Investigații nu se lăfăia.

— Ce oameni ciudați, spuse Tornow, după ce plecară. Ar fi putut să se adapteze nițel, după ce s-au mutat în Germania.

— Familia Flegenheimer e aici de generații. Sunt prusaci până-n măduva oaselor. Familia Goldstein a sosit mai de curând din est.

— De ce se poartă de parcă tocmai ar fi ajuns din Polonia?

— Jeder Jeck ist anders, spuse Rath.

— Poftim?

— E o zicală din Köln. Înseamnă ceva de genul „Câte bordeie, atâtea obiceiuri”.

— Asta a zis-o Frederic, nu?

— Oricum, unul dintre voi, prusacii.

Ca prusac, Tornow nu considera amuzant să fie pus laolaltă cu Ariel Flegenheimer. Tăcu, dar își păstră expresia neutră, vorbind doar în Buick.

— Unde mergem? întrebă.

Rath conducea spre nord, pe Strada Friedrich Ebert, și întorsese spre Alexanderplatz la Piața Potsdamer.

— Strada Hannoversche, spuse Rath. Ne ocupăm de asta până la prânz.

Joseph Flegenheimer putea fi recunoscut de la distanță. Îmbrăcat la fel ca tatăl lui, era ușor de remarcat în secția de Patologie, unde cei mai mulți erau îmbrăcați în alb. Nu avea nici 30 de ani, dar avea o barbă matusalemică. Își pusese un șal pentru rugăciune peste caftanul negru, și se legăna în față și în spate de parcă era la sinagogă și nu în antecamera morgii. Părea să ia religia mai în serios chiar și decât tatăl său.

Gândindu-se la Abraham Goldstein, lui Rath abia îi venea să creadă c-ar fi putut să fie rude. Verișori! Dar apoi, și-l aduse aminte pe vărul lui, Martin, fiul mătușii Lisbeth, care-și petrecea și el toată ziua rugându-se, după ce-și construise un mic altar în dormitor, sub un crucifix sumbru. Martin se călugărise la 18 ani, și poate chiar devenise preot. Rath nu mai avusese vești despre el. Evitase familia mătușii din momentul în care putuse decide singur pe cine vizita. Își aminti că nu avea voie să se joace sau să discute cu Martin.

Dr. Schwartz, om greu de intimidat, părea agitat când îi salută, dar poate că era doar obosit. Rath își prezentă noul coleg.

— Un cadet, făcu Schwartz, direct la Omucideri. Felicitări! Sper că ai stomacul tare.

— Vom vedea, zise Tornow, clar neimpresionat.

Arătă spre omul care se ruga.

— Văd că aveți companie.

Schwartz se forță să zâmbească.

— Noi, evreii, putem fi o pacoste, nu-i așa? Nimeni nu-i mai încăpățânat.

Îi conduse în sala de autopsie.

— Azi-dimineață, când am ajuns la serviciu, era aici. Portarul a zis că nu l-a putut descuraja. Voia să fie cât mai aproape de bunicul lui. Am încercat să-l conving să meargă la cantină sau la una dintre

cafenelele simpatice din zonă, dar el a insistat să rămână aici, să se roage.

— Ai examinat corpul? întrebă Rath. Aș vrea să-l pot scoate de aici cât mai repede.

— Da, am terminat, zise Schwartz, îndreptându-se spre targa pe care se afla cadavrul acoperit. E aici, dar mă tem că iese de aici doar când spune procurorul.

— Poate că am exagerat puțin în acest caz doar pentru că a avut un vizitator chiar înainte de a muri. Poate era mai bine să nu-l aduceam deloc la tine.

— Nu zi asta. Dacă mă întrebi, nu se fac autopsii cât de des ar fi cazul. Dar asta ar însemna să avem mai mult personal, și nimeni nu e dispus să plătească pentru așa ceva. Motivul pentru care scapă cei mai mulți criminali – și asta e doar părerea mea – este că nimeni nu crede că s-a comis o crimă.

— Și acum?

— Dificil de spus, însă nu aș numi-o crimă.

Se opri, gânditor.

— Moartea a fost o ușurare pentru bătrânul ăsta. Cancer pancreatic, în ultimul stadiu. Sărmanul trebuie să fi suferit cumplit.

— Dar nu l-ai deschis, nu? întrebă oripilat Rath. Am sunat aici mai devreme și l-am întrebat pe portar…

— Știu și eu că nu trebuie să deschid cadavrul unui evreu ortodox. Ar trebui să am un motiv foarte bun. Nu, l-am rugat pe dr. Friedländer să-mi trimită dosarul medical.

— Deci a murit de moarte bună.

— Așa cum am zis, greu de stabilit. N-am găsit nicio urmă de traumă externă pe corp, cu excepția urmelor de înțepături de la diverse injecții. Dar analiza sângelui a dezvăluit ceva interesant: o concentrație ridicată de morfină, peste o mie de nanograme la mililitru.

Dr. Schwartz privi peste rama ochelarilor, mai întâi spre Rath, apoi spre Tornow.

— Dr. Friedländer mă asigură că a administrat morfină doar cu moderație, iar eu n-am niciun motiv să nu-l cred.

— Ce încerci să-mi zici? întrebă Rath.

Schwartz lăsă umerii în jos.

— Trebuie să-ți dai singur seama, dar n-aș exclude posibilitatea ca cineva să fi vrut să-l scutească de suferință.

Arătă din cap spre sticla mată a ușilor batante, unde umbra lui Flegenheimer, care se ruga mai departe, încă se legăna în față și în spate.

— Depinde numai de tine dacă decizi să iei în considerare o simplă bănuială. Dacă a fost un membru din familie, conștiința sa îl va

pedepsi suficient. Pentru un evreu ortodox, sinuciderea asistată este interzisă în orice circumstanțe, chiar și în cele mai grave.

Privi peste ochelari.

— Nu uita că evreii l-au inventat pe Iov.

70

Cel puțin acum stătea într-o cafenea, așa că Charly nu trebuia să mai piardă vremea pe stradă.

Unde le stătea mintea? Filare fără mașină? Amestecă în cafea și se uită vizavi, spre fațada clădirii: RĂZBUNARE PENTRU BENNY S.

Să-l fileze pe sergentul-major Jochen Kuschke era o treabă plicticoasă, spre deosebire de căutarea lui Alex, care se potrivise cu ceea ce-l interesa. Îl urmărea doar seara, așa cum fusese înțelegerea, dar apelul lui Lange de la prânz îi dădu peste cap lucrurile. Avea vești surprinzătoare.

— Începând de azi, Kuschke este suspendat temporar. Asta ne schimbă planurile.

Schimba mai ales planurile lui Charly. Voia să-l surprindă pe Gereon și să meargă undeva la prânz, fiindcă nu reușiseră să ia micul-dejun împreună. Dar Lange îi dăduse adresa lui Kuschke de pe Strada Winterfeld, într-un cartier care urla a clasă de mijloc, și ea identificase o cafenea ca post de observație ideal. Ședea la fereastră, după o perdea, și vedea perfect strada. În cealaltă direcție nu se putea observa la fel de bine din cauza reflexiei sticlei. După ce a intrat în cafenea, îl sunase pe Lange, chiar înainte de a-și găsi locul lângă fereastră.

— Am ajuns, spusese încet, ca omul din spatele tejghelei să nu poată auzi. Ce se întâmplă dacă nu e aici?

— E aici, crede-mă. Cred că-l vei vedea curând.

Lange avu dreptate. Charly tocmai își punea lapte în a doua ceașcă de cafea și-și aprindea prima țigară, când apăru. Bandajul de pe față era inconfundabil. Era foarte probabil ca Alex să-i fi lăsat acel suvenir. Avea o găleată cu apă, o perie de curățat și o scară de lemn. După ce o desfăcu lângă zid, se urcă pe ea și începu să frece, începând cu cuvântul RĂZBUNARE.

Charly îl privi cu calm. Începea să-i placă. Era mereu plăcut să urmărească oamenii la lucru, dar în cazul ăsta era deosebit de satisfăcător să știe că acele cuvinte fuseseră scrise, cel mai probabil, de Alex, ceea ce-i amintea de planurile pentru după-amiază. Încă o oră și va trebui să meargă să-și ia bicicleta din Moabit.

Din când în când, câte un om i se mai adresa lui Kuschke, dar acestuia părea să-i displacă orice conversație și răspundea indiferent. Uneori nici nu se întorcea, ci freca mai departe. Culoarea se curăța ușor. Cuvântul RĂZBUNARE era acum aproape ilizibil. Urma PENTRU.

Ea își privi ceasul. Dacă nu voia să-l rateze pe Erich Rambow, trebuia să se grăbească. Își bău restul de cafea, puse o marcă lângă

ceașcă și plecă. Prioritară era găsirea lui Alex, chiar Lange o spusese.

O jumătate de oră mai târziu, se afla în zona de livrare de la Wertheim, a doua oară în aceeași zi. Dar rămase în umbră. De dimineață, luase din pivniță bicicleta Gretei Miele, după ce revenise de la Wertheim, și îi umflase cauciucurile. Nu mai mersese de mult pe bicicletă, dar era esențială pentru operațiunea de azi.

El ajunsese la timp. Erich Rambow își împingea bicicleta odată cu primul val de angajați de la Wertheim. Pe suport se afla un pachet din care picura sânge, probabil cina sa, alcătuită din resturi de carne. Urcă pe Strada Voss și porni. Charly se aruncă pe bicicleta șubredă a Gretei și îl urmări.

Erich Rambow circula foarte repede. Ea trebuia să pedaleze din greu ca să țină pasul, asigurându-se că nu se apropie prea mult. Își schimbase hainele, purta culori complet diferite față de dimineață: un amestec de maro și gri.

Rambow traversă orașul pe bicicletă, luând-o prin piața Wederscher și pe Strada König, spre est. Trecu pe lângă Alexanderplatz și abil își croi drum prin labirintul de diversiuni create de șantier. Charly se ruga ca nimeni de la Castel să nu o vadă pe bicicletă, ținându-se după un ucenic de măcelar. Din fericire, nimeni n-o văzu, și reuși să se țină după el. Spera doar ca el să nu locuiască prea departe spre est, căci i se cam tăia respirația. Rambow urcă și o luă pe Strada Greifswalder, înainte să intre, în sfârșit, într-o curte dosită de pe Strada Lippehner. Mirosul berăriei din apropiere plutea greu în aer.

Charly coborî și privi precaută în curte. Îl văzu pe Rambow ducându-și bicicleta la subsol. Simți cum inima îi bate cu putere și că abia mai poate respira, dar se liniști înainte ca el să revină cu pachetul însângerat în mână. Dispăru în clădirea din spate. Ea așteptă o clipă, apoi își sprijini bicicleta de perete și se uită la căsuțele poștale, până ce-i găsi numele. FAM. GÜNTER RAMBOW. Deci locuia cu părinții. Bine de știut. Urcă iar pe bicicletă, ieșind cu viteză pe stradă. Trebuia să pară că se grăbește, că are drum lung de făcut. Nimeni nu trebuia să suspecteze că nu aveau nicio intenție să părăsească acel cartier.

71

În sfârșit, găsiseră ambulanța furată. Böhm îi lăsase un mesaj Erikăi Voss, cât Rath, Tornow și Gräf fuseseră în pauza de prânz: cei de la Mandate localizaseră vehiculul aproape de un depozit de marfă din Moabit. Firește că era goală. Nici urmă de Goldstein.

— Inspectorul Böhm a zis să mergi acolo, cu echipa, inspectore, spusese Erika Voss.

— Reinhold, ia cadetul cu tine, spusese Rath. Am o întâlnire care nu suportă amânare.

La cantină, Rath avu impresia că cei doi se înțelegeau bine. Gräf nu era mult mai în vârstă decât Tornow, dar cariera sa fusese foarte diferită. Nu fusese niciodată în uniformă. Din câte știa Rath, Gräf lucrase la Omucideri aproape de la început, ceea ce spunea multe, iar Buddha îi accepta doar pe cei mai buni. Existaseră și câteva buruieni, precum Czerwinski sau Brenner, deși, la un moment dat, de capul lui Czerwinski trebuie să fi fost ceva bun. Dar cum de-a lungul anilor fusese trecut prea des cu vederea, își pierduse orice urmă de motivație și de ambiție. Cât despre Brenner, după audierile disciplinare de anul trecut, idiotul fusese transferat în Prusia de Est, undeva în cel mai îndepărtat colț al țării, unde nu putea face nicio tâmpenie. Probabil ședea într-un birou sufocant, punând la cale o răzbunare contra lui Gereon Rath. De fapt, fusese singurul responsabil de propriul declin, dar probabil că vedea situația diferit.

Chiar și la prânz conversația se învârtise tot în jurul lui Goldstein.

— N-am priceput de ce nu l-au înhățat la graniță, să-l trimită direct acasă, spuse Gräf.

Tornow era de acord.

— Ce păcat că un criminal dovedit poate face tot ce-i place.

Cei doi se înfuriaseră, așa că Rath nu avu de ales decât să joace rolul colegului mai în vârstă, mai cumpătat. Înțelegeau ce-i motiva, dar nu exista nicio alternativă la sistemul juridic care spunea că ești nevinovat până la proba contrarie. Nu era suficient să fii considerat criminal.

— Ai nevoie de mașină ca să ajungi la întâlnire? întrebă Gräf.

— Luați-o voi.

Putea face ceva mai atrăgătoare misiunea lui la depozitul de marfă. Era mai bine să conducă până în Moabit într-un Buick, decât în Opelul verde, din flotă. Îi aruncă setul de chei.

— Ce fel de întâlnire e? întrebă Gräf, care se remarcase mereu

prin curiozitatea sa vie.

— Cu un informator.

Rath își luă haina și pălăria din cuier și apucă lesa lui Kirie.

— În plus, câinelui îi prinde bine nițică mișcare.

Citea în ochii lor că voiau detalii, dar lăsă lucrurile așa, atingându-și pălăria în semn de salut, și plecă. Erika Voss ar fi fost ultragiată de purtarea lui enigmatică.

Jurnalistul Stefan Fink îl aștepta la Aschinger, pe Strada Leipziger. Sugerase chiar el locul, probabil dintr-un anume motiv. Aici se întâlniseră ei doi prima dată. Fink, pe atunci reporter la B.Z., încercase să-l recruteze ca sursă pentru informații. Rath refuzase politicos și fusese lăsat cu ochii-n soare.

Fink avea în față o farfurie imensă cu șnițel în stil Holstein.

— Poftă bună.

— Prânz târziu, răspunse Fink, ștergându-și mâinile cu un șervet. Inspectore, sunt încântat că ai decis să lucrezi, în sfârșit, cu mine. Vei vedea că merită.

— Nu sunt convins.

Rath legă lesa lui Kirie de piciorul mesei, comandă câteva chiftele pentru câine și o bere mică pentru el, apoi se așeză și-l aștepta pe Fink să-și devoreze șnițelul.

— Așa, spuse acesta în cele din urmă, ștergându-se la gură. Aveam nevoie. Am consumat cinci cești de cafea la micul-dejun.

Râse și-și aprinse o țigară. Rath zâmbi larg. Se pare că lucrurile deveniseră mai simple.

— Ce bine c-ai găsit timp. Pari ocupat.

— Mereu. Deci, ce ai pentru mine? La telefon, ai făcut să pară un subiect tare interesant.

— Zic că e bombă. Un tip cu datorii exorbitante la pariuri ar putea avea probleme.

Fink ezită, când în mintea lui se făcu lumină.

— Ce să fac eu cu asta, și de când te interesează pariurile ilegale?

— Sunt interesat de orice merită investigat.

— N-ai putea să-mi spui despre ce e vorba și să nu mai vorbești în cimilituri?

Rath scoase numărul foarte boțit din Der Tag și îl desfăcu pe masă.

— Despre asta e vorba.

Fink se forță să zâmbească vag.

— Sunt știrile de ieri. Știi care-s ultimele?

Puse deasupra un alt exemplar din Der Tag. Era proaspăt scos din tipar, cu titlul subliniat cu roșu.

— De ce agiți apele?

— Fiindcă asta vor oamenii să citească.

— De ce e religia omului atât de importantă încât trebuie să apară în titlu? Aproape că pare un atac.

— Te-a trimis Isidor Weis? râse Fink. Ce dorești, Herr Rath? Credeam că ai informații, dar vii cu știri vechi.

— Am.

— Despre datoriile la pariuri? Cui îi pasă?

Fink avea gura mare, dar Rath simți nesiguranța din vocea lui fermă.

— N-am noroc? Atunci, altceva.

Își aprinse o țigară.

— Pot dezvălui, de exemplu, că o vei duce mult mai bine zilele și săptămânile următoare dacă-mi spui cum ai obținut portretul de la poliție și informațiile din interior pe care le-ai folosit să-ți încropești nenorocitul de articol.

Fink își stinse țigara și oftă, de parcă Rath era demn de simpatia sa profundă.

— Inspectore, nu-mi dau seama ce speri să primești. De câte ori crezi c-a încercat să obțină informații de la mine colegul tău, Böhm, în ultimele zile? Răspunsul meu nu s-a schimbat.

— Adică?

— Regula protejării surselor. Niciun jurnalist nu le dezvăluie. Cu niciun preț.

— Serios?

Rath scoase un plic din buzunar.

— Un jurnalist german nu primește mită!

— Ai datorii de 14.000 de mărci, din pariuri ilegale.

— Nu știu despre ce vorbești, spuse Fink, deși era clar că știa.

Doar că nu-și putea da seama de unde știa și inspectorul.

— Cred că știi exact despre ce vorbesc. Fie că o crezi sau nu, eu te pot ajuta. Dacă vrei să cooperezi.

Fink își aprinse altă țigară. Privirea pe care i-o aruncă lui Rath era un amestec de bănuială, teamă și dispreț.

— Nu pot să-ți șterg datoriile, dar pot să te asigur că ți se prelungește scadența. Poate că te scutesc și de câteva degete rupte.

— Ce fel de polițist ești? Nu doar corupt, ci și amenințător?

— Tu-ți faci jocurile murdare, eu pe ale mele.

Fink inspiră de parc-ar fi avut nevoie de nicotină ca de oxigen.

— Ce te face să crezi că am datorii la pariuri?

— Scuze, spuse Rath. Regula protejării surselor.

Își stinse țigara și se ridică.

— Trebuie să scot câinele la plimbare. Devine agitat.

Se aplecă și o dezlegă pe Kirie, care începu să dea din coadă de îndată ce-și dădu seama că plecau. Rath ajunsese aproape de ușă, când auzi vocea lui Fink.

— Stai! Așteaptă!

Rath rămase cu spatele la Fink. Așa reușea să-și ascundă zâmbetul.

72

Nu, nu era vreun hotel de lux. Pereții de cărămidă erau umezi, podeaua tare și duhnea a mizerie și sare și sânge. Darămite a chimicale! Alex nici nu voia să știe cât erau de dăunătoare. Și țipetele de peste noapte! Adevărat, le auzea și de la fabrica de osii, dar aici erau atât de puternice, încât în prima noapte se trezise crezând că animalele condamnate țipau chiar lângă ea.

Ce loc! Vechea tăbăcărie, sau cum i-o fi zis Erich Rambow. O gaură de iad. Să fie recunoscătoare? Da, era, într-un fel.

Păcat că acum avea din nou speranțe false. Nu-l mai văzuse de când fusese concediată de la Wertheim și se bucura că acel capitol cu Erich se încheiase. Dar, când îi aținuse calea, acum două zile, gata să fugă dacă s-ar fi purtat ciudat, își dăduse seama că nu se schimbase nimic. Tot o idolatriza. Într-adevăr, a profitat de el. Pe de altă parte, el se distra, așa că situația se echilibra. De îndată ce se termina povestea asta cu polițaiul criminal, ea avea să se mute cu Vicky în alt oraș, poate Breslau, de unde era familia ei. Cât mai departe de poliția berlineză.

Mai întâi, trebuia să termine cu polițaiul. Ticălosul se numea Kuschke, iar Vicky îl urmărise până la apartament. Noaptea trecută fusese un succes. O găleată de sânge de porc și o pensulă, atât le trebuise. Vicky stătuse de pază cât Alex scrisese. Nu îi luase mai mult de cinci minute. Și mai puțin pe Strada Winterfeld.

Lângă apartamentul lui, țipaseră „Punem noi mâna pe tine, Kuschke!”, înainte să fugă râzând, de parcă ar fi făcut farsa aceea cu sună-și-fugi.

Dar era grav. Voiau să-l sperie pe nenorocit, să-l vâre în bucluc, înainte ca Alex să lanseze lovitura decisivă.

Dacă asta însemna să-și petreacă niște zile în hruba asta, fie. Își privi ceasul de buzunar. Vicky iar întârzia. Sper să nu năvălească înăuntru când era ocupată cu Erich. Dar poate c-ar fi fost mai bine. Alex știa și lucruri mai bune decât „să facă dragoste” – cum insista să-i spună Erich – în cocina asta. Măcar el nu vorbea mult. Auzi pași și ciuli urechile. Nu erau Vicky sau Erich. Erau prea mulți. Probabil muncitori care se mutau dintr-o sală în alta. Din fericire, nimeni nu se apropia de cocioaba ei părăsită și nelocuită de atâta vreme, încât începuse să putrezească. Mirosea a abator, însă tot locul mirosea. Îi provoca greață. Asta urâse mereu la Erich, mirosul care i se strecura în haine, la sfârșitul zilei, dar aici nu-l remarca.

Pașii se apropiară. De data asta, ceva era diferit, și trebuia să-și

dea seama ce. Auzea pași, nu și voci.

În timp ce se gândea, marea ușă de metal se deschise. Tot felul de gânduri îi trecură prin minte în timp ce-și pregătea retragerea. Putea merge doar în camerele din spate, unde duhoarea era mai puternică. La naiba, ce ascunzătoare idioată! Dar ce altă soluție din scurt să fi găsit Erich? N-ar fi putut s-o vâre sub patul de acasă de la părinți, și nici sub patul lui, care nu era decât o saltea în bucătărie, dar își amintise de abatorul și depozitul unde-și făcuse ucenicia și de clădirea abandonată.

Alex își lipi spatele de peretele din camera cea mai îndepărtată, ca un șoarece prins în capcană. Spera ca intrușii să rămână la intrare, altfel ascunzătoarea ei avea să fie expusă, și nu era sigură că putea găsi una nouă. Trebuia să stea ascunsă de polițai. Vicky nu o putea ajuta, fiindcă locuise doar în vechea fabrică de osii. Spre deosebire de Benny și Alex, ea, Fanny și Kotze nu ajunseseră niciodată atât de departe.

Alex privi prin crăpătura ușii, îi văzu, dar nu le putu distinge fețele. Nu păreau oameni de la abator. Nu purtau haine albe, stropite cu sânge. Purtau haine obișnuite, peticite în unele locuri și pline de găuri. Câțiva nenorociți inofensivi, căutând un acoperiș, exact ca ea.

Sau așa credea, până ce-i auzi și înțelese că numai inofensivi nu erau.

— Unde e târfa? Ești sigur că aici e?

— Sigur că da. De aici a ieșit Vicky.

Alex încremeni. Sperase să nu le mai audă glasurile vreodată. Primul îi aparținea lui Ralf Krahl, cel mai mare ticălos din fabrică. Al doilea era al unuia dintre ciracii săi, Felix Pirsig, zis Piersicuță, o poreclă nepotrivită cu fața sa ciupită de acnee. Doar că acum nu-i venea să râdă.

La naiba!

Piersicuță probabil o urmărise pe Vicky, chiar dacă Alex o avertizase. Kralle și echipa lui erau cu ochii pe ea de când o salvase pe femeia de la tribunal. Un șobolan ca el avea memorie bună. Nu o uitase pe Alex fiindcă ea îi vârâse cuțitul în fund, când o pipăise, cu multă vreme în urmă, frecându-și scula de ea și încercând să-i vâre limba pe gât. Cât era ocupat, ea scosese cuțitul și-l înjunghiase, prin pantaloni, în mijlocul curului gras. De atunci, o lăsase în pace, chiar dacă știa că era o chestiune de timp.

Lucrurile mergeau mai bine pentru Kralle decât pentru ea. Nici măcar cuțitul nu-l mai avea, căci i-l luaseră curcanii. Singura sa șansă era ca ei să presupună că plecase și să renunțe.

Dar ei, nici gând. Prin crăpătura ușii, îi văzu cum se apropie. Nu prea avea cu ce să se apere. În fabrica de osii ar fi avut. La dracu'! Evitase deliberat să se întoarcă acolo, dar ticăloșii ăștia veniseră în

singurul loc unde se credea în siguranță.

Sub un morman de resturi zări un mâner de lemn.

Îl apucă și-și dădu seama că era un cuțit de tranșat vechi și ruginit, care fusese folosit, probabil, la îndepărtarea pieii de pe carne. Lama era boantă, prinsă într-un mâner de lemn de ambele părți. Îl apucă și căută o ascunzătoare, pentru că pașii se apropiau din ce în ce mai mult. Dar în această cameră blestemată nu exista nicio altă ascunzătoare. Îi mai rămânea o singură posibilitate…

Ușa se deschise și, dintr-odată, Kralle fu atât de aproape, că ea se temu să nu-i audă inima bubuind.

— Rahat, Piersicuță. Ce gaură mai e și asta? O vezi pe lesbiana aia undeva? Sau ar trebui să le-o tragem șobolanilor?

Alex începea să creadă în miracole, ținându-și respirația, în spatele ușii, când auzi pe cineva pășind în cameră, în spatele lui Kralle. Felix Pirsig se întoarse încet, dar, înainte s-o vadă, ea se retrase și-l lovi cu cuțitul în cap. Îl lovi doar cu mânerul, dar, când se rostogoli pe podea, sună de parcă și-ar fi pierdut câțiva dinți. Din instinct, ea ieși și se trezi deasupra lui Piersicuță, care sângera.

73

Erika Voss plesnea de curiozitate, dar Rath nu scoase o vorbă când reveni la birou. Gräf și Tornow nu se întorseseră din Moabit, așa că se retrase la masa lui și închise ușa, ceea ce însemna că nu dorea să fie deranjat. Kirie se așeză sub masă, devorând o chiftea, drept recompensă că făcuse atâția kilometri. Rath scoase un plic mare, maro, dintre ziarele pe care le avea sub braț. Avea motive să-l ascundă de privirile curioase. Nu putea destăinui nimănui de la Castel cum intrase în posesia lui. Fără îndoială, Böhm ar fi dat orice să știe ce conținea plicul, iar acest lucru îl determină pe inspectorul-șef să-l ascundă. „Cunoașterea înseamnă putere", spunea tatăl lui, iar Engelbert Rath devenise directorul Poliției.

Deschise plicul. Portretul în creion al lui Abraham Goldstein, făcut de cei din poliție, căzu din plic, alături de câteva notițe și șase pagini bătute la mașină. Era profilul lui Goldstein, cel puțin la fel de clar precum cel trimis de Biroul de Investigații, prin telefax, cu două săptămâni în urmă, doar că era în germană și completat cu informația că același Goldstein, a cărui armă preferată era un Remington 51, fusese implicat într-o altercație cu un grup de oameni din SA, în Humboldthain, marți seara.

Apoi, urmau rezumatele a două rapoarte balistice, unul de vineri, despre glonțul recuperat din Humboldthain, iar al doilea, de ieri, despre cele două gloanțe de același calibru care fuseseră descoperite într-un cadavru neidentificat, găsit la gunoi în Schöneiche, cu câteva zile în urmă. Erau informații confidențiale, pregătite pe tavă pentru presă și augmentate de teorii, cum că leșul neidentificat ar fi putut să fie victima unui schimb de focuri între bande, și că gloanțele proveneau, cel mai probabil, din aceeași armă, un Remington 51 american.

Rath citi articolul de ieri. Nici pomeneală de Remington. Arma lui Goldstein era menționată doar în articolul de azi. GANGSTER EVREU TERORIZEAZĂ BERLINUL. Fink acceptase sugestia informatorului și scrisese că Abraham Goldstein ar fi operat în numele unei organizații Ringvereine berlineze, în care se infiltraseră comuniști, și că omul mort din SA și cadavrul din groapa de gunoi erau doar primele dintre numeroasele victime așteptate în această campanie de răzbunare.

Rath se gândi la Hugo Lenz și Rudi Höller. Să nu fi fost, de fapt, o ceartă între Berolina și Piranți? Să existe o a treia organizație ilegală? Sau se lăsase purtat de imaginația lui Stefan Fink, care permisese ca

descoperirea informațiilor confidențiale să i se urce la cap?

Lăsă ziarul deoparte.

Dându-și seama că Rath îl avea la mână, Fink turnase tot ce știa, dar nu atât de mult cât sperase Rath. Încă nu-și dăduse seama unde era scurgerea de informații de la Alexanderplatz. Fink găsise plicul cu desenul de la poliție, profilul lui Goldstein și rapoartele balistice în cutia poștală de la muncă, duminică. Al doilea raport fusese pus în același loc, ieri după-amiază. Nu avea niciun motiv să nu-l creadă. După întâlnirea lor de la Aschinger, Rath îl însoțise pe jurnalist în redacție și primise plicul.

Puse din nou documentele și portretul în plic și-l plasă în sertarul de jos, așezând câteva dosare deasupra, alături de miniatura Turnului Radio care se afla pe birou, un suvenir care-i amintea că fusese vizitatorul cu numărul un milion al clădirii, de altfel, un exemplu perfect de cadou inutil.

O rugă pe Erika Voss să aibă grijă de Kirie, care încă zăcea sub masă, și ieși pe hol.

Rath mulțumi Cerului că nu trebuia să lucreze cu Gregor Lanke. Nepotul șefului de la Moravuri fusese admis ca înlocuitor al lui Rath când acesta ajunsese la Omucideri. În tot acest timp, Lanke junior nu dezvoltase niciun soi de ambiție, rămânând tot detectiv, în ciuda legăturilor familiale. Acum, reușise să petreacă doi ani la Moravuri fără să fie mustrat, iar după standardele lui asta era o reușită.

Rath se gândi nițel, apoi decise că va ataca prin surprindere. Deschise ușa și intră fără să bată. Avea noroc, căci Gregor Lanke era singur în birou. Succesorul lui Rath luă repede un teanc de fotografii de pe masă și le îndesă în sertar.

— Ce vrei? întrebă îngrozit, dar apoi îl recunoscu pe Rath. Inspectore? Ce surpriză! Ți-e dor?

Rath trecu direct la subiect.

— Bună ziua. Doresc să contactez o informatoare pe nume Marion Bosetzky.

Lanke se uită lung la Rath.

— De ce? Ești la Omucideri, nu?

Tactica prin surprindere funcționase. Lanke nu negase că ar avea o informatoare cu numele acela.

— E vorba despre o anchetă de crimă.

— Există canale potrivite pentru asta.

Se părea că Lanke vorbise cu unchiul lui.

— De exemplu, o solicitare de cooperare interdepartamentală.

— Haide, haide, făcu Rath. Birourile noastre sunt la același etaj, la două minute distanță.

— Atunci, ce-ai spune să te întorci acolo și să completezi cererea?

— De ce vrei să scapi de mine? Ca să te uiți iar la pozele tale porcoase?

Rath arătă spre biroul lui Lanke, cândva al lui.

— Cred c-ar trebui să pleci. Sau voi fi nevoit să-i cer comisarului-șef Gennat să-ți dea mai mult de lucru.

Lanke se întinse după telefon.

Rath obținuse ce avea nevoie.

— Nu te supăra, zise și zâmbi, știind că asta îl va enerva cel mai tare.

74

Erich Rambow își parcă bicicleta lângă un copac din piața Forckenbeck. Charly coborî la timp și rămase lângă un magazin de produse medicale. În reflexia din vitrină, îl urmări pe Rambow cum își blocă cu grijă bicicleta, punându-și pe umăr geanta de piele și pornind cu pas întins. Ea sprijini bicicleta Gretei de un felinar și-l urmări de la distanță, folosind copacii drept paravan.

Trebuise să aștepte un sfert de oră lângă magazinele de pe Strada Lippehner ca el să iasă din curtea casei părinților, cu o geantă de piele prinsă de suport. Rambow o porni direct spre Friedrichshain, și de data asta Charly îl urmări mai ușor.

Chiar și pe jos, el se mișca repede. Dar nu se îndreptă spre intrarea principală a abatorului și depozitului, cum e aștepta Charly, ci trecu pe lângă poartă și se grăbi pe Strada Eldenaer, mergând pe lângă zidul nesfârșit de cărămidă. Aflată de cealaltă parte a străzii, ea păstră distanța, până ce el se opri atât de brusc, încât ea abia reuși să se ascundă într-o curte. Când privi afară, el dispăruse. Înainte să părăsească ascunzătoarea, ea se uită în toate direcțiile.

Examinând discret zidăria, remarcă o cărămidă desprinsă. Doar când fu sigură că nimeni nu se uită, se ridică și-și trecu picioarele peste zid, coborând de îndată de cealaltă parte. Rămase între două clădiri de cărămidă. Mirosul de aici era un amestec de sânge și alte lucruri la care nu merita să se gândească.

Nici urmă de Rambow. Se apropie de capătul aleii și privi după colț. Nimic. Niciun suflet. Măcelarul și geanta lui de piele dispăruseră.

75

Dacă Piersicuță ar fi fost singur, ar fi fost în regulă, sau poate chiar dacă erau doar el și Kralle, dar erau cinci. Kralle, lașul, își trimisese înainte echipa. Alex îl mai lovi cu mânerul pe unul dintre ei, deși nu la fel de zdravăn ca pe Piersicuță; în schimb, Theo, cel mai puternic, o lovi cu pumnul. Ea se prăbuși pe podea, ținând cuțitul strâns. Theo și ceilalți o atacară imediat. Theo îngenunche pe brațele ei, în timp ce alți doi îi smulgeau cuțitul și îi țintuiau picioarele agitate de podea. Se simțea paralizată și lipsită de apărare.

Tot ce putea face acum era să scuipe, dar când scuipă, Theo o lovi atât de tare, că-și simți buzele umflându-se și sângerând.

La naiba, Vicky, gândi Alex, simțind gust de sânge. Trebuia să te asiguri că nu te urmărește nimeni. Ce-ai făcut, fato?

Fața rânjită a lui Kralle apăru deasupra ei.

— Dați-mi drumul, lașilor!

Degeaba se zbătea.

— Se pare c-avem aici un cal sălbatic, care trebuie dresat.

Alex renunță să mai opună rezistență.

— Ce, mama naibii, vrei de la mine?

Kralle scoase un briceag.

— Cred că poți să ghicești. În fond, suntem la abator.

Deschise briceagul și băieții râseră pe înfundate. Alex credea că, după ceea ce făcuse ea cu un cuțit, îi câștigase respectul, și poate așa era. Poate de aceea adusese cu el patru ciraci. O fi vrut răzbunare, dar ea nu credea c-o va ucide. Voia s-o sperie, și se descurca minunat. Erau multe lucruri urâte pe care i le putea face folosind cuțitul, fără s-o ucidă. Alex încercă să-și controleze teama folosindu-se de furia împotriva găștii care le făcuse viața grea de când călcaseră în fabrică, ei și lui Benny.

— Înainte să ne croim drum spre tăiere, spuse Kralle, lăsând cuțitul, e timpul s-o potolim pe asta.

Băieții râseră iar, cu excepția lui Piersicuță, care-și anunțase revenirea cu un geamăt.

— Mai întâi, o să te fut eu, continuă Kralle, făcându-și de lucru cu fermoarul pantalonilor. Apoi e rândul lor. De câte ori, noi decidem. Ah, încă un lucru, și va fi o noutate pentru tine. De data asta nu vei primi bani în schimb.

Alex se zbătu din nou, dar știa că e în zadar. Cei trei o țineau ca într-o strânsură de fier. Theo, despre care credea c-ar fi fost cel mai inteligent, o mai lovi o dată, apoi se dădu jos de pe brațele ei, care nu

mai simțeau nimic.

— Deci, spuse Kralle, scoțându-și scula din pantaloni, cred că e timpul ca târfa asta mică să primească ce merită.

Avea erecție. Ticălosul sadic era excitat de faptul că ea era lipsită de apărare și sângera din gură.

Alex nu-și putu ține gura. Mereu avea replică.

— Ce naiba e aia? Scula ta e încă tare după ce ți-au supt-o băieții?

Unul dintre ei râse încet, oprindu-se când rânjetul lui Kralle îngheță, și el o lovi în stomac. Durerea o străbătu ca un pumn care-i sfâșia măruntaiele, și aproape că leșină.

O ridicară pe masa șubredă din spatele camerei, lângă peretele fără geamuri. Deși simțea că-i vine să vomite, se apără cum putu, dar doi o prinseră cu putere de picioare și-și folosiră greutatea să le depărteze. În spatele ei, Theo îi ținea brațele într-un unghi atât de nefiresc, că o durea orice mișcare, și Alex se temea să nu i le disloce. O pregătiră pentru Kralle, stăpânul lor, care se apropia cu pantalonii în vine.

Era inutil. Al dracului de inutil.

Putea să lupte cu el numai în cuvinte. Avea s-o lovească iar, dar ar fi preferat asta decât ceea ce urma să facă acum.

— Dacă mă atingeți, găozarilor, veți regreta!

— Ha, ha. De unde ai învățat cuvântul ăla? Mai zi! Îmi place, și cred că și băieților, nu?

Băieții râseră ca idioții.

— Nu râdeți. Vă înjunghii pe toți!

Kralle își desfăcu iar briceagul.

— Dacă aș fi în locul tău, aș tăcea, altfel îți mai fac niște găuri de închiriat.

Theo îi răsuci dureros brațele și-i trase capul pe spate. Îl simți pe Kralle ridicându-i fusta cu degetele butucănoase și trecându-și vârful briceagului peste interiorul coapsei sale.

— Văd că taci.

Ea îl auzi gâfâind și scrâșni. Dacă ieșea vie de acolo, se va răzbuna!

Tresări când el mișcă brusc briceagul, dar nu simți nicio durere. Îi tăiase doar lenjeria. Gașca hohotea. Chiar și Piersicuță, care-și revenea după ce scuipase câțiva dinți, încercă să râdă.

— Țineți-o, spuse Kralle, ca să mă ocup de ea.

Alex închise ochii. Vei regreta!

Îi simți mâinile transpirate pe coapse și tot corpul i se încordă. Simțea că-i vine iar greață. Avea să-și piardă interesul dacă vomita pe el? Simți o durere ascuțită când Kralle o penetră brutal, însoțit de urletele ciracilor.

Alex încercă să se imagineze departe, departe de corpul ei, departe de camera aceea, departe de clipa aceea, într-un viitor în care se putea răzbuna pe ticălos și pe gașca lui, în care fiecare dintre ei avea să regrete ce-i făceau. Încercă să evadeze din propriul corp, dar nu putu. Îl simți, îi auzi gâfâielile, își simți furia crescând și crescând, odată cu disperarea, care aproape c-o făcu să plângă, dar nu, nu avea să permită idioților s-o vadă plângând! Doamne, să se termine repede, se rugă ea, dacă exiști de fapt, lasă-mă să scap cu viață, ca să mă pot răzbuna pe ticăloși!

De parcă El i-ar fi auzit rugăciunile, Kralle se opri. Alex simți că strânsoarea slăbește, parcă distrasă.

— Ce cauți aici, amice? Ai greșit drumul? făcu Kralle, ieșind dinăuntrul ei.

— Ar fi bine să dispăreți, zise o voce familiară.

Kralle și ai lui râseră.

— Nu pot să cred. Te simți puternic? După noaptea la centrala nucleară? Sau ne-au înconjurat porcii?

— Cine știe? zise vocea, și Alex își dădu seama brusc cui îi aparținea.

Ajunsese acolo mult prea devreme, dar nu avea să-i reproșeze asta. Deschise ochii și privi. Erich Rambow se afla în prag, cu geanta pe umăr și o expresie calmă, de parcă n-ar fi fost nicio problemă să se ocupe de cei cinci, dintre care unul tocmai scosese un cuțit din buzunar, iar restul nu păreau străini de violență. Erich îi aruncă o privire scurtă, care spunea ceva de genul Nu-ți face griji. Am totul sub control.

— Ascultă, spuse Kralle, deschizând briceagul. Nu cred c-ai înțeles, dar zic c-ar fi mai bine să dispari și să ne lași în pace.

— Vă las în pace dacă lăsați fata în pace.

— De ce să facem asta?

— Ștergeți-o de aici și nu pățiți nimic.

Asta stârni o nouă rundă de râsete.

— Și dacă nu? întrebă Kralle. Ce-o să faci? Nici măcar nu ești înarmat.

— Cine-a zis?

Erich își deschise geanta și scoase din ea un satâr.

— Ce-i ăla?

Kralle făcu un pas spre el.

— Nici măcar nu pare ascuțit.

— Nu trebuie să fie. Contează cât de tare lovești. Și cât de repede.

Cât vorbea, lovi cu calm, de două ori, peste stomacul lui Kralle, atât de repede încât acesta nu apucă să reacționeze. Doar privi arma, a cărei lamă scânteia de roșu, apoi își privi stomacul, plin de sânge, și în

sfârșit, scula, din care sângele se scursese pentru totdeauna. Scăpă apoi briceagul, căci avea nevoie de ambele mâini ca să-și împiedice măruntaiele să se reverse din abdomen.

Erich Rambow aștepta, cu satârul în mână, impasibil.

— Cine urmează?

76

Charly n-avea idee unde dispăruse Erich Rambow: în clădirea de cărămidă din față? Poate că se dusese în altă parte. De-aici, semăna cu un oraș construit cu unicul scop de a trimite animalele la moarte, ca Berlinului să nu-i fie foame.

Se gândi cât să aștepte. Sau dacă era mai bine să-l sune pe Andreas Lange, care să trimită o echipă să cerceteze tot terenul. Ar fi fost cel mai ușor, dar ar fi trădat-o pe Alex. Deși nu-i promisese nimic.

Poarta ruginită a clădirii se deschise și de pe ea țâșniră patru băieți, cu fețe palide și ochi plini de panică. Unul se ținea de un obraz însângerat. Fugiră pe lângă ea aproape fără s-o observe, de parcă i-ar fi urmărit cineva.

Pentru o clipă, se uită după ei, apoi se întoarse spre poartă, care încă scârțâia încet, și intră.

Înăuntru, clădirea mirosea chiar mai rău, duhoarea de animal combinându-se cu ceva chimic. Charly ascultă, crezând că aude o voce, dar se lăsase tăcerea. Își pipăi drumul înainte, ascultând cu atenție, încercând să nu facă zgomot. Își verifică arma, pistolul de buzunar pe care i-l dăduse Lange, un Pieper Bayard vechi, belgian. Era pentru Kuschke, în caz că avea probleme în timp ce-l urmărea. Ridică siguranța și înaintă încet, din cameră în cameră. Duhoarea se intensifică și vocile se auziră mai bine. Crezu că aude un scâncet, pe cineva care bolborosea în spatele ușii întredeschise la capăt. Ce naiba se întâmpla acolo?

Deschise ușa cu piciorul, cu pistolul ațintit spre penumbră, gata să tragă.

— Terminați acum! strigă ea, fără să știe ce anume, fiindcă nu putea vedea decât scena din fața ochilor.

Nu-i venea să creadă. Alexandra Reinhold ședea pe o masă de lângă perete, cu capul pe umărul lui Erich Rambow. De piciorul stâng îi atârnau rămășițe de lenjerie sfâșiată. Brațul stâng al lui Rambow era în jurul ei, în timp ce-n mâna dreaptă ținea un satâr care sclipea de sânge. La câțiva metri de ei, pe podea, se ghemuise un băiat care se ținea de stomac, cu pantalonii în vine. Era ticălosul din fabrica veche, tânărul îndesat care o intimidase, Kralle, sau cum i-o fi zis. Dar acum bolborosea și icnea de durere.

Toți trei o priviră pe Charly cu ochi mari, în timp ce ea mișca pistolul de la unul la altul. Din instinct, Alex și Rambow ridicară mâinile, dar băiatul de pe podea se ținea mai departe de burtă. Sângele îi lucea printre degete.

— Mor, scâncea el, iar și iar. Mor.
Charly lăsă pistolul.
— Ce, mama naibii, se petrece aici?

77

Kronberg știu imediat la ce cadavru se referea Rath.

— Cel din gunoi? Urâtă poveste, zise el la telefon. Complet ros de șobolani. Dr. Schwartz spune că sărmanul era mort de aproape o săptămână, însă ne-au mai rămas doar două degete pentru amprentare.

— Și acum căutați în dosare…

— Din fericire, eu nu.

— Raportul balistic spune c-a fost ucis de un Remington?

— E prima dată când aud de asta.

Un moment de tăcere. Kronberg părea să se gândească.

— O teorie interesantă, zise apoi. Armă exotică, dar merge.

— E în ziarul de azi. Se pare că e aceeași cu cea din Humboldthain.

— Nu prea țin eu cont de poveștile din presă, dar e posibil să aibă dreptate.

Rath fu surprins. Informatorul lui Fink părea să știe mai multe decât cei din departamente.

— Ați comparat amprentele cu cele ale lui Hugo Lenz sau Rudi Höller? Cred că sunt la dosar.

— Rudi Șobolanul și Hugo cel Roșu? Firește că sunt, dar, din câte știu, omul meu a ajuns doar la F.

— Face asta alfabetic?

— Trebuie să avem o organizare.

Kronberg suna nițel ofensat.

— De ce te-ai gândit tocmai la ei?

— Am o sursă, minți Rath. Amândoi au dispărut.

Kronberg începu să râdă.

— Ce-ar fi ca Rudi Șobolanul să fi fost mâncat de propriu-i neam? O să caut. Mersi.

— N-ai pentru ce.

Rath închise. Era ultimul rămas la birou și era timpul să plece. Abia aștepta seara. Apucă lesa lui Kirie.

Mirosul lui Charly, de dimineață, din pat, rămăsese toată ziua cu el, și acum mai voia. Ce schimbare față de weekendul când se obișnuise iar cu viața solitară!

Mai întâi, conduse până la Luisenufer, unde făcu duș și își puse un costum curat. De data asta, renunță la flori și luă o sticlă de șampanie. Era adevărat că nu se logodiseră, încă, dar avea motiv de sărbătoare… Nu se gândise că se vor împăca atât de repede, și chiar se

îndoise că o vor face. Chiar și Kirie părea bucuroasă că se îndreaptă iar spre Strada Spener. Rath deschise portiera, iar ea sări în stradă, dând din coadă.

— Da, bătrânico, făcu Rath. În curând o s-o vezi pe stăpână.

Într-o vitrină de la magazin se privi pe el și pe Kirie. Arătau bine! Își îndreptă cravata, își ajustă pălăria și intră fluierând, în timp ce urca scările.

Dură ceva până ce ușa se deschise, iar el avu din nou un sentiment ciudat. Dar nu, niciun om rânjit, nicio surpriză neplăcută. Chiar Charly deschise.

— Gereon!

Părea uluită. Mai mult decât se așteptase. Încercase să dea de ea, la telefon, fără succes. Nu era de mirare. Dac-ar fi fost în concediu, nici el n-ar fi stat acasă toată ziua. Dar abia ar fi așteptat s-o revadă.

— Surpriză, spuse el, inutil.

Kirie dădu din coadă.

— Ce căutați voi doi aici?

Charly se aplecă să mângâie blana neagră a lui Kirie.

— Chiar e o surpriză.

— Nu saluți lumea?

Ea privi în jur, și fiindcă nu văzu pe nimeni, îl sărută, dar rămase în ușă, parcă păzind un templu.

— Ne inviți înăuntru? N-ar trebui să-ți faci griji că bătrânul Brettschneider va face atac când ne vede.

Charly păru iritată.

— Aș vrea, dar acum nu pot.

— De ce?

Rath își dădu seama că tactica lui nu funcționase.

— Am pe cineva.

Probabil că el făcu o față idioată, fiindcă ea râse.

— Nu-ți face griji! Nu e Guido. Nu e bărbat.

— Atunci, de ce atâta mister?

— O să-ți explic altă dată.

— Am vrut să-ți fac o surpriză. Am încercat să dau de tine toată ziua.

— Am avut multe pe cap. Uite, îți povestesc totul mâine, da? Acum nu pot.

Îl privi aproape cu regret.

— Îmi pare rău, Gereon. Vorbim la telefon, da?

Se deschise ușa băii și apăru o fată, înfășurată în halatul roșu al lui Charly, cu părul încă ud. Se întoarse scurt și-l privi bănuitoare, înainte să dispară în bucătărie. Rath ar fi zis că are cel mult 19 ani. Buza de sus îi era umflată în partea dreaptă.

Nu era necesar să întrebe cine era.

— Atunci, spuse el, ridicând sticla, cred că eu și Kirie va trebui să bem singuri asta.

— Gereon, spuse ea cu regret. Nu te supăra.

El se obligă să zâmbească și speră că nu părea prea forțat.

— Oricum, n-aș fi putut să stau mult. Trebuie să dorm în Luisenufer. Mâine am nevoie de costumul negru.

— Trebuie să mergi la o înmormântare?

Părea îngrozită. Ieri nu vorbiseră prea mult…

Rath încuviință.

— Poate chiar la două.

78

Alex ședea în bucătărie, înfășurată într-un halat moale și suflând într-o ceașcă de ceai.

— Cine era?

— Un prieten.

Charly se așeză.

— Te simți mai bine după duș?

— Nu știu dacă o să mă mai simt vreodată curată.

Cana zăngăni când o așeză pe farfuriuță.

— Ticălosul de Kralle! Sper să crape.

— Atunci, prietenul tău ar avea un om pe conștiință.

Alex se înfășură mai strâns în halat. Părea să vrea să intre în el, cu totul.

— Bărbatul cu care vorbeai la telefon părea polițist, spuse.

Era nesigură, întrebându-se poate dacă putea avea încredere în Charly.

— Da. Însă unul de treabă.

Alex zâmbi ironic.

— Nu știam că există și dintr-ăștia.

Charly zâmbi și ea. Nu voia să spună că și tipul de la ușă era polițist. Nu voia să distrugă încrederea deja fragilă a lui Alex.

— Nu-ți face griji. Am promis: fără poliție.

Își amintea cât de tulburată fusese Alex când pomenise de poliție la vechea tăbăcărie. „Fără polițai", spusese, albă ca varul, „te rog".

— Dar vrei să scape nenorocitul? Te-a violat.

— Te rog, fără polițai…

În cele din urmă, Charly se mulțumise să cheme o ambulanță, pentru ca Ralf Krahl, poreclit Kralle, să primească îngrijiri medicale. Poate că avea să-i fie o lecție, chiar mai bine decât o apariție în fața judecătorului, acuzat de viol și vătămare corporală gravă.

Faptul că Charly ținuse poliția departe și că-l lăsase pe Erich Rambow să plece ajutase. Alex mersese cu ea, alături de prietena ei, Vicky, pe care o întâlniseră pe Strada Eldenaer. Fetele nu aveau unde să stea. Erich Rambow, care-și recuperase bicicleta din piața Forckenbeck, nu le putea oferi un adăpost. Vicky dormea acum în patul Gretei. Alex avea cearcăne sub ochi, dar se ținea mai bine decât prietena ei.

— De ce faci asta? întrebase în taxi.

— Adică?

— Ne ajuți. Ne ferești de poliție. De ce ești atât de încăpățânată?

Fiindcă am fugit?

— Am vrut să te găsesc.

— De ce?

— Poate ajut. Cred că ai probleme cu poliția.

— Nu e ceva nou.

Charly dusese un deget la buze, privind spre șofer, dar el se concentra la drum.

— Nu asta am vrut să zic. L-ai văzut pe Benny plonjând în gol. Ai văzut un polițist împingându-l.

Alex o privise cu ochi mari. Nu-i venea să creadă, însă era ușurată.

Când ajunseseră în Moabit, Charly știa deja toată povestea. O scuturaseră pe Vicky ca să se trezească și o duseseră sus, în apartament, dar Alex îi spusese deja totul. Ea și Lange își dăduseră seama de mult, dar informațiile despre căderea lui Benny erau noi.

— Era un bărbat acolo, spuse Alex.

— Ce bărbat?

— Cel care a chemat ambulanța. A văzut totul.

Alex nu reușise să ofere o descriere perfectă, doar că avea ochelari cu rame metalice și semăna puțin cu americanul care apărea mereu la cinema, doar că purta alt gen de pălărie.

— Harold Lloyd, spusese Andreas Lange când sunase Charly, înainte să ceară ca Alex să ofere o descriere unui desenator.

Charly o privi pe Alex, care-și ținea cana de ceai ca pe o sursă de liniște.

— Polițistul cu care am vorbit vrea să-l trimită pe acest sergent Kuschke la închisoare.

— Locul lui e în știreang, nu la pârnaie.

Charly era mereu uimită de câți delincvenți erau în favoarea pedepsei capitale.

— Mai întâi, trebuie să ajungă la tribunal, să fie condamnat.

— Îl vor achita! Cine se-aseamănă se adună.

— Dacă avem suficiente dovezi și mărturii, va fi condamnat, promit. Sistemul nostru va avea grijă. În plus, un judecător nu e polițist. E o mare diferență între legislativ și executiv. Sunt complet diferite.

— Între ce?

— Se numește separarea puterilor. Ce vreau să zic e că trebuie să-l înfunzi pe Kuschke. Ai văzut totul, poți depune mărturie.

— Cine zice?

— Eu și detectivul adjunct Lange.

— Credeam că poliția și tribunalul sunt separate. Nu asta mi-ai zis?

Era mult de lucru cu ea.

— Da, sunt, dar vreau să-l văd condamnat pe acest Kuschke, la fel de mult ca Herr Lange. Cred că interesele noastre coincid, nu?

— Eu nu vreau să-l văd condamnat, ci gemând și scheunând și implorând pentru viața lui. Asta vreau.

— Aceea e muncă de justițiar.

— Mi se rupe cum îi zice. Eu îi zic răzbunare, și o voi avea. I-o datorez lui Benny.

— Te rog să nu faci lucruri necugetate.

— Necugetate? N-ai idee de când mă gândesc la asta.

— Tu și Vicky ați scris pe casa lui și pe secția de poliție, nu?

— Și ce dacă?

— Dacă i s-ar întâmpla ceva, bănuielile ar cădea repede asupra voastră. Dacă nu a lui Vicky, sigur a ta. Te rog, de dragul tău.

Alex tăcu, gânditoare.

— Deja i-ai tăiat fața. Nu ajunge? Lasă poliția și tribunalul să se ocupe de restul.

— Nu mă duc la poliție. Mă vor închide. Cât despre declarația mea, chiar crezi că un judecător va lua în serios ce zic la tribunal? Nu contează că sunt martoră sau acuzată, tot n-or să mă creadă.

Charly tăcu. Alex atinsese un punct nevralgic. Fata nu era cea mai de încredere martoră, nici dacă o îmbrăcau în haine noi. O hoață suspectată (și, posibil, chiar condamnată) ar fi fost departe de cea mai bună armă în procesul de crimă al unui polițist.

— Ai putea avea dreptate, zise, dar s-ar putea să-l ia pe tipul tău cu ochelari metalici mai în serios.

— Dacă ar fi avut ceva de zis, ar fi zis de mult, nu?

Charly ridică din umeri.

— Poate are motive. Dacă facem însă un apel și adăugăm o descriere, poate că va ieși la lumină.

— Atunci, de ce nu o faci? N-ai nevoie de mine.

— De fapt, am. Trebuie să-l descrii unui desenator pe omul acela. Nu trebuie să vii la secție. Pe strada de alături e o cafenea.

Charly își privi ceasul.

— Ne vedem acolo în 12 minute.

Alex încremeni.

— Nu-ți fie teamă. Nu e polițist. Doar desenator.

79

Rath nu deschise șampania, ci o puse în dulap și scoase coniacul. Kirie adormise la picioarele lui. Soarele dispăruse de mult timp, dincolo de nori. Își vedea reflexia în geam, șezând proaspăt spălat și îmbrăcat în hainele de duminică, cu un pahar de coniac și o scrumieră în față. Fuma, bea, asculta muzică. Se gândea. Rar arătase atât de bine făcând asta.

Credea că Charly nu-l lăsase să intre ca să-l scutească de o dilemă morală. Adăpostea o fugară căutată de poliție și, din câte se vedea, n-avea de gând s-o predea. Zâmbi fără să vrea. Tocmai Charly, care-l criticase mereu fiindcă nu făcea lucrurile ca la carte! Cumva, era bucuros, dar îl durea că ea nu avea încredere în el. N-ar fi turnat-o! N-ar fi încercat nici măcar să o convingă că nu era o idee bună. Ar fi lăsat-o să continue, doar ca să se asigure că-i amintea de asta următoarea dată când ea punea la îndoială legalitatea tehnicilor lui de investigație. Ea respecta mereu regulile, dar, uite, până și Charly văzuse că legea nu era mereu factorul decisiv.

Factorul decisiv era rezultatul.

Simți că se îmbată ușor, plăcut, și gândindu-se la lucrurile acelea, luă o decizie. O lăsă pe Kirie unde era, privindu-l scurt când se ridică de pe scaun, și își luă pălăria, haina și cheile.

Un sfert de oră mai târziu, ieși din mașină pe Strada Dircksen. Era furtună. Nu parcase în curte, fiindcă nu voia să atragă atenția, mai ales din cauza Buick-ului. Prin urmare, folosi una dintre scările din partea de sud, unde cel mai mare risc era să dea peste cineva din flotă sau poate peste un paznic din aripa de detenție.

Vântul era rece și îl trezi pe cei câțiva metri de la mașină la intrarea de sud-est. Își verifică tălpile pantofilor, să se asigure că erau uscate, înainte să pătrundă pe coridorul lung al Brigăzii E. Era pustiu. Asta era bine. Dacă stătea cineva peste program sau se afla la Moravuri cu orice alt motiv, ar fi avut de dat explicații, mai ales acum, când se strecură în biroul întunecat și închise ușa după el. Era pătrundere prin efracție, chiar dacă nu trebuise să forțeze vreo ușă. În confuzia care-i înconjurase transferul la Omucideri, cu doi ani în urmă, nu se gândise nimeni să-i ceară cheia, și chiar și el uitase că avea una, până în seara asta, când își amintise.

Era tulburător de liniște. Doar ploaia duruia pe sticla ferestrei. Rath aprinse lampa de pe biroul lui Lanke, și ea-și aruncă lumina palidă, galben-verzuie, în cameră. Căută cheia de la vechiul lui birou. Mergea.

Lumina era suficientă. Scotoci prin sertare, căutând ceva care semăna cu o agendă sau cu un dosar. Nimic. Între degete îi foșni hârtie cerată. Găsi creioane, pachete goale de țigări, un măr pe jumătate mâncat, tot ce e sub soare, mai puțin ce căuta. Nici urmă de Marion Bosetzky. Nici măcar un idiot ca Gregor Lanke nu era suficient de prost să țină un dosar despre o informatoare neoficială.

Sertarul de jos conținea doar fotografii pornografice. Lanke junior, la fel ca unchiul lui, lucra pentru brigada Moravuri, unde genul ăsta de lucruri era folosit ca dovadă, dar se pare că strânsese o cantitate fantastică de dovezi. O parte erau uzate, acoperite de amprente. Rath parcurse imaginile. Colecția era incredibilă!

Se părea că Lanke își alesese favoritele de la fiecare arestare și le păstrase. Rath găsi chiar și câte una confiscată de el: o dublură a lui Hindenburg în luptă corp la corp cu Mata Hari. Dar nu imaginile îi atraseră atenția, ci alt set. O serie de fotografii private, făcute de un amator, care arătau aceeași femeie în acțiune, din perspectiva unui bărbat al cărui penis erect era singura parte vizibilă din el, și nici măcar integral, fiindcă în mare parte era într-un orificiu corporal. Deși nu cunoștea anatomia lui Lanke junior, Rath era convins că detectivul făcuse chiar el fotografiile. Asta confirma două bănuieli: prima, că Gregor Lanke era pe cât de mizerabil îl considera, și doi, că Marion Bosetzky nu era angajată doar ca informatoare, ci și într-o funcție complet diferită, chiar dacă nu părea să-i placă mereu.

Rath trecu prin fotografii, rânjind când găsi una interesantă. O ridică la lumină și o vârî în buzunar. Era o fotografie cu Marion, dar nu la fel de bună ca celelalte; în fundal se vedea un dulap mare, cu uși-oglindă.

80

Erau din nou în Tietz. Se dovedise un punct de întâlnire potrivit. De data asta, Lange o invitase la micul-dejun. Avea o mutră nefericită și părea să fi dormit prost. Un exemplar din Berliner Tageblatt era pe masă, în fața lui, lângă o ceașcă de cafea.

— Dacă n-ai luat micul-dejun, fac cinste, zise el, și-i făcu semn chelnerului.

Restaurantul era aproape gol.

— Mersi, dar nu trebuie.

Charly comandă ceai cu lămâie și arătă spre ziar.

— Ceva despre martorul nostru?

Lange clătină din cap.

— Niciun răspuns la apel. De dimineață, șase ziare au publicat articolul, cu poză cu tot.

— E o față obișnuită.

— Mie-mi spui!

Lange părea sceptic.

— Ieri am încercat să dau de persoana care a preluat apelul la Urgențe. N-am avut noroc.

— Crezi că martorul a chemat ambulanța?

Lange încuviință.

— Poate și-a dat numele. Dacă nu e o fantomă.

— Ar însemna să-l fi inventat Alex, iar asta n-o cred.

— Dacă nu vrea să se predea, soluția evidentă e să născocească un martor.

— O fi ea delincventă, dar cred că spune adevărul.

— Ceea ce ne duce la subiectul următor. Alexandra Reinhold este o delincventă. Dacă se află c-o folosim pentru informații, doar ca s-o eliberăm apoi, s-a zis cu noi. Cu amândoi. Cariera ta se va încheia înainte să înceapă.

Charly scoase o țigară din pachet.

— Pot? întrebă.

— Sigur că da. Acum câteva săptămâni, ceasuri de mână și bijuterii în valoare de câteva mii de mărci au fost furate de aici, din Tietz.

Lange arătă spre etaj.

— Hoții s-au încuiat peste noapte în magazin. Asta s-a întâmplat și zece zile mai târziu, în Karstadt. Cine crezi că e suspecta principală?

— Văd că vorbești direct cu Arthur Nebe.

— Dacă ar ști Nebe că-i adăpostim suspecta principală!

Lange vorbise mai tare decât voia. Privi în jur, îngrozit.

— Cum va afla? Nimeni n-are voie să știe nimic despre înțelegerea noastră.

— Realizezi că ascunzi o făptașă? Că tăinuim un criminal?

— Auzi, spuse Charly, știu ce-a făcut Alex și mai știu că nu e un înger, dar ne-a oferit informații importante.

Trase din țigară, aproape sfidătoare.

— Dac-o denunț acum, va fi condamnată, și viața ei chiar va fi distrusă.

— Nu mă simt confortabil în situația dată, spuse Lange. Ca polițist, mereu m-am gândit că voi fi, instinctiv, de partea dreptății, dar în cazul ăsta chiar nu știu.

— Sergentul-major Kuschke este polițist și are un om pe conștiință, un băiat. E un criminal care a încercat s-o ucidă și pe fata care l-a recunoscut. A tras înspre Alex. E de partea dreptății?

— Firește că nu, spuse indignat Lange. Dacă credeam așa, aș fi tras cazul pe linie moartă. Crezi că-mi aduce mulți prieteni la Castel? Cât despre când o deveni public…

— Îmi pare rău, spuse Charly. Știu cum te poziționezi, dar nu poți pierde din vedere scopul nostru de a construi un caz solid împotriva lui Kuschke.

— Și, între timp, să eliberăm un criminal?

— Consider-o pe Alex un informator care te-a îndreptat spre un martor-cheie într-o crimă. Lucrurile astea au un preț.

— Informatorii nu au mână liberă. Toate acele intrări prin efracție în magazine nu sunt tocmai găinării.

— Las-o pe Alex. Folosește-mă pe mine ca informator. Prezintă-mă drept cineva cu legături în lumea interlopă. Așa o să trag eu paiul scurt.

— Și hoața din magazinul berlinez să aibă cel mai mult de câștigat din toată treaba asta?

— Alex e o fată inteligentă, care a trecut prin multe. Are doar nevoie de ajutor să-și revină. Cred că poate, dar dacă o arestăm, nu. În plus, chiar vrei să ajungă într-o celulă, când unul precum Kuschke e încă liber?

— Da, știu. Mai întâi, trebuie să-i punem capac lui Kuschke, să nu mai fie ea în pericol. Dacă acea persoană misterioasă nu apare și avem nevoie de Alex ca martor, se va preda?

— Câtă vreme e Kuschke liber, nu.

— E un cerc vicios. Avem nevoie de Alex ca să-l înfundăm pe Kuschke, dar câtă vreme e liber, nu avem nicio șansă să ajungem la ea.

— Tu trebuie să-i dai de capăt.

Charly își stinse țigara.

— Eu nu o trădez pe Alex. I-am promis.

Nu s-ar fi crezut capabilă să vorbească așa, tocmai ea, care fusese crescută să fie conștiincioasă și loială statului. Oare nonșalanța renano-catolică a lui Gereon o influența?

Lange tot era nemulțumit.

— Va fi sfârșitul pentru amândoi, zise el iar, clătinând din cap.

— Și ce dacă? făcu Charly. Ne deschidem propria agenție.

Trasă cu mâinile o firmă imaginară.

— Detectivi particulari Lange și Ritter. Orice investigație. Nu te umple de încredere?

Încercarea sa de a detensiona atmosfera își rată scopul. Lange se înroși.

— Bun, spuse Charly, punând pachetul de țigări în poșetă. Eu mi-am respectat partea de înțelegere și am găsit-o pe Alex.

Dădu să se ridice.

— Stai puțin, zise Lange, cu o gravitate surprinzătoare, și Charly se așeză iar. Ai uitat că mai e ceva. Sergentul-major Kuschke probabil că a citit ziarele. Trebuie să fii cu ochii pe el.

— Pentru câtă vreme? oftă Charly.

Lange zâmbi, atingând ziarul.

— Până ce apare martorul și îl putem aresta. Sau până când Alex se răzgândește și se predă. Între timp, eu voi discuta cu Gennat să văd ce concesii se pot face și dacă îi putem modifica sentința.

Charly se ridică. Lange s-o fi înroșit ușor, dar era serios. Pricepuse: câtă vreme n-o putea convinge pe Alex să se predea, trebuia să-l urmărească mai departe pe Lange. Un îndemn bun să se apuce de treabă.

81

Ploaia răpăia necontenit în geam. Era vremea perfectă pentru înmormântare. Rath nu dormise prea mult și era mahmur, chiar dacă nu mai băuse nicio picătură după vizita nocturnă la Castel. Altfel, era binedispus, în ciuda vremii urâte și a faptului că nu ajunsese la nicio concluzie cu Charly. Ea îl trimisese la plimbare, dar dacă n-ar fi făcut-o, n-ar fi băut jumătate de sticlă de coniac și nici n-ar fi avut ideea nebunească de a intra prin efracție în biroul lui Lanke.

Cu un pieptene ud, își trasase o cărare prin păr și își privi reflexia în oglindă. Îi plăcea ce vedea. Era îmbrăcat în negru, cu o pălărie elegantă, ușor înclinată. Îi conferea o gravitate pe care altminteri nu o avea. Păcat că nu se putea îmbrăca așa decât la ocazii nefericite.

Rath detesta înmormântările, în special funeraliile polițienești. Ultima dată când se înțolise așa fusese pentru colegul său, Stephan Jänicke. Nu-l cunoștea pe polițistul condus pe ultimul drum în dimineața asta, dar Weiss ceruse ca toți detectivii de grad superior de la Investigații să participe, pentru a arăta că nu sunt indiferenți față de moartea unui polițist în uniformă.

Administratorul desfunda o scurgere, dar se opri când își văzu chiriașul apropiindu-se, în negru, cu un câine negru și o umbrelă neagră, și își atinse pălăria în semn de salut. Rath răspunse ridicându-și scurt umbrela, înainte să intre în clădirea din față, ca să sune la apartamentul de la parter. Annemarie Lennartz păru surprinsă când îl privi din cap până-n picioare.

— Am venit să las câinele. Sper că nu vă deranjez.

Soția administratorului se uită la blana lui Kirie, doar pe jumătate uscată.

— Sigur, spuse ea, luând lesa.

Kirie pricepu și intră în apartament, ca în a doua casă.

— Pot să întreb cine a murit?

— Un coleg.

— Condoleanțe.

— Nu sunt necesare. Nu l-am cunoscut.

Rath își luă la revedere de la Kirie, care uitase deja de el, și porni.

Erika Voss îl salută din cap.

— Ca să vezi, spuse ea. Dacă ocazia n-ar fi tristă, aș spune că arăți ca un om nou.

— Mersi.

Din obișnuință, Rath dădu să-și atârne pălăria în cuier, dar își aminti că era aici ca să-l ia pe Tornow la înmormântare. Cadetul era singurul care mergea cu el spre cimitirul Schönholz. Gräf, Henning și Czerwinski erau la datorie.

— Unde s-a dus cadetul?

Erika Voss arătă din cap spre ușă.

— E acolo. Herr Tornow a trebuit să dea un telefon.

Spre surprinderea lui Rath, când intră, se trezi în fața unui polițist în uniformă: Tornow însuși. Citea un ziar la biroul lui Gräf.

— Ce se petrece? întrebă Rath. Credeam că nu mai porți uniformă.

Tornow împături ziarul și se ridică. Pantalonii lui erau perfect călcați. Nasturii luceau. Omul arăta impecabil.

— Când a fost ucis colegul nostru, încă purtam, răspunse solemn. Cred că e potrivit să-mi ofer condoleanțele în uniformă.

Rath dădu din cap, și dispoziția lui se posomorî brusc.

— Să mergem, zise, ca să întrerupă tăcerea stânjenitoare.

De data asta, își parcase Buick-ul în curte. Ploaia răpăia pe acoperișul imens de sticlă.

— Sper să se oprească, zise Tornow, și făcu semn spre cer.

Urcară în mașină.

— Ce vreme de rahat, făcu Rath, pornind ștergătoarele. Pot să te aduc și înapoi?

Cimitirul nu era în oraș, ci în Pankow.

— Mersi, dar e în regulă. Cred c-o să vreau să petrec un timp cu foștii mei colegi, dacă nu te superi.

— Sigur că nu. Câtă vreme Gräf poate accepta să se descurce singur cu operațiunea voastră comună, eu n-am nevoie de tine azi.

— Am discutat deja cu el.

— Atunci, s-a rezolvat. Cum a mers ieri?

— Depinde cum privești lucrurile. Multă muncă, puține rezultate. Cel mai probabil, Goldstein a parcat ambulanța unde am găsit-o noi și a luat mai departe S-Bahn sau tramvaiul. Ar putea fi oriunde.

— Nu a văzut nimeni nimic? Vecinii, muncitorii de la depozit?

— Doar un muncitor, care a zis c-a fost surprins că șoferul ambulanței nu era îmbrăcat în alb, însă nu știe încotro a fugit Goldstein sau cum.

— E suficient de îndrăzneț să fi luat un taxi.

— Gräf voia să verifice asta azi. A stârnit toată breasla șoferilor de taxi.

— Nu-s multe piste. Chiar dacă găsește șoferul, e foarte puțin probabil să-l fi lăsat la hotel.

— Crezi că se ascunde într-un hotel?

— Sunt suficiente cazări obscure în Berlin, dacă vrei să dispari.

Tornow ridică din umeri.

— Martorul nostru a mai zis ceva. Se pare că haina lui Goldstein era agățată. Un colț rupt.

Rath încuviință.

Dură până ce ajunseră în Pankow. Ploaia se oprise, dar cerul era cenușiu. La câteva sute de metri de intrarea principală, Rath puse frână. Lângă cimitir era haos. Jumătate din Berlin părea să fi ajuns pe jos, sau cu bicicleta, să aducă un ultim omagiu, și nu erau doar polițiști, ci și mulți civili. Era totuși o speranță. Uneori, Rath se gândea că întreg orașul conspira împotriva poliției, dar azi îi demonstra că nu era așa.

Parcă, apoi cei doi se îndreptară pe jos spre intrare. Tornow plecă înainte să ajungă la poartă.

— Mulțumesc pentru că m-ai adus, spuse el. Dar trebuie să fiu cu oamenii mei, pentru ultima dată.

Rath privi după el, amestecându-se cu ceilalți polițiști în uniformă, salutându-și colegii cu strângeri de mână. Ce ocazie nefericită de a îmbrăca uniforma ultima dată, gândi el, și privi în jur. Erau polițiști peste tot. Doar când apăru dricul mulțimea se potoli. Șiruri de uniforme albastre conduceau cortegiul, mărșăluind în spatele comisarului-șef adjunct Weiss și comandantului „uniformelor”, Heimannsberg. Weiss era în negru complet, Heimannsberg în uniformă, asemenea oamenilor lui. Orchestra poliției cânta un marș funerar.

Rath se alătură procesiunii atunci când ofițerii în civil începură să treacă, recunoscându-și colegii din Brigada A, printre care Gennat și Böhm. La câțiva metri în fața investigatorilor de Omucideri se afla delegația de la Moravuri, inclusiv șeful brigăzii, precum și alți câțiva inspectori și inspectori-șefi. Werner Lanke îi aruncă lui Rath o privire furioasă peste umăr. Evident, Lanke junior ciripise despre ultima sa vizită.

Nu doar polițiștii își prezentau omagiile, ci și un număr imens de cetățeni berlinezi. Membri din Reichsbanner, aripa paramilitară a Partidului Social Democrat, purtători de stindard ai democrației, și reprezentanți ai presei. Emil Kuhfeld fusese social-democrat, și dovezile indicau tot mai clar că un nazist, și nu un comunist, trăsese glonțul fatal. Descoperirea fusese pe multe prime pagini.

Când mulțimea se adună în jurul mormântului, Magnus Heimannsberg luă cuvântul. Comandantul nu era mare orator. Urmă Bernhard Weiss, care n-avea nevoie de megafon ca să atragă atenția oamenilor. Accentul său ușor berlinez se auzea peste tot și nu avea dificultăți să atingă nota perfectă. Stilourile reprezentanților presei,

care luaseră o pauză cât vorbise Heimannsberg, începură brusc să alerge pe hârtie.

Weiss menționă pe scurt evenimentele de pe aleea Frankfurter, înainte să revină la decedat.

— Emil Kuhfeld nu e singurul care și-a dat viața la datorie, spuse el. Nu e nici primul, și mă tem că nici ultimul. Stăm lângă mormântul lui și facem un apel la conaționalii noștri să aibă o abordare umană, respectuoasă și rezonabilă față de polițiștii în uniformă, care sunt oameni, nu carne de tun.

Weiss folosise cuvinte similare în Alexandeplatz, în fața colegilor, dar aici, la mormântul unui polițist decedat, erau de o sută de ori mai puternice. Toți fură mișcați, inclusiv civilii prezenți, și printre cei care jeleau domnea un sentiment nedefinit de „împreună”. Nu conta că erai polițist, detectiv în civil sau cetățean, te simțeai solidar împotriva violenței și terorii de pe străzi. Berlinul era sătul de comuniști și naziști, și de oricine mai confunda politica cu Vestul Sălbatic. Undeva era un licăr speranță că Emil Kuhfeld ar putea fi ultimul polițist ucis din motive politice, cel puțin pentru o perioadă.

Poate că, gândi Rath, acest oraș nu era chiar cazul disperat pe care îl preluase când sosise aici, în primăvara lui 1929.

82

Spitalul municipal din Friedrichshain era aproape ca un orășel, alcătuit din clădiri de cărămidă impresionante, la marginea Volkspark. Andreas Lange deschise ușa către secția de chirurgie pentru bărbați, unde, cu un an și jumătate în urmă, conducătorul SA Horst Wessel[47] murise în urma împușcăturilor și devenise un martir nazist.

Cu ajutorul unui portar, găsi camera. Un polițist aștepta la ușă, lângă un bărbat în halat alb. Lange nu trebui să-și arate documentele, căci doctorul și polițistul îl recunoscură.

— Cinci minute, zise doctorul, înainte să deschidă ușa. Fără agitație. Rana are nevoie de liniște și pace ca să se vindece.

— Atât de rău e? întrebă Lange.

— Băiatul a fost uluitor de norocos că nu i-au fost afectate intestinele.

Lange intră și găsi un băiat îndesat, cu fața palidă, întins pe pat. Expresia lui chinuită nu i se potrivea. Își scoase carnețelul și se așeză.

— Am înțeles că vreți să dați o declarație, Herr Krahl? întrebă el.

Băiatul se întoarse.

— Așa este.

Vocea lui era ciudat de slabă.

— Detectiv asistent Lange.

— Sper s-o găsiți cât mai repede pe târfă.

— Haideți să începem cu începutul. Ce doriți să-mi spuneți?

Lange se adună. Ședea lângă patul unui găinar cunoscut, care fusese internat cu o tăietură serioasă. Când cineva ca el voia să dea o declarație, cel mai bine era să fie precaut. Cea mai importantă chestiune era de ce o persoană care, în mod normal, nici măcar nu i-ar spune unui polițist chiar și cât e ceasul ar deveni brusc atât de dornică să vorbească.

— Sunt aici, începu, fiindcă am fost informat de colegi că declarația dumitale e legată de spargerea de la KaDeWe. Sper că e corect. Pot să fiu destul de incomod dacă mi se irosește timpul.

— Alexandra Reinhold, spuse băiatul repede. Pe ea o căutați. Ea a fost la KaDeWe.

— Da, știm.

— Știți cât e de periculoasă curvișina?

Krahl își trase cuvertura și arătă spre un bandaj gros cu care-l înfășuraseră ca pe o mumie.

— M-a tăiat, scroafa. A trebuit să-mi pună copci.

Lange ciuli urechile.

— Alexandra Reinhold a făcut asta?

Krahl încuviință.

— E periculoasă. Trebuie să aveți grijă, tu și oamenii tăi.

Lange nu era înclinat să creadă o persoană atât de dornică să implice poliția, dar dacă-și amintea de rana de pe fața lui Jochen Kuschke, declarația băiatului nu mai părea atât de absurdă. Această Alex era periculoasă, iar Charlotte Ritter părea să creadă că era speriată. Oare era conștientă de pericolul pe care-l reprezenta Alex?

— Unde ați fost rănit?

— I-am găsit ascunzătoarea. O colibă de rahat dintr-un abator. M-a tăiat. Fără avertisment, pur și simplu.

— Fiindcă i-ați găsit ascunzătoarea? Doar din cauza asta?

— Ce mai putea să se întâmple, șefu'?

— Asta întreb.

— Nimic.

Krahl arăta inocent ca o căprioară.

— M-a lăsat să zac într-o baltă de sânge și a dispărut.

— Știi unde?

Băiatul ridică din umeri.

— Stătea în fabrica de osii abandonată, pe Strada Roeder, dar n-a mai rămas mult timp.

Se gândi, iar felul în care se strâmbă demonstra că nu-i era tocmai un proces familiar.

— Dar cineva de la Asistența Socială sau de la tribunal o ajută. Ar trebui să vedeți cine. N-ar fi cazul să apere răufăcători, nu?

Lange încuviință. Își imagina foarte bine cum arăta această presupusă persoană de la Asistența Socială și, într-adevăr, avea de gând să o caute.

83

Iat-o din nou aici. De plictiseală, comandase al doilea mic-dejun, o chiflă cu brânză, deși ar fi putut s-o mănânce mai ieftin la Tietz, unde ar fi plătit Lange. Era deja acolo de peste o oră, la a treia ceașcă de ceai și al patrulea ziar, privind fațada casei, udată de ploaie. Scrisul încă se vedea pe perete, deși Kuschke făcuse toate eforturile să-l șteargă, și ploaia îi venise în ajutor. RĂZBUNARE PENTRU BENNY S. „Sânge de porc", își spusese Alex. Cât de bine se potrivea! Probabil că avea nevoie de un nou strat de var sau de trei săptămâni de ploaie zdravănă.

„Să fim rezonabili", își spuse Charly. Ploaia tocmai se oprise. Ce vară oribilă! Timpul era mai frumos pe vremea Kaiserului, sau doar își imagina? Când abdicase, ea împlinea 11 ani. Poate că-și amintea doar de zilele însorite.

Acum, în orice caz, afară era mohorât, iar Kuschke încă nu apăruse. De ce să iasă pe o asemenea vreme, dacă nu era nevoit? Probabil că profita de concediu ca să recupereze somnul. Poate că nici nu citise ziarele.

Dacă le citise, oare ultimele știri l-ar fi făcut să intre în panică? Un raport al poliției care spunea că un martor era căutat? Lange punea pariu că sergentul va încerca să afle cine era martorul, astfel încât poliția să poată avea mai multe dovezi. În teorie. În practică, tot ce reușise poliția era un mare zero.

Apelul era formulat cu grijă. Nu sugera nimic faptul că fusese ucis un polițist. Pomenea doar de un martor important, care ar fi urmărit incidentul fatal la Kaufhaus des Westens, și a cărui descriere fusese furnizată de un alt martor. Alături era portretul desenat pe care îl publicaseră aproape toate ziarele. Din păcate, chiar era o față comună. Erau oare justificate bănuielile lui Lange? Era posibil ca acest martor să nu existe și Alex să îi ducă de nas pe toți?

Charly nu știa ce era cu fata. Pe de o parte, avea încredere în ea. Pe de alta, simțea neîncrederea profundă pe care Alex o avea, spre deosebire de Vicky, care părea s-o vadă pe Charly ca pe un fel de prietenă cu veleități materne.

Ieri-seară, înainte să se ducă la culcare, Charly fusese suficient de precaută să scoată magazia din Bayard, la fel și gloanțele, și pusese pistolul sub pernă. Fusese o măsură excesivă de precauție. Cartușele nu fuseseră atinse, iar când se trezise, cele două fete îi pregătiseră chiar și micul-dejun. „În semn de mulțumire", spusese Vicky, zâmbind timid. „Pentru tot."

La început, Alex nu spusese nimic, ci doar turnase cafea, o cafea tare, care i-ar fi plăcut lui Gereon, dar pe care Charly abia o putuse bea. Totuși, le complimentase pentru zeama neagră ca smoala. Apoi Alex vorbise.

— Nu te mai deranjăm. Găsim alt loc unde să stăm.

— Nu mă deranjați. Dacă vreți, puteți rămâne.

Alex încuviințase, fără a părea că ia în serios oferta lui Charly. Că era vorba de o rămășiță de neîncredere sau doar de dorința de a fi din nou independentă, Charly nu își dădea seama. Trebuia să aștepte și să vadă dacă fetele vor rămâne aici și în seara asta sau nu. Spera să nu le vină idei prostești. Într-adevăr, nu era un lucru rău să-l supravegheze pe Kuschke, în caz că ele puseseră ceva la cale.

Se întâmpla ceva în casa de vizavi! Ușa din față se deschise și apăru Jochen Kuschke. Era ceva mai bine îmbrăcat decât ieri și proaspăt bărbierit. Își schimbase bandajul de pe față cu câțiva plasturi discreți. Rana părea să se vindece. Purta un costum gri-deschis și o pălărie cu boruri late. Avea umbrelă.

Agitată, Charly împături ziarul, aproape vărsându-și ceaiul rece în poală, și se ridică. Lăsă din nou bani pe masă, apoi își luă umbrela și părăsi cafeneaua.

— Ar trebui să-ți facem caiet! strigă după ea chelnerița. Mereu te grăbești!

Charly nu avu timp să reacționeze, fiindcă și Kuschke se grăbea. Se îndrepta spre Piața Winterfeldt, folosindu-și umbrela pe post de baston. De pe cealaltă parte a drumului, îl urmări discret, privind vitrinele magazinelor când el încetinea, dar ținându-l mereu sub observație. Devenea expertă în supraveghere. Poate c-ar fi trebuit să pornească o agenție.

Kuschke se tot uita la ceas. Charly se gândi că poate-l făcuseră să acționeze. Cine știe? Din instinct, își căută pistolul. Kuschke se îndrepta spre stația de tramvai, unde deja așteptau câteva persoane. Altfel, Charly nu s-ar fi simțit prea confortabil. Nu credea că el o văzuse, dar știa că avea un băiat de 15 ani pe conștiință și că, în plină zi, deschisese focul asupra unei fete. În timp ce-l urmărea cu coada ochiului, studie orarul tramvaiului.

Tramvaiul apăru, zgâlțâindu-se. Era numărul 3, cu ambele vagoane pline până la refuz. Kuschke se urcă în primul, iar Charly sări pe platforma din spate.

Tramvaiul merse mai departe, spre nord, trecând de Piața Nollendorf și de Podul Hercules, și continuând prin Tiergarten. Ploaia se oprise. Poate că ieșise doar la plimbare? Dar nu coborî decât în Piața Hansa, când lăsaseră deja în urmă verdele din Tiergarten. Ce căuta într-un cartier pretențios? Oare martorul lor misterios, cu ochelari, locuia aici, și Kuschke îi descoperise adresa?

Charly coborî de pe platformă și se prefăcu a cerceta orarul din stație, făcând pe fata de la țară, în timp ce-l supraveghea pe Kuschke. Se îndreptă spre Strada Lessing, spre biserică, pe care ea și-o amintea din duminicile cu părinții și frații ei, din colțul Tiergarten: Biserica Comemorării Împăratului Friedrich. Întotdeauna se opreau la Buchwald, pe Podul Moabiter, pentru cafea și prăjitură, cacao pentru copii, înainte să se întoarcă acasă. Adorase acele ieșiri de duminică, măcar pentru un timp.

Îl urmări pe Kuschke de la distanță. Nu prea se întâmpla mare lucru în jurul lor, așa că trebuia să aibă grijă ca el să nu o vadă. Se dădu puțin înapoi. Înainte de biserică, el făcu dreapta pe Strada Händel. Ea grăbi pasul. Strada Lessing părea infinit de lungă, și ea spera ca el să nu dispară înainte ca ea să facă colțul. Casele de pe stradă erau frumoase și-i ofereau o priveliște largă înspre parc. Prin urmare, erau foarte căutate: tatăl ei visase mereu să aibă una, însă nu reușise niciodată să iasă din Moabit.

Aproape că ajunsese la capătul Străzii Lessing, când un polițist în uniformă apăru de după colț și, pentru o clipă, se simți ca și prinsă, chiar dacă nu făcea nimic ilegal. Polițistul împături o batistă și o îndesă în buzunar. Ea ajunsese deja pe Strada Händel.

Privi după colț și făcu repede un pas înapoi, atât de mare îi fu șocul. Kuschke nu dispăruse într-una dintre case, sau în Charlottenhof, restaurantul în aer liber de la marginea parcului, ale cărui mese exterioare erau ude de la ploaie și nu îmbiau pe nimeni. Nu, se afla la zece metri de ea, sprijinit de un felinar stradal, de parcă s-ar fi odihnit.

Din fericire, era cu spatele și n-o văzuse. Nu părea să fie altcineva în zonă. Ea se ascunse în spatele panoului publicitar de pe colț. Miji ochii într-o parte, ca să-l aibă pe Kuschke în vizor, și privi afișele. „Nunta lui Figaro” la Opera Kroll – nu se închisese? Își dădu seama că era agitată și că aștepta ca Kuschke să-și continue drumul. Dar el nu se mișca. Pusese o mână pe felinar și cu cealaltă se ținea de burtă. Ce se întâmpla? Îl durea stomacul?

Lângă afișul de la operă era un apel polițienesc, emis de Castel. CĂUTAT. ABRAHAM GOLDSTEIN. Gangsterul fugar al lui Gereon.

Deveni mai agitată. Ce se petrecea cu Kuschke? Să-l depășească? Și apoi? Să folosească trucul cu oglinjoara? Și dacă era o capcană? Dacă el aștepta ca ea să facă taman asta, fiindcă o recunoscuse deja?

Abia atunci își dădu seama ce o făcuse să fie într-atât de suspicioasă: umbrela. Zăcea la picioarele lui, și el nu făcea niciun efort să o ridice.

Decise să-și abandoneze acoperirea și să-l abordeze, când silueta lui masivă tresări atât de brusc, de parcă i-ar fi fost tăiate sforile de marionetă. Acesta alunecă lângă felinar, în genunchi, parcă rugându-se.

Charly se mișcă repede, îl auzi gâfâind pe presupusul ucigaș al lui Benjamin Singer, cu o respirație grea, disperată, dar numai când ajunse la el, când îi văzu ochii îngroziți, încadrați de borul pălăriei și de plasturii noi, și cămașa plină de sânge, își dădu seama ce se întâmplase.

Nu-i venea să creadă nici ei, nici lui Kuschke. Acesta își privi uimit mâna mânjită de sânge, mânerul cuțitului care-i ieșea din piept, apoi se uită la Charly. Ea știa că el e un ucigaș, chiar sadic, dar privirea muribundului o lăsă fără suflare. Respirația lui se acceleră, și părea că aerul îi era evacuat din plămâni, în loc să intre. Încercă să spună ceva, dar nu reuși, iar apoi, înainte să-l poată prinde, se prăbuși într-o parte, lovindu-se cu capul de trotuar.

84

La Castel, situația stagna. Jumătate dintre polițiști erau fie încă la cimitir, fie luau prânzul. Rath era bucuros că dispăruse după ce sicriul lui Kuhfeld fusese coborât în pământ, cât încă fanfara mai cânta, înainte să apuce Böhm să-i vorbească. Revenise la Alex, în Buick.

La Moravuri era aproape la fel de pustiu ca noaptea trecută. Mașina de scris se auzea doar dintr-o cameră. O singură secretară muncea. În spatele ușii care dădea spre biroul lui Krüger domnea liniștea. Acolo-și avea biroul și Lanke. Dacă Rath avea ghinion, el era încă la cantină. Dacă nu, putea să-l sperie zdravăn pe amatorul de pornografie. Se întinse atent după clanță, inspiră adânc și deschise brusc ușa, cu toată forța.

— Bună! strigă el, în mijlocul camerei, îndrăzneț asemenea lui Werner Lanke.

Avea noroc.

Gregor Lanke tresări. De data asta, n-avu ocazia să adune pozele de pe birou, ci îl privi cu chipul roșu, de parcă-i stătuse inima. Alt organ pulsa în locul ei, vizibil prin umflătura din pantaloni.

— Ai înnebunit de sperii așa lumea? mârâi Lanke junior.

Erecția lui se pleoști în timp record.

— Ce-ai acolo?

Rath se aplecă peste birou ca să vadă mai bine. Poza de deasupra îl arăta pe Bătrânul Fritz într-un episod de sex oral. Rath o confiscă înainte ca Lanke să poată reacționa.

— Astea sunt de mai bine de doi ani. Nu știam că încă mai lucrezi la caz.

— Păi… eu… se bâlbâi Lanke.

— Nu vreau să mă laud, dar pe vremea mea ne mișcam mai repede.

— Ce naiba faci? i-o tăie Lanke.

— Ești polițist, omule. N-ai pic de respect?

— Nu te privește. Ce vrei de la mine?

Rath aruncă pe masă una dintre pozele luate din biroul lui cu o seară înainte: o tânără goală, în patru labe, și în spatele ei un bărbat pus pe treabă, cu o mână pe una dintre fesele ei și în cealaltă cu un aparat foto modern, de 35 mm, poate un cadou de la unchiul Werner. În ușile cu oglindă ale dulapului se vedeau nu doar chipul plictisit al lui Marion Bosetzky, ci și cel al fotografului.

Gregor Lanke se privi.

— Mă gândesc că nu-s noile tale fotografii de pașaport, zise Rath.

Pentru a doua oară în aceeași zi, detectivului îi luă o clipă să-și regăsească vocea.

— De unde o ai? icni el. Ai…?

— Nu e vorba de mine, îl întrerupse Rath. Ci despre tine. Ai făcut sex cu o prostituată care e plătită și de Brigada E. Relații sexuale ilegale cu un colaborator, cum s-ar zice. Nu că ar conta dacă e sau nu delict, și nici cum se numește oficial. E suficient, zic eu, să afle presa ce simț al datoriei adopți în relațiile cu prostituatele. Acest gen de studiu de caz ar fi fost neobișnuit când lucram eu aici.

Rath se opri, bucurându-se de expresia lui Gregor Lanke.

— Știindu-l pe unchiul tău, n-aș vrea să fiu tu dacă se află.

— Ce vrei?

— Cred că știi deja. Aș vrea să aud mai multe despre tânăra la care ții atât de mult, în mod evident. Cred că ai laborator acasă ori pe cineva care developează pozele murdare pentru tine?

Lanke nu zise nimic.

— Unde e Marion Bosetzky? întrebă Rath, pe un ton atât de tăios, încât Lanke tresări.

— Nu știu unde e. Din weekend, pare că a dispărut de pe fața Pământului.

— Cum a ajuns să lucreze la hotel?

— Tu cum crezi? A candidat pentru post. Sau crezi că, dacă ești târfă, rămâi târfă?

— Înțeleg. Ajuți o femeie decăzută să se reintegreze în societate. Cine te-ar crede?

Lanke se uită la ușă, parcă sperând că unii colegi sau, și mai bine, unchiul Werner se vor întoarce de la înmormântare ca să pună capăt interogatoriului jenant. Dar nimeni nu veni.

Rath ținu poza sub nasul lui.

— Răspunde-mi, ca să nu-mi folosesc contactele din presă. De ce ai strecurat-o pe Marion Bosetzky la Excelsior? Ai permis să-l ajute pe Goldstein să scape sau ăla a fost riscul meseriei?

Lanke transpira. Părea să i se pară dificil să spună adevărul.

— Riscul meseriei, zise în cele din urmă. Am vrut să-l avem pe Goldstein sub ochi, ca să…

— Care „voi”?

— Eu și niște colegi. Am auzit despre yankeu – unul dintre noi o cunoaște pe doamna din oficiul de telefax care a primit vestea. Am vrut să-l prindem făcând ceva necurat și să ne asumăm meritele.

Se uită la Rath ca o căprioară rănită.

— Crezi că e ușor să fii promovat când ești nepotul șefului brigăzii? Nu sub comisarul ăsta.

— Nu mă fă să plâng. Cei cu care ai pus asta la cale sunt tot sărmane suflete afectate de moratoriu?

— Dacă vrei, bate-ți joc. Dar așa stau lucrurile.

— Vreau nume.

— Asta nu pot.

Rath flutură fotografia.

— Nu pot! Oricum, n-a ieșit. Pentru ce-ți trebuie numele celorlalți? Eu nu-mi torn colegii. O să îndur eu consecințele.

Adoptă expresia unui bărbat de onoare sau, cel puțin, a interpretării sale.

Pentru moment, Rath o lăsă așa. Tânărul Lanke deviase de la calea cea dreaptă, pornise investigații pe cont propriu, ca să urce niște trepte în ierarhie, iar Rath știa cum e, deși nu-l crezuse niciodată capabil de asemenea ambiții. Poate că fusese convins de unul dintre colegii lui mai zeloși, care știa despre Goldstein și avea nevoie de informatoarea lui Lanke ca să stea cu ochii pe el. Nu funcționase, și dacă trebuia să fie cineva tras la răspundere pentru dispariția lui Goldstein, Rath jură că-i pune la bătaie capul lui Lanke junior. Dar, deocamdată, putea doar urmări ce se întâmplă. Câtă vreme se temea să nu fie expus, Lanke se putea dovedi util.

Prin urmare, Rath aruncă o mică amenințare, în chip de rămas-bun.

— Dacă descopăr că știi unde e Marion, îți promit că presa te va rezolva atât de temeinic, încât unchiul tău va trebui să revină la patrulare, alături de tine.

— Crede-mă, spuse Lanke, chiar nu știu.

După o privire sinistră, de final, Rath părăsi biroul, dar abia dacă reuși să-și reprime un zâmbet, pe hol. Părăsi secția Moravuri binedispus și porni spre Omucideri. Expresia lui nu se potrivea cu costumul de doliu, dar nu conta. Înmormântarea se sfârșise.

Ușa către secția Omucideri se deschise și asistentul detectiv Lange își făcu apariția. Rath îl salută politicos, iar bărbatul din Hanovra îi răspunse. Și pe el l-ar fi dorit Rath în echipă, în locul lui Czerwinski. În spatele lui apăru altă față. Zâmbetul lui Rath îngheță.

— Ch… domnișoară Ritter!

Tuși ușor.

— Ce căutați aici? După atâta vreme!

Charly părea chiar mai surprinsă decât el, deși probabil bănuise că era posibil să se întâmpla așa. În fond, aici lucra el. Poate că pălăria neobișnuită și costumul de doliu o făceau să se uite așa la el.

— Bună ziua, inspectore, zise ea, zâmbind. Mă bucur să vă revăd.

Își reveni repede. Era de admirat stăpânirea ei. Rath simți furnicături plăcute auzind ultima frază. Poate fiindcă i-ar fi plăcut s-o

atingă, dar nu putea, nu aici, la Castel, în prezența colegilor. Îi privi chipul și știu că fraza nu avusese nicio intenție erotică. Văzu că, de fapt, era tulburată. Probabil se întâmplase ceva.

„Sper să nu fie vorba despre Alex. Despre bani lipsă. Despre bijuterii furate. Despre absența lui Alex. Ceva de genul.” Poate că era bine că încă nu îi oferise inelul.

Își dădu seama că Lange îl privea, așteptând, în timp ce Charly îl scruta confuză. Așteptau să spună ceva. Rath arătă spre pălărie și costum.

— Tocmai m-am întors de la o înmormântare. N-am avut timp să mă schimb, spuse, și merse mai departe.

Când ajunse la ușa biroului, se întoarse iar. Charly dispăruse într-o cameră, însoțită de Lange.

Ce mama naibii se petrecea?

85

Omul o privi pe Charly, la fel de indiferent precum ceilalți, pe sub chipiu.

— Nici el nu e.

Bărbatul dispăru, și altul îi luă locul.

Ea clătină din cap.

Lange trecu răbdător prin fotografii și așeză următoarea imagine în fața ei. Alt purtător de chipiu neidentificat.

— Câți locotenenți de poliție există în Berlin? întrebă ea, după ce clătinase din cap a nu știu câta oară.

— Terminăm curând.

Lange încercă să zâmbească.

— Cu Tiergarten și Moabit.

Ea ședea în camera de interogatoriu de o oră, privind fotografii. Nu cele care li se arătau martorilor, ci cele din dosarele personale ale polițiștilor.

— Ești convinsă că ai văzut un polițist? întrebă Lange.

— Nu mi s-a năzărit. Era acolo și a apărut de pe strada unde a fost ucis Kuschke. Sigur a văzut ceva. Dacă nu crima, măcar pe criminal.

— Dar nu ți-ai dat seama imediat că avea un cuțit înfipt în burtă. N-a strigat și nici nu s-a purtat suspect. De ce să nu fi fost la fel pentru polițistul ăla?

— Eu l-am văzut pe Kuschke doar din spate și eram atât de preocupată să mă asigur că nu voi fi văzută, că am remarcat restul prea târziu.

— Vrei să spui că polițistul o fi văzut ceva ce ție ți-a scăpat…

— Nu știu, zise ea, și îi căzură umerii. Doar că… uneori am impresia că nu mă crezi, și nu pot suporta asta. Cel puțin nu acum.

— Va trebui, spuse Lange, cu un glas ciudat de rece. Acum, nu știu dacă te pot crede.

— Poftim?

Lange se ridică și se sprijini de birou cu ambele mâini.

— Acest polițist chiar există sau l-ai inventat ca să ne distragi de la protejata ta și să mă ții ocupat?

Sângele lui Charly începu să fiarbă. Andreas Lange, cel blând și aparent inofensiv, devenise neașteptat de agresiv. Ea îi compătimea pe cei luați la întrebări de către detectiv în camera aceea. Din păcate, acum ea era unul dintre sărmanii păcătoși.

— N-am inventat nimic. Credeam că lucrăm împreună.

— Așa credeam și eu. De ce nu mi-ai povestit despre abator?

— Nu credeam că e relevant pentru cazul nostru.

— O persoană a fost grav rănită, în mod evident de Alexandra Reinhold, și tu mi-ai ascuns asta! Cât de departe vei merge ca s-o protejezi?

— Nu a rănit pe nimeni! strigă Charly. Am vrut să-i câștig încrederea, de aceea n-am chemat poliția. M-am asigurat că omul rănit primește îngrijiri medicale.

— De ce nu mi-ai zis nimic?

— Fiindcă i-aș fi trădat încrederea!

— Și încrederea mea? Și a comisarului-șef Gennat?

— A fost violată, Cerule! Ai idee cât de greu îi este unei fete să discute așa ceva? Mai ales în fața unui polițist?

— Îmi pare rău. Nu am știut.

Lange coborâse iar glasul.

— Ticălosul ăla, care e clar că încearcă acum s-o toarne, a violat-o. El și toată banda lui. Altcineva l-a tăiat. Apărând-o!

— Ai văzut tu?

— Nu.

— Atunci, cum se numește cavalerul pe cal alb?

— N-o să-ți zic.

Era furioasă.

— Uneori mă întreb pe cine apărăm în țara asta. Pe răufăcători sau pe cei care dau dovadă de curaj civic.

— Numești „curaj civic” să tai pe cineva?

— Felul în care te porți îmi confirmă că am avut dreptate să nu-ți zic nimic.

— Ai făcut o greșeală și nu vrei să recunoști. Ar trebui să ne fi lăsat să arestăm pușlamaua.

— Ca Alex să fie la mila lui Kuschke și a complicilor săi?

— Acum se pare că el a fost la mila lui Alex și a complicilor ei!

— Doar nu crezi asta!

— Știu că l-a rănit grav și, probabil, i-a tăiat și abdomenul unui băiat.

— N-a fost ea.

— Nu ai văzut nimic.

Lange o privi cu o expresie insuportabilă.

— În fine, continuă el, poate că lui Alex i-a plăcut atât de mult să taie băiatul, că a vrut să-i facă la fel și lui Kuschke, doar că i-a alunecat cuțitul.

— Astea sunt speculații.

— Există mai multe dovezi pentru asta decât pentru locotenentul tău misterios, de care nu-i nici urmă în dosare.

— Te-ai gândit că poate nu a fost un polițist, ci ucigașul? Cineva

îmbrăcat în uniformă, ca să se poată apropia de Kuschke fără să atragă bănuieli. Să-i fie mai ușor să fugă de la locul faptei. Acum îmi amintesc că omul avea o batistă cu pete roșii pe ea, pe care a vârât-o în buzunar. Dacă era civil, poate mi s-ar fi părut straniu, însă nu din partea unui polițist.

Lange flutură din mână.

— Nu vreau să-ți mai aud teoriile. Adu-o pe Alex, că-ți place sau nu. Fata e suspectă de crimă. E timpul să te gândești la asta.

Charly se gândise deja după ce-l anunțase pe Lange, iar el apăruse la locul faptei. Se întorsese pe jos acasă, căci apartamentul ei era la un sfert de oră de mers pe jos. Spusese că se duce să-și schimbe bluza pătată de sânge, dar voia să vadă și dacă Alex și Vicky mai erau acolo.

Nu mai erau.

Se așteptase la asta, și nu știa dacă era sau nu în favoarea fetelor. Ar fi dorit să le întrebe direct dacă avuseseră de-a face cu moartea lui Kuschke, dar nu mai era posibil.

După ce-și schimbase bluza, se dusese la biroul lui Lange de la Castel, unde, inevitabil, dăduse peste Gereon. Tot nu știa cât putea să-i spună. El o văzuse pe Alex la ea și cu siguranță trăsese concluzii. Spera să-și țină gura. Avea prea multe pe cap… dar nu-i putea spune nimic.

— Cred că am terminat, zise Lange, strângând dosarele. Mai ai ceva de zis?

Charly ridică din umeri.

— Cum ar fi?

— Unde o putem găsi pe Alexandra Reinhold.

— N-aș sta aici dacă aș ști, poți fi sigur de asta.

86

Ieșeau din nou, cu purtătorii de sicriu în față. Jakob Goldstein zăcea într-un coșciug simplu, fără ornamente, ținut de bărbați pe umeri. Urma familia, și Abe se retrase nițel, din instinct, când își văzu vărul cu barbă neagră. Plecă fruntea și se întoarse. Nu intrase în sinagogă, care oricum era plină. Bunicul său trebuie să fi fost îndrăgit în comunitate.

Se aflau lângă sinagogă, într-un cimitir mare. Așteptând în mulțime ca procesiunea să se încheie, Abe se uită la un monument simplu, de piatră, și citi inscripția cioplită în marmură: Pentru fiii noștri căzuți. Comunitatea evreilor din Berlin. Războiul își lăsase pecetea peste tot. Își amintea cât de urât fuseseră tratați părinții lui, mai ales de către irlandezi și yankei, înainte ca Statele Unite să intre în conflict. Doar fiindcă vorbeau idiș, iar verzoteii[48] nu puteau face diferența între cele două limbi, așa că-i puneau la grămadă cu germanii.

Copacii din Cimitirul Weissensee erau unul lângă altul, dar Abe rezistase impulsului de a-și căuta acolo refugiu. Pândind din spatele trunchiurilor sau tufelor, mai devreme sau mai târziu avea să fie observat. Mulțimea era mai potrivită ca ascunzătoare, departe de familie, printre bărbații de vârsta lui. Acolo nu erau mulți purtători de caftan și bărbi lungi. Familia mătușii Lea era în minoritate.

Iar și iar, procesiunea se oprea. Lui Abe nu-i plăcea obiceiul acela evreiesc, care trebuia să simbolizeze reticența celor care jeleau de a se apropia de mormânt. Specialitatea lui era să-și ia la revedere scurt, și ura orice amânare a momentul final.

După ceea ce i se păru o veșnicie, procesiunea ajunse la groapa săpată pentru Jakob Goldstein. Bunicul lui ar fi fost mulțumit, gândi Abe. Locul era ceva mai încolo de aleea principală, departe de drum și la umbra unui zid. Necrologul fu scurt – și asta i-ar fi plăcut bunicului. Cantorul începu un psalm, în timp ce sicriul era coborât în pământ.

Familia ajunse prima la marginea gropii. Fiecare membru aruncă trei pumni de pământ peste sicriu. Abe își recunoscu mătușile și le recunoscu familiile, de la spital, toți cu gulerul sfâșiat, în semn de jale. Abe detesta și obiceiul acela. Refuzase să poarte gulerul la înmormântarea mamei sale, la fel la a tatălui, pe care mai degrabă o perturbase decât participase la ea. Se apropiară șase bărbați, printre care și vărul lui cu pălărie neagră. Abe știa ce urmează, și se pregăti. Cât ei se grupau încă în jurul mormântului, el făcu un pas în lateral de la umbra copacilor, în spatele uneia dintre pietrele funerare ale vastei

familii. Nu voia ca cineva să-l observe. Se așeză astfel încât să-i vadă direct pe bărbații de lângă mormânt, iar când aceștia începură rugăciunea veche de secole, se rugă alături de ei.

Cuvintele ebraice și aramaice îi veniră atât de ușor pe buze, de parcă le-ar fi învățat ieri, nu cu douăzeci de ani în urmă. Abe mimă cuvintele, ca să nu atragă atenția, dar suficient de tare pentru Dumnezeu, dacă Acesta exista. Și pentru bunicul lui, dacă sufletul acestuia călătorea dintr-o lume în alta.

Împlinise ambele dorințe ale omului, lăsate cu limbă de moarte.

În timp ce familia accepta condoleanțele, Abe remarcă doi bărbați care nu păreau să se potrivească. Jeluitorii, probabil recunoscându-i drept goy, îi priviră curioși, dar Abe știa că erau polițiști. Nu-l trimiseseră pe detectivul Rath, probabil ca Abe să nu-i observe imediat. Dar iată că polițiștii nu-l văzuseră pe el. Costumul lui negru, de doliu, însemna că nu se deosebea de grup și, fiindcă majoritatea celor prezenți țineau capetele plecate, nu-i văzuseră fața sub borul pălăriei. Până atunci, tandemul nu atrăsese atenția, dar, pe măsură ce înmormântarea se apropia de final, ei se treziră și se postară în fața participanților. Abe știa că nu trebuie să-i subestimeze.

Procesiunea fuse reluată, iar el se ținu cât mai departe de familie. Complexul funerar avea o capelă suplimentară și alte acareturi. Detectivii luară poziție sub porticul care ducea spre ieșire, monitorizând îndeaproape lumea care părăsea cimitirul.

Abe se amestecă în mulțime, trăgând de timp. Nu putea pleca acum. Chiar dacă cei doi nu-l văzuseră, l-ar fi recunoscut când trecea, datorită nenorocitului de portret schițat.

Luă poziție în fața țâșnitoarelor unde lumea se spăla pe mâini, înainte să plece. Își aștepta rândul, supraveghind porticul cu coada ochiului. Brusc, avu o idee.

Nu era singurul care se îndrepta spre toalete, dar găsi o cabină liberă. Puse zăvorul, se așeză pe capac și aștepta. Trebuia să aibă răbdare. Inițial, zgomotul continuă, dar se stinse treptat, până când nu se mai auzi decât ecoul apei care picura pe dale.

Abe rămase o clipă pe loc, asigurându-se că detectivii plecaseră. Și dacă nu? Își pipăi Remington-ul prin jachetă. N-ar fi trebuit să-l ia, dar știa că bunicul său, dacă-l veghea, ar fi înțeles situația.

Ascultase apa picurând cel puțin un sfert de oră, care i se păru un timp infinit, apoi coborî. Speră să nu trebuiască să împartă gloanțe ca să iasă, dar, dacă era necesar, nu avea să ezite. Picioarele îi amorțiseră. Așteptă să-și revină, deschise ușa și ieși.

Totul merse bine, până ce ajunse în zona de chiuvete, și inima aproape că i se opri. Nu-l auzise intrând. Probabil că se strecurase ca o fantomă.

Bărbatul cu barbă neagră și pălărie așijderea îl privi surprins,

mai degrabă curios decât ostil, la fel ca acum câteva zile, pe strada din fața spitalului. Nu zise nimic, dar Abe își dădu seama, din privirea lui, că Joseph Flegenheimer știa precis cine se afla în fața sa.

87

— Vă rog să scuzați deranjul.

Deloc sincer, administratorul era în fața ușii lui Charly. Ar fi sunat din nou, mai târziu, dacă era necesar.

— Scuzele mele, dar săptămâna asta am încercat de câteva ori, și nimeni nu era acasă.

— E în regulă, Herr Maltritz, zâmbi ea. Nu e vina dumitale că sunt plecată mereu.

— Scuze.

— Vă faceți treaba. Cineva trebuie să colecteze chiria.

— Atunci, vă rog. 12,50. Chitanța e deja pregătită.

— O clipă.

Dispăru în apartament, fiindcă nu se gândise la chirie. Se plătea mereu lunea. De obicei, avea banii numărați, la îndemână, să scurteze pe cât posibil procedura, dar, în haosul săptămânii, nu se gândise la asemenea detalii triviale. Luni, acceptase misiunea specială a lui Lange și Gennat, îi confirmase lui Heymann și se văzuse cu Gereon. De atunci, viața nu devenise mai comodă.

În bucătărie, deschise dulapul cu vase și încremeni când se uită în oala de lut. Era goală.

Pentru o secundă se gândi disperată ce putea să fi făcut cu banii, dar își dădu repede seama ce se întâmplase și cine-i luase. Avusese încredere în fete doar fiindcă nu-i știuseră pistolul. Probabil că Alex luase banii când pregătea cafeaua și micul-dejun, în timp ce Charly lăuda, naivă, zeama de nebăut. 120 de mărci! Chiria și menajul, bani puși deoparte pentru următoarele săptămâni! Plănuia să meargă mâine la cumpărături, să-și ia un ghid al Parisului și un dicționar, să-și pună la punct franceza ruginită.

Alex, ticăloaso!

Se întoarse la ușă.

— E foarte jenant, Herr Maltritz, spuse ea, dar am uitat complet că azi n-am fost la tribunal. Primesc doar luni salariul, dacă puteți aștepta.

Administratorul nu păru încântat, căci deja avea bănuieli cu privire la cele două colocatare, dar adoptă o mină curajoasă.

— Bine, zise el, treacă de la mine, de data asta. Fiind vorba de dumneata. Dar am nevoie de bani luni, altfel cer dobândă. Retroactiv!

— Firește.

Charly îi zâmbi cuceritor. Cu folos. Maltriz își atinse pălăria și îi ură noapte bună. Pe scări, se întoarse iar.

— Luni, repetă el, și Charly încuviință, zâmbindu-i până ce ajunse jos.

La naiba, gândi, închizând ușa, la naiba!

Un lucru era sigur: Alexandra Reinhold era o vulpe șireată. Charly fusese înșelată. „Ce te mai pricepi la caractere, Fräulein Ritter!” Gereon avusese dreptate. La fel și Andreas Lange.

88

Era o dimineață cenușie, chiar dacă soarele se ridicase mult mai devreme, și un strat gros de nori plutea deasupra orașului, amenințând cu ploaia. Mühlendamm clocotea de activitate, cu cinci nave așteptându-și rândul. Docherul-șef mesteca al doilea mic-dejun al zilei, pâine cu untură, în timp ce deschidea ecluzele pentru o barjă încărcată cu resturi de metal. Fiindcă avea nevoie de ambele mâini, își ținea sandvișul între dinți. Treptat, vasul pătrunse în spațiul alocat. Patru bărbați se aflau la bord și țineau peretele la distanță, cu prăjini lungi, de lemn, asigurându-se că vasul nu se freca de alge. Doi dintre ei trăgeau de frânghii, trăgând barja în spațiul îngust, în timp ce docherul-șef învârtea roata pentru a închide ecluza.

Își termină sandvișul, iar ecluzele se închiseră mai repede decât se deschiseseră, până când, dintr-odată, se opriră. Ceva se prinsese într-una dintre ele. Spera să fie o bucată de metal de pe barjă. Opunea rezistență.

— La naiba, înjură docherul-șef, învârtind invers de roată.

De obicei, era suficient să deschidă puțin ecluza. Ce lucruri pluteau pe-aici! Găsiseră de tot felul: un cadru de pat ruginit, cadrul unui cărucior de copii, chiar și o vacă aproape descompusă. Totul se bloca aici, la Mühlendamm, și despre unele obiecte nu se putea spune cum de ajunseseră în Spree. Nu știa despre ce era vorba de data asta, doar că râul avea nevoie de o curățare, curând.

Păru că învârtirea inversă a roții era cu folos. Ce era prins sub apă se detașă, apoi ecluza se mișcă, scârțâind.

— E ceva acolo, strigă un bărbat de pe barjă, sprijinindu-se în baston.

Ecluza era aproape închisă. Docherul-șef se uită în apă și văzu ceva sclipind. Dacă ar fi știut ce era, probabil nu s-ar fi uitat atât de atent, dar nu-și dădu seama până ce nu văzu ochii care-l priveau înapoi, de pe o față atât de palidă și de umflată, că nu mai părea umană. Dar asta era, cu pielea ca de ceară, verde din cauza algelor, cu părul plutind precum iarba de mare. Pe față era o rană adâncă, însă lipsită de sânge, și prin urmare mult mai hidoasă, care-i expunea o parte din dinți și făcea să pară că mârâie. Se uita la un cadavru.

Genunchii i se înmuiară, iar stomacul i se întoarse pe dos. Se lăsă în jos, râgâi, apoi vomită în apa murdară și primul, și al doilea mic-dejun. Era 6:45, într-o joi.

89

Atmosfera aducea aminte de săptămâna trecută. Din nou Bernhard Weiss se afla pe podium, și din nou comisarul adjunct avea o mină gravă. Alt polițist fusese ucis, de data asta în Hansaviertel, dar nu la datorie. Fusese înjunghiat letal, când era în concediu.

— Circumstanțele rămân un mister, spuse Weiss. Pare improbabil să existe un motiv politic, deși nu putem elimina această ipoteză. Se pare că, de data asta, nu uniforma a fost ținta, ci omul însuși. Jochen Kuschke.

Tornow înghiți în sec.

— La naiba, e unul dintre colegii mei din Piața Wittenberg.

Situația fusese confirmată câteva minute mai târziu, când Ernst Gennat îl înlocui pe Weiss pe podium. Buddha explică faptul că nu se putea omite nici implicarea interlopă, fiindcă sergentul-major Kuschke luase parte la operațiunea KaDeWe cu două săptămâni înainte – aceeași operațiune care se încheiase cu moartea unuia dintre intruși.

— E posibil, continuă el, să fi fost un complice al intrusului mort, sau cine a plănuit jaful, dornic de răzbunare.

La naiba, gândi Rath. Oare Alex a lui Charly era și criminală, pe lângă toate celelalte? Ieri-seară, nu suflase o vorbă despre ea, și nici Charly nu pomenise nimic, dar să tacă nu mai era o opțiune. Ce se petrecea? Era atât de implicată, încât acoperea o criminală?

— Urmărim toate direcțiile de anchetă, spuse Gennat. Cazul acesta e acum prioritar, așa că îi vom redistribui pe unii membri ai echipei de la Omucideri.

Era neobișnuit ca Buddha să conducă chiar el o investigație. Privind în jur, Rath vedea că până și cei mai vechi din brigadă erau agitați. Voiau să facă parte din echipă. Și Rath era agitat. Puteai învăța mereu ceva de la Gennat și, în plus, dădea bine. Ar fi fost chiar dispus să fie partener cu Wilhelm Böhm, primul numit. Urmară Grabowski și Mertens, apoi câțiva detectivi asistenți pe care nu-i cunoștea. Rath rămase pe dinafară, la fel și Gräf. Pic și Poc nici măcar nu erau în cameră. Imediat ce Buddha își adună echipa, aflară de ce.

— A fost pescuit un cadavru din apa de la Mühlendamm, de dimineață, spuse Gennat. I-am delegat pe Henning și Czerwinski.

Acum, Gennat îi redistribuise pe majoritatea ofițerilor care lucrau la cazul Kubicki, lăsându-i doar pe Gräf, pe Rath și pe Tornow. Cel mai probabil, simțea că primii doi încă trebuiau să-și ispășească greșeala de la hotel, pentru că Abraham Goldstein rămânea primul suspect în cazul uciderii tipului din SA. Cel puțin, cu Tornow, vor avea

un coleg în plus – doar dacă nu-l transferau înapoi la Mandate? Dar nu, Gennat solicitase explicit ca ei trei să participe la o ședință ulterioară.

Când ajunseră, Böhm îi întinse lui Kubicki documentele care umpleau deja două dosare mari, cu spiră.

— Aproape că pe unul l-am umplut numai eu, zise Gräf, cu un zâmbet amar. Pagini cu declarații inutile, făcute de așa-zișii martori.

— Cel puțin știm ce nu trebuie să citim, spuse Rath, întrebându-se dacă bătrânul evreu s-o fi întors să-și repete declarația.

Nu părea. Îi dădu primul dosar lui Gräf și pe al doilea lui Tornow, și tocmai voia să plece, când Böhm flutură al treilea dosar sub nasul lui.

— Pentru tine, spuse.

Rath se uită curios.

— Se pare că e un al doilea cadavru legat de cazul ăsta. Rudi Șobolanul îți spune ceva?

— De la Pirații Nordului?

— Corect. Acum câteva zile, au găsit la gunoi un cadavru, în Schöneiche. Kronberg l-a identificat. Gloanțe în cap și în piept. Aceeași armă ca în cazul lui Kubicki.

— La naiba, făcu Gräf. Pirații știu?

— Încă nu.

Böhm îl privi bănuitor pe Rath. Se părea că oamenii lui încercau să scape de orice avea legătură cu cazul.

— Am o posibilă pistă, spuse Grabowski. Am descoperit de unde-și cumpăra Goldstein țigări. Tutungiul l-a recunoscut după desen. A zis că un bărbat cu semnalmentele lui a cumpărat multe țigări americane de la el, la Stettiner Bahnhof, duminică dimineața. Camel.

Rath văzu o listă lungă de adrese în dosar. Arăta ca un repertoar al hotelurilor.

— Ce e asta?

— Toate hotelurile pe o rază de un kilometru, spuse Grabowski. Sunt ordonate după distanță, nu după categoria de preț. S-ar putea să stea la cutie undeva. Sunt multe moteluri în zona aceea.

Zona aceea era Poetenviertel, Cartierul Poeților, aproape de Stettiner Bahnhof, dar singurul lucru poetic la ea erau numele străzilor, după marii Romantici germani. Altfel, zona era lipsită de poezie sau romantism. Era un cartier feroviar, cu fațade decrepite, curți întunecoase, moteluri dubioase, prostituție, droguri și tot tacâmul. Era controlat de Pirații Nordului.

După nicio oră, Rath era obligat să parcheze în fața gării de navetă, din cărămidă galbenă, nou-nouță, care arăta ca o versiune în miniatură a Stettiner Bahnhof, dar era tratată ca o verișoară de grad

îndepărtat. Lângă gara principală era multă agitație. Oameni bronzați, întorși din vacanță, se întâlneau cu orășeni palizi, disperați să scape de vara ploioasă. Ceruse un Opel din flotă, fiindcă Buick-ul era prea mic pentru trei, și nu voia să-l lase pe Gräf cu munca de birou.

Înainte să iasă din mașină, distribui listele. O rugase pe Erika Voss să sorteze adresele după localizare. Majoritatea hotelurilor se aflau la sud de Stettiner Bahnhof. Rath le luă pe cele din sud-vest, iar Gräf, pe cele din sud-est. Tornow luă tot ce se afla la nord de Strada Invaliden. Grație lui Grabowski, aveau suficiente.

— Așa, oameni buni, făcu Rath. Ne întâlnim la ora unu, în restaurantul gării. Dacă-l găsește careva pe Goldstein, îl arestează și anunță cea mai apropiată secție. Chiar dacă e înainte de prânz.

Bărbații se răspândiră. Rath privi cu invidie oamenii bronzați, care se întorceau de la Marea Baltică. Oare vremea de acolo era cu mult mai bună decât cea din Berlin? Așa părea. Cum ar fi să meargă acum în vacanță cu Charly și să învioreze vara asta nefericită? Poate că o va vizita la Paris, în toamnă, când se întâmplau mai puține la Castel și putea să-și facă timp. Se întrebă unde era acum. Spera ca fugara să nu aibă nicio legătură cu cea mai recentă ucidere a unui polițist.

Tornow fusese tăcut toată dimineața. După fața lui, îți dădeai seama că îl afectase decesul colegului său. Poate fuseseră prieteni. Rath nu întrebase, dar simțise că Tornow ar fi preferat să facă parte din investigația lui Gennat, decât să caute un gangster evreu.

Probabil tocmai de aceea nu-l alesese Gennat.

Rath spera ca munca să-i poată lua gândurile de la astfel de lucruri. Orice era mai bine decât să stea la birou. Se uită la listă. Primul hotel era pe Strada Eichendorff.

90

Apartamentul era mobilat și părea să se fi făcut curățenie cu o zi înainte. Era ordonat, dar îi lipsea tot ceea ce făcea ca o locuință să arate a cămin. Cu siguranță, acolo locuia un burlac. Nici urmă de poze sau plante, și se părea că singura femeie pe care o văzuse apartamentul era proprietara. Chiar acum, nu dădea niciun semn c-ar vrea să plece, ci îl privea bănuitoare pe Lange, care deschidea dulapul în care se afla uniforma lui Jochen Kuschke. Chipiul era pe șifonier.

Ea se afla chiar în spatele lui Lange, iar Charly își dădea seama că asta îl agita. În cele din urmă, își pierdu răbdarea.

— Frau Stock, făcu el, postându-se în fața ei.

— Fräulein. Nu sunt căsătorită.

— Fräulein Stock, probabil aveți rufe de spălat sau covoare de bătut? Nu vrem să vă reținem.

Proprietara avu nevoie de un moment să priceapă. Nu voia să plece, dar plecă.

Câteva minute mai târziu, o auziră bătând covoare în curte. Ori era o coincidență, ori proprietara avea o genă regalistă prusacă dominantă, care o făcuse să ia sugestia drept ordin. Charly deschise sertarul de sus al biroului și se uită la Lange, care-i întoarse privirea rânjind.

Îl însoțise aici la cererea ei. Se înțeleseseră să stea departe de Castel. „Dacă ne poți ajuta cu ceva, Charly”, spusese Gennat, „îți comunicăm.” Buddha încercase s-o facă să se simtă utilă, dar Charly simțea că împinseseră lucrurile prea departe și că o țineau la distanță. Dacă apărea prea des la Omucideri, oamenii aveau să pună întrebări.

Mai ales unul.

Încă nu-i spusese nimic lui Gereon. Deși el o văzuse pe Alex în apartamentul de pe Strada Spener, și cu siguranță trăsese concluzii, nu spusese nimic, ci o lăsase pe ea să-i mărturisească. Ea n-o făcuse, și faptul că Gennat și Lange o puseseră să țină totul secret devenea problematic. Pe de o parte, era bucuroasă că Gereon nu insistase, evitând astfel o situație jenantă. Pe de alta, tăcerea ei începuse să pară sordidă. Văzuse că el nu era de acord că ea luase acasă un spărgător, un hoț fugar. Dar dac-ar fi știut totul…

Cât mai putea păstra tăcerea? Făcea exact ce-i reproșase mereu că ar face, anume ținea sub tăcere aspecte de muncă, în scopuri proprii. Era cu sprijinul comisarului-șef Gennat, dar chiar conta?

Răsfoi hârtiile din sertare. Nimic. Nu se putu abține să nu se gândească la ideea că poate altcineva deja trecuse pe acolo. Nu era o

dezordine firească. Ordinea fusese deranjată.

Câteva cărți erau întoarse invers. Dacă te uitat atent, vedeai că se căutase ceva. Aspectul perfect al apartamentului nu putea ascunde asta. Lange părea să aibă aceeași părere. Deschise geamul, strigă numele proprietarei și, două minute mai târziu, era din nou în apartament, cu o privire care spunea cum își imaginase că nu se puteau descurca fără ea.

— Vă rog să mă scuzați că vă întrerup, doamn… domnișoară Stock.

Expresia Elfriedei Stock se îndulci.

— Avem o întrebare: a mai fost cineva în apartament după ce Herr Kuschke a plecat miercuri după-amiază?

— Da. De la curățenie, dimineață.

— Altcineva.

— Colegul dumitale, dar sunt sigură că știi despre…

— Ce coleg?

— De fapt, a fost unul dintre colegii lui Herr Kuschke. În uniformă.

Charly își dădea seama că Lange înviase, dar se controla.

— Când a fost asta?

— Ieri după-amiază, târziu.

— Ce voia?

— Să ia niște lucruri. A zis că Herr Kuschke urma să plece și trebuia să-i ia el valiza.

— Chiar atât a luat? Nu s-a uitat prin apartament?

— Asta nu știu. Eram alături, făceam cafea.

— Făceați cafea?

— Polițistul a fost foarte cumsecade. Credeam că poate ar dori o ceașcă, dar n-a avut timp.

— L-ați lăsat să intre, pur și simplu?

— Nu era fitecine, ci polițist. Nu las să intre pe oricine, să știți!

Părea indignată.

— Sigur că nu, spuse Lange, împăciuitor. Dar nu știți precis ce-a făcut aici.

— A luat valiza. Am văzut-o. O avea sub braț când a bătut la ușă ca să-și ia la revedere. A mulțumit.

— Știți ce era în valiză?

— Ce iei cu tine în călătorie, presupun. Cămăși, pantaloni, lenjerie, șosete, periuță de dinți.

— De unde știți?

— N-am zis că știu, ci că așa cred.

— Ați spus c-ați făcut curat.

— Da. Și am schimbat așternuturile. M-am gândit că a plecat în vacanță.

Păru să-și amintească de moartea omului, așa că tăcu.

— Ați remarcat ceva suspect? Periuța lui unde e?

— Încă în pahar.

— Polițistul ar fi putut să caute ceva, și nu să ia o valiză?

— Cum ar fi?

— Poate că domnul Kuschke a zis de ceva anume.

Elfriede Stock strânse din buze. Ascundea ceva.

— Domnișoară Stock, spuse Charly, unde ar fi putut ascunde ceva?

Proprietara scutură viguros din cap.

— N-a ascuns nimic aici.

Zâmbi și îl privi pe Lange.

— Dar mi-a cerut să am grijă de ceva, la puțin timp după ce s-a mutat.

Lange și Charly se priviră.

— Nu știu dacă v-o pot da, continuă ea, căci a zis să n-o dau nimănui, mai ales nu poliției.

— O promisiune asumată vă onorează, spuse Lange, dar cred că s-au schimbat circumstanțele și nu mai aveți nicio obligație. Sergentul-major Kuschke a murit, iar noi investigăm o crimă. Ar fi dorit ca noi să primim tot ce ne-ar ajuta să-l prindem pe ucigaș.

Charly era uimită cât de răbdător vorbea Lange cu bătrâna.

— E o cutie, zise ea. O cerea la câteva săptămâni, apoi mi-o înapoia. „Cu dumneata e în siguranță”, așa-mi spunea mereu.

Suspină scurt, fără lacrimi, fără îndoială exprimându-și durerea. Scoase o batistă albă, fără pată, și începu să-și tamponeze fața.

— Ce e în cutie?

— Să mă duc după ea? întrebă, iar Charly își dădu seama, după curiozitatea ei, că nu știa.

— Dacă se poate, zise Lange, ușor iritat.

Elfriede Stock dispăru. Lange nu zise nimic, dar Charly credea că știe la ce se gândea. Proprietara se întoarse, cu respirația tăiată, ducând o cutie de lemn similară unui cufăr, pe care-o puse pe masă.

— Iată, zise ea.

Cutia era încuiată.

— Știți unde e cheia?

— Cred c-o avea mereu la el.

— Acest obiect este confiscat. Înainte să-l luăm, vă voi oferi o chitanță.

— Nu vreți s-o deschideți aici? spuse ea, evident dezamăgită.

— Ar trebui s-o forțez, spuse Lange, cu un regret profund. Cu siguranță nu vă așteptați ca un ofițer prusac să facă asta.

91

Portarul clătină din cap, mai degrabă plictisit.

— Nu l-am văzut niciodată.

Se întoarse la rebusul lui.

Rath deja auzise propoziția de vreo șase ori, dar era prima dată când nu credea. Nu fiindcă ar fi existat vreo urmă de incertitudine în vocea portarului sau fiindcă ar fi vorbit prea repede – de obicei, semn de răspuns gata formulat. Mai degrabă, așa cum stătea în spatele mesei șubrede pe post de tejghea de recepție, bărbatul nu numai că nu-i plăcea, ci de-a dreptul îl dezgusta. Rath se gândise că pista era pierdere de vreme, dar omul era clar tulburat de imaginea lui Abraham Goldstein, oricât încerca s-o ascundă.

— Râu subteran din Grecia Antică. Patru litere, se termină cu „x”.

— Styx, spuse Rath.

— Cum se scrie?

Rath smulse ziarul din mâna bărbatului și îl puse aproape delicat pe masă. Deasupra rebusului așează portretul lui Goldstein.

— Uitați-vă mai bine, sugeră el prietenește, ceea ce-l derută pe portar.

— Așa cum am zis, nu-l cunosc.

Se întinse după ziar.

Prin tapet se vedeau cabluri electrice. Nu părea treabă de experți. Nu era nici cea mai curată văgăună pe care Rath o văzuse. Și dacă registrele spuneau altceva?

— Ascultă, zise, tot prietenește, cât crezi că ne ia să închidem jegul ăsta? Un telefon la Administrația publică? Sau la Comitetul pentru sănătate publică? Sunt convins că Administrația financiară ar rezolva. Un mic audit de taxe. Da, cel mai bine e să fii sigur.

Portarul lăsă jos ziarul.

— Hai să vorbim. Ce vrei să știi?

Rath îi împinse sub nas portretul lui Goldstein.

— Stă aici?

— Nu, spuse el.

Rath vru să se îndrepte spre cabina telefonică dinspre Poarta Oranienburger, când portarul adăugă:

— A eliberat camera acum câteva zile.

— Când?

Portarul ridică din umeri.

— Sper că nu te aștepți la mită. Vorbești sau dau telefon.

— Ieri după-masă.

— Unde s-a dus?

— Nu știu. Nu s-a mai întors. N-am idee unde stă acum.

— Bagajul? E încă aici?

— Nu, altfel n-ar fi eliberat camera. A venit să-l ia cineva.

— Bărbat sau femeie?

O privire în gol.

— A fost o ea?

— Cu siguranță nu! Avea așa o barbă, arătă portarul cu mâinile. În negru, din cap până-n picioare. Tip ciudat. Purta caftan, știți.

— Ce să știu?

— Știți, era evreu. Dar el a venit să ia lucrurile. Doar o valiză. A plătit și factura. Așa că totul s-a terminat cu bine.

Rath încuviință. Deja nu mai asculta.

Cei de la Criminalistică nu au găsit nimic. Dulapurile erau goale, iar Goldstein nu lăsase nimic în urmă. Singurul lucru era o biblie, în sertarul noptierei. Camera era mult mai mare decât se așteptase Rath, probabil cea mai bună pe care o putea oferi un asemenea loc, dar, prin comparație cu cea de la Excelsior, era o mizerie. Camera nu fusese curățată după ce plecase Goldstein, în grabă, așa că, măcar, colegii putură preleva suficiente amprente cât să dovedească prezența yankeului, deși Rath nu mai avea nevoie de confirmare.

Cea mai presantă întrebare nu mai era unde-și petrecuse Goldstein ultimele zile, ci unde era acum.

În jur de ora patru, cei trei reveniră la Castel. În absența unui al treilea birou, Rath aduse o masă de alături și puse un scaun în fața ei. Nu putea să-i ofere lui Tornow propria-i extensie, dar îi pusese la dispoziție mașina lui de scris. La ce era bun un cadet, dacă nu la hârtiile pe care șeful le disprețuia?

Cât Tornow își scria raportul, care urma să fie verificat de Rath și transcris de Erika Voss, el și Gräf trecură prin dosarele acestuia, sperând să găsească și câteva declarații serioase printre tâmpenii. Desigur că nu găsiră. Mai marcară câte una, care menționa că Goldstein fusese văzut în zona Poetenviertel sau Stettiner Bahnhof. Putea fi de folos să viziteze martorii, dar, probabil, era doar o coincidență. Cineva spusese că l-ar fi văzut în aproape fiece cartier din Berlin.

Mai târziu, când Rath ședea în biroul exterior și parcurgea raportul lui Tornow, sună telefonul. Îl ignoră, fiindcă nu avea chef ca Böhm să urle la el. Numai el îl suna direct. Toți ceilalți treceau pe la Erika Voss.

Gräf și Tornow se priviră. Nici primul nu făcu niciun gest c-ar fi

dorit să răspundă, așa că Tornow se ridică și se duse la biroul lui Rath, preluând el apelul.

— Tornow, biroul inspectorului Rath.

Ascultă, apoi îi întinse receptorul lui Rath.

— Pentru tine. E un domn Liang.

Deși ascultau cu toții, Rath răspunse.

— Da, spuse el nevinovat.

— Cred că nu e un moment potrivit, îl auzi spunând pe chinezul lui Marlow.

— Așa e.

— Vino la Borchardt la opt, diseară. Strada Französischer. Doctorul ar dori să discute cu dumneata.

— Despre?

— Cred că știi deja și te pregăteai să-i spui.

— Poftim?

— Nu știai? Colegii dumitale l-au găsit pe Hugo Lenz. Mort.

— Înțeleg.

De data asta, Rath nu fu sigur c-ar fi reușit să sune nonșalant, dar colegii lui nu remarcaseră nimic. Închise.

— Cine era? întrebă Tornow. Un chinez?

— Frizerul. A trebuit să anulez o programare.

— Găsește unul german, zise Tornow, rânjind. Ți-ar prinde bine.

92

Dacă Rath știa ce-l așteaptă la reședința Flegenheimer, ar mai fi amânat câteva zile. Când ajunse, ușa apartamentului era deschisă, dar, pentru o clipă, rămase în casa scării fabulos decorată. Când auzi voci și nimeni nu răspunse salutului său, intră.

Lea Flegenheimer și soțul ei erau în living, ca mai devreme, dar de data asta ghemuiți pe podea, pe niște scaune mărunte și incomode. Patru musafiri, evident prieteni de familie, discutau cu ei pe un ton respectuos. Rath intră cu Kirie în lesă și fu întâmpinat de șase fețe oripilate.

Ariel Flegenheimer nu zise nimic. Nici nu se ridică. Un musafir vârstnic, îmbrăcat în negru, la fel ca gazda, se apropie de el.

— Ce căutați aici? șopti el, trăgându-l pe hol. E o casă îndoliată.

— Poliția, zise Rath. Familia mă cunoaște. Am întrebări.

— Când cineva șade de șiva[49], vizitați ca să oferiți condoleanțe, nu ca să puneți întrebări!

— Să ofer condoleanțe nu face parte din fișa postului.

— Ce întrebări aveți? Poate i le pot transmite lui Ariel.

Rath clătină din cap.

— Aș dori să vorbesc eu cu el și cu soția sa. Îmi pare rău pentru deranj.

O ușă de pe hol se deschise și apăru Joseph Flegenheimer, care tresări la vederea lui Rath. Închise ușa după el și intră încet în living.

— Vedeți doar ce se petrece, spuse vârstnicul. Nu puteți veni în câteva zile?

— Îmi pare rău. E o chestiune urgentă. Mă tem că așa sunt treburile poliției.

Bărbatul cedă.

— Fie, oftă el. Dar lăsați câinele afară.

Rath puse lesa în mâna omului.

— Mulțumesc, zise, și intră iar.

Privirile pe care i le aruncară Ariel și Lea Flegenheimer nu fură mai prietenoase. Rath așteptă până ce un musafir termină de vorbit, apoi se lăsă pe vine lângă cei doi.

— Vă rog să mă scuzați pentru deranj. Aș dori să îmi exprim din nou condoleanțele.

— Dar nu de asta ați venit, comentă Ariel Flegenheimer.

— Doar o întrebare rapidă și plec.

— Întrebați, deja ați deranjat suficient.

— Voiam să întreb iar de nepotul dumneavoastră. În ultimele

zile, v-a contactat Abraham Goldstein? Pe dumneavoastră sau pe alți membri ai familiei?

— Nici pe mine, nici pe soția mea. Asta e tot?

Rath se întoarse spre Joseph Flegenheimer, care era în picioare lângă părinții lui.

— Dar dumneata?

Nu-i venea să creadă că discuta cu vărul lui Abraham Goldstein.

— Te-a contactat?

Joseph clătină din cap.

— Nu.

Rath simți că tânărul știa mai multe decât dorea să dezvăluie.

— Nu l-ați văzut nicăieri?

— Unde era să-l văd?

— Nici nu l-ați ajutat?

Fața de sub barba neagră era nemișcată. Joseph Flegenheimer se controla.

— Fie, spuse Rath. Dacă vă contactează, sunați-mă.

Îi dădu lui Flegenheimer cartea de vizită.

— Nu vă mai reține.

Cu asta, îi lăsă în pace, luând-o înapoi pe Kirie de pe hol și coborând scara înspre Strada Berchtesgadener. În Buick, își aprinse o țigară și aștepta.

Cam un sfert de oră mai târziu, Joseph Flegenheimer ieși în stradă. Înainte să pornească motorul, Rath aștepta până ce acesta ajunse pe Strada Wartburg și nu se mai văzu.

Nu era dificil să urmărească silueta neagră. Oprindu-se la intersecție, aștepta până ce Flegenheimer ajunse pe Strada Martin Luther. Acolo era o linie de tramvai, dar el continuă pe stradă, spre primăria din Schöneberger. Rath îl privi traversând Piața Rudolf Wilde și luând-o pe Strada Mühlen. Urmărindu-l cât de lent posibil, îl prinse din urmă lângă o biserică catolică impunătoare, care se potrivea perfect între fațade, ca atâtea alte biserici din oraș. Căuta un loc de parcare, când Flegenheimer făcu un lucru neașteptat.

Îmbrăcat în veșminte ancestrale, deschise una dintre ușile bisericii și intră.

Rath opri. Ce însemna asta? Nu voia să-l urmărească în clădire pentru că Flegenheimer putea bănui ceva. Chiar și așa, i-ar fi plăcut să știe ce treabă avea într-o biserică un evreu ortodox.

Sperase ca Flegenheimer să-l ducă spre motelul la care stătea Abraham Goldstein, dar se părea că nu era chiar atât de ușor. Dar știa sigur că vărul lui îi luase lucrurile de la motelul de pe Strada Tieck și plătise factura.

Rămase în mașină și fumă o Overstolz, dar Flegenheimer nu mai apăru. În cele din urmă, aruncă țigara pe geam și reporni motorul. Era

deja târziu. Trebuia să se pună în mișcare, dacă nu voia să rateze întâlnirea cu Marlow. Notă numele bisericii: Sfântul Norbert.

93

Camera nu avea geamuri și era rar aerisită, de aici și mirosul de mucegai. Un polițist îi conduse pe lângă un șir lung de rafturi. Arăta ca depozitul unui traficant de armament, cu o pasiune pentru gablonțuri: pistoale și arme de tot soiul, pumnale, săbii, rozete, covoare, sfeșnice, picturi în ulei, patefoane și chiar și o cutie de tip seif, sudată.

Charly își duse mâna la nas și-l privi pe Lange, care examina un costum gri-deschis plin de sânge coagulat. În ciuda planului original, ea revenise la secție din pură curiozitate. Lange nu forțase cufărul de lemn, nici în apartament și nici în mașină. Chiar era un model de corectitudine prusacă. Poate că tatăl ei avusese dreptate când susținea că oamenii din Hanovra erau mai prusaci decât prusacii înșiși.

Pe drumul înapoi nu prea vorbiseră, dar amândoi erau acum siguri că Alexandra Reinhold nu mai era suspecta principală. Lange părea la fel de ușurat, la fel ca Charly – nu că asta ar fi simplificat cazul. Polițistul din apartamentul lui Kuschke era, probabil, același pe care-l văzuse Charly în Hansaviertel, și posibil să fi avut legătură cu crima. Ce coșmar: un polițist criminal, la rândul lui ucis de un polițist. Până acum, mortul din Hansaviertel nu primise cine știe ce atenție în presă. Castelul păstrase discreția, mai ales asupra identității omului, hotărând să dezvăluie informațiile treptat, în mod ideal odată cu rapoartele despre stadiul investigațiilor.

Problema era că rezultatele aruncau o lumină tulburătoare asupra lucrurilor.

După ce Charly nu reuși să spargă încuietoarea cutiei cu o agrafă de birou, se duseră în sala probelor. Lange pescui o cheie din portofelul lui Kuschke și o ridică triumfător.

Charly îi întinse cutia. Cheia se potrivea.

La început, nu-și dădu seama ce era cu hârtia pe care Lange o scoase din cutie: o fotografie ca pentru pașaport, care-l înfățișa pe Jochen Kuschke în uniformă, deși nu în uniformă de sergent-major, ci într-una interzisă pentru un polițist. Chiar înainte să citească literele tipărite de lângă fotografie și să vadă simbolul ștampilat, știa că n-ar fi putut dezvălui asta presei.

Lange fluieră printre dinți.

Era un carnet prin care se confirma că Jochen Kuschke fusese membru al districtului SA Berlin-Brandenburg, începând cu 12 decembrie 1930, și că avea rangul de Oberscharführer. Era semnat de Walter Stennes, fostul șef al SA din Berlin, care, între timp, fusese dat

afară de Hitler.

Grzesinski și Weiss aveau să facă tot ce le stătea în puteri să se asigure că presa nu va afla. Cine știe ce s-ar fi putut întâmpla altminteri dacă se știa că, în ciuda interdicției stricte a Ministerului de Interne și a Comisarului poliției, un polițist din Berlin nu doar că devenise membru SA, ci permisese și să fie fotografiat în uniforma lor.

Nu știau ce să înțeleagă din celelalte obiecte, cu excepția faptului că Kuschke lăsa impresia că meritau să fie protejate: un petic negru cu o mână albă cusută pe el, o agrafă de rever cu un concept similar și câteva poze ale lui alături de alți oameni, niciunul în uniformă de vreun fel, ci în civil.

Strânseră totul și erau pe cale să plece, când Kronberg vârî capul de după colț.

— Aici erai, îi spuse lui Lange. Domnișoara Steiner a zis că te găsesc aici.

Se referea doar la Lange. Nici măcar nu se uită la Charly, ci băgă mâna într-un plic și puse o fotografie cu un cuțit însângerat lângă cutie.

— Cuțitul folosit pentru uciderea lui Kuschke, spuse Charly. Ați aflat ceva?

— E un pumnal, o corectă Kronberg, aruncându-i o privire superioară. Mai precis, un pumnal de tranșee. Făcut pentru cei care luptă în tranșee, în război. Orice veteran are unul.

— Și? făcu Lange.

— Identificarea unei asemenea arme poate fi dificilă. Dar, în cazul ăsta, cred că am reușit.

— Așa.

— Mortul din SA, de la Humboldthain, a fost înjunghiat cu o armă ca asta, chiar a lui. Până acum, arma lipsea fără urmă, dar, dacă mă întrebi pe mine…

Kronberg arătă spre fotografie.

— Asta e.

94

Johann Marlow avea o sticlă de vin alb, răcit. F.W. Borchardt era unul dintre cele mai exclusiviste restaurante din Berlin, unde gastronomia fină se combina cu o pivniță selectă. Marlow alesese o masă într-un separeu, unde puteau discuta netulburați. Liang era prezent, și așezaseră tacâmuri și pentru Rath. Oricât detesta acesta atenția lui Marlow, nu era în postura să-l refuze. Ce să spună? Nu, mersi, am mâncat deja? Stomacul lui făcea prea mult zgomot. Nu mai mâncase nimic de la un prânz anemic, la cantina din Stettiner Bahnhof, cu Gräf și Tornow. Nici Kirie. Aproape că nu-l lăsară să intre cu câinele, dar Liang, care aștepta la ușă, îi înmână un bilet omului de la recepție, și curând apăru un băiat să o ia. Kirie se duse de bunăvoie, căci instinctul îi spunea că urma să primească mâncare.

— Ia loc, spuse Marlow. Vin?

Rath încuviință. Liang turnă.

— Îmi pare rău pentru Lenz, zise Rath. Poate că te va alina să afli că Rudi Șobolanul a fost găsit mort, la gunoi.

Marlow izbi cu pumnul în masă.

— La naiba, făcu el. De ce nu mi-ai zis tu că Lenz e mort? De ce trebuie să aflu de la Teuber că băieții tăi au apărut la Amor-Diele urlând că rămășițele lui Hugo au fost pescuite din Ecluza Mühlerdamm?

Rath își aprinse o țigară. Dacă învățase ceva, era să nu se lase intimidat de omul acela.

— Nu e cazul meu. Am aflat de la Herr Liang, aici de față.

— Atunci, am ales omul potrivit pentru așa o situație.

— Nu sunt omul vostru. Vă fac o favoare fiindcă vă sunt dator.

— Te-am desemnat să investighezi în ce condiții a dispărut Hugo.

— Deja am spus că eu cred c-a fost atras într-o capcană la Osthafen și că, probabil, n-a supraviețuit.

— Probabil. Deci cine i-a întins capcana?

— Am discutat cu colegii care lucrează la caz.

Pic și Poc fuseseră bucuroși să-i explice tot ce știau, mai ales Czerwinski, mândru că era șeful unei investigații care-i dădea șansa de a-i comanda prietenului Henning.

— Legiștii au confirmat că Hugo Lenz nu s-a înecat, continuă Rath. A fost împușcat în piept și în cap, la fel ca Rudi Höller. Cred că leșul lui a plutit pe Spree câteva zile, înainte să apară în ecluză. Presupun c-a fost aruncat în apă în amonte. Nu știu unde.

— Dar tu știi.

— Cum am zis și cu o săptămână în urmă, știm că Hugo Lenz s-a dus în zona portului, dar nimeni nu l-a văzut revenind. A doua zi, mașina lui era încă parcată unde o lăsase. Apoi, mai e și paznicul de noapte, care pretinde c-ar fi auzit împușcături lângă depozitul frigorific.

— Mi-ați căutat prin depozite și n-ați găsit nimic.

— Eu tot cred că așa s-a întâmplat. Hugo Lenz a fost împușcat de persoana cu care s-a întâlnit în port și s-ar fi simțit în siguranță într-un depozit al Berolinei. E același mod de operare ca la Rudi, doar că el a ajuns la gunoi.

— Ambele cadavre au fost găsite.

— Poate că așa și trebuia. Mutilate, desfigurate, ca avertisment pentru voi și Pirați.

— De la cine?

— De la altă Ringvereine. Sau de la cineva la care nu v-ați gândit.

Marlow căpătă o expresie gânditoare.

— Și acest cineva a plătit un ucigaș american?

— Mai degrabă acest cineva încearcă să arunce vina asupra lui. Așa mi se pare mie, că toată povestea a fost aranjată.

— Protejezi un gangster, inspectore. Mă uimești.

— Nu cred c-a fost Goldstein. A fost tot timpul sub supraveghere.

— Credeam că v-a fentat.

— Nu în ziua dispariției lui Hugo Lenz.

— Oricum, avem o problemă. Acum, că moartea lui Hugo s-a confirmat, trebuie să acționez.

— Vreți răzbunare? Dacă nu știți cine-a fost?

— Să ne înțelegem. Nu-l jelesc personal pe Lenz, dar moartea sa e un afront adus organizației mele și, fiindcă toată lumea crede c-au făcut-o Piranții, Piranții o vor încasa. De săptămâni se agită, și cine știe dacă Lapke n-a fost implicat?

— El și Rudi Șobolanul erau cei mai buni prieteni.

— Și rivali.

— Nu vă grăbiți?

Marlow îi aruncă lui Rath o privire rece.

— Trebuie să acționez, iar dacă nu-mi spui cine l-a ucis pe Hugo Lenz, Piranții o încasează.

— Știți ce se va întâmpla cu orașul dacă faceți așa? Va fi scăldat în sânge.

— Crezi că pot altfel? Dacă nu lovesc, Berolina mi se urcă-n cap într-o clipită.

— Dați un exemplu. Bateți câțiva Piranți, răpiți-i, închideți-i într-

o pivniță umedă, dar nu riscați război fățiș până ce nu știți clar cine vă are partenerul de afaceri pe conștiință.

— E timpul să afli.

— Lucrez la asta.

— Trei zile, spuse Marlow. Fix 72 de ore. Duminică seara ne revedem și atunci vreau să știu totul clar.

— Veți ști.

Rath stinse țigara și se ridică.

— Nu mănânci?

— Suntem prea aproape de secție.

— Nu-ți face griji. Colegii tăi nu-și permit locul ăsta, iar comisarul e prea bățos pentru Borchardt.

— Nu, mersi. Dar îmi puteți face alt serviciu.

— S-aud.

— Trebuie să vorbesc din nou cu Christine, dansatoarea de la Venuskeller.

— Cred că asta se poate aranja.

Liang scoase un carnețel negru din jachetă și scrise o adresă, apoi rupse pagina și i-o întinse lui Rath.

— Poți da de ea aici, dar nu înainte de prânz. Sau poți merge la noapte la Venuskeller.

— Nu, mulțumesc. Am altceva în minte.

95

Charly nu mai avea nicio veste de la Alex sau de la Vicky. Fetele încă lipseau. Închise ușa apartamentului după ea. Gereon nu ajunsese încă. Din fericire, nu mai dăduse peste el la Castel. Se simțea vinovată, dar și ușurată că nu fusese nevoită să discute cu el.

Găsi în dulap o jumătate de sticlă de vin roșu și se așeză la masă, cu un pahar. Prima gură o făcu să se simtă bine. Își aprinse o țigară. În ce se băgase? Polițiști care ucideau alți polițiști? Fete minore care căutau răzbunare? I-ar fi plăcut să discute cu Gereon dac-ar fi putut. Cazul ei părea să se lege de acesta. Arma crimei: bărbatul din SA de la Humboldthain fusese aproape sigur ucis cu același cuțit ca polițistul din Hansaviertel. Acesta era și el membru SA. Să fi fost aceea legătura? Cineva ucidea oamenii din SA? Mai mult, să fi fost Abraham Goldstein gangsterul lui Gereon? Era evreu. Poate că de aceea trecuse Atlanticul? Fiindcă fusese angajat să ucidă câteva cămăși maro, în numele evreilor care nu mai suportau abuzurile? Era o idee absurdă, însă, pe de altă parte, ideile absurde erau adesea cele care duceau la soluții. Cumva, se potrivea.

Tot misterul ăsta! Gereon era obișnuit, dar ea nu. Și nici nu credea că s-ar fi putut obișnui. Cu fiecare oră care trecea, era tot mai rău. Să încerce să obțină undă verde pentru a-l anunța pe inspectorul Rath? Dar… știa prea bine că Gennat îl adusese pe Böhm în mica lor echipă fiindcă se ocupa de cazul din Humboldthain și că acesta nu putea lucra cu o persoană ca Gereon, care nu accepta prea des autoritatea altora. Charly nu-l putea acuza că îl ignora mai mereu pe Gereon, chiar dacă acesta din urmă îi imputa asta. Se înțelesese mereu bine cu Wilhelm Böhm, deci era posibil, câtă vreme nu puneai la inimă purtarea lui mohorâtă.

Auzi pași pe casa scării. Să fie Gereon? Mai luă o gură de vin și ascultă aproape anxioasă zgomotele de afară.

96

Mai devreme, dimineață, Rath îi trimisese pe Gräf și pe Tornow să reia investigarea listei de tutungerii care aveau Camel, făcută de Grabowski. Păreau să se înțeleagă, așa că acum putea face exact ce-i plăcea mai mult: să lucreze singur.

Parcă Buick-ul pe o străduță din Treptow. Numele de familie al Christinei era Möller, un nume obișnuit, simplu, iar ea locuia într-un confort mult mai mare decât se așteptase el. Clădirea din față, primul etaj.

Dură ceva până deschise, deși Rath ascultase sfatul lui Liang și așteptase până după prânz. Principala atracție de la Venuskeller purta un capot albastru-închis, de mătase, croit la fel de elegant precum cel din budoar. Păru să-l recunoască și îl privi ca o leoaică în bârlog, timidă și totuși războinică.

— Știam că ne vom revedea, spuse ea, deschizând ușa. Vă rog să intrați. Iau micul-dejun.

În apartament se simțea miros de cafea. Ea îl conduse într-o cameră însorită, cu lucarna deschisă și plină de zgomotul dinspre stradă. Pe o măsuță cu două scaune se aflau un ibric stacojiu și o cană de cafea aburindă. În scrumieră era un muc de țigară. Micul-dejun al Christinei Möller semăna cu al lui.

— Cafea?

— Vă rog.

Ea îi turnă.

— De ce nu vă scoateți haina și pălăria?

Rath îi simți tonul ascuns în glas și nu reuși să-și împiedice erecția bruscă. De data asta, brațele fleșcăite ale doamnei Lennartz nu-l puteau salva. Prin urmare, își scoase haina și pălăria și i se alătură la masă, luă o gură de cafea și încercă să-și ferească privirea de la decolteul ei, care se vedea clar sub mătasea albastră.

— Mulțumesc, zise el.

— Ce cald e aici, nu credeți?

Christine își suflă de pe față o șuviță blondă și se aplecă în față, dezvelindu-și un sân.

Era timpul să treacă la fapte. Puse ceașca de cafea pe farfurioară.

— Nu lucrați doar pentru Johann Marlow, spuse el. Lucrați și pentru colegii mei de la Moravuri.

Ea rămase surprinzător de calmă.

— Păi nu faceți la fel?

— Aici vorbim despre dumneavoastră, nu despre mine.

Ea ridică din umeri.

— Dacă mă plătiți bine, lucrez și pentru dumneavoastră.

Subînțelesul era limpede. O privi în continuare, în timp ce-și scoase o țigară din pachet și o aprinse.

— Nu e necesar, mulțumesc.

— Păcat.

Se apucă de capetele capotului.

— Poate c-ar trebui să-mi spuneți în numele cui vă aflați aici, al lui Doctor M. sau Weiss?

— Sunt aici pentru mine.

Cu cât îi evita mai mult întrebările, cu atât mai convins era că avea ceva de ascuns. Pozele pe care le găsise în sertarul lui Lanke nu erau o întâmplare.

— Dar asta nu înseamnă că nu va ieși ceva util pentru șefii mei, continuă el. Depinde exclusiv dacă-mi spuneți sau nu adevărul.

— Ați venit să mă amenințați.

— Am venit să vă avertizez.

— Poate că eu ar trebui să vă avertizez. Ce credeți că va face Doctor M când va afla c-ați încercat să mă șantajați?

— Ce credeți că va face dacă află că dumneata l-ai atras pe Hugo Lenz într-o cursă fatală?

— Despre ce vorbiți?

Groaza ei, chiar dacă încercă să o ascundă în spatele unei siguranțe de sine studiate, era autentică. Rath își exprimase doar o bănuială, dar reacția ei îi spuse că se apropia de adevăr.

— I-ați furnizat lui Hugo Lenz contactele din poliție, spuse el. Lenz era invidios pe Marlow și spera să rezolve problemele Berolinei cu Pirații Nordului, fentându-i cu poliția. Ați ațâțat focul. Poate chiar i-ați dat ideea.

— Chiar nu știu despre ce vorbiți.

Rath simți că i se confirmă bănuiala. Christine Möller nu mai încerca să-l seducă. Își încrucișă brațele la piept, să-și țină capotul închis. Nu-i mai vedea nici măcar gâtul.

— Știți sigur despre ce vorbesc. Pe de altă parte, domnul Marlow nu știe, și cred că e mai bine așa.

Rath se opri, pentru efect, și-și stinse țigara.

— Firește că depinde numai de dumneata. Dacă-mi spuneți ce s-a întâmplat și rămâne între noi, vă dau cuvântul. Dacă aflu că m-ați mințit, îl las pe Marlow să afle adevărul.

— Ticălos nenorocit!

— Alegerea vă aparține, ori îmi ziceți tot ce știți, acum, pe loc, ori îi ziceți lui Marlow, legată în vreo pivniță.

Nu era cazul să se exprime mai clar. Christine Möller pricepuse.

— Nu știam că-l vor ucide. Credeam că doar îl vor aresta.

Apoi, îi spuse totul.

97

În persoană, Gerald Thiemann semăna cu Harold Lloyd mai mult decât în schiță. Părea agitat.

— Mulțumesc că ne-ați contactat, spuse Gennat.

Thiemann dădu din cap.

— Mi-a zis un prieten că e fața mea în ziar.

Ședea pe colțarul tapițat cu verde din biroul lui Gennat, în timp ce Buddha se străduia să-l facă să se simtă în largul lui. Trudchen Steiner intră cu cafea proaspătă, pe care o așeză lângă sortimentul de prăjituri deja aflate pe masă. Gennat îl servi personal după ce ea turnă cafeaua. Mai întâi martorul. Gerald Thiemann alese o felie subțire de prăjitură cu nucă, impresionat de diversitatea ofertei. Charly refuză, o decizie pe care Gennat o întâmpină cu o privire între milă și simpatie, în timp ce Lange luă o felie imensă de Herrentorte, la care se uită cu jind. Buddha alese o felie de tartă cu agrișe. Tava era încă pe jumătate plină.

Doar Böhm lipsea. Gennat îl trimisese înapoi în Hansaviertel, unde doi asistenți detectivi treceau prin toate casele, căutând martori la uciderea lui Kuschke. Charly știa că e mai bine ca el să nu ia parte la interogatorii jenante, ca acesta. Putea fi intimidant, chiar dacă nu voia, și nu era momentul potrivit pentru timorarea martorilor. Era unul dintre motivele pentru care nu se aflau într-o sală specifică, ci în biroul lui Gennat, degustând prăjituri și bând cafea. Dincolo de faptul că tapițeria nu era doar uzată, ci probabil și de pe vremea Kaiserului Wilhelm, probabil că biroul lui Gennat era cel mai comod din tot sediul. Se zvonea că până și reședința oficială a comisarului poliției, de la primul etaj, cu vederea sa panoramică spre Alexanderplatz, nu era la fel de comod mobilată.

Tot ce se auzea era zăngănitul furculițelor pe farfurii și al ceștilor de cafea, până ce Gennat puse prima întrebare.

— Ce ați văzut la KaDeWe în noaptea cu pricina?

Thiemann puse ceașca pe farfuriuță.

— Un băiat și o fată. La început, am crezut că și ea era băiat, până ce i-am auzit vocea.

— Vă rog s-o luați de la început. Mergeați pe Strada Passauer…

— Așa este.

— Din ce direcție și încotro? întrebă repede Lange.

Charly înregistră privirea furioasă a lui Gennat, care-l făcu pe Lange să se înroșească și să tacă.

— Voiam să… eram pe drum spre…

Thiemann se uită la Gennat, nesigur.

— Chiar trebuie să fie consemnat?

Gennat clătină din cap.

— Pentru noi, ce e important este că erați acolo. Nu de ce. Chiar și așa, ne-ar ajuta să ne descrieți amănunțit ce ați văzut.

Thiemann păru ușurat.

— Veneam pe Passauer, spre Strada Tauentzien, de cealaltă parte a KaDeWe, când am fost surprins să văd că înăuntru era lumină. Nu doar luminile neoanelor. Înăuntru, la fiecare etaj.

Luă o gură de cafea.

— Mă uitam deci la KaDeWe, când am văzut un băiat.

Se ridică în șezut și se apucă de brațele colțarului.

— Credeam că vrea să sară, la cum se cățăra, dar a apărut un polițist și m-am gândit că e bine, fiindcă îl are cineva sub ochi.

— Ați văzut ce s-a întâmplat apoi? întrebă Gennat.

— Da. Parcă prinsesem rădăcini.

— Mai erau oameni pe stradă?

— Nu acolo unde mă aflam eu. Doar eu și fata aceea. Se afla de cealaltă parte a străzii și privea în sus. Purta pantaloni. Nu mi-am dat seama decât mai târziu că ieșise din KaDeWe și că era o hoață, la fel ca prietenul ei de sus.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Nu știu cât a durat, dar polițistul stătea pe loc, fără să încerce să salveze băiatul. La început m-am gândit că nu vrea să grăbească lucrurile, că încearcă să-l convingă. Apoi, l-am văzut călcându-l pe băiat pe degete, cu bocancul, de parc-ar fi strivit un muc de țigară.

— Îl vedeați bine de acolo?

— Definiți „bine”. Fațada era luminată de firma cu neon, și dinspre ferestre venea lumină. Așa că am văzut ce am văzut. Văd binișor, chit că port ochelari.

Își scoase ochelarii cu dreapta și arătă cu degetele arătător și mijlociu spre pupile.

— Am hipermetropie.

Gennat încuviință, în timp ce Lange lua notițe, neglijându-și felia de tort. Se descurcau fără stenografă, ca să reducă numărul de oameni implicați. Charly ar fi putut prelua ea rolul, și la asta se așteptase, dar Buddha îndesase carnețelul în mâna lui Lange.

— Ce s-a întâmplat apoi, Herr Thiemann? întrebă ea, de parcă Gerald Thiemann ar fi spus o poveste, iar ea ar fi ascultat-o la cafea.

— Băiatul a strigat de câteva ori, apoi a căzut.

Închise ochii pentru o clipă și scutură din cap.

— Teribil. Când a căzut, n-a scos niciun sunet, n-a strigat, nimic.

— Și fata?

Thiemann ridică din umeri.

— Nu mă uitam la ea, dar cred c-a rămas șocată, așa ca mine. A alergat imediat la el, la fel ca mine. Mi-a strigat să chem ambulanța.

Charly se gândi la Alex, pe care o cunoștea. Da, se potrivea.

— Asta ați făcut?

— Mai întâi, a trebuit să caut o cabină telefonică. Cea mai aproape e în Piața Wittenberg, așa că a durat o vreme. Când m-am întors, colegii voștri erau deja acolo, deasupra băiatului. Cred că deja murise. Fata dispăruse.

— Și dumneavoastră? N-ați fost interogat?

— Nu mi-a dat nimeni atenție. Eram doar un gură-cască. Am așteptat să sosească ambulanța și am plecat. N-am vorbit cu nimeni.

— Ar fi trebuit, domnule.

Gennat își împinse la o parte farfuria și privi martorul cu ochi prietenoși.

— E important ce aveți de zis. De ce n-ați pomenit nimic la locul faptei?

Thiemann rămase neajutorat, slab ca un băț, dispărând într-un fotoliu prea mare pentru o persoană.

— Nu am vrut probleme. Vorbisem cu fata aia, o infractoare, vă amintiți doar, și n-am oprit-o, am lăsat-o să plece. Fiindcă m-am dus să caut cea mai apropiată cabină telefonică, să chem ambulanța.

— Nimeni nu vă poate reproșa asta.

— Poate. Dar… mai era ceva. Bărbatul acela…

Arătă spre portretul lui Kuschke.

— Mi-era teamă de cum mă privea.

Înghiți în sec, de parcă ar fi fost complicat să rostească fraza următoare.

— Totul a fost confuz. Nu știam ce să fac, în ce poziție sunt față de colegii dumneavoastră.

Gennat încuviință, înțelegător.

— De ce nu ne-ați contactat mai târziu? Când nu mai erați atât de confuz.

— Poate că încă sunt, spuse Thiemann. Copil fiind, continuă, după o vreme, copil fiind, mi s-a spus că polițiștii sunt buni și hoții sunt răi. Cel puțin așa ne jucam noi.

Privi în jur, bănuitor.

— Dar poate că lucrurile s-au schimbat, de la Kaiser încoace.

— Nu cred, spuse Gennat. Încă suntem buni. Excepția confirmă regula.

98

Rath parcă în același loc. Singurul lucru care deosebea biserica Sfântul Norbert de clădirile adiacente erau cele două turle și fațada cu cornișă, care se ridica deasupra caselor cu apartamente, de cinci etaje, ce dominau Strada Mühlen. Turla din stânga era ușor înclinată, urmând cotitura drumului, delimitând Spitalul Norbert. Nivelurile mai joase, cu porticuri arcuite (unul servea ca intrare în curte), erau îmbrăcate în piatră șlefuită, în timp ce nivelurile mai înalte aveau fațada punctată de un șir de ferestre care păreau să ascundă camere, poate ale locuinței preotului.

Luase Opel-ul din flotă și lăsase Buick-ul la secție. Vizita de ieri îl speriase pe tânărul Flegenheimer, care venise apoi la biserică. De ce? Singurul lucru care părea plauzibil era o ascunzătoare. Undeva, înăuntru, Flegenheimer îi lăsase vărului său un mesaj.

Se gândi la apartamentul Christinei. Principala atracție de la Venuskeller îl trădase, într-adevăr, pe Hugo cel Roșu, deși subliniase, iar și iar, că nu știa că-l trimitea la moarte. El tot nu știa dacă putea avea încredere în ea, dar părea mai probabil ca instrucțiunile ei să fi venit de la poliție decât de la Piratii Nordului. Nu reușise să-i furnizeze un nume, nici măcar o descriere. Totul fusese anonim, mai ales la telefon. Singura întâlnire față în față fusese cu Gregor Lanke, care aranjase contactul inițial cu acest străin – sau, cel puțin, cu vocea sa prin telefon. Lanke o presase, spunându-i că, dacă nu-i face acel serviciu, o va acuza de posesie de droguri. Cineva trebuie să-i fi spus că ea lua cocaină, iar el apăruse într-o zi la ea acasă și-i descoperise rezerva. De atunci, plătea pentru asta, mai puțin cu informații decât cu servicii obișnuite. Nu fusese cazul să explice.

După luni de sex pentru tăcere, Lanke încercase să o recruteze ca informatoare. „Cred c-a auzit despre mine și Hugo”, spusese ea, „chiar dacă eram cu el doar de câteva săptămâni”. Instrucțiunile primite prin telefon erau precise și așa reușise să stabilească o întâlnire fără ca Hugo să știe că fusese implicată. Hugo cel Roșu se întâlnise, probabil, de două ori cu ucigașul său. A treia întâlnire îi fusese fatală. Christine nu-l văzuse niciodată pe om, dar încă-și amintea numărul la care sunase. Rath își privi carnețelul: STEPHAN 1701. Încercase să sune dintr-o cabină telefonică. Nu răspunsese nimeni, dar măcar avea un punct de pornire.

Cabina era la câțiva metri de Strada Mühlen. Își privi ceasul și se gândi să încerce iar. Supraveghea biserica de peste o oră și niciun semn de Joseph Flegenheimer sau de Abraham Goldstein.

După ce se asigură că nu recunoștea pe nimeni de pe stradă, ieși din mașină. Străbătând Strada Mühlen, privi în vitrina unei case de pompe funebre, care reflecta fațada bisericii. Sfântul Norbert nu se vedea din cabina telefonică decât dacă deschidea ușa și făcea un pas în afară. Se abținu de la o astfel de mișcare, deși cablul receptorului ar fi fost suficient de lung. Simțea că-și pierde vremea. Ceru STEPHAN 1701 și lăsă telefonul să sune îndelung. N-avu noroc. Nu era o secție de poliție.

Își aprinse o țigară, privind sicriele prin vitrină, și se întrebă dacă ar trebui să se lase de fumat. Ideea de a se întoarce într-un Opel strâmt și puturos nu îi surâdea. Dacă nu merge Mahomed la munte…

După nici trei minute, se afla în fața ușii familiei Flegenheimer, hotărât să le tulbure doliul a doua oară. Dură o clipă până ce auzi pași și o femeie străină îi deschise.

— Este reședința Flegenheimer, nu? spuse el, confuz.

Ea îl privi de sus până jos.

— Da.

— Aș dori să vorbesc cu Joseph Flegenh…

— Nu e aici, îl întrerupse ea.

— Cine e, Rifca? auzi Rath o voce cunoscută.

Lea Flegenheimer era acasă. Două secunde mai târziu era la ușă, privindu-l pe Rath ca pe o insectă problematică.

— Nu ne-ați deranjat suficient?

— Aș dori să vorbesc cu fiul dumneavoastră, doamnă.

— Ați ales ziua nepotrivită.

— Mă scuzați?

— Sabatul, răspunse ea. Bărbații sunt la sinagogă. Eu pregătesc masa de Sabat, cu Rifca.

— Credeam că Sabatul e sâmbăta.

— Nu aveți prieteni evrei, inspectore? spuse Lea Flegenheimer, dar Rath încă se gândea dacă i-ar putea descrie pe Manfred Oppenberg ori pe Magnus Schwartz drept prieteni sau dacă avea vreun prieten, fie el evreu, catolic, protestant sau ateu, când ea oferi și un răspuns:

— Cu siguranță nu, sau ați ști că Sabatul începe la asfințit.

— Mulțumesc pentru informare.

Cea mai bună cale de a irita persoanele ca ea era să rămână politicos.

— Fiți amabilă, la ce sinagogă vă pot găsi fiul?

— Doar nu vreți să deranjați slujba.

— Nu vă faceți griji, voi aștepta afară.

Rath ajunse la sinagoga de pe Strada Münchener în mai puțin de cinci minute. Firește că nu intră, și n-ar fi făcut-o nici dacă Lea Flegenheimer nu l-ar fi avertizat. Se postă în fața porticului și aprinse o țigară. Se lăsa înserarea. Nu mai dura mult. Contemplă fațada

enormă, în Art Nouveau, deasupra căreia se afla o cupolă robustă cu steaua lui David.

Fumă două țigări până ce oamenii începură să iasă. Doar bărbați. Fără îndoială, femeile erau acasă, pregătind mâncarea.

Privi cu atenție, nu doar fiindcă se lăsa noaptea, ci și pentru că majoritatea erau îmbrăcați la fel. Aproape toți purtau haine și pălării negre, și toți aveau șaluri de rugăciune. Bărbile și perciunii făceau lucrurile și mai dificile. Îi văzu pe cei din familia Flegenheimer într-un grup care porni pe Strada Münchener, înspre Strada Grunewald, și îi urmă până ce tatăl și fiul se separară de grup la intersecția cu Berchtesgadener.

Nu se putu convinge nici să discute cu Joseph, nici să-i informeze tatăl că odrasla lui fusese văzută intrând într-o biserică catolică. Nu știa dacă era din cauza șalurilor de rugăciune sau fiindcă sărbătoreau cea mai importantă zi a credinței lor, dar în aer plutea ceva, o senzație aproape intimă de religie, pe care nu dorea s-o tulbure. Poate că, undeva în adâncuri, era prea catolic să nu respecte credința altora în Dumnezeu, chiar dacă el nu mai era capabil de asta – oricât și-ar fi dorit să fie.

Așteptă până când cei doi dispărură în casa lor, înainte să se îndrepte spre mașină. Era timpul să ridice Buick-ul de la Castel.

99

Sâmbătă serveau șnițel la cantină. Czerwinski ceruse o farfurie deosebit de mare, cu salată de cartofi în plus. Personalul îi cunoștea prea bine apetitul. Rath și Henning fură modești și se mulțumiră cu porții mai mici.

Pic și Poc erau bine dispuși. Să ajungă în weekend fără incidente era tot ce conta pentru Czerwinski, și asta-i reușise din nou. Nu li se păru ciudat că Rath îi chestiona. Lucraseră împreună atât de mult, încât li se părea normal să întrebe în ce stadiu se află investigația, chiar și acum, când Böhm îi despărțise.

Tot nu identificaseră oficial Osthafen ca loc al faptei, chiar dacă era pe lista lor scurtă, alături de alte locuri îndepărtate de la țărm. Nu puteau spune nici care fusese ora decesului. Cu alte cuvinte, n-aveau nimic. În absența altor piste, Pic și Poc aveau doar informații despre reputația lui Hugo, și conchiseseră că fusese vorba despre o răfuială între bande. Între timp, uciderea lui Rudi Höller se potrivea perfect în peisaj, chiar dacă perechea nu știa cine pe cine răzbunase, ținând cont de incertitudinile privind orele deceselor.

— Ce e ciudat, zise Henning, este că modelul a fost același, în ambele cazuri. Răni la cap și la piept. Chiar mai ciudat, potrivit expertizei balistice, atât Höller, cât și Lenz au fost uciși cu aceeași armă. Cea care a rănit piciorul omului din SA.

— Remington-ul lui Goldstein, spuse Rath.

— Se pare că ziarele au avut dreptate, zise Czerwinski.

În ciuda porției enorme, deja mânca desertul.

— Gangsterul nostru a făcut ore suplimentare.

— Nu știu.

Rath era sceptic.

— Nu credeți că e prea evident? Unde intră în peisaj tipul din SA?

— Nu te învinui, Gereon, spuse Henning. Niciunul dintre noi nu se simte bine fiindcă ne-a scăpat, dar trebuie să acceptăm realitatea.

Rath tăcu, se ridică și plecă. Mai devreme, fusese de câteva ori în biroul lui Lanke, și de fiecare dată fusese informat că Lanke era „pe teren”.

Bărbatul locuia în Schöneberg, aproape de Biserica Memorială Regina Luisa. Făcu ochii mari când îl văzu pe Rath în prag. Părea să se fi așteptat să fie altcineva.

— Dumneata? Ce cauți aici?

— Să vorbesc cu tine. Mă poftești înăuntru?

— Mă tem că nu e un moment potrivit. Aștept musafiri.

— Pe unchiul?

Lanke nu mușcă momeala.

— Te rog să pleci, zise.

Rath intră. Știa că Lanke era la mâna lui. Privind în jur, își dădu seama că Gregor Lanke părea să trăiască din mai mult decât dintr-un salariu de detectiv. Cum altfel să-și fi permis un apartament atât de spațios, orientat spre intrarea principală? Menajera trecuse recent pe acolo, căci totul părea curat și ordonat.

— N-ai de gând să-mi oferi nimic?

— Te pomenești că vrei să-ți fac și cafea?

— A fost o glumă.

— Pocnesc de râs.

— Ce număr de telefon i-ai dat Christinei Möller?

— Poftim?

— Christine. Altă fată din colecția ta impresionantă. E uluitor ce le ceri informatoarelor. Se pare că de toate, mai puțin informații.

Lanke păli, sprijinindu-se de cadrul ușii.

— Nu știu despre ce vorbești, zise, dar nu păru deloc convingător.

Lanke știa de ce era Rath aici.

— Hugo Lenz, cunoscut și ca Hugo cel Roșu, era iubitul jucăriei tale. Așa ar trebui să-l descriu? Erai gelos? De aceea ai aranjat întâlnirea cu presupusul coleg? Cred că tu l-ai împușcat. Sau ai angajat pe cineva de peste ocean?

— Poftim?

De data asta, părea sincer. Rath era surprins.

— N-am fost eu. Trebuie să mă crezi!

— Atunci, zi-mi cine a fost.

— Nu pot. Nu înțelegi?

— Nu.

— Nu pot trăda frăț… oamenii. Ar însemna moarte sigură.

Gregor Lanke părea hăituit.

— Povestea despre cum ai vrut să pui mâna pe Goldstein strecurându-ți informatoarea la Excelsior a fost o minciună, zise Rath. Acționai în numele camarazilor, nu?

Lanke nu zise nimic, dar Rath își dădu seama că era pe drumul cel bun.

— Ce se petrece, Lanke?

Gregor Lanke își privi picioarele și nu zise nimic, doar tremura ușor. Rath aproape că simțea simpatie pentru el.

— Ar trebui să te gândești bine să cooperezi, altfel îți voi spăla rufele murdare în public, și acolo se va încheia cariera ta în poliție.

— Dacă trebuie… Eu nu mai am nimic de zis. Te rog să pleci.

Rath nu avea să mai scoată nimic de la el, deocamdată. Omului părea să-i fie teamă. Când se auzi soneria de la ușă, păru ca un cerb surprins de farurile mașinii. Rath deschise și privi o față drăguță. Nu o mai văzuse niciodată pe tânără, dar știa cu siguranță că putea fi admirată într-un club de noapte din Berlin. Își atinse borul pălăriei și plecă, dorindu-le amândurora „weekend plăcut", de care, probabil, nu se va bucura niciunul. Gregor Lanke era scăldat în sudoare, incapabil să mai facă ceva.

Rath nu avea nici urmă de simpatie pentru succesorul său. Nu-l suportase niciodată. Întrebarea era: de ce se temea Lanke într-atât, încât mai degrabă prefera să-l vadă pe Rath distrugându-i cariera în poliție decât să ciripească? Dacă se auzea că Lanke junior fraterniza cu prostituate care erau informatoare pentru cei de la Moravuri, cariera lui lua sfârșit. Nici măcar unchiul Werner nu-l putea scoate din bucluc.

Rath păși în stradă și se apropie de mașină, când văzu un bărbat cu o sacoșă de cumpărături.

— Bună, strigă el, peste drum. Faci cumpărături pentru weekend?

Sebastian Tornow îl privi cu ochi mari.

— Ce faci aici? întrebă.

— Voiam să te întreb același lucru.

— Mereu fac cumpărături de aici. Locuiesc după colț, pe Strada Leuthener.

— Ce coincidență!

— Și tu?

— Mi-am vizitat un fost coleg, detectiv asistent Lanke.

— Lanke! N-am știut că ai fost la Moravuri.

— Îl cunoști?

Tornow râse.

— Aici, toți ne știm între noi. Dăm mereu unii peste alții, chiar la cumpărături.

Făcu semn spre sticlele din sacoșă.

— Ce-ai zice de-o bere rapidă, la mine? Ca să aducem weekendul mai repede.

În mod normal, Rath l-ar fi refuzat fără să stea pe gânduri, dar acum nu i se părea o idee atât de rea.

— De ce nu?

Tornow nu locuia în același confort ca Lanke: într-un apartament mobilat, sub același acoperiș cu proprietara. Rath își aminti de primul lui apartament berlinez, de pe Strada Nürnberger. Adevărat, Tornow părea mai răsărit, cu cele două camere ale sale: una pentru somn și una pentru muncă și masă, deși ambele aveau tavanul înclinat. Văzu o masă mică, patru scaune, un fotoliu și o canapea de dimensiuni reduse. Pe biroul de lângă geam se aflau o mașină de scris

și un telefon, alături de câteva fotografii înrămate. Privirea lui Rath căzu pe acvariul de lângă canapea.

— Ai pești, spuse el surprins.

Un acvariu nu prea se potrivea cu imaginea pe care o avea despre Sebastian Tornow.

— Omul are nevoie de un hobby.

Tornow zâmbi.

— Doamnele nu sunt permise la Frau Hollerbach.

— Mi se pare cunoscut, și de aceea am găsit alt apartament. Da, e ceva mai scump, și într-o clădire din spate, dar sunt propriul meu stăpân. Frau Lennartz vine să facă ordine, altfel aș putea fi vizitat de o sută de femei fără să observe nimeni.

— Poate doar cu excepția celor de la Moravuri, comentă Tornow.

Scoase două beri din sacoșă și le puse pe masă, așezând celelalte cumpărături în dulap. Bărbații scoaseră capacele și ciocniră sticlele.

— Mersi, zise Rath. Îmi amintește că nu m-am ținut de cuvânt, să-ți iau o bere.

— Vor fi ocazii. Poate că voi cunoaște și eu legendarul Nasse Dreieck, despre care-mi tot povestește Reinhold.

— Așa face?

Dreieck se afla în Piața Wassertor și era localul preferat al lui Rath, unde-și încheia zilele lungi de muncă, în compania lui Gräf.

— Voiam să aștept până ce-ți luam berea aia, spuse el, dar fiindcă suntem aici, acum…

Îi întinse mâna.

— E timpul să ne spunem pe numele de botez. Eu sunt Gereon.

— Sebastian, spuse Tornow, strângându-i mâna.

Ciocniră a doua oară. Rath arată pe geam către silueta impunătoare a Gazometrului Schöneberg[50], care se ridica deasupra acoperișurilor din Sedanviertel[51].

— Ce priveliște frumoasă ai aici, spuse.

— Pot să-ți spun ceva? întrebă Tornow. Când și când, fac ceva ilegal. Frecvent, chiar. Aproape săptămânal.

— Ești criminal în serie?

— Nu, spuse Tornow. Dar de acolo, de sus, ai cea mai frumoasă priveliște a orașului.

Rath puse jos sticla.

— Te urci acolo?

— Când mă copleșește situația de jos, acolo gândesc cel mai bine.

Uneori, când avea nevoie de liniște și pace, Rath se urca în porumbarul lui Liebig.

— Gazometrul e ca un animal, continuă Tornow. Respiră. În

fiecare noapte, cilindrul de gaz coboară, și în fiecare dimineață se ridică din nou. E ceva liniștitor în asta.

Rath arătă cu sticla de bere spre cadrul enorm de oțel. Cilindrul se ridicase până aproape de înălțimea maximă.

— Cum ajungi sus?

— Există trepte de oțel. Vezi inelele acelea de pe structură? Sunt pentru muncitorii de la mentenanță, dar oricine poate urca acolo și vedea tot orașul de sus.

— E ilegal?

— Semnul spune că intrarea e permisă doar persoanelor autorizate.

— Polițiștii sunt mereu autorizați. Amintește-ți asta, cadet.

Pe birou era poza unei tinere frumușele, la vreo 14-15 ani, cu un zâmbet mortal.

— Cine e?

— Sora mea.

Rath îl privi pe cadet.

— Motivul pentru care te-ai înrolat?

Tornow încuviință.

— Frumoasă, spuse Rath. Atât de tânără.

— E o poză veche.

— Nu mi-ai zis povestea. Despre cum ai ajuns polițist.

Tornow luă o dușcă de bere și tăcu, așa ca acum câteva zile, când Rath deschisese subiectul.

— Nu vrei să vorbești despre asta? insistă.

— Nu sunt sigur că vrei să auzi.

— Sigur că vreau. Zi-mi.

Tornow îi zâmbi forțat.

— De fapt, nu sunt sigur că vreau să povestesc.

— Depinde de tine.

— Atunci, fie.

Tornow își drese glasul.

— S-a întâmplat acum mai bine de șapte ani. Luise era cea mai frumoasă fată din lume.

— Era?

— N-a murit.

Expresia lui era marcată de o suferință pe care Rath nu o mai observase la el. De obicei, era atât de entuziast.

— Dar poate c-ar fi mai bine.

Rath îl lăsă să vorbească.

— Locuiam cu părinții în Teltow, un orășel din sud-estul Berlinului, și ne trăiam mica idilă suburbană, sau așa credeam. Într-o zi, sora mea, care avea 15 ani, a văzut doi bărbați urcându-se pe geam într-un depozit. La scurtă vreme, doi bărbați cu aceleași semnalmente

au fost arestați. Luise îi văzuse bine și, chemată la secție, n-a avut probleme să-i identifice.

Tornow se opri, parcă având nevoie să-și recapete forțele.

— Toată familia a fost la proces. Chiar și tata și-a luat liber în dimineața aceea. Eram mândri de Luise, care dăduse dovadă de curaj și refuzase să se lase intimidată. A depus mărturie la tribunal. Avocatul apărării era din Berlin, genul scump. Cei doi spărgători erau membri ai unei Ringvereine, altfel nu și l-ar fi putut permite. Avocatul i-a vorbit cu blândețe Luisei, și i-a cerut să citească o scrisoare. N-a putut, fiindcă avea nevoie de ochelari să citească. Nu îi prea purta, știi cum sunt fetele. În cele din urmă, avocatul a făcut să pară că era aproape oarbă. Pe deasupra, a mai scos la iveală câteva povești care au zugrăvit-o ca pe o persoană care cerșește atenție. Chiar și faptul că era președinta clasei l-a folosit împotriva ei. Căcatul ăla! Părinții mei, eu și fratele meu a trebuit să privim cum fata aceea curajoasă, care acționase din spirit civic, a fost transformată într-o puștoaică obraznică, mioapă, care dorea să trimită la închisoare doi nevinovați. Avocatul a prezentat judecătorului un alibi solid pentru ambii clienți, așa că, în ciuda condamnărilor anterioare, cei doi au fost achitați.

— Asta se întâmplă mult prea des. Justiția se transformă într-o chestiune de bani, iar persoana care-și permite cel mai bun avocat, de obicei, câștigă.

— Nu ne venea să credem, spuse Tornow. Sora mea avea o mină curajoasă, dar îmi dădeam seama că stătea să plângă. Nu era de mirare, fiindcă avocatul o umilise în public, în fața unei jumătăți de oraș. Mulți localnici veniseră la tribunal și au fost martori.

— Înțeleg.

— Nu, spuse morocănos Tornow, iar Rath tresări. Nu înțelegi. N-am terminat.

Vocea lui nu mai era la fel de clară.

— După proces, viața a continuat, dar lucrurile n-au mai fost la fel. Ne pierduserăm încrederea în stat și în sistemul său de judecată. Apoi… într-o zi, Luise a venit acasă și a spus că-l văzuse pe unul dintre cei doi bărbați în drum spre școală. N-a crezut-o nimeni, nici la școală, nici în oraș, căci acum era o băgătoare de seamă mioapă. Am fost singurii care au luat-o în serios, dar insistențele noastre la școală și poliție n-au dus nicăieri.

Trebui să înghită, înainte să poată continua.

— Într-o după-amiază, chiar înainte de vacanța de vară – încă îmi amintesc cât era de cald –, nu a venit acasă. Am căutat-o peste tot, dar în cele din urmă cineva care ieșise la plimbare a găsit-o zăcând, bătută, în Hollandwiese, cu hainele sfâșiate și sânge peste tot. De atunci, n-a mai scos un cuvânt, dar noi știm cine e răspunzător. Cei doi bărbați care i-au distrus viața.

— Cum se simte acum?

— N-a mai zis o vorbă de șapte ani, și nu mai iese din casă. Cum crezi că se simte? E un cadavru ambulant.

— Îmi pare rău. E o poveste teribilă.

— Ea e motivul pentru care m-am făcut polițist. Sora mea, Luise Tornow.

Rath nu putea să nu se simtă vinovat. Era unul dintre cei care nu se dădea în lături să lucreze cu răufăcătorii, cu Marlow și a sa Ringvereine. Doar azi îi făcuse pocinogul unui coleg, după lucruri aflate prin Marlow. Oare se gândise vreodată dacă așa ceva era echivalent cu motivația sa inițială de a deveni polițist? Da, se gândise. Se gândise mult la asta, doar că nu găsise încă răspunsuri. Dădu la o parte gândul incomod.

— Ce li s-a întâmplat celor doi?

— Au murit într-un schimb de focuri înainte să fie condamnați. O dispută între bande, dar poate că tribunalul i-ar fi achitat iar. Poate a fost mai bine așa. Poate că moartea le-a fost pedeapsă.

Avea satisfacție în glas. În ochii lui, bărbații care distruseseră viața surorii sale își primiseră răsplata. Probabil că avea dreptate, gândi Rath.

Tăcură. Rath nu se așteptase la o poveste atât de mohorâtă. Îl pusese pe gânduri. Tornow reuși să-și regăsească zâmbetul.

— Asta s-a întâmplat ieri, spuse el. Ce contează e aici și acum.

Ridică sticla. Rath îl imită.

— Aici și acum! Poți închide asemenea oameni.

— Să sperăm.

— Cum ți se pare munca la Omucideri?

— Dacă las la o parte cât de plicticoasă poate fi…

Rath rânji, amintindu-și ce-i pusese să facă pe el și pe Gräf în ultimele zile.

— …atunci cred că e cel mai cu sens lucru pe care-l poate face un polițist.

— Trebuie să fiu de acord.

Rath nu știa dacă berea îl făcea atât de impulsiv, dar avea șansa de a-l înveseli pe Tornow.

— Ce crezi, începu el, dacă aș pune vorbă la Gennat să te alături Brigăzii A? Asta dacă-ți treci examenul.

Tornow îl privi surprins.

— Dacă trec, mi-ar plăcea mult.

Rath își puse berea pe masă și-și privi ceasul.

— E timpul să plec.

— Te-aș fi dat afară în cinci minute, oricum, râse Tornow. Ajunge o bere. Dar, serios, trebuie să prind un S-Bahn în zece.

— Unde te duci?

— Spre vest.

— Va dura ceva, cu transportul în comun, nu?

— Așa cred.

— Am mașina afară. Dacă vrei, te duc o parte din drum. Trebuie să ridic doi pasageri la Bahnhof Zoo: un câine și o femeie.

— Bahnhof Zoo sună grozav. De acolo, mai sunt doar șase sau șapte stații de mers cu metroul.

Rath îi ceru lui Tornow un pahar cu apă, ca să mascheze mirosul de bere, urmă exemplul gazdei și se spălă pe față și pe mâini, apoi se pieptănă, și curând porniră pe Strada Potsdamer.

Charly și Kirie se aflau pe terasa cafenelei Berlin, de pe Strada Herdenberg.

— E în regulă aici? întrebă Rath.

— Mă descurc pe jos, răspunse Tornow. Nu e nevoie să mă conduci la peron.

Rath zâmbi larg și semnaliză că parchează.

Charly nu-l văzuse, dar Kirie recunoscu mașina. Câinele putea recunoaște Buick-ul dintre sute de zgomote de motoare. Începu să latre și, când el opri motorul, și Charly îl observă.

Poate c-ar fi fost cazul s-o prezinte lui Tornow. În fond, el nu o cunoștea dinainte. Până acum, relația lor fusese un secret păzit de toți cei de la Castel. Nici măcar Gräf nu știa, deși era unul dintre puținii prieteni ai lui Rath din Berlin. Problema era că el o idolatriza pe Charly, de când lucraseră împreună.

Dar era prea târziu să mai cumpănească. Kirie o trase pe Charly înspre mașină, chiar când Tornow deschidea portiera. Rath se grăbi să iasă și se duse pe partea cealaltă, să primească salutările încântate ale lui Kirie. Charly îi zâmbi, fiindcă-i plăcea cum se purta cu câinele. Tornow îi privea.

— Bună, voi două, spuse Rath. Asta numesc eu întâmpinare. Am adus un coleg. El este Sebastian Tornow. Ți-am mai povestit de el.

Tornow întinse mâna și zâmbi cuceritor.

— Iar ea, spuse Rath, este Charlotte Ritter, viitoare avocată.

Se întrerupse când văzu zâmbetul înghețat al lui Charly. Era de parcă ar fi apărut accidental, în locul altei expresii, pe care ea nu reușea să o găsească.

— Plăcerea e de partea mea, spuse Tornow, dar se întrerupse și el.

Charly nu mai zise nimic.

— Trebuie să plec, și-i dădu drumul la mână.

Își atinse pălăria și plecă, nu înainte de-a privi discret în urmă.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Ea îl privi aparent tulburată.

— Cine era?

— Ți-am zis deja. Noul meu coleg, poate chiar prieten. Un tip de treabă. Sebastian Tornow.

— Cred că l-am mai văzut.

— E la Castel de doar o săptămână.

— Nu la secție.

Privi prin el. Era singura persoană care se putea uita la el așa.

— Gereon, trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Speraseră să poată merge până la țară, cât mai era lumină, dar se mulțumiră cu o plimbare peste Podul Cornelius, până în Tiergarten. Câinele avea nevoie de mișcare, iar Rath voia să asculte povestea lui Charly. Abia dacă-i venea să creadă. Se plimbară spre nord și ea îi spuse cum își petrecuse săptămâna. De luni, lucrase sub acoperire pentru Gennat, ca parte dintr-o operațiune neoficială. Primise instrucțiuni s-o urmărească pe Alex și să fileze un polițist suspectat de crimă. Același polițist fusese chiar el ucis. De la ședința de joi, Rath știa că Böhm se ocupa de caz.

— Ai asistat la crimă? întrebă el.

— Nu direct. L-am urmărit și… mai bine-ți arăt. Aproape am ajuns.

Curând după aceea, ajunseră la o biserică în spatele căreia începea una dintre zonele rezidențiale mai bune ale orașului: case frumoase, toate cu grădini mici în față, curate, bine întreținute. În Hansaviertel, nici urmă de stuc sfărâmicios pe fațade.

Charly arătă spre un panou cu reclame.

— Acolo m-am ascuns. Am coborât pe Strada Lessing și, evident, am păstrat distanța. Când am făcut colțul, stătea lângă un felinar, complet nemișcat.

Arătă spre un felinar cu gaz la șase, șapte metri depărtare.

— Nu știam ce se petrecea, și am încercat să mă asigur că nu mă vedea. Doar când m-am apropiat de el am văzut că avea un cuțit în piept. Mai bine zis, un pumnal de tranșee, de război.

— Ce mama naibii e în capul lui Buddha, de te-a implicat?

— Cred că se simte vinovat. Nu se aștepta ca situația să o ia pe făgașul ăsta.

— Ți-au interzis să-mi spui?

— Gennat și Lange nu te-au pomenit explicit, spuse ea, zâmbind pentru prima dată de când se întâlniseră. Au zis să nu spun nimănui.

— De ce-mi spui acum?

Charly îl luă de mână și-i trase, pe el și pe Kirie, după ea. Se opri la a patra sau la a cincea casă.

— Aici, spuse ea, am dat peste un polițist. Chiar înainte să-l găsesc pe Kuschke rănit mortal. Venea spre mine dinspre Strada Händel, de după colț.

— Și?

— Polițistul acela a scotocit prin apartamentul lui Kuschke în aceeași zi. Apartamentul victimei.

— Un polițist să-și ucidă un coleg? Ce poveste de groază!

— Până acum am crezut că ucigașul lui a folosit uniforma drept camuflaj și ca să intre în apartament. Știi că majoritatea proprietarelor devin reticente când văd poliția.

Rath încuviință.

— Gereon, zise ea. Bărbatul pe care l-am văzut aici, acum trei zile, era Sebastian Tornow.

100

Acum, că era liniște, Alex se putea aventura afară din ascunzătoare. N-ar fi crezut că se va încuia din nou într-un magazin universal. Povestea de la KaDeWe, cu moartea lui Benny, fusese cu doar două săptămâni în urmă. Acum, dintre toate ascunzătorile, era în Wertheim, dar nu avea de ales. Avea nevoie urgentă de bani să plece din oraș. Bani despre care știa că așteaptă în clădirea aia imensă și aglomerată. Erau răspândiți în tot magazinul, la toate etajele, la fiecare raion. Seara, sub tejghele era doar mărunțiș, fiindcă încasările erau depozitate în seiful de la subsol. Să-l spargă era imposibil. Nu încercase nimeni, nici măcar frații Saas, deși ea credea că seiful conținea mai mulți bani decât majoritatea băncilor din Berlin.

Însă, să ajungă la banii din casele de marcat era mai ușor, mai ales dacă știa unde sunt cheile. Casierii și casierițele le luau în fiecare dimineață, înainte să înceapă tura, și ea știa precis de unde.

Bijuteriile și ceasurile nu intrau în discuție. Kalli murise, și cu orice alt paravan risca să fie dată pe mâna poliției. Deci trebuia să fie numerar, mai precis, mărunțiș. Ar fi fost mare bătaie de cap, dar ar fi meritat. Sub orice tejghea erau cam 30 de mărci în mărunțiș, și erau multe tejghele în Wertheim, adesea mai multe în fiecare raion. Alex nu știa precis câte. Minimum o sută. În fond, era cel mai mare magazin universal din Europa. 30 ori 100. Ar fi însemnat o greutate mare, și de aceea o adusese pe Vicky. În fond, trebuiau să scape împreună, dacă nu voiau să lase prada.

Nu se sfia să fure de la fostul angajator. Avea să fie ultima ei schemă, înainte să părăsească Berlinul.

Împrumutaseră 120 de mărci, după ce găsiseră banii într-o oală de lut care mirosea încă a hering. Cheltuiseră aproape 80, pentru câteva haine noi, vopsea de păr și, firește, o locuință închiriată pentru a-și continua campania de răzbunare. Când văzuse articolul, puse la cale un plan nou. Nu era sigură, fiindcă era foarte vag, dar Vicky sunase la secția din Piața Wittenberg și clarificase. Mai întâi, îi spuseseră că sergentul-major Kuschke era în concediu, dar, când ea insistase, spunând că era vorba despre o chestiune privată, pe care voia s-o discute cu el acasă, polițistul îi explicase. Spusese că îi pare rău să-i dea el vestea, căci nu știa cât de apropiată era de sergent, dar, din nefericire, acesta murise în circumstanțe tragice.

Cineva îl omorâse pe ticălosul sadic!

La început, nu fusese sigură dacă să se bucure sau nu. Simțea că-i furase cineva șansa la răzbunare. Nu l-ar fi ucis, doar i-ar fi vârât

frica-n oase, dar acum porcul era mort, iar ea nu știa dacă era o pedeapsă suficientă. Nu-l aducea pe Benny înapoi printre cei vii, dar nici propria ei răzbunare n-ar fi făcut-o.

Stând în ținuta sa închisă la culoare, sub lumina palidă a atriumului vast al magazinului, Vicky arăta aproape la fel ca Benny, acum două săptămâni. Paznicii de noapte își încheiaseră rondurile. Era timpul. Nu aveau nevoie decât de o oră, dacă respectau ruta lui Alex, începând de jos, de la mercerie.

101

Erau ultimii clienți de la Nasser Dreieck, dar Schorsch, proprietarul taciturn, nu se plângea. Punea doar bere după bere în fața lor, cu o răbdare de sfânt, din când în când adăugând și câte o tărie, să fie. Un proprietar care-și cunoștea clienții nu trebuia să vorbească mult sau să preia comenzi.

Rath își imaginase diferit seara aceea. Trecuse o săptămână de când șezuse ultima dată acolo, cu Gräf, punând lumea la cale, și nu se gândea c-ar prefera altceva după ultima lui ceartă cu Charly.

De ce se certau mereu când începea weekendul? Ar fi fost mai bine dacă se certau luni sau marți, ca să se împace până vineri, cel târziu sâmbătă. Ar fi fost mai productiv, mai ales că orice împăcare, de obicei, îi făcea să ajungă în pat și nu era deloc rău să încheie așa săptămâna de lucru.

De data asta, se certaseră din cauza lui Sebastian Tornow. Nu putea crede ce-i spusese ea. Mai ales, nu voia să creadă: Tornow nu era ucigaș.

— L-ai văzut trei secunde și ți s-a întipărit fața lui în memorie?

— Zâmbetul. Zâmbetul lui mi s-a întipărit în memorie. E același om.

— Nu e singurul om care a zâmbit vreodată.

— Nu glumi așa. Știi că mă necăjește.

Atunci știuse că nu vor depăși momentul. Cu cât aducea mai multe argumente, cu atât mai încăpățânată devenea în apărarea ei fragilă.

— Tornow n-a mai purtat uniformă de aproape două săptămâni. Nu putea fi el în Hansaviertel.

El făcuse o față triumfătoare, dar Charly nu era impresionată.

— Chiar și așa.

Își încrucișase brațele la piept, ca un copil sfidător.

— El era. Te rog să mă crezi!

— Cum poți fi atât de încăpățânată?

— Nu eu sunt încăpățânată!

Cinci minute mai târziu, el ședea în mașină, cu Kirie, în drum spre Luisenufer. Câinele înțelegea cel mai puțin certurile lor. Se pregătise pentru o seară confortabilă, pe Strada Spener, când plecaseră brusc, fără stăpâna ei. Chiar dacă se ținea după el, loială, era clar că nu pricepea ce se întâmpla. Oamenii erau inexplicabili. Câinii erau diferiți. Se măsurau din priviri și, după ce se adulmecau, treceau la fapte. Oamenii sunt mult mai complicați, gândi Rath, privind-o pe

Kirie, ghemuită lângă bar.

Ciocni paharul cu Gräf, care era adâncit în propriile gânduri. Rath nu pomenise despre ceartă. Chiar dacă-i era prieten, nu vorbea niciodată cu el despre Charly. Doar când se certau, ieșea la băut cu el.

— Ce crezi despre băiatul cel nou? întrebă, oferindu-i lui Gräf o țigară din tabacheră.

— Pare în regulă. De ce?

— Eram curios.

Rath luă și el o țigară și o aprinse.

— Mă gândeam că poate fi potrivit, când își încheie pregătirea, pentru echipa noastră. Ar merita să-i pomenim despre asta lui Gennat, nu crezi?

— Se potrivește, da. Are o putere impresionantă de observație și deducție…

— Dar?

— Dar nimic.

Gräf sorbi din bere.

Rath regreta deja că întrebase. Probabil că Gräf îl vedea pe Tornow drept concurență și, în plus, nimănui nu-i plăcea să fie folosit pe post de spion. Nu asta fusese intenția lui, dar acum chiar era curios.

— Nu pari convins.

— Are niște opinii deplasate. Cred că, dacă ar fi după el, ar condamna răufăcătorii fără proces.

— Asta ai zis ieri la cantină.

Rath își dădea seama că-l apăra pe Tornow, dar Gräf n-avea de unde să știe ce bagaj ducea omul.

— Poate. E frustrant când cineva scapă, deși e vinovat. Sau dacă nu-l poți prinde, chiar dacă știi adevărul. Săptămâna trecută, îl aveam pe Goldstein pe tavă, și acum, când putem dovedi că a făcut ceva, a dispărut.

— În meseria noastră, e ceva cu care trebuie să te obișnuiești. Ce-am face fără lege?

— Atunci, mă tem că tânărul Tornow are multe de învățat, spuse Gräf.

— Ai de gând să-ți torni un coleg sau?

— Tu ai întrebat.

Rath privi în halbă, melancolic.

— Sunt surprins, atât. Credeam că voi doi vă înțelegeți bine.

— Așa era, până ce a început să pună întrebări ciudate.

— Ce fel de întrebări?

— De exemplu, ce cred eu despre faptul că sunt atâția răufăcători încă liberi.

— Întrebările acelea îi frământă mereu pe tinerii ofițeri. Și pe unii dintre cei mai experimentați. E bine că-și pune întrebări.

Înseamnă că vrea să învețe.

— Mai degrabă mi s-a părut că mă testa. Voia să văd dacă am aceeași părere.

Rath îl privi întrebător.

— M-a întrebat dacă sunt de părere că un polițist bun ar trebui să poată ucide.

102

Privind oamenii care ieșeau de la slujbă, Rath simțea ceva asemănător cu vina, fiindcă nu-și împlinise datoria de duminică. Acum, când singurul lui crez era cinismul, rar se gândea de două ori, dar oamenii aceștia aveau o perspectivă diferită. Crezând în ceva diferit de Marele Nimic, îi stârniseră în egală măsură invidia și disprețul. Îi disprețuia pentru naivitate și îi invidia pentru credință.

Să ai credință te făcea puternic, și tocmai așa nu se simțea în dimineața asta. Mai rău, era nesigur pe picioare. Lăsase Buick-ul pe locul nou de parcare pe perioadă îndelungată, lângă pompele funebre și în diagonală față de fațada bisericii Sfântul Norbert. Nu putuse cere un Opel din flotă, fiindcă ar fi stârnit bănuieli. Era liber, așa că orice făcea aici făcea pentru sine și fiindcă treburile lui nu priveau pe nimeni de la Castel, i se păruse înțelept să nu-și pună semnătura sub data de azi în dosarele flotei. Își privi ceasul. Slujba se terminase la timp. Se uită pe rând la fiecare membru al congregației. Joseph Flegenheimer nu era printre ei. Firește că nu era, că doar nu vizita biserica fiindcă ar fi nutrit simpatii catolice.

Capul lui Rath era încă greu după noaptea trecută. Să fie sincer, îi convenea că se certase cu Charly. Avea lucruri mai bune de făcut decât să piardă vremea cu iubita și câinele. O lăsase pe Kirie la familia Lennartz, știind că nu-i putea cere să stea toată ziua în mașină. Nici lui nu-i convenea, dar uneori era nevoit s-o facă. Asta-i aduse aminte că avea provizii, așa că scoase un măr din coșul de picnic. Nu era de nici cinci minute în postul de observație.

O oră mai târziu, proviziile erau pe terminate, și încă niciun semn de Joseph Flegenheimer. O oră! Păreau să fi trecut trei. Privi unicul sandviș rămas și un ou fiert tare. Plictiseala îi făcea foame.

Deschise portiera să se plimbe puțin pe trotuar. Afară era călduț, bătea o adiere blândă, era o duminică frumoasă, iar el își împărțea timpul între interiorul mașinii și o cabină telefonică.

Oftă. Nu avea de ales decât să facă așa cum îi ceruse Marlow, dacă nu voia să se trezească într-un bucluc enorm în seara asta. Adevărul era că făcuse progrese de la conversația sa cu informatoarea lui Gregor Lanke, însă nu dorea să dea vina pe Christine. Era mai bine să-i ofere lui Marlow o pistă concretă către oricine era răspunzător de moartea lui Hugo cel Roșu. Dacă ar fi avut-o. Dacă era cazul, i-l putea oferi oricând pe Lanke, dar chiar și Rath avea scrupule. Omul o fi fost ticălos, dar nu merita să ajungă în ghearele dr. Marlow. Rath nu voia să fie răspunzător pentru moartea altor două persoane. Nu dorea alți

demoni care să-i bântuie nopțile.

Avea nevoie de o pistă concretă, dar nu avea decât numărul de telefon de la Christine. De câte ori sunase deja? Toate fiindcă nu era în cartea de telefon. Trebuia să încerce mai departe, căci hoțul neprins e negustor cinstit, spunea mereu mama sa.

Cabina telefonică era strâmtă. Aerul din ea se încălzise ca în seră. Rath ridică receptorul și introduse o monedă de zece pfenigi, când o față de pe cealaltă parte a străzii îi justifică alegerea postului de observație. Dar operatoarea vorbi de la capătul liniei.

Rath debită automat numărul: „STEPHAN 1701, vă rog". În același timp, o supraveghe pe femeia frumoasă care cotea pe Strada Mühlen. Probabil că se dăduse jos din tramvai și nu putea fi o coincidență că era în acea zonă. O urmări din priviri până ce dispăru. Deschise ușa cabinei, să vadă dacă se îndrepta spre biserică. La telefon se auzi o voce ușor gâjâită.

— Da.

Fu luat prin surprindere. Nu se aștepta să îi răspundă cineva atât de repede, după toate încercările ratate de ieri și de alaltăieri. Înapoi în cabină, închise ușa, amuțind zgomotele din stradă.

— Cu cine vorbesc? întrebă.

Ce obicei idiot, să răspunzi la telefon fără să-ți spui numele! Așa făcea și Charly!

— Cu cine vorbesc eu?

Abonatul refuză să se lase intimidat. La naiba, Rath nu era pregătit pentru asta! Sperase că, indiferent cine era, își va oferi numele, ca să poată închide și să se poată ocupa de restul pe căi administrative. Poate că numele avea să apară în dosarele Poliției berlineze.

— Mi se pare teribil de nepoliticos să nu-ți spui numele, zise el.

Nu se putuse gândi la ceva mai inteligent.

— Gereon? spuse vocea din celălalt capăt, iar Rath simți că-l trece un fior electric pe șira spinării.

Nu era o coincidență că vocea i se păruse familiară din momentul în care o auzise.

— Tu ești?

Închise, ametit. Ridică receptorul a doua oară și aștepta vocea operatoarei.

— Doamnă operatoare, zise, ați fi drăguță să repetați numărul la care tocmai m-ați conectat? Nu sunt sigur că v-am dat numărul corect.

— STEPHAN 1701, spuse o voce ușor iritată.

Rath privi la bucata de hârtie pe care o folosise spre a scrie numărul. Nu exista nicio îndoială. La numărul de telefon furnizat de Christine Möller, în spatele căruia se ascundea bărbatul despre care era aproape sigur că-l avea pe conștiință pe Hugo cel Roșu, răspunsese

un coleg.

103

Charly se plimba de colo colo prin apartament, ca o tigroaică în cușcă. Nici la micul-dejun nu putuse sta locului. Efectiv, nu știa ce să facă. Să-i telefoneze lui Lange duminica? Sau lui Gennat? Era improbabil să se supere, dar nu era sigură că era suficient de urgent. Opiniile lui Gereon o amețiseră în așa hal, încât nu mai credea ce văzuse în Hansaviertel. Chiar fusese un polițist în uniformă? Chiar arăta ca noul coleg al lui Gereon? Era furioasă pe el. N-o susținea niciodată, nici măcar de data asta. Trebuia mereu să fie el avocatul diavolului!

Știa cât era de sensibilă o acuzație de crimă împotriva unui coleg. La asta se reducea totul. El nu putea fi doar un martor inofensiv, dacă era același care căutase prin locuința lui Kuschke.

La naiba! Ar fi fost mai mulțumită să-l aibă pe Gereon de partea ei. Sau măcar să fie acolo.

Putea oricând relua căutarea lui Alex, dar avea prea multe în cap de când îl văzuse pe Sebastian Tornow zâmbind și îl străfulgerase un moment de revelație.

Sună telefonul.

Poate că era Gereon? În ciuda furiei sale, era bucuroasă dacă se împăcau. Deja devenea prea mult pentru ea și i-ar fi fost de folos să-i fie alături. Atunci, de ce, se întrebă, l-ai trimis în treaba lui ieri-seară, gâscă proastă? Voia și să împrumute bani de la el, fiindcă Maltriz revenea mâine după chirie. Dacă voia să se împace, era de acord. Doar nu acum…

Haide, nu fi copilă, nu-l ține în suspans. Deja a sunat de cinci ori. Ridică receptorul.

— Da?

— Charlotte Ritter?

Nu era vocea lui Gereon.

— Eu sunt.

În aceeași clipă, se întrebă dacă era înțelept să-și confirme identitatea.

— Cu cine vorbesc?

— Aș dori să discut cu Gereon Rath.

— Nu e aici.

— Atunci vă rog să scuzați deranjul.

— Nu e nimic, zise, dar apelantul închisese deja.

104

Rath izbi cu pumnul și înjură. Ocupat! Chiar trebuia să vorbească la telefon acum? Închise, și moneda de zece pfenigi zăngăni în suportul pentru rest.

Marion Bosetzky dispăruse în biserică, și el încă era în cabina telefonică, încercând să dea de Charly. Trebuia să vorbească acum cu ea, indiferent dacă erau sau nu certați. Se tot gândea la seara trecută, de când auzise vocea lui Tornow pe fir. Nu avea sens, dar ceva era putred. Argumentul lui de ieri ieșise din nou la suprafață: Tornow n-a purtat uniformă de aproape două săptămâni. Dar nu era corect. Fusese o zi, săptămâna trecută, în care Sebastian Tornow purtase uniformă, chiar dacă era departe de Hansaviertel: în Cimitirul Schönholz din Pankow, la funeraliile lui Emil Kuhfeld.

Luă moneda și o puse iar în fantă. Spera că nu vorbea cu rânjitul, că ar fi durat o veșnicie. Cu ochii pe porticul bisericii, rosti numărul. Niciun semn de Marion Bosetzky, dansatoare la un club de noapte ilegal, cameristă și complice de gangster. În sfârșit, suna! Charly răspunse.

— Da?

Firește că nu-și spunea niciodată numele, dacă nu era la muncă. Acum, își aminti de ce i se părea atât de iritant.

— Charly, zise el repede. Aici Gereon. Sper că nu mai ești supărată.

— Gereon! Ce coincidență. Tocmai…

— Ascultă, o întrerupse el. Mă grăbesc. Îmi pare rău pentru ieri. Sunt un imbecil.

— Ți-ai dat seama?

— Ascultă, zise el din nou. Trebuie să știu precis în ce zi l-ai văzut pe Tornow în Hansaviertel. Și la ce oră.

— Miercuri, în jur de 12:30.

Se potrivea! Înmormântarea începuse la 11, și atunci își luase el la revedere de la Tornow. După aceea, nu-l mai văzuse. Cimitirul era chiar lângă S-Bahn. Dacă ar fi schimbat unul, două metrouri, i-ar fi luat 30-45 de minute să ajungă la Tiergarten.

— Cred că a fost într-adevăr Tornow cel pe care l-ai văzut în Hansaviertel, spuse el. Ceva nu e în regulă. E posibil să fi fost implicat și în moartea lui Hugo cel Roșu, și în a lui Rudi Șobolanul.

— Poftim?

— Doi gangsteri. Acum trebuie să mă ocup de altceva, dar pot să ajung la tine într-o oră. Așteaptă-mă acolo.

— Dar…

— Așteaptă-mă. Cel mult o oră. Apoi, putem să luăm ceva de mâncare și-ți povestesc.

Închise, părăsi cabina strâmtă și plecă repede spre biserică. Pe drum, se gândi cum să-i ofere lui Charly o explicație plauzibilă pentru ce știa despre cazul Hugo Lenz. Sub nicio formă n-o putea lăsa să descopere că el lucra pentru Johann Marlow. Se gândi la Henning și la Czerwinski. Spre deosebire de el, Pic și Poc erau implicați în caz, iar Charly știa că ei trei lucrau adesea împreună. Dacă-l credea sau nu, nu avea importanță. Ce conta acum era să pună laolaltă ce știau despre Kuschke, Lenz și Höller.

Lucrurile se puteau rezolva rapid. După ce-o prindea pe Marion Bosetzky, toate se linișteau. Dacă era nevoie, îi putea pune cătușe și o putea duce la secție. De ce să nu dea un inspector peste o femeie care fusese obiectul unui mandat al poliției de peste o săptămână? Poate c-ar fi fost suficient s-o preseze puțin, ca să-i dezvăluie ascunzătoarea lui Goldstein. Atunci ar păstra cătușele pentru yankeu și ar lăsa-o să plece. Ambele i-ar fi adus puncte în ochii lui Gennat, deși varianta Goldstein era de preferat. În plus, ar câștiga un renume la Castel, mai ales după ce omul îi scăpase de două ori.

Intră în biserica Sfântul Norbert prin ușa din mijloc, trecând printr-o mică antecameră, înainte să ajungă în navă. Văzu apa sfințită și, fără să se gândească, își înmuie degetele ca să-și facă semnul crucii. De mult timp nu mai intrase într-o biserică, dar ritualurile din copilărie persistau. Nu fusese niciodată sigur de credința lui, însă, fără îndoială, în mintea lui era catolic.

Simți mirosul familiar de biserică catolică, același în orice colț de lume, oriunde mergi: o felie de acasă, de copilărie. Poate că acestea, copilăria și casa, erau, de fapt, același lucru.

Străbătu nava, singur, într-o răcoare plăcută. Pașii lui răsunau între pereții albi. Nici urmă de Marion Bosetzky. Unde dispăruse? Se uită înspre confesionale. Nimeni. Chiar aruncă o privire în sacristie. Tot nimeni. Poate în spațiul pentru orgă? Trebuia să fie undeva, altfel ar fi văzut-o ieșind. Urcă la etaj, în zona care dădea spre stradă. Arăta mai degrabă a birou decât a spațiu pentru un preot. Rath se uită curios în jur. Să fi dispărut femeia într-una dintre camere? Să-i facă o vizită preotului?

Bătu la o ușă. Nu răspunse nimeni. Apăsă clanța. Era descuiat. Deschise încetișor și privi înăuntru. Camera semăna cu birourile lor de la Castel: masă de lucru, telefon, dulapuri cu uși glisante, chiar și o mașină de scris și o măsuță lângă fereastră. Doar crucifixul mare și imaginile cu Fecioara și sfinții o făceau să arate diferit. În loc de portretul obligatoriu al lui Hindenburg era un tablou în ulei, cu un sfânt în rasă norbertină, ținând un potir. Din cupă se târa un păianjen.

Rath își amintea vag o legendă în care Sfântul Norbert din Xanten băuse un păianjen care-i căzuse în cupa pentru împărtășanie, dovedind atât un curaj care sfida moartea, cât și o credință de nezdruncinat în Dumnezeu. Era una dintre multele povești despre sfinți care-i fuseseră imprimate în minte, în copilărie. Privi pe fereastra arcuită. Dedesubt, pe stradă, Buick-ul lui sclipea în soare.

În afară de sfântul cu păianjenul în pocal, nimic neobișnuit. Părăsi biroul și bătu la ușa de vizavi. Niciun răspuns. Camera era întunecată. Pipăia după întrerupător, când ceva îl atacă.

Lovitura din bărbie nu-l nimeri direct, doar fiindcă-și întorsese capul. O lovitură ca aceea, fix în bărbie, l-ar fi doborât, dar simți numai o durere cumplită în maxilar și căzu, lovindu-se de cadrul ușii. Apoi, omul îi aplică o a doua lovitură, în plex, care-i tăie respirația, înainte să fugă spre ușă. Rath întinse piciorul și, în lumina de pe coridor, își văzu atacatorul.

Abraham Goldstein.

Nu avu timp să se întrebe de ce Marion Bosetzky, pe care o văzuse intrând aici, dispăruse și, în schimb, se întâlnise cu Goldstein. Încercă să-și recapete răsuflarea și alergă pe scări în jos. Rath îl urmări, sărind pe Goldstein când acesta tocmai ajunsese la baza scărilor. Cei doi se prăbușiră pe podeaua de piatră, cu Goldstein dedesubt. Acesta era încă amețit, când Rath îl trânti din nou la pământ, cu un croșeu de dreapta. Se ridică, înainte să se rostogolească în spate, în nava bisericii, căutând disperat un punct de sprijin, dar reușind numai să smulgă niște cărți de rugăciune de pe un raft.

Rath sări după el, pentru că-și lăsase cătușele în mașină și era nevoit să-l doboare. Voia să lovească, iar când Goldstein se feri, îl apucă de braț și se rostogoli în spate. Rath nu pricepu ce se întâmplă, până ce Goldstein nu-l trânti la pământ, cu toată greutatea. Simți bocancul yankeului în vintre, când se lovi de strane, după ce-i dăduse drumul brațului. Se auzi un bufnet surd când se lovi cu fruntea de lemn și ameți, legănându-se ca o barcă în ape tulburi.

Apoi, Goldstein îl atacă iar, trăgându-l de guler. Rath se feri de un pumn și încercă o lovitură de picior în vintre, care-l opri momentan pe Goldstein. Chiar când își văzu șansa de a da lovitura decisivă, simți o bufnitură în dreapta capului și auzi un zgomot puternic, ca de gong. Urmă un fulger strălucitor, care păru să lumineze întreaga lume, înainte ca totul să se întunece.

105

Charly se plimba prin apartament, tot mai iritată. Deja fumase șapte țigări, una după alta, fără să știe dacă să fie bucuroasă ori mai furioasă pe ticălos. Abia dac-o lăsase să scoată un cuvânt.

— Mă grăbesc, îl imită ea.

Cum putea s-o ridiculizeze așa? Măcar recunoscuse, dar ce zisese despre gangsterii aceia? Că uciderea lor era legată de moartea lui Kuschke? Hugo cel Roșu fusese găsit mort la Mühlendamm, și, din câte știa, nu era cazul lui Gereon.

Nu știa de ce, dar apelul lui o agitase mai tare. Simțea nevoia să facă ceva, însă n-avea idee ce. Îi spusese să aștepte, dar curiozitatea ei îi depășea furia. Trecuse aproape o oră. Unde era și cine-l căutase la telefon? Avea de-a face cu ultima lui descoperire?

Apoi auzi soneria.

Își privi ceasul. Gereon îi telefonase cu 47 de minute în urmă. Dacă chiar se grăbise să ajungă, nu-i stătea în caracter.

Furia i se liniști și tensiunea scăzu. Voia să fie supărată pe el, dar, așa cum se întâmpla adesea când apărea, în cele din urmă, furia ei se risipea. Cel puțin avu suficient autocontrol cât să-și șteargă zâmbetul de pe față când deschise ușa.

Încremeni.

Nu era Gereon.

În prag se afla Sebastian Tornow, cu un tip mai în vârstă, care i se părea cunoscut, chiar dacă nu își aducea aminte de unde. Știa doar c-avea un pistol îndreptat spre ea.

106

Îl durea capul. Îl durea tot corpul. Trezirea fu cât se poate de neplăcută. Ar fi preferat să-și piardă iar cunoștința. La început, nu își dădu seama unde se află; văzu îngeri și sfinți în robe. Apoi, își aminti. Se afla la biserica Sfântul Norbert. Goldstein!

Cu grijă, întoarse capul. Era încă în biserică, și într-una dintre strane se afla un preot ușor supraponderal care ținea o cădelniță veche. Se pare că o folosise ca să-i dea una în cap.

Rath își pipăi tâmplele. Avea un cucui deasupra sprâncenei drepte.

— Dumneata ai făcut asta? întrebă.

Doar acum îl văzu pe Goldstein zăcând la câțiva metri, și el șifonat, ținându-se de ceafă, acolo unde, probabil, îl lovise cădelnița.

— Nu tolerez violența în casa Domnului, spuse preotul, asemenea unui profesor care prinsese doi derbedei bătându-se în curtea școlii.

— Tipul ăsta este un gangster periculos, spuse Rath, arătând spre Goldstein. E înarmat.

— Omul ăsta a căutat adăpostul Sfintei Biserici și acesta i s-a dat. Dar e neînarmat.

— Ce-ai zis?

Abraham Goldstein, gangster evreu, primise adăpost aici, într-o biserică catolică?

— Există un mandat de arestare pe numele lui.

— Omul beneficiază de protecția Bisericii și, câtă vreme sunt preot aici, nu mă voi supune justiției laice.

Dacă nu era o situație atât de gravă, Rath ar fi râs.

— Cine spune?

— Eu. Johannes Warszawski.

— Nu trăim în Evul Mediu!

— Ecclesia iure asyli gaudet ita ut rei, qui ad illam confugerint, inde non sint extrahendi, nisi necessitas urgeat, sine assensu Ordinsarii, vel saltem rectoris ecclesiae, declamă preotul Warszawski.

Asta depășea cunoștințele de latină ale lui Rath.

— Poftim?

— Din Codex Iuris Canonici. Înseamnă ceva de genul: nimeni care caută adăpost în biserica mea nu va pleca forțat de oameni ca tine. Cel puțin nu înainte de-a se lupta cu mine.

— Ce spun legile Bisericii despre preoții care lovesc polițiștii cu cădelnița?

— Ești polițist?

Warszawski nu arătă nici urmă de contrariere, în ciuda revelației.

— Nu te porți ca un polițist.

— Spune adevărul, zise Goldstein, așezându-se într-o strană.

Rath se descurca și fără el. Îl ignoră.

— Omul e ucigaș, spuse el, chinuindu-se să se ridice în picioare. A înjunghiat pe cineva mortal, în Humboldthain, și se presupune c-a împușcat doi răufăcători.

— Nu e ucigaș, spuse preotul. E doar căutat pentru crimă. Mi-a povestit totul. Că tu și colegii tăi îl urmăriți degeaba.

— Îl crezi?

— Da.

Venind de la preot, cuvintele nu păreau atât de naive. Poate fiindcă Rath era de aceeași părere. În același timp, Goldstein rămânea un asasin plătit, care ucidea în numele unei organizații criminale americane. Cel puțin așa se spunea.

— Joseph Flegenheimer s-a pus chezaș pentru el, zise preotul. Pentru mine, e suficient.

— De unde cunoaște un preot catolic un evreu ortodox?

— Sunt un vechi prieten de-ai lui Joseph. Poți să ai o discuție foarte serioasă cu el privind chestiuni legate de credință.

— Cu majoritatea evreilor poți, spuse Goldstein.

— Tu vorbești?! făcu Rath, ținându-se de cap.

— Nici tu n-ai umblat cu mănuși, dar cucuiul ăla, zise Goldstein, arătând spre capul lui Rath, e de la preot.

— Doar voi sunteți de vină, zise preotul. Există două lucruri pe care nu le tolerez în biserica mea. Primul, ca o persoană care a cerut protecția Bisericii să fie predată călăilor statului… Și al doilea, să se verse sânge aici.

Prima era adresată lui Rath, a doua lui Goldstein. Cei doi încuviințară ascultători.

— Unde e Marion? întrebă Rath.

— A plecat de mult timp, spuse Goldstein. Ar fi trebuit să iei altă mașină. Marion a recunoscut Buick-ul.

— Ar fi trebuit să pleci cu ea.

— N-aveam de unde ști c-o să adulmeci în toată clădirea. Apoi, e cazul să vorbim între patru ochi, departe de curiozitatea colegilor tăi.

Preotul pricepu. Se ridică și duse cădelnița înapoi în sacristie.

Rath se așeză în strana de lângă cea a lui Goldstein. În ciuda a tot ce se presupunea c-ar fi făcut, simțea afecțiune față de el.

— Ce vrei să discutăm, de nu poate fi păstrat pentru o sală de interogatorii, la secție?

— Multe. Sper să ai timp.

Rath își privi ceasul.

— Nu tocmai. Sunt în întârziere.

— Atunci, voi fi concis. Mai întâi, eu i-am bătut pe ticăloșii din parc. Încercau să lovească un bătrân. L-am împușcat în picior pe unul dintre ei. A fost ghinion, căci pistolul s-a descărcat.

Goldstein îl privi, parcă încercând să vadă dacă-l credea sau nu.

— Apoi, n-am ucis pe nimeni.

— Asta a fost versiunea scurtă?

— Da.

— De aceea păstrezi tăcerea privind ce-ai făcut la New York?

— Ce am făcut eu în State nu te privește.

Goldstein îl privi furios.

— Tot ce poți să faci aici e să mă acuzi de posesie ilegală de arme de foc, dar nu poți dovedi nici asta.

Gangsterul râse.

— Pastorul Warszawski are Remington-ul. A fost condiția lui, înainte să-mi desfacă patul de campanie.

Rath își privi ceasul. Ar fi trebuit să ajungă la Charly de mult. Știa cât de mult ura întârzierile și nu-i prea putea explica despre bătaia din biserică și despre cum el și Abraham Goldstein deciseseră apoi să stea la povești.

— Ești conștient că bătrânul pe care l-ai ajutat e singurul care te poate exonera?

Goldstein ridică din umeri.

— Du-mă la el. Știi unde locuiește?

— Sigur. L-am condus acasă. Se numește Teitelbaum. Simon Teitelbaum. Nu cred că e aici de multă vreme, sau nu lasă să se înțeleagă asta.

— N-a vrut să-mi spună cum se numește.

Rath își mai privi o dată ceasul și se ridică.

— Chiar trebuie să plec acum.

— De ce să am încredere că cei de la Mandate nu vor asedia biserica?

— Sunt catolic.

— La fel și irlandezii din Brooklyn, dar n-aș avea încredere în ei.

— Ai încredere în italieni, dacă am înțeles bine din dosarul tău. Sunt catolici, nu?

— Încrederea nu ține de religie.

— Hai să facem un târg. Nu așa-i ziceți în State?

Goldstein păru surprins.

— Promit că te las în pace până ce mă duci la martorul ăla, dacă promiți și tu ceva.

— Ascult.

— Că nu te urci pe următorul vapor spre State.

— Dacă ar fi atât de simplu, râse Goldstein. Vezi tu, e unul dintre lucrurile despre care voiam să vorbim, dar, din păcate, nu ai timp.

107

Ce duminică frumoasă, gândi Alex, păşind pe pasarela de deasupra Spree-ului. Pentru prima dată de la moartea lui Benny, se simţea din nou stăpână, şi nu doar fiindcă noaptea trecută fusese cu folos. Genţile, încărcate cu monede, erau atât de grele, că ea şi Vicky aproape că nu reuşiseră să le treacă prin geam. Nu, Alex se simţea bine fiindcă în sfârşit rezolva tot ce neglijase atâta vreme. Curând, totul îşi va reveni, mai ales viaţa ei şi a lui Vicky.

Cumpărase chiar şi bilet pentru drumul până la Bellevue. Nu putea risca să fie din nou prinsă fără tichet. Nu acum. Banii nu mai erau o problemă. Nu luaseră trei mii de mărci din casele de marcat de la Wertheim, dar aveau peste două mii, şi nu câştigase niciodată atât furând ceasuri cu Benny. Ar fi trebuit să-i dea prin minte mai repede, dar refuzase să spargă Wertheim. Acum însă o terminase cu oraşul. Magazinul îi datora acest cadou de despărţire pentru toată nefericirea pe care i-o provocase.

Ajunse la intersecţia cu Strada Spener, agitată şi fără să ştie ce-i va spune lui Charlotte, femeia de la tribunal. În secret, Alex spera să nu fie acasă. Putea strecura în cutia poştală plicul cu cele 150 de mărci şi bilețelul scris, şi totul era rezolvat.

Cu o senzaţie de greaţă în stomac, urcă scările şi aşteptă un moment în faţa uşii. După aceea sună. Nimic. Sună iar şi iar, apoi îşi lipi urechea de lemnul uşii. Niciun sunet. Apoi, un zgomot o făcu să se întoarcă. Uşa de vizavi se deschise şi în cadrul ei ieşi o doamnă în vârstă, în hainele de duminică.

— Bună ziua, spuse Alex, făcând o reverenţă.

Când voia, se putea preface într-o fetişcană. Femeia o măsură din priviri.

— Bună ziua, domniţă. O cauţi pe domnişoara Ritter?

— Alex încuviinţă.

— A plecat acum zece minute.

Femeia îşi închise uşa încet, întorcând de două ori cheia în broască, înainte să spună, pe un ton uşor dezaprobator:

— În compania câtorva domni…

Existau multe lucruri pe care o femeie le putea face într-o duminică după-amiază în compania câtorva domni, doar că ea părea să nu-l fi aprobat pe niciunul.

— Am un mesaj pentru ea, spuse Alex, prefăcându-se că trebuia să scrie ceva pe plic.

Aşteptă ca femeia să coboare scările, apoi scoase din poşetă un

șperaclu, pe care îl luase special pentru spargerea de la Wertheim. Doar când auzi ușa de la intrare închizându-se, descuie forțat ușa apartamentului.

Poate era vorba de bravură, însă dorea să o surprindă pe femeia de la tribunal, punând banii la loc în oală. Era posibil, desigur, ca ea nici să nu fi remarcat că nu-i mai avea, și să nu-și dea seama că suma se mărise cu 30 de mărci. Alex își imagina fața Charlottei, când remarcă debandada. Apartamentul arăta ca după un bombardament.

Toate sertarele fuseseră trase, și conținutul lor, împrăștiat pe podea. Cărțile fuseseră smulse de pe rafturi, scrisorile și dosarele aruncate peste tot. Haos. Părea o spargere, dar nu zisese bătrâna că domnișoara Ritter plecase doar cu câteva minute înainte?

În compania unor domni.

Alex se frământa să priceapă ce se întâmplase. Cine erau domnii cu care plecase Charlotte? Erau răspunzători de haosul lăsat în urmă? Poate erau polițiști care aflaseră că adăpostea o răufăcătoare?

Puse plicul înapoi în poșetă și privi în jur, sperând să găsească un răspuns. Nici urmă de luptă, deși cineva căutase ceva. Nu putea fi pistolul mic, care probabil se rostogolise dintr-un sertar, arma Charlottei de la tăbăcărie. Polițiștii ar fi luat așa ceva cu ei, nu? Îl ridică. Metalul rece și greu i se păru liniștitor. Scoase magazia. Era goală, deși gloanțele erau prin apropiere. Îi luă câteva încercări, dar curând o putu monta la loc.

Nu voia să lase banii în haosul acela. Cine știe dacă aveau să mai ajungă la Charlotte? Lăsă plicul la locul lui, în poșetă, și puse pistolul lângă el. Nu-i strica să aibă așa ceva dacă trupa lui Kralle se punea iar pe urmele ei. Știa că o poșetă nu era tocmai cea mai bună pentru a ascunde o armă, dar noua ei rochie de vară n-avea nimic să-i servească drept toc.

Tocmai voia să deschidă ușa, când auzi pași pe scară. Fiindcă nu voia să explice de ce ieșea dintr-un apartament gol, ascultă la ușă. Cineva urca scările cu pas greu. Un bărbat. Într-o clipă avea să treacă mai departe și drumul va fi liber.

Când pașii se apropiară de ușă, se retrase din instinct, tiptil. Se auzi soneria, și ea încercă să-și țină respirația.

Mai sună o dată. Pleacă, se gândi, pleacă odată! Nu vezi că nu e nimeni acasă?

O cheie se întoarse în broască, și inima ei aproape că se opri. Scotoci după pistol, căută siguranța și ținti, chiar când bărbatul apăru în cadrul ușii. Avea mâinile deja ridicate.

Rath era pregătit de orice, dar nu pentru o fată care stătea pe hol cu un pistol de poșetă ațintit spre pieptul lui. Interiorul apartamentului arăta de parcă se declanșase o bombă.

— Ce înseamnă asta?

Fata îl privea bănuitoare. Era ca un animal de pradă încolțit. Rath o recunoscu imediat. Vopseaua din păr nu-l putea păcăli și nici rochia de vară.

— Alex, nu?

Răspunsul ei fu o încuviințare vagă.

— Charly mi-a zis despre tine.

— Charly?

În sfârșit, îi vorbea, dar cu pistolul încă ridicat. Se întrebă dacă să-și scoată Walther-ul, dar n-avea sens. Trebuia să vorbească.

— Charlotte Ritter. Femeia care locuiește aici.

— Am înțeles.

El arătă cu bărbia spre pistol.

— Chiar trebuie să procedezi așa?

Ea lăsă arma jos.

— Nu, doar că…

Atâta avu timp să spună. Rath făcu un plonjon, întinzând ambele brațe după pistol. Simți vulpea șireată lovindu-l cu picioarele și cu pumnii, dar îndură până ce puse mâna pe armă, lăsând-o să alunece pe podeaua din hol înspre bucătărie, sub masă. Îi ținu strâns brațele și își folosi greutatea să-i apese picioarele care se zbăteau la podea. Era o luptă inegală, care se încheie curând.

— Acum, ce-ai spune dacă mi-ai explica tu ce cauți aici, cu un pistol îndreptat spre mine?

Ea îl scuipă, iar el se feri la țanc.

— M-am săturat de trântă pe ziua de azi, spuse el. Ne înțelegem sau trebuie să-mi petrec următoarele trei ore călare pe tine?

Ochii ei îi aruncau priviri ucigătoare.

— Prima variantă, răspunse ea.

El se ridică și o privi cu atenție, dar ea nu dădu semn c-ar vrea să lovească sau să scuipe iar. El îi luă poșeta.

Alex se ridică și întinse mâna.

— Îmi pare rău, dar trebuie să te aștepți la așa ceva când amenințI o persoană cu pistolul. Nu e de râs.

— Știu, dar, ce să vezi, nici viața nu e.

Rath zâmbi, în pofida voinței sale.

— Ce faci aici, și unde e Charly?

— Te pot întreba același lucru.

— Sunt… logodnicul ei.

— Ce-o să faci, o să chemi poliția?

— Eu sunt poliția.

O spusese nonșalant, dar observă cum tresări fata, privind spre ieșire de parcă ar fi dat bir cu fugiții în orice clipă.

— Nu-ți face griji, spuse el. Sunt unul dintre cei buni. Nu trebuie să-ți fie teamă de mine. Charly mi-a zis totul despre tine și despre

povestea aceea cu polițistul de la KaDeWe. Îmi pare rău pentru prietenul tău.

Scotocind în poșetă, scoase un șperaclu, și compasiunea lui luă sfârșit.

— Ai forțat ușa?

— Credeai că m-am târât prin gaura cheii?

— Tu ai făcut asta?

— N-am luat nimic.

— Ce sunt astea?

Arătă spre plic și scoase din el o duzină de bancnote de zece.

— Îi dădeam înapoi. Am împrumutat bani de la logodnica ta.

El clătină din cap.

— Uită-te dacă nu mă crezi. E o scrisoare.

El parcurse repede ce scrisese ea. Mulțumesc pentru tot, zicea. Îmi pare rău pentru bani. I-am găsit din întâmplare și i-am împrumutat fiindcă îmi trebuiau. Sper că m-am revanșat. Scuze.

— I-ai împrumutat, ha?

— Îmi plătesc datoriile. Banii nu sunt ai tăi. Pune-i înapoi îl plic și dă-mi poșeta.

Avea gura mare, dar și dreptate. Puse plicul la loc în poșetă și i-o returnă.

— Nu te grăbi și spune-mi ce s-a întâmplat.

— Sunt aici doar de câteva minute. Așa arăta când am ajuns. Poate că tipii ăia au făcut-o.

Rath simți că-i sună o alarmă în cap.

— Ce tipi?

— Iubita ta a plecat cu niște bărbați. Atâta știu. Întreabă-ți vecina. Ea i-a văzut.

— Frau Brettschneider?

— Cum o fi chemând-o. Cea de vizavi.

— Frau Brettschneider, oftă Rath. Ce-a văzut?

— A zis că domnișoara Ritter a plecat acum câteva minute, în compania unor domni. Atât.

Alarma suna și mai tare, dar, știind că el era de vină pentru buclucul în care se afla Charly, nu zise nimic. Țâșni peste hol, se postă pe preș și sună deasupra numelui Irmgard Brettschneider. Nu și-ar fi imaginat asta niciodată. Sună de câteva ori, dar nu era nimeni înăuntru.

— Poți suna cât poftești, că nu-i acasă.

Alex era în spatele lui, cu poșeta pe umăr.

— Cred că-și face plimbarea de duminică, sau așa ceva.

Începea să se liniștească. Poate că exista o explicație logică pentru tot.

— Încotro? întrebă el.

— Ai o problemă că plec?

Era deja pe scări, când strigă după ea.

— Faptul că mă prefac că ignor nu înseamnă că sunt de acord cu spargerile în magazine.

Alex se întoarse la jumătatea drumului.

— Mi se rupe de ce crezi tu. Păstrează-ți opiniile.

— Nu sunt opinii, este lege. Intrarea prin efracție e ilegală. Gândește-te!

Rahat, își spuse, parcă aș fi tata.

Alex reacționă exact ca o adolescentă rebelă.

— Aha, făcu ea. Poate c-ar trebui să te gândești chiar tu mai bine. Ce face de fapt un magazin ca ăla? Cumpără ceasuri și bijuterii de zeci de mii de mărci, le pune în vitrină și cere dublu pe ele. Zece mii de mărci fiindcă pui ceva în vitrină? Eu fac mai multe pentru bani, să știi.

Înainte ca Rath să poată răspunde, ea dispăruse. Probabil că fata măcar avea dreptate, gândi el. Simbolic, vorbind, unii dintre așa-numiții stâlpi ai economiei germane nu făceau decât să aranjeze vitrine pentru câștiguri exorbitante.

Se întoarse în apartamentul lui Charly. Făcuseră o debandadă incredibilă: cărți și hârtii pe jos, și numai agenda ei așezară atent pe comodă, lângă telefon, deschisă la litera R. Pe al doilea rând, sub Raabe, Karin, cu scrisul ei caligrafic și mic: Rath, Gereon, Luisenufer 47, prima clădire din spate. Tel. MORITZPLATZ 2955. Mai lipsea numărul de la pantofi.

Se părea că i se pregătea o vizită. Poate că încă-i mai putea prinde. Înainte să plece, se uită sub masa din bucătărie. Pistolul nu mai era acolo. Alex reușise să-l păcălească.

108

Nu avea nicio idee unde se afla. Bărbații îi puseseră o glugă pe cap imediat ce ieșiseră din Moabit, și n-o scoseseră până ce n-o făcuseră să șadă pe un scaun.

Se simțea ca într-un film prost. Ce se întâmpla? Tornow și acoliții luaseră prizonieră o persoană obișnuită, în civil, din propriul apartament, ziua în amiaza mare. Nu-i venea să creadă.

Pe lângă Tornow și tipul cu pistolul, mai era un al treilea, care conducea mașina. Văzuse că e un Horch, dar nu-i putuse citi plăcuța.

Camera n-avea ferestre, și poate era o pivniță, dar nu era sigură. De fapt, nu prea părea, fiindcă simțea căldura de afară. Cei trei ședeau la o masă. Se simțea ca la tribunalul Inchiziției, cu ea în rol de vrăjitoare.

Măcar n-o legaseră.

Tornow ședea în stânga, iar bărbatul mai în vârstă – Charly ar fi zis că are în jur de 50 de ani – în centru. Pistolul era în fața lui, pe masă. În dreapta era șoferul, a cărui față fusese prima pe care o văzu. În spatele celor trei era un soi de steag, un material negru cu silueta unei mâini mari, albe, care-i amintea de insigna de rever și de peticul de haină găsite în cutia lui Kuschke.

Aceea era deci prima conexiune între ticălosul cadet Tornow și decedatul Kuschke. Dacă mai avea îndoieli că Tornow era vinovat de moartea sergentului-major, acum toate se risipiră.

— Știi de ce ești aici, Fräulein Ritter? întrebă bărbatul mai în vârstă.

Era cel mai mare în grad. Charly se întrebă de unde-l cunoștea. Era aproape sigură că și el era polițist. La fel și șoferul.

Polițiști care răpeau femei. Incredibil!

— De ce sunt aici? Probabil fiindcă ați dorit să jucați Doppelkopf[52] și vă mai trebuia o persoană. Mă tem că vă voi dezamăgi. Joc doar skat. Nu aveți, deci, nevoie de mine. Pot să plec?

— Trebuie să vă admir simțul umorului într-o situație ca asta.

— Despre ce fel de situație vorbim? Tot ce văd sunt delicte: încălcarea proprietății private, intimidare, privare de libertate. Ce înseamnă, nu știu sigur. Veți cere răscumpărare? Din nou, trebuie să vă dezamăgesc. Părinții mei nu sunt bogați.

— Păcat, dar credeam că operațiunea noastră vorbește de la sine. Încercăm să vă împiedicăm să comiteți o mare greșeală. Se pare că l-ați văzut pe locotenentul Tornow într-un loc și într-un moment anume, în ciuda martorilor care vor declara altceva.

— Ce formulare elegantă. Sunteți ori polițist, ori avocat.

Bărbatul zâmbi.

— Dumneavoastră sunteți puțin din ambele, nu?

Acum, Charly își amintea unde-l văzuse, deși încă nu era sigură.

— Chiar credeți că veți scăpa? M-ați răpit! N-oi fi știind eu unde m-ați dus, dar știu cui să-i mulțumesc.

— Suntem conștienți că l-ați întâlnit deja oficial pe locotenentul Tornow, dar el nu este aici. Nici în Hansaviertel nu l-ați văzut.

— Știu cine sunteți, domnule inspector-șef Scheer. Sper că v-ați ocupat și de propriul alibi.

Bărbatul din mijloc păru uimit. Deci el era. Rudi Scheer. Fusese la ghici. Scheer condusese arsenalul de la Alexanderplatz, până ce fusese transferat pentru contrabandă de arme.

— Aveți spirit de observație, spuse Scheer, dar nici eu nu sunt aici. Nici sergentul Klinger, de lângă mine.

Se referea la șofer. Fără îndoială că îi spusese numele și gradul ca să arate cât de sigur era că nimeni nu va fi tras la răspundere.

— Fiindcă tot vă imaginați toate astea, zise Tornow, de ce nu ne spuneți ce știți și ce știe Gereon Rath? Și dacă aveți vreo dovadă? Ce ați găsit în apartamentul lui Kuschke?

— Știu un singur lucru, că nu veți scăpa nepedepsiți.

— Există oameni influenți în cercurile noastre. Dacă ne subestimați, e problema dumneavoastră.

Tornow zâmbea. Cum de putea fi atât de amical într-o asemenea situație?

— De aceea vă imaginați și voi că sunteți mai presus de lege?

Charly se enervase.

— Știți ce sunteți, Herr Scheer? Nimic altceva decât un amărât de contrabandist. Ar fi trebuit să vă termine când au avut șansa, în loc să vă transfere la Charlottenburg.

Scheer o privea amuzat.

— M-ați răpit, continuă Charly, și credeți că veți scăpa basma curată, sau vreți să mă ucideți? Nu credeți că Gereon Rath știe deja ce s-a întâmplat și de ce?

Spera că așa și era.

— Ce știe Gereon Rath ar trebui să ne spuneți, zise Scheer. Nu trebuie să vă fie teamă pentru viața dumneavoastră. Nu vă clintim un fir de păr. Nu va fi necesar. Firește, nu ne vom sfii dacă va trebui, dar noi contăm pe inteligența dumneavoastră. Sunt convins că n-ați dori să vă faceți de râs și să vă compromiteți cariera.

Încercă să zâmbească, dar nu reușea precum Tornow.

— Nu prea veți dormi în următoarele ore, și asta vă va face foarte vorbăreață.

Nu păreau să fie dispuși să-i dea drumul curând.

109

Rath parcă Buick-ul pe Strada Ritter, își trase pălăria pe ochi și își ridică gulerul hainei, în ciuda vremii călduroase. Doar apoi se apropie de Luisenufer. Nu văzu nici urmă de vehicul suspect pe stradă, așa că s-a apropiat precaut de alee. Curtea era pustie, ca în fiecare duminică. Dacă-i întinseseră o cursă? se gândi, pășind în casa scării. Dacă așteptau în apartament? Scoase Walther-ul din toc și îl deblocă, sperând să nu dea peste Frau Liebig sau peste soțul ei.

Întoarse cheia încetișor și năvăli înăuntru, cu arma scoasă, ațintind Walther-ul în fiecare cameră. Nimic. Dacă fusese cineva aici, plecase.

Rath presupunea ce-l așteaptă, dar tot fu surprins. Era mai rău decât în Strada Spener. Jumătate dintre vasele sale erau făcute cioburi pe podeaua bucătăriei, cărțile și hârtiile erau peste tot. Ghivecele fuseseră întoarse sau făcute țăndări, dulapul era gol, iar salteaua îi fusese tăiată, la fel și scaunul preferat. Dar ce era mai rău îl aștepta în living.

Îi goliseră dulapul cu discuri.

Mare parte dintre discuri erau sparte, inclusiv unele de neînlocuit, care-i fuseseră trimise din State de fratele lui, Severin. Ticăloșii aveau să plătească, Tornow și cine mai era în cârdășie cu el!

Aranjă ce mai putu, găsi o ceașcă încă intactă și puse apa la fiert, pentru cafea. În jumătate de oră trebuia s-o ia pe Kirie de la familia Lennartz și-i prindea bine o doză de cofeină.

Două ore mai târziu, parcă iar pe Strada Spener. Se înserase când sună la ușa lui Irmgard Brettschneider pentru a doua oară în acea zi. Înainte de asta, mai aruncase o privire în apartamentul lui Charly, dar acolo nimic nu se schimbase.

Vecina care de atâtea ori îl privise bănuitor, deși nu schimbase nicio vorbă cu el, îl privea acum ca pe o stafie.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Bună seara, Frau Brettschneider. V-ar deranja să-mi faceți o favoare?

Ea îl privi de parcă i-ar fi cerut o ceașcă de făină și două ouă, și Rath își dădu seama că era momentul să-i arate cine era. Scoase documentele din jachetă și i le vârî sub nas.

— Rath, de la poliție. E vorba despre domnișoara Ritter. A fost văzută părăsind apartamentul după-amiază, în compania unor bărbați.

— A… Este…

Doamna Brettschneider se chinuia să-și găsească vorbele.

— E vorba de prostituție?

Rath nu știa dacă să râdă sau să-și înece furia țipând la femeia asta cu imaginație hiperactivă.

— Vă rog frumos! Domnișoara Ritter este funcționară la tribunal.

Frau Brettschneider încuviință, derutată.

— Desigur. Doar că… poliție în clădire, știți…

— E posibil să fi fost victima unei răpiri.

Femeia păru îngrozită.

— Bărbații aceia simpatici? Cred că greșiți.

— I-ați văzut.

— Pe vizor, păru să se scuze. Doi bărbați bine îmbrăcați. Unul mai în vârstă, altul mai tânăr.

— I-ați recunoaște dacă i-ați vedea într-o fotografie?

— Cred că da. E nevoie să vin la secție?

— Deocamdată, nu. Pot să intru?

Ea privi pe casa scării, încuviință și îi făcu loc. El intră și ea închise ușa după ei, conducându-l într-un living foarte ordonat. O măsuță și două scaune se aflau la geamul dinspre Strada Spener. Își vedea Buick-ul la colțul străzii. Se așeză și scoase fotografia din dosarul personal al lui Tornow, pe care-l primise de la colegii care lucrau la Mandate.

— Este polițist, spuse Brettschneider, privind imaginea lui Sebastian Tornow cu chipiu, zâmbind cuceritor. Credeam că e o răpire.

— Era prezent?

— În civil, nu în uniformă.

— Operațiune sub acoperire. Pricepeți?

El îi zâmbi conspirativ, și ea încuviință.

— De aceea sunteți din când în când în vizită la ea? Lucrați sub acoperire?

— Să rămână între noi.

— De ce să fi fost răpită?

— Nu vă pot spune. Treburi oficiale.

Irmgard Brettschneider încuviință.

— Nu suflu nicio vorbă, inspectore!

Începea să se entuziasmeze. Părea că e o fostă agentă secretă.

— Am și o plăcuță de înmatriculare, șopti, de parcă avea microfoane în apartament. Mereu notez cine parchează afară, căci nu se știe. Era o berlină neagră. Nu vă pot spune modelul, mă tem că nu mă pricep la mașini. Dar, dacă ajută, am numărul.

Rath încuviință, întrebându-se de câte ori îl privise ea venind și

plecând, pe casa scării, poate chiar pe stradă.

— M-ar ajuta mult.

Când parcă pe Luisenufer, chiar în fața casei, era întuneric. Petrecuse două ore la Castel, încercând să ajungă la Brigada Rutieră, dar, fiind duminică, era încuiat, la fel ca majoritatea birourilor de la sediu. Nu îndrăznea să folosească vreun canal oficial și să-l sune pe șeful de brigadă sau pe procuror. De fapt, ce le-ar fi putut spune?

Păși înăuntrul holului cu miros de fum, sperând ca Charly să se fi întors. Să fi petrecut ultimele ore în așteptarea lui, cât el s-a fâțâit între apartamentul ei și secție. Doar în ușa bucătăriei își dădu seama ce-l derutase. Nu mirosea a țigări Juno. Nu mirosea deloc a țigări.

Mirosea a trabuc.

Prin urmare, fu mai puțin surprins când intră în bucătărie și-l găsi pe Joseph Marlow cu un trabuc între dinți, mângâind-o pe Kirie pe ceafă. Câinele nu părea să se fi mișcat de când Rath părăsise apartamentul. Pe alt scaun ședea Ling. Alți doi bărbați, în mantouri de vară, se aflau lângă dulap.

Marlow ridică privirea.

— Nu era nimeni când am sunat, așa că ne-am permis să intrăm.

— Văd că v-ați făcut comozi.

— Cât am putut, dar nu e tocmai ordine pe-aici.

— Au fost bărbații care l-au ucis pe Hugo Lenz. Au aflat că sunt pe urmele lor.

Scoase fotografia lui Tornow din jachetă și o puse pe masă.

— Sebastian Tornow. Celălalt a murit deja. Sergent-major Jochen Kuschke.

— Respect, spuse Marlow.

Se uită la cei doi de lângă dulap și zise:

— Ați putea învăța de la el.

— Până acum, nu există o anchetă oficială împotriva lui Tornow. Dovezile sunt slabe, și abia ce am descoperit că e implicat. Încearcă să provoace tulburări în lumea interlopă. Probabil tot el l-a ucis și pe Rudi Höller.

Marlow încuviință. Îi convenea că poliția nu știa încă.

— Unde-l pot găsi pe acest Tornow?

— Asta e problema. Mă tem că a luat ostatici.

110

Avuseseră dreptate. Privarea de somn era cea mai rea formă de tortură la care puteai supune pe cineva fără să provoci rău fizic.

Până acum, fusese doar o noapte, însă abia se încălzeau. Charly dormise prost și cu o noapte înainte, așa cum se întâmpla mereu când se certa cu Gereon. Ce n-ar fi dat să ațipească puțin, dar ori de câte ori era pe cale să o facă, cineva o scutura.

Alternaseră pe timp de noapte: Tornow, Scheer, Klinger și alți bărbați necunoscuți. Ore în șir șezuseră în fața ei, întrebând-o aceleași lucruri, iar și iar. Ce știi? Ce știe inspectorul Rath? După stilul de interogare, deduse că erau din poliție, dar nu se potrivea. Se gândise mereu că polițiștii erau cei buni, cu mici excepții când și când.

Nu putea să nu se gândească la Gereon, la cum reacționase ieri (sau fusese alaltăieri? nu-și mai amintea), la neîncrederea lui când îi spusese despre Tornow și despre ce văzuse. Nici asta nu prea mai știa. Și ceilalți, Gennat și Böhm? Dacă toți cei pe care-i acuza îșI furnizau alibiuri? Poate că Tornow și Scheer aveau dreptate, și nimeni n-o credea. Poate că, dacă se gândea mai bine, Gereon ar fi crezut-o. Ce zisese ieri la telefon? Sau alaltăieri? Azi? Când ațipi, gândurile ei se învârteau în cerc.

Trupul ei tânjea după binecuvântarea somnului.

Până când fu scuturată brutal, ca să se trezească.

— De unde a obținut Gereon Rath acest număr de telefon? întrebă o voce.

Nu erau Scheer sau Tornow, ci unul dintre ceilalți torționari. Nu avea nicio idee despre ce vorbea, căci altfel ar fi ciripit ca un canar.

111

Brigada Rutieră se deschidea la 8:30. Rath ședea pe banca de lemn de afară de la 8:15. Cu puțin timp înainte de ora de deschidere, un tip la vreo 50 de ani veni pe coridor, mișcându-se enervant de lent. Încruntat, se uită la Rath și scoase niște chei din buzunar.

— Bună dimineața, zise Rath, dar nu primi răspuns, nici măcar un salut.

După ce omul deschise ușile, încercă să-l urmeze, dar îi fu interzis.

— Vă rog să așteptați, zise omul. Deschidem imediat.

Pe coridor se apropiară și alți angajați, alte uși se deschiseră, dar Rath trebui să aștepte până la 8:30 fix, când primul scoase capul pe ușă.

— Bună dimineața, zise.

Numai zâmbete acum, c-a început programul, își spuse Rath, arătându-și documentele.

— Brigada A, zise el. Am nevoie de informații. De proprietarul acestui vehicul.

Îi dădu un bilețel.

Omul își puse ochelarii.

— Ați depus cerere oficială?

— Nu, dar mă grăbesc. Circumstanțele o cer.

Era ceva obișnuit, și totuși omul clătină din cap.

— E urgent, spuse. Dacă mă puteți ajuta?

— Fie, numai de data asta.

Rath așteptă, dar omul nu dădea niciun semn că s-ar mișca.

— Ce este? Mai e ceva?

— Proprietarul?

— Nu merge așa repede. Vă sun eu.

— Vă rog, grăbiți-vă! Poate fi o chestiune de viață și de moarte!

Ofițerul rămase neimpresionat.

— Cam asta e situația la Omucideri, nu?

Rath spera ca situația să nu fie atât de gravă, dar nu știa. Nu dormise. Incertitudinea îl rodea pe dinăuntru. Ce făcuseră Tornow și ai lui cu Charly? Păreau încolțiți și erau răspunzători de cel puțin două crime, probabil de mai multe. Îi zisese lui Marlow teoriile lui, ieri-seară: că un grup de polițiști era hotărât să iște un război între bande, între Piratii Nordului și Berolina. Evident, unii erau pregătiți să comită crime. Toate sperau să i le pună în cont misteriosului gangster american pe care presa pusese deja gheara, grație lui Stefan Fink.

Nu era nici nouă când sosise la birou. Ajunse primul. La naiba cu conțopistul de la Rutier! Spera ca în curând să facă rost de numele proprietarului. Era singura lui pistă.

La un moment dat, apăru Erika Voss, ceea ce însemna că se făcuse ora nouă. Curând, după ea intră și Gräf. Rath era distras. Nu făcu decât să-l salute. Gräf presupuse că era melancolia de luni și nu insistă. Rath ședea ca o pisică pe un acoperiș încins, fiindcă avea nevoie de proprietar, avea nevoie de ceva de făcut. De ce-l sileau să aștepte?

— Unde e Tornow? întrebă Gräf, precaut.

— Nu vine azi.

— Bolnav?

Rath nu răspunse, și prietenul lui preferă să se concentreze pe treburile de birou, sunând la dughenele de pe listă, cele care vindeau țigări Camel. Cu un glas stins.

Dintr-odată, ușa antecamerei se deschise, și Rath crezu că visează. Sebastian Tornow le zâmbea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Bună dimineața, zise el.

Erika Voss îi răspunse.

Lui Rath îi venea s-o strângă de gât, fiindcă – și nu era pentru prima dată – îl privi cu adorație pe tipul cel nou. Chiar și semnul prietenos din cap al lui Gräf îl râcâi. Rath mormăi ceva neinteligibil, folosindu-se de moment să proceseze șocul, înainte să poată reacționa cât de cât normal.

Tornow își agăță haina și pălăria și se așeză la biroul temporar.

— Ați avut un weekend bun? întrebă. La treabă, deci.

— Ce crezi că faci? întrebă Rath.

— Parcurg tutungeriile care vând Camel, răspunse Tornow, arătând spre colegul său. Colegu' are deja avans.

— Colegu' se descurcă, spuse Rath. Tu vii cu mine.

— Unde?

— Hai!

Rath era atât de agresiv, că Gräf tresări în spatele biroului. Chiar și Erika Voss părea intimidată, lucru rar întâlnit. Păreau să se întrebe ce pedeapsă avea să-i aplice Rath pentru zece minute de întârziere.

Rath îl târî pe Tornow pe coridor.

— Ce este? întrebă el.

— Nu aici, spuse Rath printre dinți.

Câțiva polițiști își făceau rondul de dimineață.

— Credeam că suntem prieteni.

— Tacă-ți fleanca!

Rath îl târî la toaletă și închise ușa, îl luă de guler și-l izbi de perete.

— Unde e?

— Stai, spuse Tornow. Nu putem vorbi ca niște persoane civilizate?

— Nu e nimic civilizat în răpirea unei femei.

— Dă-mi drumul! Acum, altfel nu o vei mai revedea.

Tornow zise asta încet, dar suficient de clar cât să-l paralizeze de teamă pe Rath. Tornow era încă în avantaj. Îi dădu drumul, repetând:

— Unde e?

— Din moment ce ești atât de preocupat, înseamnă că ieri noi am procedat corect.

— Care noi?

— Nu te privește.

— La naiba, unde e?

— Nici asta nu te privește. Să zicem doar că e pe cât de bine te poți aștepta, în condițiile date.

Tornow își aranjă gulerul cămășii și cravata.

— O vom livra în siguranță de îndată ce ne faci un serviciu.

— Vreți să omor pe cineva? Asta faceți voi, nu?

— E foarte simplu. Trebuie doar să uiți tot ce știi despre mine, sau crezi că știi. Oricum, nu te va crede nimeni. Apoi, și asta e partea importantă, deci ascultă, vei avea grijă ca Abraham Goldstein să fie arestat pentru uciderea lui Hugo Lenz, Rudi Höller, Gerhard Kubicki și Jochen Kuschke. Ah, și a lui Eberhard Kallweit. Aproape c-am uitat de el.

— Ce-ai spune să-i adaug și pe Emil Kuhfeld și pe Gustav Stresemann la grămadă? Dacă tot e ofertă…

— Dacă aș fi tu, aș lua lucrurile în serios. Nu glumesc.

— Ce vrei să zici? Că îi veți da drumul lui Charly când Goldstein va fi condamnat? Vreți s-o țineți șase luni?

— Ajunge să fie arestat și acuzat.

Tornow îl privi pe Rath în ochi.

— Depinde de tine cât o ținem închisă, dar, în locul tău, n-aș amâna.

— Dacă ați atins chiar și un fir de…

— Nu-i face nimeni nimic. Nu credem în atacarea femeilor, dar s-ar putea să nu prea doarmă în următoarele zile, ceea ce, pe termen lung, nu e sănătos. Așa cum am zis, n-aș lălăi lucrurile.

Ce fel de om era și de ce făcea asta?

— N-o să scapi.

Tornow râse.

— Ce ciudat, dar fix asta a zis o cunoștință de-a ta, o doamnă, de altfel. Amândoi greșiți. Nu știți cât de bine conectați suntem. Te sfătuiesc să ai grijă.

Rath clătină din cap. Nu avea ce face.

— Ah, încă un lucru…

Tornow zâmbi, și acum i se păru mai degrabă un rânjet diabolic.

— Pare ciudat, dar se aplică. Fără poliție. Dacă vrei să îți scoți vie iubita din asta. Rămâne între noi.

Rath îl lăsă pe Tornow unde era și ieși, trântind ușa.

112

Ernst Gennat ședea pe terasa cafenelei Josty cu o felie de tartă cu agrișe în față. De obicei, el era cel care își servea subalternii cu prăjituri, însă acum lucrurile stăteau invers.

— Sper că nu încerci să mă mituiești, inspectore.

— Nici n-aș visa, spuse Rath. Vă rog, serviți.

Rath își luase pălăria și haina și plecase din birou fără să spună niciun cuvânt. Rămânea ca Sebastian Tornow să le explice. Mai făcuse o vizită la Rutieră. Informația pe care i-o furnizase amicul său de dimineață îl derutase. Îi ordonase omului să n-o transmită mai departe.

Proprietarul berlinei negre folosite pentru răpirea lui Charly era o persoană cunoscută. Rudi Scheer condusese arsenalul de la Alexanderplatz, până ce se descoperise că făcea parte dintr-o rețea de trafic ilegal de arme, operată de cercurile de orientare dreaptă din poliție și Reichswehr. Scheer fusese trimis la țară, dar nu suspendat. Chiar și atunci, Rath crezuse că era o greșeală.

Gennat nu se atinse de tartă.

— Inspectore, ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai spune de ce m-ai chemat aici. La telefon mi-ai dat impresia că e o chestiune de viață și de moarte.

— Simt că este, domnule.

Gennat asculta atât de atent, că tot nu se atinse de tartă.

— Nu ai de gând să te amesteci în șantajul ăsta, nu? spuse când Rath termină. Să falsifici dovezi!

— Am altă idee, dar nu va funcționa fără susținerea dumneavoastră. Mai întâi, îl arestăm pe Goldstein.

— Trebuie să-l găsim.

— S-a rezolvat. Știu unde se ascunde.

— Iar ții informații doar pentru tine?

Gennat lăsă furculița jos și-l privi furios.

— Deci încerci să mă mituiești!

— Deloc, domnule. Vreau doar să mă ascultați. Zece minute, și apoi decideți.

Gennat ascultă.

Cum era de așteptat, Marlow nu fu încântat când Rath îi ceru să-și retragă oamenii din apartamentul lui Tornow și din împrejurimi.

— Va primi ce merită, dar, dacă punem presiune acum, vom risca viața cuiva. Trebuie să creadă că e în siguranță.

— Cam multe îmi ceri, inspectore.

— Știu, dar cum ar fi dacă ați lăsa statul să-și facă treaba? Fără justițiari. Stați liniștit, omul va fi pedepsit.

După o vreme, Marlow fu de acord. Alt obstacol înlăturat, dar următorul conta cel mai mult.

La Sfântul Norbert, Rath dădu de pastorul Warszawski, dar omul nu dori să coopereze.

— Mă gândeam eu că vei reveni. Prin urmare, am fost precaut.

— Goldstein nu mai e aici?

— Firește că nu.

— Unde e?

— De ce ți-aș spune? De ce ai crede că nu mai e aici?

— Să fie pentru că n-ai încredere în mine?

— Am încredere în Dumnezeu, nu în oameni. Spune-mi unde te găsește, și voi pune lucrurile în mișcare.

— La naiba, n-am atât de mult timp. De asta depinde viața cuiva.

— Atunci, explică-mi.

Rath explică.

Nu era o ascunzătoare deosebit de originală, dar probabil nu l-ar fi găsit niciodată pe Goldstein fără sprijinul Bisericii Catolicii. Pastorul insistă să-l însoțească. Îi rămăsese o urmă de neîncredere. Merseră cu mașina spre sud, pe Strada Reich 1, făcând la stânga chiar înainte de Zehlendorf. Când ajunseră pe o stradă liniștită și verde, pastorul îi spuse să oprească. Pe o parte erau căsuțe cu grădină, pe cealaltă un gard viu, de un verde infinit.

— Grădinile publice Abendruh, explică Warszawski. Am o parcelă aici.

Rath parcă Buick-ul în fața unei case frumoase de familie, genul la care visase mereu, dar despre care știa că nu și-o poate permite fără să moștenească averea părinților. Gardul viu de cealaltă parte era întrerupt de alei situate la intervale regulate. În spate lor văzu copaci, arbuști, acoperișurile magaziilor: ascunzătoarea clasică dintr-un oraș precum Berlinul. Era imposibil să găsești pe cineva aici dacă nu aveai deja o pistă sau un localnic care să raporteze ceva.

Grădinile erau imense. Rath îl urmă pe pastor pe o alee dreaptă, cu gard viu de ambele părți. După câteva cotituri, mereu în unghi drept, când la stânga, când la dreapta, începu să simtă că se afla într-un labirint aparținând unui domeniu de castel baroc.

Warszawski se opri brusc.

— Aici e, spuse, deși nu părea în largul lui.

113

După nici două ore, o camionetă, patru Opeluri verzi din flotă și, în cele din urmă, mașina neagră a legiștilor opriră pe Strada Elmshorner. Polițiști în uniformă săriră din camionetă și se răspândiră pe parcele, folosind trei alei paralele. Un grup de detectivi în civil apăru din Opel-uri. Ernst Gennat coborî din mașina neagră, urmat de Wilhelm Böhm.

Pe drumul lor spre vest, fuseseră prinși în traficul orei de vârf, dar hotărâseră să nu folosească sirenele, de teamă să nu atragă atenția. Rath blestemă fiecare oră în plus petrecută de Charly în ghearele lui Tornow și ale oamenilor lui. Trebuise să șadă lângă el tot drumul și se împotrivise eroic tentației de a-i da un pumn. Tornow se purta de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între ei. Totuși, Rath făcuse tot ce putuse ca să evite să discute cu el, și abia dacă-l privise. Gräf observase reticența inspectorului și, fără îndoială, o pusese în seama discuției de la Nasse Dreieck, ceea ce era bine, deși însemna că detectivul avea conștiința încărcată. Gennat alertase toți ofițerii care lucrau la cazul Goldstein și la orice alt caz de crimă legat de acesta, mai mult sau mai puțin anchetele numite mai devreme de Tornow.

Rath și oamenii lui se îndreptară spre magazia pastorului pe aleea din mijloc, unde-i aștepta Böhm, un munte de calm. Avea în mână un megafon.

— Rath și Tornow, rămâneți aici, ordonă el. Goldstein v-a scăpat deja o dată. Să nu se repete. Vă știe fețele.

Buldogul arătă spre Gräf.

— Și pe tine te știe, de la hotel.

Restul fură lăsați să treacă. Rath știa planul de acțiune, din ședința pe care Gennat o ținuse înainte să pornească. Mai întâi, trupele de intervenție securizau perimetrul, adăpostite de gardul viu. La stânga și la dreapta porții, doi polițiști aveau armele pregătite. Buddha îi avertizase să le folosească numai în caz de urgență. El și Böhm erau singurii ofițeri în prima linie. Cei lăsați în urmă aveau să fie de ajutor uniformelor pentru a ține departe grădinarii curioși.

Rath, Gräf și Tornow erau singurii staționați afară care nu purtau uniformă, și se țineau deoparte. Nu aveau de făcut nici cât uniformele care supravegheau intrările pe parcele. Majoritatea au preferat să fumeze o țigară. Rath făcu la fel.

— Dacă nu facem decât să frecăm menta, de ce am mai venit? zise iritat Gräf, revenind la Opel-ul în care sosiseră.

Rath voia să-l urmeze, când Tornow i se adresă.

— Agitat?

— De ce, așa par?

— Da.

— Fiindcă vreau să știu când îi dați drumul.

— Imediat ce sunt sigur că Abraham Goldstein e acolo și punem mâna pe el.

— N-ai încredere în mine?

— S-a întâmplat prea repede. Ori știai deja unde se ascunde și ai decis să ții informația pentru tine, ori e doar un șiretlic imens, și tot ce vom găsi în curtea asta vor fi niște cârtițe.

— Așteaptă, spuse Rath, care ar fi preferat să-i tragă una în față lui Tornow.

În schimb, își aruncă țigara și călcă pe ea, de parcă era un păianjen veninos. Sau zâmbetul lui Tornow.

— Tot nu mi-ai zis de ce. De ce au trebuit să moară Lenz și Höller?

Zâmbetul lui Tornow se șterse.

— E mai bine să nu știi mare lucru despre asta. Nimeni nu le duce dorul. Erau ucigași de carieră. Toți o știau, și totuși nimeni nu-i ducea la tribunal.

— Kuschke nu era ucigaș de carieră, ci polițist.

— Poate c-a făcut alte greșeli.

— Cum ar fi să lase martori?

— Așa cum am zis, mai bine să nu știi.

Vocea lui Böhm se auzi distorsionat, amplificată de megafon.

— Atenție! Poliția! Abraham Goldstein, știm unde te ascunzi. Ieși afară, cu mâinile sus. E inutil să opui rezistență. Am înconjurat zona.

În ceea ce păru o veșnicie, nu auziră nimic. Rath se rugă ca totul să meargă conform planului. Nu putea să nu se gândească la Charly. Viața ei depindea de planul pe care-l elaborase împreună cu Gennat.

114

Uneori, nu-și amintea unde se afla sau cine-i punea întrebări. Știa doar că mereu cineva îi punea întrebări și că nu-i lăsaseră niciun moment de pauză. Cel puțin un bărbat o întreba mereu ceva, uneori mai mulți. I se părea tot mai greu să se concentreze. Uneori, vedea bărbați care nu erau acolo, și tot mai des ceva îi pâlpâia în colțul ochiului: o față cunoscută, un bărbat în pulover roșu. Odată, crezu că-l vede pe Gereon. Oboseala o apăsa ca plumbul, dar ei nici nu o lăsau să doarmă pe podea. Iar și iar, era forțată să se lupte cu povara propriei extenuări. Nu mai știa de când era acolo. Putea să fie și de ore, zile, săptămâni.

Obrajii i se lipiseră de gingii, fiindcă nu primea suficiente lichide. Doar când nu mai putea vorbi îi îngăduiau să ia o gură de apă. Între timp, reușea să simuleze că are gura uscată, fiindcă nu toți paznicii erau la fel de stricți. Unii arătau compasiune mai repede, și unul chiar o lăsase să ațipească un moment, înainte s-o trezească. Alții urlau la ea constant, lovind cu pumnii în masă.

Deși nu o lăsau să doarmă și rar îi dădeau de mâncare sau de băut, nu o atinseră nici măcar o dată. Nimeni nu avea să-i creadă povestea. Era genul acela de violență care nu lăsa nicio urmă.

115

Arestarea lui Goldstein se derulă mai ușor decât anticipaseră. Trupele de intervenție se așteptaseră la o confruntare în stil Chicago, cu pistoale automate, sau măcar cu niște Colt-uri fumegânde, dar nu fu cazul. Nu se trase nici măcar o dată.

Böhm își repetă instrucțiunile, Rath auzi un clinchet (mai târziu, se află că unul dintre polițiștii în uniformă, în toată agitația, lovise un pitic de grădină pe parcela adiacentă), iar Goldstein apăru.

— Ține mâinile la vedere, Herr Goldstein, urlă Böhm prin megafon.

— Gold-stiiin, spuse yankeul, și Rath aproape că strigă de bucurie. Mă numesc Gold-stiiin, continuă. Sunt cetățean american, și cred că-i o neînțelegere.

— Domnule… Gold-stiiin, ești arestat sub bănuiala de a-i fi ucis pe Jochen Kuschke, Gerhard Kubicki, Hugo Lenz, Rudolf Höller și Eberhard Kallweit.

— Atunci, zi-le alor tăi să-mi pună cătușe. Îmi amorțesc brațele.

— Atât ai de zis?

Surpriza din vocea lui Böhm era vizibilă.

— Și că sunt nevinovat, evident.

Tornow și Rath ascultau uimiți schimbul de replici.

Dură o vreme să-l escorteze pe gangster și să se reinstaureze liniștea. Mai întâi, veneau detectivii și polițiștii care se asigurau că grădinari nevinovați nu se aventurează în bătaia focului, apoi ofițerii care înconjuraseră ascunzătoarea lui Goldstein. Ultimii erau cei doi care-l încadrau pe yankeu.

Goldstein era încătușat cu mâinile la spate, și păru liniștit până ce-l observă pe Rath, și poate pe Tornow, deși pe acesta îl ignoră. Văzându-l pe Rath, se întunecă la față, mai întâi de mânie, apoi de dispreț. Nu zise nimic, dar, când fuse condus afară de pe parcelă, scuipă pe asfalt, în fața inspectorului. Cei doi polițiști care îl escortau îl traseră deoparte și-l înghesuiră în duba neagră. Era clar că Gennat dorea să discute cu el pe drum. Apoi apăru Ernst Gennat, alături de Böhm, care ținea megafonul ca un teuton ieșit victorios din bătălie.

— Bună treabă, zise Buddha, bătându-l pe umăr pe Rath. Și ție.

Se referea la Tornow, pe care-l privi patern.

Cadetul păru nițel confuz.

— Și acum? întrebă Rath când rămaseră singuri, pornind spre Opel.

— Și acum ce?

— Am făcut o înțelegere. Goldstein a fost arestat pentru cinci capete de acuzare. E rândul tău.

— Ai răbdare. Mai întâi, mergem în Alexanderplatz, apoi mă duc acasă, de unde pot folosi telefonul, și apoi pun lucrurile în mișcare.

— De unde pot s-o iau?

— Cât de proști ne crezi?

Tornow clătină din cap.

— Acum aștepți.

116

Operațiune de proporții a poliției
Gangster periculos ajunge după gratii

Gangsterul american Abraham Goldstein a fost descoperit și arestat azi, ca parte dintr-o operațiune de amploare a poliției. Se zvonește că acesta, care se ascundea într-o grădină publică din sud-vestul Berlinului, a încercat să scape, înainte de a fi reținut de curajoșii ofițeri germani. Gangsterul este acuzat de uciderea câtorva persoane, în Berlin, inclusiv a unui polițist, a unui membru SA și a unui negustor de obiecte la mâna a doua. E acuzat și de uciderea a două figuri importante ale lumii interlope. Șeful Brigăzii Omucideri, Ernst Gennat, a explicat pentru Der Tag că dovezile ar fi „copleșitoare". Un rol important în operațiunea de succes l-a jucat detectivul inspector Gereon Rath. „Inspectorul Rath a reușit să descopere ascunzătoarea lui Goldstein", a confirmat Gennat.

Majoritatea edițiilor de seară publicară articolul, așa că mâine multă lumea avea să știe că Goldstein era arestat. Din păcate, numai Der Tag pomenea despre reabilitarea inspectorului Rath. Dacă Weinert n-ar fi călătorit cu balonul, știrea ar fi fost pomenită și de Tageblatt. Chiar și așa, era de ajuns o singură menționare. Gennat îi datora recunoștință, Bernhard Weiss chiar mai mult.

Tornow îl sfătuise să aibă răbdare, dar Rath nu închise un ochi. Se dusese pe Strada Spener, cu Kirie, și începuse să facă ordine în apartament. Schimbase așternuturile, simțindu-se nițel ca mama lui, care, de fiecare dată când revenea micul Gereon din vacanța de vară, proceda la fel. Chiar îi făcea și prăjitură. Nu făcuse asta pentru Charly, dar așezase flori proaspete într-o vază. Se uită în jur. Apartamentul părea aproape iarăși locuibil. Nu umblase în hârtii, desigur, fiindcă nu voia să-i cotrobăie prin lucruri, dar pusese cărțile și tot ce mai era la loc.

În cele din urmă, se așeză la masă, cu o sticlă de coniac și un pahar. Oare o eliberaseră? Tornow îl ținea înadins în suspans sau trebuia să discute cu complicii? Avea atât de multe întrebări și incertitudinea îl înnebunea. Singurul lucru pe care-l știa era că-i trebuia mult coniac ca să adoarmă. Savură prima gură, apoi goli paharul de parcă ar fi fost șnaps. Nu era despre gust și nici despre etichetă.

Kirie se ghemuise și îl privea cu ochi adormiți.

— Noroc, Kirie, ridică el al doilea pahar.

După ce bău jumătate de sticlă, adormi și se trezi, în urma unor vise încâlcite, cu obrazul drept înțepenit după ce-l țintuise de lemnul dur al mesei. Pentru o clipă, uitase unde se afla, apoi își aminti și se ridică în picioare, trezind-o și pe Kirie din somnul ei ușor, de cățel.

Ceasul din bucătărie arăta șase fără patru minute. Rath se ridică. Firește, patul era gol. Tornow îl sfătuise să aibă răbdare.

Rath așteptase suficient. Trebuia să acționeze. După duș, se bărbieri rapid, bău o ceașcă de cafea neagră, încă un pahar de coniac, și fumă două țigări, apoi își luă pălăria și cheile de la mașină și plecă.

Traficul era încă lejer, așa că ajunse foarte repede din Moabit pe Strada Leuthener. În apartamentul de la mansardă al lui Tornow, luminile erau deja aprinse, și ziua părea să se desfășoare în ritm normal. La ora asta, cadetul Sebastian Tornow se pregătea de mers la muncă.

Rath o lăsă în mașină pe Kirie și urcă până la ultimul etaj. Când deschise, Tornow își făcea nod la cravată, dar, în rest, părea vioi ca întotdeauna.

— Tu? spuse, nu tocmai surprins, și se dădu în lături când Rath trecu pe lângă el.

Tornow închise ușa, se postă în fața oglinzii de pe dulap și continuă să-și lege cravata. Rath lovi de dulap ziarul pe care-l cumpărase pe drum. Vossiche Zeitung, deja deschis la pagina cu pricina.

— Ce să fac cu el? întrebă Tornow după ce-și înnodă cravata.

Nodul era perfect.

— Spune că un anume Abraham Goldstein a fost arestat ieri și acuzat de niște crime.

— Da, în caz că ai uitat, eram acolo.

— Începusem să cred că am visat. Ce se întâmplă cu târgul? Unde e Charly?

— Nu e aici, dacă asta ai crezut.

Zâmbi, dar tot ce vedea Rath era un rânjet provocator.

— Nu mi se pare amuzant, zise. Până acum, am jucat după regulile tale. Dacă aflu că a pățit ceva sau că m-ai dus de nas, încep să joc după regulile mele.

— Ce înseamnă asta? Încerci să mă amenințI cu Johann Marlow și ceilalți? Crede-mă, sunt pe cale s-o mierlească și ei.

Rath încremeni. De unde știa Tornow despre conexiunea sa cu Marlow? Oare Hugo cel Roșu îi spusese?

— Nu mai trage de timp și zi-mi unde e. De ce o mai țineți?

— Nu o mai ținem.

Tornow părea indignat.

— I-am dat drumul azi la cinci. Am zis să ai răbdare. Nu te-a contactat?

— Acasă nu e.

— Nu am dus-o acasă. Va trebui să-și găsească drumul spre cea mai apropiată stație de autobuz.

— Unde e? Unde ați târât-o?

— S-o târâm? Am dus-o cu mașina.

Era incredibil. Tornow încă zâmbea.

— Unde?

Rath simțea că furia îi depășește limitele pe care și le impusese.

— Chiar ești serios?

Tornow făcu o față mărinimoasă.

— Prea bine, atunci, spuse el. Coliba unchiului Tom. E un spațiu cu tobogane de la periferia Grunewald. Ar trebui să te duci să arunci o privire. Poate că a adormit în mijlocul unei poienițe. Sigur e obosită.

Rath nu se mai putu abține. Lovi cu pumnul drept în rânjetul lui Tornow.

Tornow îl privi uluit, aplecându-se în față ca să nu-și murdărească cămașa albă ca zăpada de sângele care-i picura de pe față.

— Ești un ticălos, Gereon Rath, zise el, scuipând sânge. Așa-mi mulțumești?

— Ți-am mulțumit. Nu te-am lovit și a doua oară.

Ieși repede din apartament, trântind ușa și alergând pe scări, spre Buick, unde Kirie îl aștepta dând din coadă.

117

Drumul spre Zehlendorf nu i se păruse niciodată atât de lung. Jumătate de oră mai târziu, Rath coborî din mașină pe Strada Spandauer și o prinse pe Kirie în lesă. Abia aștepta plimbarea, deși era ușor înnourat. De cealaltă parte a drumului era o alee ce ducea spre Coliba unchiului Tom , un restaurant îndrăgit de excursioniști ocazionali, care dăduse numele întregului cartier. Din dreapta începea Grunewald. Un indicator deteriorat din lemn arăta spre tobogane, aflate într-o poiană mare, dintr-o pădure de pini, situată pe o pantă abruptă. Doar o trambulină pentru schiuri indica la ce era folosită pe timp de iarnă. Câțiva oameni își plimbau câinii.

Nici urmă de Charly. Rath o strigă și ascultă.

Nimic.

Unul dintre cei care plimbau câini se apropie, chemându-și ciobănescul german la picior, cu un aspru „Bismarck, șezi!”. Rath îl privi cu invidie.

— Pot să vă ajut?

În timp ce îi vorbea, bărbatul își ținea capul ușor înclinat. La fel și câinele.

— Caut o femeie, spuse Rath.

— Aici, în pădure?

Bărbatul privi dealul.

— Cred c-ați avea mai mult succes cu anunțurile matrimoniale din B.Z.

Râse și-și continuă drumul. Rath era prea șocat să se gândească la un răspuns amuzant. Dar omul se opri.

— Stați așa, tocmai mi-am amintit ceva. Dis-de-dimineață, o tânără umbla pe-aici. Când m-am trezit, a trecut pe lângă geamul meu. Părea, cum să zic așa, neajutorată. Pe ea o căutați?

— Neajutorată? Da, posibil.

Starea lui Charly părea mai gravă decât se temuse. Poate că Tornow îi spusese adevărul: încercaseră s-o facă să vorbească privând-o de somn.

— Unde ați văzut-o?

— Pe Strada Riemeister. Unde locuiesc. Lângă stația de metrou.

— Mulțumesc.

Rath o chemă pe Kirie, deranjată că nu își continuau plimbarea, și o vârî în mașină, conducând până în zona rezidențială ridicată de GEHAG[53] din nimic și care era încă în dezvoltare, dacă te luai după mormanele de nisip și scândurile din fața caselor. Unele nu fuseseră

încă zugrăvite, și puține aveau peluzele tunse. Pe marginea drumului erau pini și mesteceni atât de înalți, că fuseseră probabil plantați cu mult înainte de începerea construcției. Rath parcă lângă stație. Vizavi era o așa-zisă cafenea.

Scoase câinele din mașină, și abia ce îi pusese lesa, când simți că-l smucește. Kirie prinsese un miros și devenise brusc entuziasmată, cu botul aproape de pământ, adulmecând și trăgându-l pe Rath spre un portal modern, din cărămidă, intrarea la metrou.

— Dacă e alt animal mort… începu Rath.

Kirie nu-l luă în seamă, ci îl târî pe scări în jos, spre peron. Rath trebui să aibă grijă să nu se rostogolească.

Și apoi a văzut-o. Zăcea pe o bancă. Era Charly, în rochia ei de vară înflorată.

Pasagerii din jur nu o luau în seamă, iar cei care o făceau erau mai degrabă scârbiți decât plini de compasiune. Dar ea era. Kirie o simțise încă de la intrarea în metrou.

Reușise să ajungă aici, doar ca să adoarmă cât aștepta următorul tren, iar cetățenii Berlinului, în stilul lor de a nu interveni, o lăsaseră să doarmă. Nici măcar zgomotul de pe șantierul din apropiere nu o trezise. Dar limba lui Kirie, da.

Charly deschise ochii, mai întâi puțin, apoi larg, de teamă, și privi un câine zâmbitor fix în față. Se ridică în șezut și îi recunoscu pe Kirie și pe Rath. Zâmbi fericită și-i cuprinse picioarele cu brațele, cât pe ce să adoarmă din nou.

— Am bilet, mormăi.

— Mergem cu mașina.

Nu știa dacă să râdă sau să plângă.

— Dar va trebui să mergi câțiva metri.

Se dovedi mai dificil decât anticipase. Rath o susținu și Charly se strădui cât putu, dar picioarele nu o ajutau, așa că trebui să se oprească de multe ori, mai ales când urcară scările.

— Hai, spuse Rath. Mașina e acolo, aproape ai ajuns. Ai reușit să ajungi din pădure până la stație!

— Înainte să adorm. Somnul te obosește.

Rath se gândi să-i cumpere o cafea turcească de la cafeneaua de peste drum, dar asta nu ar fi ajutat-o. Mai bine să o ducă în mașină. O așeză pe scaun și ea adormi din nou, înainte ca el să pornească motorul.

Pe Strada Spener, o ajută să treacă pragul, altfel ar fi trebuit s-o lase să doarmă în mașină. Când o duse pe scări în sus, zăcea sleită în brațele lui. Cel mai dificil fu să întoarcă cheia în broască, dar reuși. Trânti ușa în urma lor și o duse în dormitor, o așeză pe pat și o dezbrăcă după cum se pricepu. În timp ce o învelea, se auzi soneria. Era puțin înainte de ora 11.

O lăsă pe Kirie cu Charly și se duse pe hol, își scoase Walther-ul din toc și îl armă. Se strecură spre ușă, aproape de perete, în caz că vizitatorul avea să dea buzna. Puse mâna pe clanță și deschise brusc, țintind spre intrus.

Un bărbat scund. Părea să se prăbușească de frică. Rath lăsă jos arma. Vizitatorului îi luă ceva timp să se liniștească.

— Maltritz, zise, în cele din urmă.

Părea o scuză.

— Sunt administratorul.

— Scuzați-mă, Herr Maltritz, am crezut…

— Ce ați crezut?

— A fost o spargere aici, acum câteva zile, și de aceea sunt pe față. Sunt polițist, un prieten de-ai domnișoarei Ritter.

Își arătă documentele, dar omul nu păru impresionat.

— Unde e?

— Nu e acasă, și pot înțelege, după ce s-a întâmplat. Spargerea.

— Chiar nu e? Mai devreme am auzit pași pe scări.

— Pași? Da, eu eram.

— Doar dumneata?

— Eu și câinele. Pot să vă întreb ce doriți?

— Domnișoara Ritter n-a plătit chiria. Ieri-seară a zis că va avea banii. Doar că n-a fost acasă.

Rath își aminti că Charly îi ceruse un împrumut. Nu era de mirare că uitase, după tot ce se întâmplase. Le-ar fi prins bine mărcile lui Alex.

— Vă veți primi banii, domnule Maltritz. Domnișoara Ritter mi-a… ăăă… cerut să mă ocup eu.

— Bine, zise Maltriz, în expectativă.

— Ce este?

— Aștept banii.

— Acum nu-i am.

— Ascultă, lasă vrăjeala pentru copilași. Poate că ei ar crede-o, dar eu nu pot fi luat de prost. Orice ascunde domnișoara Ritter, în acest apartament sau altundeva, vă rog să-i spuneți că nu-și poate bate joc de Hans Maltritz.

Își puse mâinile în șolduri.

— Nu-mi pasă dacă plătești dumneata, plătește domnișoara sau unchiul maimuței, dar dacă n-am 12,50 mărci până diseară, o să vedeți altă față a mea. N-o să credeți cât de iute pot să pun mâna pe un ordin de evacuare.

12,50! Ce sumă ridicolă pentru așa un scandal.

— Nu faceți nimic nesăbuit. Vă primiți banii. Mă duc la bancă mai târziu.

— Vă bateți joc?

— Nici pe departe.

— Atunci, cu siguranță n-ați citit ziarele. Nu veți obține bani din bancă. Sper că aveți altă sursă de venit.

Îl privi de sus până jos.

— Nu-mi pasă cum îi dobândiți. Asigurați-vă că-i dobândiți!

După ce bărbatul plecă, Rath se uită în Vossische Zeitung, cumpărat ca să-i arunce articolul despre Goldstein în față lui Tornow.

Un alt articol era pe prima pagină: criza băncilor germane. Parcurse textul și continuă să răsfoiască ziarul. Idiotul de administrator avea dreptate. N-avea cum să scoată azi bani de la bancă.

În weekend, Danatbank dăduse faliment și nu mai putea plăti clienților. Darmstäder și Nationalbank! Cu o reputație ireproșabilă! Rath ținea banii în altă parte, dar lucrurile nu păreau roz nici pentru celelalte bănci. Temându-se pentru depunerile lor, o mulțime de clienți încercaseră să scoată numerar, ceea ce făcuse ca multe bănci să-și închidă ghișeele, crescând astfel panica. Rath simți că se îngrijorează pentru cele câteva mii de mărci puse deoparte. De parcă n-avea deja destule probleme.

Danatbank fusese lovită atât de rău, încât guvernul fusese obligat să-i gireze toate depunerile. „Mătușa Voss", cum i se spunea ziarului, scria că după discuțiile cu guvernul, toate celelalte bănci germane importante au declarat că garanțiile guvernamentale li se par inutile, că sunt solvabile și că pot întruni toate cererile.

Și totuși, toate ghișeele bancare rămâneau închise în următoarele zile. Ticăloși aroganți, gândi Rath. Nu avea timp pentru industria financiară pe care oricum nu o pricepuse niciodată. Și mai puține știa despre criza financiară, care părea să fi tras și băncile în vârtej. Cu doar doi ani în urmă, bursa newyorkeză se prăbușise, iar speculanții săriseră de pe geamurile zgârie-norilor din oraș. De ce ar fi fost afectate firme fără nicio legătură cu New Yorkul, companii germane cinstite, chiar și funcționari publici, ca el, cărora le fuseseră tăiate salariile, era un mister.

Se pare că nici editorul economic al Vossische nu știa mai multe. Ce ne lipsește, zicea articolul. Ce s-a întâmplat? Fabricile, pe care s-a construit forța economică a Germaniei, încă sunt în picioare, ca acum patru săptămâni. Pământul german dă aceeași recoltă, an de an, dacă n-a fost chiar mai bună decât în anii anteriori. Avem rezerve intacte de cărbune și fier. Prin urmare, Germania nu e săracă, deci de ce ne alarmăm? Fiindcă, deși economia Germaniei e la fel de puternică, ne lipsește combustibilul care s-o propulseze. Nu avem bani.

Adevărat, gândi Rath, n-avem bani. Nu asta le-a lipsit mereu celor mai mulți?

Această catastrofă s-a dezlănțuit, continua ziaristul, și ar fi o lașitate

să închidem ochii la cât de gravă e situația asta unică. Prăbușirea unei bănci germane importante este fără precedent în istoria economică a țării.

Ce trăim acum nu e inflație, ci tocmai inversul.

Rath nu știa dacă erau sau nu vești bune. La prima vedere, suna bine: fără inflație. Sigur conta. Dar asta nu schimba faptul că nu erau bani. Ce lume de rahat, gândi, amintindu-și ce spusese Alex în casa scării.

Când se întoarse în dormitor, Kirie aștepta cu interes. Charly dormea.

— Voi, câinii, aveți o viață ușoară, zise el, mângâind-o, și nu doar în chestiuni romantice.

Se așeză lângă Charly. Pentru o clipă, ea deschise ochii și își întinse mâna după mâna lui.

— Nu le-am zis nimic, Gereon, mormăi, mai degrabă adormită. Nimic!

Închise ochii, iar Rath îi trase pătura peste umeri și o sărută pe obraz.

— Îmi pare atât de rău, zise el, deși nu era sigur dacă-l poate auzi.

Cel puțin, așa își recunoștea mai des greșelile.

— Dacă te credeam, nu s-ar fi întâmplat așa.

Se așeză pe scaunul de lângă patul ei și-și puse Walther-ul în poală. O privi, adormită în plină zi. Nimeni nu avea să i-o mai ia vreodată.

118

Când mașinile poliției ajunseră, se înserase. Silueta enormă a gazometrului se profila pe cerul întunecat, care strălucea înspre vest. Plouase toată după-amiaza, iar trotuarul lucea, întunecat și umed. Pe lista lor de arestări erau mulți oameni și multe adrese, din toate cele patru colțuri ale orașului. Chiar și așa, Rath optase pentru Schöneberg, exact ca Gennat. Böhm plecase înspre vest, ceea ce făcuse decizia chiar mai ușoară.

Acum, unități de poliție erau plasate în șaptesprezece locuri diferite din oraș. La ora opt fix, porneau razia, pentru ca arestații să nu se poată preveni între ei. La șaptesprezece adrese diferite din Berlin, iluzia că polițiștii erau mai presus de lege avea să se destrame.

Rar mai considerase Rath atât de anevoioasă trecerea timpului.

Chiar și după eliberarea lui Charly, nu se schimbase mare lucru. Se ținuse la distanță de Tornow, cât de mult putu, deși se intersectaseră de câteva ori la muncă. Toată lumea depunea mari eforturi să conecteze dovezile din cazul împotriva lui Abraham Goldstein, să fie insurmontabile.

Toată lumea, cu excepția lui Gennat, a lui Böhm și a lui Grabowski.

Rath era singurul care știa. Toți ceilalți presupuneau că lucrează la cazul Goldstein. Nimeni nu bănuia că, de fapt, interogau oameni într-o cameră secretă. Și cu atât mai puțin că Helmut Grabowski era cel interogat de două dintre cele mai experimentate figuri de la Omucideri. Avuseseră nevoie de trei zile să-l facă să vorbească, dar apoi își dăduse drumul. Șaptesprezece nume și suficiente informații cât să justifice arestările de azi.

Acum se aflau la baza scărilor: Gennat, Rath și șeful de echipă cu oamenii săi. Luaseră cu ei doisprezece polițiști în uniformă. Când și când, treptele de lemn protestau obosite, de parcă n-ar fi fost obișnuite să suporte atâta greutate.

Și Rath, și Böhm își dăduseră seama că detectivul asistent Grabowski trebuia să fie cârtița de la Castel. Böhm, încă furios că informații confidențiale care țineau de ancheta Goldstein fuseseră transmise presei, redusese treptat lista de suspecți. Doar șapte persoane știau cum arăta Abraham Goldstein: Gereon Rath și cei trei oameni ai lui, comisarul adjunct Bernhard Weiss, șeful de la Investigații, Scholz, și angajata care primise și dăduse mai departe telexul din America.

La început, Böhm se concentrase pe Rath și pe oamenii lui, pe

care-i credea capabili de o asemenea indiscreție. Se gândi chiar la Weiss sau la Scholz, din motive diferite, fără îndoială motivate politic. Singura persoană pe care nu o luase în considerare era fata de la telefax, o tânără la vreo 20-30 de ani, inocentă. În cele din urmă, rămăsese unica variantă și, după un interogatoriu-maraton, mărturisise că-i pomenise de iminenta sosire a lui Goldstein unui polițist, la cantină.

Acel polițist fusese detectivul asistent Helmut Grabowski. Același detectiv asistent pe care portarul din clădirea Scherl îl recunoscuse drept omul care-i livrase plicurile misterioase lui Stefan Fink.

La început, Grabowski susținuse cu încăpățânare că acționase din proprie inițiativă, dar, când Gennat îl confruntase, treptat, cu afirmațiile lui Lanke junior, cedase. Gregor Lanke, pe care Rath deja îl înmuiase cu o săptămână în urmă, se dovedise doar o rotiță a mașinăriei.

Apoi, mai erau numele pe care le adusese Charly. În ultimele zile, se uitase la sute de fotografii. Gennat nu o chemase în Alexanderplatz, ci într-o casă păzită. Co-conspiratoare era secretara sa de încredere, Trudchen Steiner, cu care Charly continua să locuiască, din motive de siguranță, și cu care avea să rămână până ce Scheer și Tornow ajungeau după gratii.

Tabloul pe care-l refăcuseră din bucăți era șocant. Die Weisse Hand, Mâna Albă. O grupare secretă de polițiști frustrați, sătui ca sistemul judiciar să lase liberi oamenii pe stradă, după ce ei se chinuiseră să-i pună la răcoare. Polițiști care hotărâseră să acționeze dincolo de chemarea datoriei și să fie chiar ei judecători, juriați și călăi. Scopul lor era să-i elimine pe cei mai notorii criminali din lumea interlopă a Berlinului.

Polițiștii aceștia erau la câteva clipe de arestare.

Ajunseră sus. Era întuneric în apartamentul din mansardă. Nu aprinseseră lumina pe casa scării. Doar o urmă de apus se strecura de afară. Cu un mic efort, Rath reuși să citească plăcuța de pe ușă. S. TORNOW. Cu doar o săptămână în urmă, era aici crezând că-și făcuse un prieten. Cât de repede se schimbaseră lucrurile!

Gennat se oprise pe scări. Rath făcu un semn din cap spre liderul de echipă. Flutură din mână spre oamenii săi, iar ei trecură la acțiune, ca o companie de balet care exersase cu lunile. Primul lovi ușa cu piciorul și al doilea se strecură înăuntru, cu arma pregătită, urmat de trei colegi. Rath rămase afară, cu Walther-ul pregătit, chiar dacă nu credea că Tornow va ieși trăgând.

Liderul de echipă apăru din apartament, clătind din cap.

— Nu e nimeni, spuse el.

Rath aruncă o privire scurtă prin apartament. Nu părea ca

Tornow să fi fugit. Privirea lui căzu în schimb pe gazometrul de la capătul Străzii Leuthener. Ieși din apartament și polițiștii coborâră, frustrați după o operațiune nereușită. Gennat îi aștepta la baza scărilor.

Rath ridică din umeri.

— Nu e acasă, dar pun pariu că știu unde-l găsesc.

Poate că Tornow avusese o bănuială, gândi Rath, în timp ce se apropiau de gazometru, deși nu se știa că Helmut Grabowski și Gregor Lanke fuseseră arestați, cu atât mai puțin interogați.

Rath îl momise pe Gregor Lanke lângă cantină, folosind pretextul unei discuții confidențiale ca să-l atragă în Schöneberg. Detectivul fusese uluit să-i găsească pe Gennat și Böhm așteptându-l în biroul preotului de la biserica Sfântul Norbert. După ce-și revenise din șoc, Lanke păruse chiar ușurat de prezența lui Buddha și își descărcase conștiința.

Grabowski, însă, făcea parte din echipa lui Böhm. Buldogul nu trebuise decât să-l cheme. Detectivul asistent de la Omucideri fusese cel mai greu de convins, dar insistența lui Gennat, alături de declarațiile lui Lanke și de numele furnizate de Charly, îl făcură să cedeze.

Rudi Scheer părea să fie un soi de sponsor, care punea la îndemâna grupului mijloacele necesare pentru anumite misiuni. Grabowski pretinse că Scheer era încă implicat în traficul de arme, deși era greu de dovedit. Singura pistă pe care o aveau era un dealer de arme de pe Strada Grenadier. Goldstein confirmă că de acolo își cumpărase Remington-ul. Primise adresa de la Marion, care, la acel moment, lucra pentru Gregor Lanke și pentru Mâna Albă. Cumva, în tot acest labirint, Goldstein devenise un martor important.

Dar asta era altă poveste.

Chiar dacă Scheer venea cu banii, motorul grupului era Sebastian Tornow, așa tânăr cum era. Cei doi despre care-i povestise lui Rath, care-și pierduseră viețile în urma unui război între bande, în aparență, cei care-i distruseseră viața surorii lui, fuseseră primele sale victime. Rudi Scheer, pe care-l întâlnise în primele etape ale pregătirii sale, i se păruse că-i împărtășea valorile. De atunci, cei doi se înconjuraseră de oameni cu aceeași viziune. Gräf fusese și el testat de Tornow când acesta îl întrebase dacă un polițist bun ar trebui să poată ucide.

După Tornow, orice polițist bun putea ucide. Între timp, Jochen Kuschke luase acest principiu prea ad litteram și trebuise să moară, fiindcă acționase impetuos și devenise un pericol pentru organizație. Soarta sa, afirmase Grabowski, fusese pecetluită la o întâlnire secretă a membrilor grupului. În cele din urmă, Tornow își asumase misiunea, fiindcă fostul său superior și mentor, Kuschke, avea încredere în el.

Ajunseră la gazometru fără probleme. Așa cum menționase Tornow, doar niște panouri blocau accesul cu avertizarea Strict interzis, părând să fie de ajuns pentru a-i ține deoparte pe cei care ar fi încercat să treacă.

Rath era obișnuit să încalce regulile.

— Așteptați cu toții aici, îi spuse lui Gennat. Văd eu dacă-i cineva sus.

Înainte ca Gennat să-i răspundă, porni.

Să escaladeze înălțimi ametitoare nu era nici pe departe visul lui, dar era o chestiune personală. Tornow i-o luase pe Charly și o făcuse să sufere zile în șir. Dacă era ghemuit acolo și admira cerul nopții, el, Gereon Rath, dorea să fie cel care-i comunica arestarea.

Gazometrul era un cadru în formă de butoi, masiv, o construcție din oțel, pe jumătate placată cu scânduri, de vreo 80 de metri înălțime, în care cilindrul de gaz își vedea liniștit de treabă. Un fel de scară de incendiu ducea în sus, o casă a scărilor din oțel, precum cele care se vedeau uneori în locuințele de închiriat. După patru trepte, Rath ajunse la primul culoar de mentenanță, un inel de oțel cu grilaj, care se întindea în jurul gazometrului. Era câte unul la fiecare zece metri, dar locul despre care-i zisese Tornow era în vârful containerului, nu într-unul dintre culoarele de mentenanță. Rath își continuă ascensiunea.

La primul nivel, își respectă decizia de a nu privi în jos, dar, la un moment dat, își asumă riscul și regretă imediat. Se ținu strâns de balustradă și se aplecă. Dedesubt, îl văzu pe Gennat vorbind cu un bărbat, probabil paznicul de noapte. Buddha arătă în sus, iar Rath încercă să se uite spre interior, ca să nu se mai simtă ametit. Interiorul era ocupat de un cilindru imens, de oțel, care se mișca zi și noapte, se ridica și cobora treptat, precum soarele și luna, la fel de inexorabil, de irezistibil, cu o forță neabătută. Console cu troliuri de ghidaj circulau pe șine spre coastele verticale, de oțel, ca să asigure funcționarea permanentă a bulei de gaz. Rath văzu cilindrul coborând încet, o operațiune care avea să dureze toată noaptea, cu o viteză abia perceptibilă, comprimând gaz în rețeaua de conducte și furtunuri care luminau noaptea berlineză.

Când ajunse la culoarul de mentenanță cel mai de sus, îl văzu pe Tornow șezând pe cilindrul enorm de oțel, rezerva de gaz a întregului oraș. Nu oriunde, ci chiar în centru, pe o valvă mare, care semăna cu un ciot de copac din oțel și avea dimensiunea unui scaun comod. Lângă el se afla un rucsac.

Rath se urcă pe cilindrul de gaz, folosindu-se de una dintre console. Ca în cazul culoarelor, suprafața ușor curbată a containerului era securizată de jur-împrejur de o balustradă.

Încetișor, se apropie de centrul cilindrului. Parcă ar fi urcat pe o

colină care se înclina ușor înspre vârf. Pe coama plată, circulară, se afla fostul ofițer în uniformă, a cărui carieră promițătoare la Criminalistică se încheiase înainte să înceapă. Bărbatul cu zâmbet perfect: Sebastian Tornow, îngerul decăzut.

Rath se opri cam la un metru în spatele lui.

Tornow, stând cu spatele, privi scurt peste umăr, apoi se întoarse fără să spună nimic. În mână avea o sticlă de bere pe jumătate goală.

— Am venit să te iau, zise Rath.

— Parcă ai fi însuși diavolul.

— Sunt un detectiv inspector care face o arestare.

— O arestare? Nu e interzis să stai aici și să bei bere.

— Nu.

Tornow duse sticla la buze.

— Lasă-mă să-mi termin berea și vin. Îmi va fi dor să stau aici.

Rath încuviință. Tornow îi oferi o sticlă.

— Vrei?

— Nu, mersi. Știi cum e, mai întâi munca, apoi distracția. Eu o să fumez.

Scoase o țigară din tabacheră, o aprinse și se așeză lângă Tornow.

— Chiar e frumos aici, sus, spuse el, suflând fum de țigară palid spre cer.

— Dar nu de asta ai venit.

— Nu.

Rath îl privi pe Tornow, care se uita în gol.

— Azi e ziua în care Mâna Albă se frânge. Chiar acum, în tot orașul, sunt arestați oameni. Tu ești unul dintre ei. Vei fi acuzat de uciderea lui Jochen Kuschke…

— Kuschke, un prost.

— …și de complicitate la uciderea lui Eberhard Kallweit, Hugo Lenz, Rudolf Höller și Gerhard Kubicki.

— N-am avut treabă cu el. A fost ideea lui Kuschke. La fel băiatul de la KaDeWe.

— Kuschke era în SA. De ce să fi înjunghiat un coleg, pe Kubicki?

— L-am întrebat și eu. Se pare că voia să-i însceneze asta lui Goldstein, dar și din alte motive. Pentru Kuschke, orice oameni din SA care nu-i îmbrățișau eroul, pe Stennes, erau doar niște poponari. Cel puțin așa mi-a explicat. Faptul că era în SA ar fi trebuit să fie un avertisment. Să-l recrutez pentru Mâna Albă a fost marea mea greșeală.

— Se pricepea la munca de jos, nu? De exemplu, Hugo Lenz. Sau te-ai fi descurcat și tu cu el? L-a împușcat și pe Rudi Höller?

— Ce mai contează? Credeam că Kuschke și cu mine facem echipă bună.

— Dar te-ai înșelat.

— Cât a făcut ce i s-a spus, a mers bine. Problemele au apărut când a început să ia decizii de unul singur. Era sadic, și ar fi trebuit s-o știu. Am greșit.

— Și eu care credeam că sadismul e de la sine înțeles pentru grupul vostru. Ucideți oameni. Pur și simplu.

— Eliminăm răufăcători. N-are a face cu sadismul.

— Nu l-ați ucis pe Goldstein. De ce?

— Poate fiindcă am vrut să trezim opinia publică. Să arătăm cât e de periculos să ai un gangster pe străzile berlineze și că legile care o permit trebuie schimbate.

— Era supravegheat. Doar cu ajutorul tău de expert ne-a scăpat.

— L-am urmărit mereu. Mâna Albă nu e la fel de îngustă în gândire ca inspectorul Rath.

— Cu excepția lui Kuschke. Trebuia doar să-l urmărească, nu și să ucidă un om din SA, nu?

— N-a fost încântat să-l vadă purtându-se exemplar. Așa că a acționat pentru a se asigura că berlinezii au parte de o imagine corectă.

— C-ar fi un gangster evreu? Pe cale să fie exonerat, în presă, apropo.

Tornow îl privi în ochi pe Rath, de parcă i-ar fi putut citi gândurile.

— E complice, nu? întrebă. Goldstein face parte din conspirația împotriva Mâinii!

— Conspirație nu e termenul potrivit. Aici vorbim despre proceduri penale, iar rolul său nu trebuie subestimat. N-a comis niciuna dintre crimele cu care voi ați încercat să-l încălțați.

Rath se gândi la Simon Teitelbaum, martorul apărării lui Goldstein. Omul avea toate motivele să nu-și ofere numele și adresa. Se temea să nu fie deportat. Teitelbaum era ilegal în Germania. Doar după ce Gennat pusese lucrurile în mișcare, pentru a-i acorda cetățenie, se declarase dispus să repete declarațiile făcute în fața lui Rath și la tribunal.

— Că lucrezi cu gangsteri nu e nou, spuse Tornow, dar Gennat! L-am văzut pe Buddha jos, nu?

Tornow arătă cu sticla de bere spre Strada Leuthener.

Rath clătină din cap.

— Nu pot să cred că ai înjunghia un om.

— N-a fost atât de simplu, să știi. A fost inevitabil. Crede-mă că n-am avut mereu atâta sânge rece, dar, cu timpul, înveți. Ajută să ai inimă de gheață. Să ai o carapace.

Se opri și privi în depărtare, înspre orizont, înspre vest, unde se mai întrezăreau rămășițele zilei, înainte ca noaptea să acopere totul.

— Gheața s-a prins în ziua când mi-am găsit sora în Hollandwiese, și tot ce rămăsese din ea era o carapace fizică, iar persoana care fusese în dimineața aceea se pierduse pentru totdeauna.

— Crezi că asta-ți dă dreptul să devii ca bărbații care au distrus-o?

— Nu semăn deloc cu ei!

Tornow îi aruncă o privire atât de înfuriată, încât Rath tresări.

— Nu voi semăna niciodată cu ei!

— Ai devenit la fel de lipsit de inimă. Chiar merită?

— Nu e vorba despre ce merită și ce nu.

Tornow luă ultima gură de bere.

— Nu putem alege dacă devenim sau nu lipsiți de inimă.

Sticla se golise. Tornow o puse în rucsacul mic, de piele, unde se ciocni de altă sticlă. Cea pe care Rath o refuzase. Se ridică în picioare.

— Să coborâm, zise el. Nu sunt necesare cătușe, nu?

Tornow clătină din cap și se ridică și el, punând rucsacul în spate și chinuindu-se cu clapeta.

— Ai fost foarte sincer cu mine, spuse Rath. De ce nu mi-ai spus toate astea acum câteva zile? Ne-ai fi scutit de bătaie de cap.

— Fiindcă, atunci, nu știam că vorbesc cu un om mort.

Dintr-odată, în mâna lui apăru un pistol.

— Ești catolic. Știi ce bine-ți face să-ți descarci sufletul. Mai ales când știi că va fi păstrată taina confesiunii.

Rath privi în gura pistolului. Văzu că e un Mauser, același model pe care-l avusese și el cândva.

— Nu fă o prostie. Sunt o sută de polițiști jos. N-ai nicio șansă.

— Cine spune că vreau să am o șansă? Poate doar vreau să te împușc.

— În fața a o sută de martori?

Tornow ridică din umeri.

— Și ce? Ai uitat că sunt deja ucigaș de polițiști? Încă unul nu va face diferența.

Rath clătină din cap.

— Nu te cred.

— Ce nu crezi?

— Nu cred că ai suficient sânge rece pentru asta. În plus…

Arătă spre culoarul de mentenanță din jurul lor. În timp ce vorbeau, cilindrul de gaz coborâse câțiva centimetri.

— Din clipă în clipă, locul va fi înconjurat de polițiști cu puști încărcate. Dacă mă împuști, te ciuruiesc ca pe un iepure.

Tornow privi într-o parte, exact cum voia Rath. Cu o mișcare rapidă, fu lângă el, cu ambele mâini pe pistolul ținut de Tornow în

dreapta. O împușcătură răsună din Mauser, iar glonțul se pierdu în noapte.

Cei doi bărbați aterizară pe cupola cu pantă lină a containerului de gaz. Se auzi un bufnet surd când Mauser-ul și mâna dreaptă a lui Tornow se izbiră de metal. Câtă vreme Rath se concentra la brațul cu care omul trăgea, Tornow îl lovi tare în vintre, prinzându-l cu garda jos. Rath simți cum se întunecă totul și, pentru o clipă, nu putu respira, dar ținu mai departe strâns mâna pe armă, lovind încheieturile lui Tornow de containerul din oțel. Absorbi loviturile de pumni și picioare până ce monturile lui Tornow începură să sângereze, și lăsă pistolul. Acesta alunecă câțiva centimetri și se opri. Înainte să-l poată recupera pe Tornow, Rath îl plesni ca pe un simplu puc de hochei și privi cum alunecă pe suprafața metalică. Se răsuci de câteva ori și alunecă pe marginea cupolei. Nu ajunse adânc între cilindrul telescopic și cadrul de ghidaj, așa cum crezu Rath, ci zbură peste spațiul gol, și aterizâ pe grilajul culoarului.

Tornow fugi, plonjând cu fața în jos la marginea containerului, întinzându-se disperat să apuce pistolul. Rath se ridică încet în picioare, ignorând durerea de la loviturile încasate, și își scoase Walther-ul din toc.

Tocmai armase pistolul, când Tornow ajunse la Mauser. Nu-și dăduse seama că, sub el, containerul continua să coboare. Balustrada culoarului nu se mișcase, dar șina care mărginea containerul își continua coborârea. Tornow băgase mâna să apuce arma. Ochii i se dilatară când își dădu seama că brațul drept îi rămăsese blocat.

Rath avu nevoie de un moment să-și dea seama și el ce se întâmplase. Strigătul de durere al lui Tornow îl puse în alertă.

— La naiba, trage mâna, strigă și el.

— Nu pot! Nu pot!

Vocea lui era cuprinsă de panică.

— Oprește nenorocirea asta! Oprește-o!

Rath privi în jur după un întrerupător de urgență, dar nu mai avea rost. Gravitația era cea care trăgea în jos gazometrul. Cineva trebuia să pompeze mai mult gaz ca să-i inverseze coborârea nemiloasă. Se urcă pe culoarul de mentenanță, ignorând strigătele lui Tornow, și urlă către ceilalți:

— Opriți-l! Trebuie să opriți gazometrul! Trimiteți-l înapoi sus!

Nu-și dădea seama dacă pricepuseră. Când se urcă iar pe cilindru și încercă să-l scoată din capcană, Tornow continua să urle. Nu reuși.

Tornow trase de brațul lui Rath, dar era prea târziu. Cele două șine îi strângeau brațul și nu se putea elibera.

Urlă îngrozitor când oasele antebrațului i se rupseră unul câte unul. Rath încercă să-l tragă, dar nu reuși, căci șinele de oțel care se

îndepărtau lent îl țineau prea bine. Pistolul alunecă pe grilaj. Mâna lui Tornow atârna, contorsionată, deasupra.

Tornow nu mai urla. Durerea îl făcuse să-și piardă cunoștința. Dar gazometrul cobora nemilos, milimetru cu milimetru. Rath auzi mușchi și ligamente sfâșiindu-se, oase trosnind, și încercă din nou să-l tragă de acolo, cu disperare. Nu gândea ce face, doar trăgea și trăgea, cu toate că știa că era degeaba. În cele din urmă, brusc, cu un zgomot final, urât, de perdea ruptă, gazometrul îi dădu drumul, iar Rath scoase corpul cadetului de sub balustradă.

Extenuat, îl privi, îi privi brațul drept, sau ce mai rămăsese din el. Din ciotul zdrențuit ieșeau fragmente de os, tendoane răsucite și ligamente rupte. Sângele țâșnea, la intervale regulate, pe metalul cilindrului de gaz. Rath își scoase cureaua și legă brațul lui Tornow, până când sângele ajunsese doar să scuipe, ocazional, prin rană. Se urcă pe culoarul de mentenanță, surprins, în acel moment, că nu îl lua cu amețeală, și-i căută pe Gennat și pe polițiștii de jos.

— O ambulanță, strigă. Avem nevoie de o ambulanță, la naiba! Repede!

Epilog

Evadarea

Sâmbătă, 12 septembrie 1931

Time will say nothing but I told you so,
Time only knows the price we have to pay;
If I could tell you I would let you know.[54]

W.H. Auden, If I Could Tell You

119

Anunțul care se auzea prin megafon suna la fel de nefericit cum se simțea Rath.

Atenție! Trenul rapid din Hanovra va sosi curând la peronul 3. Vă rugăm, feriți linia!

Stătea la coadă, cu Kirie, să cumpere un bilet. Deja lăsaseră bagajul lui Charly, dar chiar și așa, agitația asta îl scotea din minți. O însoțise la gară, firește… dar ceva îi spunea că nu fusese o idee bună, și nu doar fiindcă nu putea suporta despărțirile.

— Haide, zise ea, probabil pentru a treizeci și treia oară, sau pierdem trenul.

El își dădu ochii peste cap, dar gestul fu văzut doar de omul de la ghișeu, care presupuse că-i fusese adresat.

— Stați așa, vin imediat.

Trebuia să împartă mai întâi bilete unei familii cu cinci membri.

Rath îi făcu din ochi lui Charly și flutură biletul de parcă ar fi câștigat premiul cel mare la loto, dar ea părea să-și fi lăsat acasă simțul umorului. Poate că-l îndesase într-una dintre cele trei valize.

Ajunseră pe peronul doi, de unde, în douăzeci de minute, urma să plece trenul de Paris (via Magdeburg, Hanovra, Köln și Bruxelles). Kirie trăgea de lesă, agitată, simțind, ca de obicei, că ceva nu e în regulă.

Potsdamer Bahnhof era locul din care și Rath își începuse călătoria, ajungând în gerul din martie 1929. Atunci, aici își primise și își condusese puținii vizitatori. Tot aici, într-un dulăpior din gară, așezase dovezi pe care nu trebuia să le găsească nimeni, niciodată.

Și totuși, nu se simțea deloc în largul lui.

Străbătură peronul, sperând să evite aglomerația. Charly își privi ceasul.

— Unde e profesorul Heymann?

— Trenul pleacă în 14 minute. Nici nu a ajuns.

Ea nu îl asculta, ci scotocea în poșetă, căutându-și a nu știu câta oară pașaportul.

— E în buzunarul lateral, zise el, lângă bilet.

Nu mai suporta și nu știa cum se va descurca în următorul sfert de oră, până când profesorul apărea. Trebuia să-și ia la revedere acum, cât erau încă singuri, cât era posibil să-i spună lucruri cât de cât intime.

— Mai bine Kirie și cu mine plecăm. Nu vrem să afle toată lumea că… știi tu.

Charly încuviință, melancolică. Se aplecă să ciufulească blana neagră a lui Kirie.

— Draga mea, ai grijă de el pentru mine. Mă bucur că te are măcar pe tine.

Se ridică și-l privi pe Rath. Abia dacă-i putea îndura privirea.

— Să fie scurt, zise el. Urăsc despărțirile lungi.

Ea încuviință.

El o luă în brațe.

— Te iubesc, îi șopti la ureche, chiar când un fluierat ascuțit se auzi dinspre peronul de vizavi.

Se întrebă dacă i-o mai spusese, amintindu-și de o veche zicală: iubirea dispare când îi dai nume. „N-ar trebui să vorbești despre iubire, ci doar să o trăiești.” Nu-și mai amintea ce persoană isteață o spusese, dar brusc i se păru teribil de credibilă.

— Ce-ai zis? făcu Charly, privindu-l cu ochi care i se păreau ciudat de diferiți.

Toată situația părea ireală.

— Nimic important, zise, sărutând-o repede pe obraz.

Nu auzise, și poate că era semn bun.

— Deci, adoptă el un zâmbet încrezător. Să ai o călătorie lină, și te sun mâine, la hotel.

Ea încuviință, dar privea prin el, de parcă nu procesa ce spunea.

— Ah, uite-l pe Guido, zise ea, și făcu din mână peste umărul lui Rath. Cât de amabil!

Guido, rânjitul? Rath întoarse capul. Și el! Era timpul să plece, înainte să apară și prietena ei, Greta.

O îmbrățișă strâns, de parcă, pentru o fracțiune de secundă, n-ar fi vrut să-i mai dea drumul, și o sărută. Nu răspunse, probabil fiindcă Guido deja se apropia. Rath se uită la ea încă o dată, îi privi fața și ochii, apoi se întoarse. Nu putea suporta ideea de a sta acolo, cu Guido, și a-i face din mână la plecare. Greta îl disprețuise mereu. Și, cu siguranță, Charly știa asta! Își imaginase altfel despărțirea. Nu știa cum precis, dar altfel. Simți că nodul din gât i se mărește.

Îl salută cu un mormăit pe Guido și porni spre mulțimea din gară, fără să vrea să se întoarcă, pentru a nu declanșa vreo catastrofă, precum Orfeu sau nevasta lui Lot.

Trecând printre barierele de la peron, cedă însă și, deși nu se transformă în stâlp de sare și nici Charly nu dispăru fără urmă, o parte din el simți că își spuseseră, de fapt, adio. Nici măcar nu se uita după el. Vorbea animat cu Guido, care o îmbrățișă prietenește și-i întinse un pachet, probabil o carte, pentru drumul cel lung. Asta-i aminti lui Gereon că nu-i luase nimic. Dar el nu știa nimic despre cărți, și nu se obișnuia să duci cuiva flori la gară…

Nu mai putea suporta să privească.

— Haide, Kirie, spuse el, croindu-și drum printre oameni fără să-i remarce.

În săptămânile de după răpirea lui Charly, se simțise mai aproape de ea ca niciodată. Dar plecarea ei iminentă aruncase un nor peste toate. Avea să stea șase luni la Paris, și nici măcar nu discutaseră dacă se vor vedea. Nu știa ce să înțeleagă. Doar că și-ar fi dorit să fie altfel.

Deja îi era dor de ea și se întreba dacă să-i facă totuși din mână, la plecare, dar se gândi apoi la Guido, la Greta, la profesorul Heymann și la cine mai putea apărea, așa că-și înăbuși impulsul. Ticălosule, se gândi, nu mai fi atât de sentimental!

Conduse înapoi spre Luisenufer și se plimbă cu Kirie prin parc, înainte să urce în apartament. Nu știu ce să facă. Nu era destul de liniște ca să asculte muzică. Îi telefonă lui Gräf, dar nu era acasă. Weinert își trimisese din nou scuzele. În fiecare seară părea să meargă la altă recepție, mișcându-se în cercuri la care Rath nu avea acces. De la întoarcerea sa, interesul lui Weinert pentru treburile poliției scăzuse simțitor.

Rath se simți lăsat pe dinafară și, pentru o clipă, se gândi să-i dea un telefon prietenului său, Paul, chiar și numai să-i asculte accentul melodios. Ce idee proastă, își spuse, și puse receptorul la loc.

Se așeză la masa din bucătărie și se uită la sticla de coniac, dar rezistă. Nicio picătură! În schimb, își aprinse o țigară. Kirie îl privea, cu capul într-o parte.

— Va trebui să ne obișnuim singuri, îi spuse.

Telefonul sună. Era Gennat.

— Ce s-a întâmplat?

— Tornow.

— A vorbit, în sfârșit?

De opt săptămâni, Sebastian Tornow era în spital, dar nu suflase un cuvânt. Chiar și Rath încercase, o dată, însă primise doar priviri încărcate de ură. Organizația sa se prăbușise în jurul lui, dar el păstra tăcerea, parcă apărând pe cineva. Legal, ceea ce-i spusese lui Rath pe gazometru nu avea nicio valoare.

— Ar fi ceva, spuse Gennat. Nu. Mă tem că nu vom avea șansa de a-l face să vorbească.

— Ce s-a întâmplat? A…

În primele zile, Sebastian Tornow aproape că murise de septicemie.

— Nu, mă tem că trăiește.

Rareori îi scăpa lui Ernst Gennat așa ceva.

— Se pare că a evadat. Cred că cineva l-a ajutat.

— Cum e posibil? Nu era păzit?

— Era în spital, nu la închisoare.

— Dar nu e neajutorat, cu un singur braț?

— Asistenta îmi spune că se descurca.

— Cum a trecut de pază?

— N-a trebuit. Cei doi au dispărut și ei.

— Mâna Albă?

— Așa bănuim.

— Și acum?

— Am dat un anunț. Până acum, nicio pistă. Bănuim că ar vrea să plece în străinătate, și monitorizăm toate punctele de frontieră. Pe de altă parte…

Gennat ezită.

— Pe de altă parte, mă urmărește pe mine. Asta voiați să spuneți?

— Are motive de răzbunare.

— Din fericire, am companie în seara asta, așa că nu cred că va îndrăzni să se apropie.

— Se pare că iei cina cu Hindenburg.

— Mai bine. Trebuie să-mi iau la revedere de la cineva.

— Cred că știu la cine te referi.

— La ordinele dr. Weiss. În plus, Abraham Goldstein nu e pe cât de rău se spune, câtă vreme nu te împușcă.

— Atunci, asigură-te că nu te împușcă, și vezi să prindă trenul. Cred că a stat suficient aici.

— Mai precis, douăsprezece săptămâni, dar numai una pe cheltuiala statului. A depus un efort susținut pentru a încuraja turismul local.

— Poate că ar trebui s-o faci și tu, spuse Gennat. Sper ca până săptămâna viitoare să știm mai multe despre Tornow.

— Cu plăcere, dacă Statul Prusac plătește nota.

— Mă îndoiesc că va acoperi un apartament la Adlon, sau la Excelsior.

— Ce păcat. Tocmai s-a eliberat o cameră.

Rath acceptă sugestia lui Gennat. Își luă câteva lucruri și niște bani, lăsă câinele la familia Lennartz, și se duse spre vest. Se săturase de Excelsior.

Hotelurile din Charlottenburg nu erau cele mai ieftine, dar putea să scoată niște bani în plus din propriul buzunar. Savoy, de pe Strada Fasanen, era unul dintre cele mai moderne hoteluri din oraș, și se afla lângă Strada Kant și în apropiere de Ku'damm. Luă o cameră single pentru două nopți și se duse să facă duș. Când ieși, se simți mult mai bine. Poate nu tocmai un om nou, dar era mai bine decât să simtă că se trezise dintr-un coșmar. De fapt, se simțea ca la sosirea în Berlin, când își petrecuse primele nopți la hotel. Era tot singur. Poate că se va arunca în viața de noapte, acum că nici Gräf, nici Weinert nu păreau

să aibă timp pentru el.

De pe geam vedea Delphi, o sală de dansuri de pe Strada Kant, pe care o vizitase anterior, în timpul serviciului. Mai erau și alte locuri. Nu ducea lipsă de opțiuni. Deschise geamul, inspiră aerul din Charlottenburg și se simți complet liber.

Când păși pe stradă, se lăsa seara. Niște oameni se adunaseră în fața sinagogii. Părea să fie un fel de sărbătoare evreiască, deși n-avea idee care.

Cafeneaua Reimann nu avea program de dans, însă cânta o formație, și Abraham Goldstein se purta de parcă ar fi fost stăpânul locului. Când îl văzu pe Rath, se ridică în picioare și îi întinse mâna.

— Mă bucur că ai ajuns, spuse. Nu e cel mai la modă loc pentru reuniunea de rămas-bun, dar a ajuns printre preferatele mele.

— Sunt mai interesat să te conduc în siguranță și să te văd plecat.

Mai erau și alții la masă: la stânga lui Goldstein, Marion Bosetzky, fostă dansatoare nud și cameristă, acum iubită de gangster. O salută din cap.

Goldstein arătă înspre un om de lângă el.

— Permite-mi să ți-l prezint pe domnul Salomon Epstein, un vechi prieten din Brooklyn. Mergem împreună acasă.

Rath strânse mâna omului. Părea om de știință, slab ca un băț, cu ochelari și început de chelie.

— Ați fost aici cu afaceri sau ca turist? întrebă.

— Nu înțelege, spuse Goldstein. Părinții lui nu vorbeau germană de față cu el. Nici măcar idiș. Au vrut să fie un bun american. De aceea stăm aici, în timp ce înăuntru se sărbătorește Roș Hașana, arătă el înspre sinagogă.

— Roș Haș cum?

— Anul Nou evreiesc.

— An Nou fericit! În schimb, putem sărbători plecarea ta. Mă temusem că vei cere cetățenie.

— Aproape că am făcut-o, dar draga de Marion va solicita ea cetățenie americană.

Râse și-i făcu din ochi femeii.

— Știi, detective, orașul ăsta al tău e o nebunie. Dar mă voi bucura să-l las în urmă. Și tu, așa-i, Sally?

Salomon Epstein, omul cu ochelari, zâmbi înțelept când își auzi numele.

— Lui Sally să-i mulțumești că scapi de mine, spuse Goldstein în engleză. A venit să mă ia acasă.

— Cu plăcere, murmură Epstein, pe un ton neașteptat de bas.

— E o plăcere să te văd, inspectore, rânji Goldstein. Nu credeam că vom sfârși prieteni.

— Cred că e mult spus. Sunt la datorie. Mă asigur că dispari.

— Credeam că ai o părere bună despre mine.

— Să ne înțelegem. Sunt extrem de recunoscător pentru ajutorul oferit, acum câteva luni, când ne-ai permis să te arestăm.

— Aveam cuvântul tău că mă scoți la liman, și nu știu de ce, dar te-am crezut. A funcționat.

— Cred că a doua parte a înțelegerii a fost motivul.

— Noul meu contact de afaceri? Vei înțelege dacă nu divulg informații, dar, ai dreptate, este profitabil. Mai ales fiindcă nu mai trebuie să scot castanele din foc pentru alții. Să-l saluți pe domnul Marlow din partea mea.

— Sigur.

Rath își aprinse o țigară.

— În ciuda multora, voi fi ușurat când vor fi câteva milioane de kilometri cubi de apă între noi.

— Să bem pentru asta.

Goldstein umplu un rând de pahare de șampanie din fața lui.

— Vaporul nostru pornește mâine-dimineață.

Rath ridică paharul.

— Să ajungeți cu bine la tren și apoi la vapor.

Bărbații băură. Marion sorbi. Când muzica se sfârși, înăuntru pătrunse zgomotul străzii. Strigăte puternice. Bărbați care scandau. Rath fu surprins. De obicei, comuniștii nu mărșăluiau pe aici.

Dar nu erau comuniști.

O trupă de cămăși maro trecu pe lângă geamuri, strigând ceva ce Rath nu înțelese.

— Ce-ai zis? Că e un oraș dement? Când crezi că nu poate fi mai rău cu idioții ăștia – arătă el spre cămășile maro de afară –, te surprind din nou.

Se auzi un zgomot puternic, brusc, de parc-ar fi fost aruncat un scaun printr-un geam. Sticla se împrăștie într-o mie de bucăți, și un vânt rece pătrunse în sală. Strigătele se auzeau acum foarte bine. Ne es-te foa-me! Vrem să mun-cim! Wir ha-ben Hun-ger! Wir wol-len Ar-beit! Ușa se deschise și șase cămăși maro priviră agresiv în jur. Nu puteau avea mai mult de douăzeci de ani.

— Sunteți din Breasla Geamgiilor? întrebă Goldstein.

Un bătrân de lângă intrare era pe jos, lângă scaun. Un chelner îngrozit scăpă tava. Se auzi un zăngănit și se lăsă liniștea. Toți cei din sală priveau intrușii. Un scaun zbură prin încăpere. Oamenii se feriră. O femeie fu lovită în cap și căzu la podea, cu mâinile pe fața însângerată. Cămășile maro hohoteau.

Goldstein se ridică, alături de Rath și de cei de la masă.

— In this town, the street gangs wear uniforms[55], îi spuse lui Sally, postându-se în fața lor.

— Ce-ați zice s-o tăiați și să anunțați compania de asigurări, ca să înceapă să acopere paguba?

Strigătele încetară, și cămașa maro care aruncase scaunul se apropie de Goldstein. Era un bărbat slab, cu păr negru, care arăta a ucenic de vânzător tunisian de covoare.

— Nu te amesteca, prietene! Nu te privește! Cu evreii avem treabă!

— Și dacă sunt evreu?

— Nu arăți.

— Nici tu nu pari arian și, cu siguranță, nici Führerul tău homosexual. E adevărat ce se spune? Că nu sunteți decât o gașcă de poponari?

Goldstein era pregătit. Blocă lovitura de pumn și îi aplică un croșeu de dreapta în bărbie, trântindu-l la podea. Își scoase Remington-ul din buzunar.

— Stați pe loc și mâinile sus! strigă.

Primii doi s-au supus, la fel și cei trei din spate. Toți cinci priviră îngrijorați țeava pistolului.

— Să plecăm, îi șopti Goldstein lui Roth. Afară e o armată întreagă. Nu ne putem lupta cu toți.

Rath îi trase pe Sally Epstein și pe Marion Bosetzky în spatele său, în timp ce Goldstein ținea cămășile maro la distanță.

Când ajunseră aproape de ieșirea din spate, un al doilea geam se sparse și răsunară două împușcături. Băieții și-au reluat atacul în momentul în care n-au mai fost amenințați cu o armă automată. Interiorul cafenelei Reimann era distrus. Rath spera ca majoritatea clienților să scape nevătămați.

De îndată ce traversară câteva curți care dădeau spre Strada Knesebeck, știu că speranțele lui se vor spulbera. Cămășile maro erau peste tot, tot atât de multe ca și cei care purtau uniforma Jung Stahlhelm. Erau cu sutele. Vorbeau și strigau peste tot, însoțite de zgomotul de sticlă spartă.

Deutsch-land er-wa-che! Ju-da ver-rek-ke! Germania, trezește-te! Moarte evreilor!

Împreună cu ceilalți trei, Rath își croi drum până la stația de taxiuri de pe Ku'damm. Ciudat, însă fuseseră lăsați în pace. Poate că Goldstein părea prea american și Marion era prea blondă. Pe Ku'damm se desfășurau scene de vânătoare în toată regula. Trecători nevinovați fugeau de huligani din SA, care-i urmăreau și îi loveau cu niște bastoane lungi, până ce cădeau pe trotuar, sângerând. Ticăloșii în uniformă nu se sfiau să bată femei sau bătrâni.

Marion avea o problemă la unul dintre pantofi și a rămas în urmă. Rath o auzi țipând și se întoarse, văzând un tip din SA care o apucase de păr și-și ridicase bastonul. Goldstein își scoase arma, când

cineva spuse: „Dă-i drumul, omule!”, aproape îngrozit. „E blondă!”

Cu asta, plecară să caute alte victime. Rath se întrebă câți evrei blonzi și teutoni bruneți erau pe străzi. Sper că mulți.

— Ucideți evreii!

Invidie socială și ură de rasă. O combinație toxică.

Goldstein își păstrase calmul.

— Iei lucrurile astea personal? îl întrebă Rath.

— Și încă cum. Sper că poliția voastră va ajunge curând, să-i bage la răcoare pe amărâți.

— Și eu sunt polițist.

— Crezi că, dacă le zici, o iau la goană?

— Mai degrabă dacă scot pistolul.

— Dacă-l scoți, va fi o baie de sânge.

— Colegii mei vor ajunge curând, zise Rath, mai degrabă ca să calmeze spiritele. Atunci coșmarul ăsta se va opri.

Doi polițiști în uniformă ajunseseră deja, însă nu voiau să intervină. Observau lucrurile cu atenție, purtându-se de parcă ar fi ajuns din întâmplare în cartierul Schlesische, și erau la mila comuniștilor și a bandelor. Doar că nu erau în Berlinul de Est, ci pe Ku’damm, iar scene ca acestea nu aveau precedent.

Pe Rath îl șocă să vadă cartierul elegant al clasei de mijloc transformat în scena unor revolte. Alți pietoni erau și ei șocați, nevenindu-le să creadă până când vârful unui bocanc nu-i lovea sau nu le ateriza un pumn în față, până când nu se trezeau cu coastele rupte sau cu nasul însângerat.

Stația de taxiuri era goală. Ori taximetriștii hotărâseră să-și apere vehiculele prețioase, ori plecaseră cu toții, ducând pietonii care fugeau. Trebuia să meargă mai departe. Marion își scoase pantofii cu toc și alergă în ciorapi.

Apoi, Rath văzu ceva care dezminți știrile ulterioare despre o revoltă spontană în rândul tinerilor șomeri. Nu erau dispărați, nici măcar nu erau o gașcă de cămăși maro care o luaseră razna. Avansau sistematic, dându-și semnale, fluierând, gesticulând din mâini. Comandanții îi aliniau asemenea trupelor pregătite pentru bătălie.

Vehiculul generalului părea ireal, în mijlocul tuturor, o mașină cu capota trasă, cu șofer, care străbătea Ku’damm. În spate ședeau un bărbat cu un chipiu de Marină, cu trese aurii de amiral, și un ofițer SA ce părea să fie aghiotantul său. Bărbatul cu chipiul tot cerea ca vehiculul să se oprească, făcând semn unui Scharführer aici, unui Gruppenführer colo, și dând ordine.

Rath memoră plăcuța de înmatriculare, apoi se grăbi după Goldstein și ai lui, intrând la metrou. Spera să nu dea de o capcană și fu ușurat când nu văzu cămăși maro. Totul părea normal. Dacă n-ar fi fost fețele îngrozite ale pasagerilor, ar fi crezut că tot ce se întâmpla

deasupra era un coșmar.

Decise să-și ia la revedere de la Goldstein. Nu își respecta consemnul, dar se îndoia că yankeul ar rămâne de bunăvoie în nebunia asta. Trenul lui de noapte pleca într-o oră și jumătate.

— Trebuie să mă ocup de prostiile alea de acolo, zise.

— Dacă trebuie. În câțiva ani, găzduiți Jocurile Olimpice. V-am văzut deja stadionul. Până atunci, sper să reușiți să-i controlați pe ăștia.

— Nu-ți face griji. Așa va fi. Ce se întâmplă azi nu se va mai întâmpla, îți promit.

Le dori celor trei călătorie plăcută și așteptă ca trenul să dispară, înainte să se apropie de o cabină telefonică. Ceru legătura cu Alex. Ceru întăriri.

— Nu ești primul, zise sergentul de gardă. Sunt pe drum.

— N-au ajuns! strigă Rath în receptor. Pierdem controlul străzilor în fața scursurilor maro. Nu e deja suficient că n-avem niciun cuvânt de zis în zonele comuniste? Mișcați-vă!

Închise. În geam bătu cineva. Două cămăși maro loveau cu monede în cabină și rânjeau. Rath își spuse că aveau la vreo 25 de ani, dar unul era ciupit de acnee ca la 16. Deschise ușa.

— Care-i problema?

— Ești și tu o scroafă evreică, ha? zise Acnee, în timp ce al doilea rânjea mai departe. Ți-ai sunat prietenii să trimită vajnicii ofițeri germani?

— Nu e nevoie.

Rath își arătă documentele, își scoase Walther-ul și ridică siguranța.

— Voi doi, ticăloși maro, nu aveți nimic împotrivă să mă însoțiți la secție, nu?

Cei doi ridicară mâinile.

— Nu poți vorbi așa cu noi, spuse Acnee.

Părea să-și cunoască drepturile. Poate că era student la Drept.

— Greșit.

Rath flutură pistolul, grăbindu-i.

— Tu nu-mi poți vorbi mie așa. Să insulți un funcționar public este un delict în Prusia. Să insulți niște ticăloși nu e.

Acnee și prietenul său tăcură, în timp ce tropăiau pe Ku'damm, către secția 133 de pe Strada Joachimsthaler.

Rath își imaginase seara altfel. Bând câteva coniacuri decente la barul Kakadu, gândindu-se la Charly și ascultând formația localului, despre care se zicea c-ar avea un baterist bun. În schimb, escorta doi idioți spre cea mai apropiată secție. Măcar își acceptaseră soarta în tăcere.

Mai târziu, ieși din secție și-și aprinse o țigară. Ku'damm era din

nou liniștit. Strigătele fuseseră înlocuite de zgomotele vieții de noapte. De cealaltă parte a străzii, neonul de la barul Kakadu sclipea în noapte. Își privi ceasul. Naziștii nu-i distruseseră seara. Încă era timp să-și bea coniacul. Își termină țigara și traversă.

Salonul roșu cu auriu gemea de lume. Evenimentele de afară, pe stradă, păreau deja la fel de ireale ca un vis urât. Doar ochiul vânăt și costumul ușor murdar al bărbatului de lângă el aminteau de ce se întâmplase. Dar bărbatul îi zâmbea însoțitoarei sale de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Barmanul era la fel de prietenos ca întotdeauna. Rath comandă un coniac și încercă să nu se gândească la Charly, ci se concentră la muzică, și da, noul baterist era foarte bun.

Bău, sperând să se îmbete și să ajungă așa în patul de la hotel. Atmosfera din Kakadu era la fel ca întotdeauna, efervescentă, iar el era fericit că se afla printre oameni care nu voiau decât să bea, să danseze, să asculte muzică și să se distreze. Nu-l interesa ce se petrecea afară.

Cu toate acestea, Abraham Goldstein avea dreptate: Berlinul era un oraș dement și devenea tot mai dement pe zi ce trecea.

Volker Kutscher
Goldstein

În 1931, și în Berlin criza economică se resimte. Alexandra și Benny, doi hoți fără adăpost, se ascund în magazinul KaDeWe pentru a fura, după închidere, bijuterii și ceasuri. Ceea ce a părut o joacă de copii în jafurile anterioare, acum funcționează îngrozitor de prost. Cei doi sunt prinși de poliție. Alex scapă de arest, iar Benny este aruncat de pe acoperișul magazinului universal. Din acel moment fata începe să fie vânată de poliție.

Comisarul Gereon Rath primește sarcina de a-l urmări pe Abraham „Abe" Goldstein, un gangster evreu din Williamsburg, sosit la Berlin pentru a se răzbuna. Din postul său de observație de la Hotelul Excelsior, Rath habar nu are că gangsterul s-a mișcat liber prin oraș și a procurat o armă.

Volker Kutscher menține suspansul pe parcursul tuturor capitolelor. Rețeaua complicată a corupției, a criminalității și a național-socialismului în expansiune este descrisă cu o extraordinară abilitate.

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house
www.blackswanpublishing.ro

TITLU DISPONIBIL ȘI ÎN FORMAT ELECTRONIC

Notes

[←1]

„A zis Domnul către Avram: «Ucide-ți fiul pentru Mine»/ Avram a zis: «Cred că-ți bați joc de mine»/ Domnul, de colo: «Nu», Avram: «Ce?»/ Domnul: «Faci ce vrei, Avrame, dar/ data viitoare când mă vezi venind, mai bine fugi.»” (engl., în original) (n.tr.).

[←2]

„Nu știu ce vreau, dar știu cum să fac rost” (engl., în original) (n.tr.).

[←3]

„Și dacă dai dreptatea la o parte, ce-s toate aceste împărății decât un mare jaf?/ Și toate aceste jafuri ce sunt de nu mărunte împărății?” (Augustin de Hipona, Despre cetatea lui Dumnezeu, IV) (lat., în original) (n.r.).

[←4]

Cartier din Berlin (n.tr.).

[←5]

Kurfürstendamm (colocvial Ku'damm) – una dintre cele mai faimoase străzi din Berlin, un bulevardul larg și lung, care poate fi considerat un fel de Champs-Élysées din Berlin, fiind mărginit de magazine, case, hoteluri și restaurante (n.r.).

[←6]

U-Bahn (Untergrundbahn) – metrou doar subteran; S-Bahn – metrou care circulă subteran în zona urbană centrală și la suprafață în afara orașului (termen derivat din Stadtbahn/cale ușoară, Schnellbahn/tranzit rapid, Stadtschnellbahn/tranzit urban rapid sau Stadt- und Vorortbahn/ metrou ușor și metrou suburban) (n.r.).

[←7]

Organizații interlope, construite după modelul Mafiei în Germania sfârșitului de secol al XIX-lea – începutului de secol XX, ai căror membri se ocupau cu diverse infracțiuni și se identificau prin purtarea unui inel, de unde și numele (n.tr.).

[←8]

Personificarea feminină a orașului Berlin și figura feminină alegorică ce simbolizează orașul. Numeroase companii berlineze sunt denumite „Berolina”. Aici, Berolina Ringvereine (n.r.).

[←9]

„Adio, micul meu ofițer din gardă, adio, adio…” (n.tr.).

[←10]

În original, Plisch și Plum, personaje dintr-o povestire ilustrată de Wilhelm Busch din 1882 despre doi căței obraznici, care sunt pe cale să fie înecați de bătrânul Kaspar Schlich. Câinii sunt salvați de doi băieți, Paul și Peter, care îi duc acasă. Cu un impuls universal de a distruge, Plisch și Plum comit o serie de farse nebunești. În cele din urmă, prin creșterea autoritară în stilul profesorului lor Bokelmann, ei devin câini manevrabili, spre bucuria familiei afectate de faptele lor, în timp ce Kaspar Schlich, cel fără de inimă, moare în urma unui atac de cord (n.r.).

[←11]

Felinarul roșu (n.tr.).

[←12]

Fost port industrial de pe Spree în Berlin, care a fost pus în funcțiune în 1913. Aleea Stralauer traversează această zonă portuară (n.r.).

[←13]

Strada din zona de nord-vest dintre Oranienplatz și Heinrich-Heine-Platz, astăzi Legiendamm (n.r.).

[←14]

Margrafiatul Gau din Brandenburg (germană: Mark Brandenburg) a fost înființat în martie 1933 ca district din Statul Liber Prusia și dizolvat în 1945, în urma ocupației sovietice. După război, teritoriul fostului Gau a devenit parte a statului Brandenburg din Germania de Est, cu excepția zonelor dincolo de linia Oder-Neisse, care au fost date Republicii Populare Polone. Cea mai mare parte a teritoriului său este acum împărțită între Statul Brandenburg al Germaniei și Voievodatul Lubusz al Poloniei (n.r.).

[←15]

Legea Berlinului Mare a fost adoptată de Adunarea de Stat Prusacă la 27 aprilie 1920 cu o majoritate restrânsă; a intrat în vigoare la 1 octombrie și a devenit carta fondatoare a Berlinului modern (n.r.).

[←16]

Acronim pentru compania de salubritate berlineză (n.tr.).

[←17]

Din 1890 până la începutul anilor 1950, sediul poliției din Alexanderplatz (cunoscut și sub numele de Rote Burg la acea vreme) a servit drept clădire de birouri pentru diferite autorități din poliția berlineză. Până la demolarea sa definitivă în 1957, clădirea a fost situată la intersecția străzilor Alexander și Dircksen. Colocvial, așa cum apare și în original, „Alex”. În varianta tradusă s-a optat pentru „Alexanderplatz” pentru a nu exista confuzie între personajul Alex și locul Alex (n.r.).

[←18]

Departamentul de Investigații Criminale (n.r.).

[←19]

Termen biblic evreiesc pentru „națiune”, care, de-a lungul timpului, a căpătat înțelesul de „neevreu” (n.r.).

[←20]

Cunoscută și sub denumirea de linia Broadway – Brooklyn, este o linie de tranzit rapid a metroului din orașul New York, în Brooklyn și Queens (n.r.).

[←21]

Eisenschmidt – „fierar” (n.tr.).

[←22]

Restaurant fondat în 1892 la Berlin, care a devenit cunoscut în special pentru sălile mari în care se consuma bere, în trecut fiind considerată cea mai mare afacere de catering din Europa (n.r.).

[←23]

Pitirim Alexandrovici Sorokin (1889-1968) – sociolog american de origine rusă, cu contribuții asupra teoriei ciclurilor sociale. Tatăl lui Sorokin, Alexander Prokopievici Sorokin, era meșter ambulant specializat în aur și argint (n.r.).

[←24]

În mitologia evreiască – spirit malefic, posedant, considerat a fi spiritul despărțit de trup al unei persoane decedate (n.tr.).

[←25]

„Cu plăcere, ticălosule” (engl., în original) (n.tr.).

[←26]

„La naiba” (engl., în original) (n.tr.).

[←27]

Joc de cărți cu trei participanți, foarte îndrăgit în Germania (n.tr.).

[←28]

Plural al cuvântului șegheț (idiș); termen peiorativ pentru neevrei (n.tr.).

[←29]

Pluralul cuvântului mamzer (ebraică și idiș) – persoană născută în urma unei relații sexuale interzise; peiorativ, bastard (n.tr.).

[←30]

„Du-te dracului” (engl., în original) (n.tr.).

[←31]

Mic arbust cu flori galbene, din ramurile căruia se fac mături (Genista sagittalis) (n.r.).

[←32]

De la „Janz weit draußen”, unde Janz vine de la Ganz (în dialectul berlinez – „capăt”); în traducere liberă, în cel mai întunecat loc de nicăieri (n.r.).

[←33]

Termen peiorativ pentru homosexuali, în perioada 1871-1994, aluzie la numărul articolului conform căruia, în Germania, homosexualitatea a fost scoasă în afara legii (n.tr.).

[←34]

Prescurtare de la Berliner Zeitung, tabloid german publicat la Berlin, fondat în 1877 (n.r.).

[←35]

Roter Frontkämpferbund (în traducere, „Alianța Luptătorilor Frontului Roșu” sau „Liga Luptătorilor Frontului Roșu”), denumită de obicei Rotfrontkämpferbund – organizație paramilitară, nepartizană și înregistrată legal, afiliată extremei stângi din Germania; în 1929 a fost interzisă de guvernul social-democrat (n.r.).

[←36]

„Altceva, domnule” (engl., în original) (n.r.).

[←37]

„B.Z. – ediția de prânz” (n.r.).

[←38]

Gara Berlin Est (n.r.).

[←39]

„PAULIE: «Nu te-ai dus în iad! Ai fost în Purgatoriu, prietene.» HRISTOS: «Am uitat totul despre Purgatoriu.» PAULIE: «Un mic ocol pe drumul spre Paradis.» HRISTOS: «Cât timp crezi că trebuie să stăm acolo?» PAULIE: «Acum este diferit pentru fiecare. Adună toate păcatele tale de moarte și înmulțește suma lor cu cincizeci. Apoi adună toate păcatele tale care pot fi iertate și înmulțește cu douăzeci și cinci. Le pui împreună și asta e pedeapsa ta. Cred că va trebui să aștept cam șase mii de ani înainte să fiu acceptat în Rai. Și șase mii de ani nu înseamnă nimic față de Eternitate. Pot să fac asta stând în cap. Este ca și cum aș petrece câteva zile aici.»” (engl., în original) (n.r.).

[←40]

Oraș mic, cu populație numeroasă de evrei, care a existat în Europa Centrală și de Est înainte de Holocaust (n.r.).

[←41]

Pharus-Plan – numele de marcă sub care Editura Pharus, fondată în 1902 la Berlin, a publicat hărți clare ale orașului (n.r.).

[←42]

Imn de laudă adus lui Dumnezeu. Tema centrală a kadișului este mărirea și sfințirea numelui lui Dumnezeu. Atunci când este menționat că „s-a rostit kadișul”, aceasta se referă fără echivoc la ritualurile de doliu. Persoanele îndoliate rostesc kadișul pentru a arăta că, în ciuda pierderii suferite, continuă să-i aducă slavă lui Dumnezeu (n.r.).

[←43]

„Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn” (Deuteronomul, 6:4) (n.r.).

[←44]

Vin alb fructat, particular și fin. Aroma deosebită îl face de neconfundat cu alte vinuri (n.r.).

[←45]

Marcă germană de apă minerală naturală provenită din fântâni din zona Selters, regiunea Hesse (n.r.).

[←46]

La evrei, mic sul de pergament purtând versete din Biblie, pus într-o cutiuță fixată pe stâlpul ușii (n.r.).

[←47]

Horst Ludwig Wessel (1907-1930) – ofițer SA nazist german ucis în anul 1930 de un manifestant comunist într-un schimb de focuri. Din inițiativa lui Joseph Goebbels, soarta lui Wessel a căpătat un rol important în propaganda nazistă, fiind declarat martir și gratificat cu gradul de SA-Unterscharführer (post-mortem) (n.r.).

[←48]

Paddys – irlandez sau persoană de origine irlandeză (argou, engl., în original) (n.r.).

[←49]

Perioada de doliu de o săptămână în iudaism pentru rudele de gradul întâi, care durează șapte zile după înmormântare, semnificând un moment în care oamenii discută despre pierderea lor și acceptă consolarea celorlalți (n.r.).

[←50]

Fost rezervor de gaz de joasă presiune care a fost pus în funcțiune în 1913 și închis în 1995 pe fostul amplasament GASAG din Berlin-Schoeneberg. După dezafectare a avut loc dezmembrarea, rămânând doar cadrul butoiului. Astăzi, clădirea protejată și înaltă de 78 de metri este considerată un reper și un simbol proeminent din Schöneberg (n.r.).

[←51]

Cartier din Berlin (n.r.).

[←52]

Joc de cărți, fără reguli standard. Scopul fiecăruia dintre cei patru jucători este de a captura cărți prin trucuri (n.tr.).

[←53]

Companie privatizată de locuințe din Berlin, înființată în aprilie 1924 ca o corporație non-profit pentru gospodării, economii și construcții (n.r.).

[←54]

„Timpul nu va sufla o vorbă, dar te-am avertizat,/ El știe doar prețul pe care trebuie să-l plătim;/ Iar dacă ți-aș putea spune, aș face-o negreșit” (engl., în original) (n.r.).

[←55]

„În orașul ăsta, bandele de stradă poartă uniforme” (engl., în original) (n.tr.).